MARK FROST

CEI 6 MESIA

„Faptele sunt următoarele: a fost furată o carte. O carte de o imensă importanță pentru biserica Angliei şi, în consecință, pentru tron. Biblia Vulgata, scrisăân limba latină, cel mai vechi manuscris biblic aflat în posesia bisericii anglicane. A dispărut din Biblioteca Bodleiană din Oxford, cu şase săptămâni în urmă. Acest fapt nu a fost încă făcut public; Vulgata era păstratăântr-un seif, nu era expusă pentru public – singurii care îi pot simți lipsa în acest moment sunt învățații. Se speră că manuscrisul va putea fi recuperat înainte ca anunțarea lipsei sale să devină necesară; totuşi, încă nu se primiseră cereri de bani pentru răscumpărarea ei. Cu cât trece mai mult timp, cu atât pare mai puțin probabil ca acesta să fie adevăratul obiectiv al hoților. O investigație secretă, făcută de un prieten de-al meu în numele Coroanei, a fost începută de la comiterea delictului şi aceasta l-a adus pe acelaşi vas cu mine, pe drumul spre America...”

MARK FROST

CEI 6 MESIA

Familiei mele
Lui Lynn

Multe mulțumiri lui Ed Victor; Susie Putnam, Howard Kaminsky, Will Schwalbe şi Bob Mecoy

Prolog

ESTUL STATULUI TEXAS,

IULIE 1889

Scorpionul stătea nemişcat pe spatele mâinii jucătorului. Torsul său osos, scorţos era străbătut de un fior, dar instinctele agresive ale insectei erau neutralizate de o forţă superioară, pe care sistemul ei nervos deloc complicat nu o putea pune sub semnul întrebării.

Ştia doar atât: *încă nu era momentul.*

Jucătorul simţea aceeaşi forţăţintuindu-l la pământ ca o mantie de roci plate. Stătea întins, cu mâinile desfăcute larg, cu oasele şi muşchii încordaţi. Încă mai putea roti privirea, sălbatică, în toate direcţiile şi văzu scorpionul, dar nu şi pe Predicatorul cocoşat care păşea în urma sa, strivind noroiul uscat sub cizme. Jucătorul auzea ecourile spaimei răsunând în trupul său, făcând un tămbălău mai mare decât opera aceea italienească pe care o văzuse la St. Louis. Gândurile i se topeau ca zăpada primăverii, înainte să prindă formă, şi mintea pe care se chinuise atât de mult săşi-o cultive îi era acum la fel de nefolositoare ca un puţ secat.

Predicatorul apăru în raza vederii sale, se opri,

scuipă o gură fierbinte de tutun mestecat în direcția feței rigide a jucătorului şi adresă un zâmbet domnişorului neajutorat, care purta vestăşi ghetre, țintuit ca o pânză de cort la pământ.

— Aşa săştii: acela care trişează la pocher cu mine, prietene, primeşte binecuvântarea gloanțelor mele pentru efortul lui, spuse Predicatorul, rostind vorbele de parcă le-ar fi uns cu miere, aşa cum obişnuiau cei din Alabama. Acum, fiule, fii atent, căci răsplata ce se va abate asupra ta va fi mai dreaptă decât tăişul unei săbii în stomac.

Predicatorul îşi scutură brațele, simțind cum Focul Divin îi trece prin şira spinării. *Da,* gândi el, *aşa răsplăteşte Bunul Dumnezeu pe credinciosul său servitor; durerea asta care nu se mai termină, atâția ani pierduți şi drumul pustiu, întunecat, alungat din minte de un singur gând: sunt plămădit din sămânța Profetului! Am fost ales! Viziunea ce-mi apare în vis de patru luniîncoace e un dar de la Dumnezeu, care îmi dezvăluie destinul în toată limpezimea lui: eu sunt cel care va conduce mulțimile spre tărâmul pustiu, pentru a construi Noul Ierusalim în deşert. Vom zdrobi sub ciocanul Mântuirii această lume diabolică.*

Predicatorul rânji disprețuitor spre jucător: *Iar caraghiosul ăsta, care face pe grozavul, cu asul în*

cizmăşi pistolul în cureaua de la brâu, asemenea tuturor proştilor fără minte din prerie, e doar o navăîn derivă pe apele oceanului, aşteptând ca eu să aduc un scop în sufletul lui meschin. Arhanghelul măînalță pe aripile sale şi aduce Puterea în sufletul meu!

Aşa cum se obişnuise să facă, Predicatorul puse stăpânire pe Puterea care-i ardea trupul şi o aruncă spre deşert, asemenea fasciculului de lumină al unui far. Drept răspuns, un vuiet sec trezi nisipul la viață, în lumina roşiatică a apusului. Apărându-şi ochii cu palma, el privi într-acolo, spre soarele ce cobora spre asfințit: gheare, carapace, ace ucigaşe, un întreg val viu se rostogolea spre el, clămpănind. Şerpi, miriapozi, broaşte râioase, năpârci, tarantule, toate prinse în plasă, promisiunea vrăjită a Lumii lui.

Predicatorul îşi răsuci gâtul diform, veşnic înțepenit, şoptind cu prefăcută surprindere:

— Pe sufletul meu, binecuvântat fie el, cine ar fi crezut că sunt atât de mulți pe-acolo?

Mulțimea de scorpioni, păianjeni şi şerpi se înălțăşi se opri brusc la numai câțiva centimetri de jucător, ca un zid marcând pe pământul prăfuit conturul trupului său. Deasupra sa, amenințătoare, coloana întuneca asfințitul, dar el, năucit, nu reuşea săînțeleagă ce vedea.

Predicatorul întinse mâinile şi voința lui trecu

asupra creaturilor îngrămădite acolo; într-un singur gând, vietățile ucigaşe se târâră mai departe, acoperind fiecare centimetru al trupului jucătorului, care respira cu greu prin desişul de membre grăbite, lacome. Apoi, creaturile parcăîngheţară, paralizate, ca şi omul aflat dedesubt, aşteptând ascultătoare următoarea comandă.

Predicatorul făcu un pas înapoi, îşi încrucişă braţele şi îşi mângâie bărbia, parodie a unui artist care-şi admiră opera.

— Silueta unui om, redată de insecte şi reptile. Mi se pare… că e nevoie de un titlu pentru această capodoperă, nu crezi, vecine? spuse Predicatorul, după care adăugă, pocnind din degete: *Natură moartăîn deşert.*

Împroşcând stropi de salivă, izbucni în râs. Strângând în pumn teancul gros de bancnote din buzunar care aparţinuseră jucătorului, Predicatorul simţi o undă de bucurie mângâindu-l ca apa călduță a mării.

Da. Era mai bine aşa, decât să te trezeşti la marginea drumului, tremurând înfrigurat, incapabil să vorbeşti, un om fără nume, fără trecut sau viitor, un animal necuvântător, prins în capcana timpului. Renăscuse. Revenise la viaţă, dupăîntruchiparea Lui. Era aici pentru a răspândi Cuvântul şi a începe Lucrarea Divină.

Era cu totul altceva, era...*o împlinire.*

Predicatorul ridică braţele într-un gest dramatic, ca un dirijor la pupitrul orchestrei sale. Instrumentele răspunseră, ridicând cozile, deschizând mandibulele, înfigându-şi colţii.

Jucătorul simţi schimbarea din jurul său şi ultimul său gând o luă la fugă, hoţeşte.

Acum.

Vraja se rupse şi natura moartă dispăru, ascunzându-se iarăşi în inima deşertului, risipindu-se în mii de vietăţi temătoare, singuratice.

Predicatorul încercă să găsească nişte cuvinte potrivite, pe care să le rostească deasupra trupului jucătorului, dar îşi pierdu interesul când, trecând cu privirea peste cadavru, descoperi în zare oraşul de fermieri, cu clădirile sale negricioase profilate pe orizontul portocaliu-roşiatic. La fereastra de la etajul localului unde jucaseră partida de pocher, o lampăîi făcea cu ochiul.

Cum spuneaţi că-i zice localului ăstuia?

Texas.

O sălbăticie provincială, uitată de Dumnezeu, ăsta e Vestul american; nici cultură, nici teatre sau cafenele. Un pământ minunat, irosit.

Dar, pe de altă parte, oamenii de pe aici sunt mult mai uşor impresionabili.

Predicatorul aruncă un pumn de țărână peste cadavrul umflat, decolorat, se răsuci pe călcâie şi porni din nou spre oraş, ridicând în urmă un nor argintiu de praf pe când îşi trăgea după el piciorul nevolnic.

Va trebui să citesc Biblia, realiză el. *Țărănoii ăştia o să-mi pretindă cel puțin atâta lucru.*

CARTEA ÎNTÂI „ELBA”

Capitolul 1

19 SEPTEMBRIE 1894, ORA 23.00

Al naibii de plicticos e şi Holmes ăsta. Numai gura e de el. Cum să-ți închipui că un tip atât de ascuns, o maşină care umblă, vorbeşte şi calculeazăşi care nu pare mai umană decât un cal de lemn, ar putea să inspire atâtea pasiuni în rândurile publicului cititor? Pentru mine, acesta e un mister mai mare decât oricare dintre misterele pe care mi-aş fi putut dori să le dezlege.

Chiar şi în clipa în care scriu aceste însemnări, din nou, în seara asta, la Clubul Garrick – la masa de adio – subiectul morții prea timpurii a lui Sherlock a dominat conversația cu insistența obraznică, încăpățânată a unui american care urmăreşte o funcție politică. Conceput într-un moment când singura mea preocupare era să aduc mâncare pe masa familiei mele, acest Holm-unculus, această marionetă cerebrală a cucerit în viața unora dintre cititorii mei un loc mai real decât proprii lor prieteni şi rude. Şocant; dar, la urma urmelor, dacă Cel de Sus s-ar fi aşteptat ca toate creațiile sale să fie previzibile, el s-ar fi oprit imediat după ce a ridicat munții Himalaya.

Câtă naivitate din partea mea să-mi imaginez că, dacă-i fac un vânt bătrânului Holmy peste cascada Reichenbach, pun capăt acestei țicneli şi că mă pot apuca de scris ceva mai serios. E aproape un an de când norocosul a făcut saltul în gol şi revolta publicului în fața morții sale nu dă deloc semne că s-ar potoli. De fapt, au existat chiar momente în care am fost îndreptățit să mă tem pentru integritatea mea corporală. Femeia aceea grasă, cu fața roşie, care m-a pocnit cu umbrela pe un drum de țară spre Leeds. Bărbatul ca o sperietoare de ciori, care cu siguranță că nu vedea prea bine şi m-a purtat cu trăsura prin tot oraşul. Băiatul tremurător, care privea în gol şi care s-a apropiat de mine în Grosvenor Square, reținându-şi cu greu excesul de violență, de m-am temut că-i va exploda capul înainte să apuce să spună două cuvinte! Ce nebunie!

Ceea ce mă scoate din minți este posibilitatea ca, drept rezultat al devoțiunii fanatice create de acest Frankenstein din Baker Street, restul cărților mele, munca în care am pus suflet şi simțire, să nu mai aibă niciodatăşansa unei judecăți drepte pe care şi-o doreşte orice autor, în tribunalul opiniei publice. Totuşi, mă consolez cu gândul că dacă domnul H. N-ar fi existat, aşa-zisele mele opere personale ar fi zăcut pe fundul vreunui cufăr.

Dar, în privința Întrebării Arzătoare care mi-a fost

pusă atât de categoric seara trecută, ca de altfel în fiecare moment în care mi se pare potrivit să-mi fac apariția în public (inclusiv, ce penibil – cu gura larg deschisă, arătându-mi gâtlejul în fața instrumentelor ascuțite din mâna inchizitorului meu – vizita făcută de curând la dentist!), răspunsul rămâne, invariabil:

Nu, nu și iarăşi nu.

Nu va exista nicio înviere. Omul a căzut de la şaptezeci de metri înălțime, direct într-o crevasă. Rănit iremediabil, fără nicio şansă de a-şi mai reveni. E mai mort decât Iuliu Cezar. Să ne arătăm respectul pentru zeii logicii.

Măîntreb cât timp îmi va trebui pentru a le aminti acestor oameni că el nu numai că a murit, dar, de fapt, este un personaj imaginar: nu le poate răspunde la scrisori, nu locuieşte de fapt *la numărul 221 B de pe Baker Street şi, la urma urmelor, nu le poate fi de niciun ajutor în rezolvarea misterelor ascunse care le bântuie clipele de nesomn – deşi sfatul meu sincer ar fi ca, dacă pisicuța Miau-Miau a dispărut într-adevăr, s-o caute sus, în copac. Dacă aş avea un bănuț pentru fiecare dată când am fost întrebat dacă el... ei, în fond, asta e situația.*

Ce mă aşteaptăîn America în privința morții lui S.H.? Mi s-a dat de înțeles că pasiunea pentru

Holmes e şi mai aprinsă acolo, deşi entuziasmul care mă cuprinde la gândul că voi păşi pe celălalt ţărm ar trebui să anuleze orice inconvenient născut de căderea lui Sherlock în gol Statele Unite şi americanii mi-au înaripat imaginația de pe când eram copil; precocitatea lor gălăgioasă, hotărârea care impulsionează, ca o lovitură de bici, progresul orbitor al acestei noi republici ar trebui să acționeze asupra mea ca un tonic puternic, renăscător.

Cinci luni în străinătate. Draga mea soție, nici pe departe atât de puternică precum ar dori să pară, e foarte hotărâtă să mă vadă făcând pasul înainte în carieră pe care l-ar reprezenta această călătorie. Aşa să fie: frustrarea neputinței mele de a o linişti nu dă pace nici unuia dintre noi. Boala asta nenorocităîşi va urma cursul, oricâte eforturi aş face, şi distanța dintre noi creşte, oriunde m-aş afla; cu cât ies eu mai mult în lume, cu atât mai mult se retrage ea în sine. Pentru moment, energia pe care ea o consumăîncercând să mă liniştească pe mine îşi va găsi un scop mai potrivit pentru drămuirea propriilor ei resurse. Până la urmă, asta e o luptă pe care o duce de una singură.

Aşadar, niciun fel de regrete. Zilele următoare vor trece repede, ca-ntotdeauna. Eu îmi voi urma călătoria prin America şi voi reveni acasă, printre cei dragi, destul de repede. Fratele meu mai mic, Innes, va fi o companie minunată: doi ani de

cavalerie au făcut minuni pentru băiat. În seara asta, văzându-l cum îmi sare în apărare la Garrick, mi-a trecut prin minte că Innes seamănă foarte bine cu tânărul cu mintea înfierbântatăşi vorba iute, adică eu însumi acum zece ani, când am călătorit, pentru scurt timp, în compania unui bărbat a cărui amintire rămâne, chiar şi acum, mai vie şi incomparabilă cu aceea a oricărei alte persoane cunoscute de mine în întreaga viață.

Trenul nostru pleacă spre Southampton mâine în zori; pornim pe mare la amiază. Aştept cu nerăbdare o săptămână liniştită, neîntreruptă, de totală relaxare.

Pe curând, drag jurnal...

— Innes, dă hamalului bagajele, de asta e aici; hai, să mergem...

— Mai avem destul timp, Arthur, spuse Innes, ridicând o valiză.

— Nu, nu valiza; acolo e toată corespondența mea, n-o pierde din ochi...

— Ştiu perfect ce e în fiecare...

Un hamal mai vârstnic ridică greoi primul cufăr pe cărucior.

— Ne aşteaptă trăsura, omule – fii atent cu bagajul acela, e plin de cărți.

Apoi, luându-l pe Innes deoparte:

— Dă-i tipului jumătate de coroană, niciun ban mai mult; pensionarii ăştia fac mare tapaj că, vezi

Doamne, se chinuie cu bagajele şi, de fapt, sunt zdraveni de parcă ar lucra la circ – ei, unde naiba e Larry?

— Arthur, trenul de-abia a sosit, spuse Innes.

— Iar el trebuia să ne aştepte aici, pe peron; naiba să-l ia, ce rost mai are să-l trimiți cu o zi înainte dacă nu e în stare să găsească…

— Alo! Alo, domnule. Aici!

Larry, făcând semne cu mâinile, se îndrepta spre ei venind dinspre intrarea în gară.

— Am sosit de zece minute, mormăi Doyle, privindu-şi ceasul. La timp. Se cunosc cazuri când vasele au pornit lăsând călătorii pe țărm.

— Mai e o oră, Arthur. Uite, se vede nava de aici. Sunt convins că te poți relaxa…

Innes arătă spre chei, unde coşurile masive, roşii, ale vaporului cu aburi „Elba” se profilau pe cerul cenuşiu, acoperit de nori grei.

— Am să mă relaxez când vom fi la bord, în cabina noastră, cu bagajele în siguranță, în cală, nicio clipă mai devreme, spuse Doyle, verificând biletele şi paşapoartele pentru a treia oară de când coborâseră din tren.

— Zău că eşti un călător dificil, nu crezi? spuse Innes cu acel surâs afectat, rezervat pentru situațiile când comportamentul fratelui său era din cale-afară de ridicol.

— Poți să râzi cât vrei; într-o zi ai să pierzi trenul

sau vaporul şi atunci vom vedea dacă sunt chiar atât de amuzant. Există o sumedenie de necazuri care ne-ar putea împiedica să ajungem la destinație – şi drumul e lung ca lumânarea de opaiț. Ca să ajungi la timp într-un loc, nu ai nevoie numai de noroc; e în aceeaşi măsurăşi un act de voință. Orice atitudine contrară seamănă cu o invitație deschisă pentru ca universul să arunce asupra ta, la întâmplare, toate necazurile – asta, dacă mai era nevoie de invitație…

— Am ajuns, domnule!

— Sfinte Hristoase, Larry, pe unde mi-ai umblat? Noi am ajuns de-o veşnicie.

— Vă rog să mă scuzați. A fost o dimineață absolut nenorocită, domnule, rosti Larry cel mărunt şi îndesat, cu răsuflarea tăiată, după ce se chinuise să se strecoare prin mulțimea de pasageri ce coborâserăîn stație.

— I-auzi! spuse Doyle, ridicând o sprânceană spre Innes. Cum aşa?

— Păi, uitați cum a fost; la cinci dimineață, la hotel s-a dat alarma – sirene care făceau să-ți țiuie urechile, femei urlând pe paliere, toată lumea repezindu-se afarăîn pijama – şi nu ne-au lăsat să ne întoarcem în paturile noastre aproape trei ore; se pare că un şeic arab pregătea nişte curry în camerăşi perdelele au luat foc.

— Groaznic, spuse Doyle, țintindu-l pe Innes cu

privirea pentru a vedea ce impact avea asupra lui povestea lacrimogenă a lui Larry. Şi ce s-a mai întâmplat?

— Drept urmare, toată lumea a plecat cu întârziere de la hotel, ceea ce a dus la o migrație masivă spre gară, o aşteptare de o jumătate de oră ca să pot prinde o trăsură pe drum şi, deşi am fost destul de prevăzător să tocmesc un vizitiu pentru toată ziua, nenorocitul n-a fost în stare să oprească lângă intrare din cauza traficului, iar eu nu reuşesc să-l găsesc în aglomerația asta.

— Mă mir că n-a rupt o osie.

— Ah, a fost o nebunie, zău aşa, parcă eram la un meci de rugby, spuse Larry, care nu refuzase niciodată imboldul de a da explicații suplimentare. Vizitiul meu nu se vede nicăieri; eram pe cale să abandonez nava şi să caut un colac de salvare, când, în fine, omul meu apare din mulțime şi abia reuşim să scăpăm de zăpăceala din fața hotelului Ritz, când, ce să vezi, o căruță de bere se răstoarnă, colac peste pupăză, şi pas să putem trece de ea cale de două străzi bunicele.

— Cred că a durat vreo jumătate de oră să curețe locul, spuse Doyle, privindu-l pe Innes cu coada ochiului.

— O jumătate de orăşi mai bine a trecut până să putem trece şi abia porniserăm, când una din mârțoagele jugănite îşi pierde o potcoavăîn noroi şi

începe săşchioapetete mai ceva ca un câine cu trei picioare. Aşa că vizitiul meu se face negru la faţă de supărare şi nu-l mai pot linişti – e galez, aşa că nu-i de mirare – şi nu-mi rămâne altceva de făcut decât să abandonez epava în mijlocul străzii, s-o iau repede la picior prin ploaie, până aici, o jumătate de milă, şi, în sfârşit, să-mi croiesc drum prin grămada de turişti ţicniţi, ca să găsesc altă trăsură. Noroc că am plecat cu o oră mai devreme decât era anunţată sosirea trenului dumneavoastră, că altfel n-aş fi întârziat zece minute.

— Mulţumesc, Larry, spuse Doyle.

Simţind că disputa sa cu Innes cu privire la loviturile sorţii fusese clarificată, Doyle îi aruncă un surâs triumfător, dar, aşa cum se întâmplă de obicei cu fraţii mai mici, Innes nu dădea semne că s-ar da bătut. Se uita calm în zare, ca şi cum marile piramide s-ar fi aflat chiar acolo, pe un deal din depărtare.

Cu hamalul în urma lor, Doyle pufni înfuriat şi le făcu semn să-l urmeze spre ieşire. Innes, bărbat tânăr şi zdravăn, dădea din coate, croindu-şi drum prin mulţime ca o apărătoare de locomotivă pentru îndepărtarea obstacolelor.

— Noroc că vizitiul cel nou e un admirator al maşinii de adunat, spuse Larry, folosind una din expresiile lor codificate, care se referea la celebra

creație a fanteziei lui Doyle. A trebuit să-i promit un autograf ca să-l conving să aştepte.

Înainte ca Doyle să poată pune vreo întrebare, Larry scoase de sub pardesiu un exemplar din revista S*trand,*în care era prezentată o istorie în cel mai pur stil Doyle: cinci ani în serviciul lui Doyle creaseră o abilitate aproape supraomenească la fostul hoț din estul Londrei, care acum era în stare să ghicească dinainte fiecare dorință a stăpânului său.

— Mi-am permis deja s-o fac, adăugă el.

— Bravo ție, spuse Doyle, scoțând un stilou din buzunar. Cum îl cheamă pe omul ăsta?

— Roger Thornhill.

Doyle luă revista din mâinile credinciosului său secretar şi mâzgăli câteva cuvinte: „Pentru Roger. Jocul a început! Al dumneavoastră, Arthur Conan Doyle”, în timp ce se îndreptau spre ieşirea din gară.

— Mai avem încă destul timp, rosti Innes calm.

— Singura problemă, spuse Larry, este că a trebuit să ridic tonul pentru ca vizitiii să mă audăşi mă tem că s-a aflat despre sosirea dumneavoastră…

— Uite-l!

Şi, cu un strigăt, o grămadă de vreo cincizeci de oameni, mulți cu câte un exemplar din S*trand*în mână, îl înghiți pe Doyle în clipa în care ieşi afară;

un puhoi de lume, impenetrabil şi gălăgios, îi împiedica să ajungă la trăsură– vizitiul, Roger, le făcea semne disperate pe deasupra –, în vreme ce, în depărtare, se zăreau, ca-ntr-un coşmar, coşurile vasului „Elba”, destinația lor aflată tot mai aproape de momentul plecării.

— Ghem, set şi meci, rosti Doyle către Innes, înainte de a-şi arbora atitudinea publică obişnuită, pentru a pătrunde în forțăîn acel abator pregătit să-l întâmpine, cu stiloul pregătit şi un cuvânt prietenesc pentru fiecare, hotărât să satisfacă, amabil, fiecare rugăminte, cu toată graba omeneşte posibilă.

Printre autografe, schimburi de saluturi, anecdote pe care era nevoit să le suporte („Am un unchi la Brighton, e şi el un fel de detectiv...”) şi manuscrise oferite de amatori şi refuzate blând, dar ferm, se scurse o jumătate de oră. Drumul de zece minute cu trăsura până la docuri trecu fără niciun incident; vizitiul vorbise întruna despre norocul său uimitor, cu tot felul de variațiuni pe aceeaşi temă: „Stați să vedeți când o auzi muierea mea de asta.”

Ajunşi la punctul vamal, trecură fără probleme peste toate obstacolele birocratice puse în cale la plecarea din țara-mamă, atât de uşor încât Doyle simți o umbră de dezamăgire. Era pregătit să se certe cu primul birocrat care avea să-i

obstrucționeze, dar nu avusese şansa de a-şi arăta colții.

Ceva nu era în regulă; prea mergea totul uşor.

Pe Când Doyle stătea acolo, în fața funcționarului care ținea într-o mână actele şi în cealaltăştampila, înaintea ultimului gard dinainte de finişşi când încă mai erau cinci minute până la plecarea navei, Doyle zări cu coada ochiului şi, cu instinctul infailibil al pradei încolțite, recunoscu imediat un jurnalist singuratic, aşteptând încordat ca o pisică sălbaticăîn mijlocul junglei.

— Domnule Conan Doyle!

Omul sărise la atac; cu carnețelul în mână, cu costumul şifonat şi un rest de țigaretăîn colțul gurii, cu pălăria de pai împletit, avea atitudinea şi siguranța unui terrier care adulmecă urma. Un vultur de pradă, în goană dupăştiri, asta era; un american – genul cel mai periculos.

Doyle aruncă o privire iute în jur; la naiba, Larry şi Innes erau ocupați cu bagajele. Era blocat de ceilalți călători aflați la rând; n-avea unde să fugă.

— Domnule Conan Doyle!

— Vă ascult, domnule, spuse Doyle, întorcându-se spre el.

— Fantastic! Plecați astăzi spre State – prima dumneavoastră vizită! Ce gânduri aveți?

— Sunt prea multe pentru a mai vorbi despre

ele.

— Ba da! De ce nu? Sunteți nerăbdător? Categoric!

Vor fi fericiți să văştie la New York – fantastic oraș – imens! Nu-ți vine să crezi – se ridică drept în sus! spuse el, arătând spre cer cu amândouă mâinile. Uite-aşa!

Omul ăsta e nebun, hotărî Doyle. Categoric îi lipseşte o doagă. Zâmbeşte, Doyle; trebuie să fii întotdeauna amabil cu un lunatic.

— Aşa, deci. Aveți planuri mari, nu? Discursuri în cincisprezece oraşe. Ce ziceți de asta? Mai-mai să-l întreceți pe bătrânul Charley Dickens!

— Când păşeşti pe urmele nemuritorului Boz trebuie să-ți păstrezi modestia în toate.

Reporterul căscă ochii şi aerul acela de totală nedumerire păru să i se potrivească perfect, fără să-l deranjeze câtuşi de puțin.

— Senzațional!

— Mă scuzați, trebuie să urc la bord…

— Care e preferata dumneavoastră?

— Care… ce?

— Dintre poveştile cu Holmes; aveți una favorită?

— Nu ştiu, poate pe aceea cu şarpele – îmi pare rău, nu pot nicicum să-mi amintesc cum se numeşte…

Omul pocni din degete şi-l împunse cu degetul:
— *Panglica cu buline;* fantastică poveste!
— Presupun că n-ați citit nimic din... celelalte lucrări ale mele.
— Ce lucrări?
— Exact. Îmi pare rău, chiar că trebuie să plec...
— OK, acum spuneți-mi sincer, ce sperați să găsiți în America?
— Camera de hotel şi un grăunte de intimitate.
— Ha-ha! Puțin probabil. Sunteți celebru, domnule Doyle: lumea suferă de Sherlock-manie. E ca o febră. Obişnuiți-vă cu situația. O să stea toți la rând să vă aibă sub tir.
— Sub *tir?*
— Care mai de care, cu familii cu tot, vor dori săştie, să vadă. Cine e tipul ăsta? Ce-i place? Şi ce minte ciudată, încurcată poate să inventeze lucruri de genul ăsta?
— Îngrozitor.
— Hei, de ce credeți că redacția mi-a reținut un loc pe acest vapor? Să vă studiez puțin, ăsta-i şpilul.
— V-au reținut un bilet pe *acest* vapor?
A, nu era posibil aşa ceva; prea târziu să mai facă vreo schimbare.
— OK, uite ce zic eu, spuse omulețul pe un ton confidențial. Dumneavoastră mă ajutați să fac câteva articole exclusive pe drumul încolo, iar eu

vă aranjez treburile pe malul celălalt. Am cunoştinţe la New York. Animale, vegetale, minerale; tot ce vă pofteşte inima. Până la ceruri. Totul pe o tipsie de argint.

Omul îi făcu cu ochiul. Ce creatură extraordinară. Vameşul îi înapoie lui Doyle actele şi-i zâmbi mânzeşte, arătându-şi dinţii cariaţi.

— Sper că n-a fost nevoie să-i luaţi gâtul, şefu' – nu?

— Toţi suntem datori cu o moarte, la un moment dat, spuse amabil Doyle, punând bine actele şi pornind grăbit spre poartă.

Reporterul continuă să se ţină după el şi-i puse sub ochi o carte de vizită.

— Pinkus mă cheamă. Ira Pinkus. De la *New York Herald.* Gândiţi-vă la asta, bine?

— Mulţumesc, domnule Pinkus.

— Pot să vă invit la masăîn seara asta?

Doyle dădu din mânăşi-i zâmbi.

— Sau la un pahar? Un cocteil? Ce ziceţi?

Soldatul de la poartă nu-l lăsă pe Pinkus sătreacă. Să fie oare adevărat? Da! Reporterul nu trecuse încă de vamă. Distanţa dintre ei se mări; Doyle zâmbi răutăcios. Ce altă experienţă omenească putea fi mai plăcută decât fuga?

— Hei, aveţi vreun plan pentru a-l readuce la viaţă pe Sherlock? urlă Pinkus. Doar n-o să-l

lăsăm îngropat acolo, în Alpii elvețieni! mai vrem şi alte povestiri! Cititorii dumneavoastră sunt gata să facă scandal!

Doyle nu mai întoarse capul. Cei din fațăîşi vedeau de treburi: Larry împingea căruciorul, Innes plătea hamalul. Nişte docheri le săltară bagajele pe umeri şi porniră pe pasarelăîn sus. Puțin mai departe, pe chei, un şir de sicrie simple, de lemn, erau încărcate în cală, direct dintr-o diligență; nişte cadavre care se întorceau acasă, pentru înmormântare.

Ciudat, se gândi Doyle; fiecare cursă transatlantică transporta persoane decedate, dar, de obicei, acestea erau îmbarcate discret, cu o searăînainte, pentru a nu fi văzute de pasageri. Probabil că aceştia au sosit în ultimul moment.

Câțiva ofițeri cu figuri îngrijorate îl priviră de pe puntea principală; unul îşi privi ceasul. Douăsprezece fără două minute. După cadavre, ei păreau să fie ultimii pasageri care urcau la bord, cu excepția lui Ira Pinkus.

Cu puțin noroc, puteau rămâne fără el.

— Mă tem că nu mai am timp să vă conduc la bord, spuse Larry.

— Atunci, să ne luăm rămas-bun. Poftim corespondența de dimineață, spuse Doyle, înmânându-i un teanc masiv de scrisori.

— Zău că-mi pare rău că nu merg cu

dumneavoastră, rosti Larry ațintindu-şi privirile în jos, îndurerat ca un cioclu.

— Nu mai puțin decât mie, Larry, spuse Doyle, bătându-l afectuos pe umăr. Nu ştiu cum am să mă descurc fără tine, dar trebuie să aibă cineva grijăşi de casă. Nimeni nu se pricepe mai bine la asta decât dumneata, bătrâne.

— Nici nu vreau să mă gândesc că ați putea avea nevoie de mine şi eu nu voi fi acolo, asta-i problema.

— Sunt sigur că Innes îți va ține locul cu succes, apărându-mă de toate relele.

— Sau am să mor luptând, spuse Innes cu un salut scurt.

— Vom scrie în fiecare zi. La fel să faci şi dumneata. Uite, pentru copii, spuse el, oferindu-i o pungă plină cu cadouri și dulciuri.

— Nici nu văînchipuiți ce mult ne veți lipsi, spuse Larry cu buzele tremurând.

— Fereşte-o pe doamna de umezeală, da? Să ai grijă, spuse Doyle, strângându-l pe Larry de braț, emoționat. Se întoarse cu spatele, ca să nu plângă. Haide, Innes, adăugă el. La drum! Hai să cucerim America.

— *Bon voyage,* domnule, spuse Larry, făcându-le entuziast semne cu mâna, cu toate că abia apucaseră să urce pe pasarelă. *Bon voyage.*

Casierul îi întâmpină cu multă căldură la îmbarcare. Silueta robustă a lui Larry se zărea jos, pe chei, dând din braț ca un pendul.

În spatele lui, un om venea în fugă dinspre vamă, îndreptându-se spre pasarelă.

Ira Pinkus. La naiba!

Doyle urcă pe puntea principalăşi inspiră din plin aerul sărat, înviorător; era singur, pentru prima dată de când zdrahonii aceia îi aduseseră de pe țărm până aici. Un bărbat de treizeci şi cinci de ani şi un metru optzeci şi cinci; nouăzeci de kilograme bine întreținute printr-un regim strict de box şi exerciții fizice. Mustața deasă, neagrăşi bine îngrijită; fața acum mai rotundă, marcatăşi ridată de atâtea experiențe; privirea neclintită, cu o autoritate motivată de succesul mondial, pe care hainele şi purtarea sa lăsau să se înțeleagă căîl consideră mai mult decât agreabil. Doyle avea acea aură magnetică, inconştientă, a omului sortit să facă lucruri mărețe, deşi el continua să se considere, în primul rând şi cel mai important, drept un familist – iar această lungă despărțire de soția şi de cei trei copii ai săi îl punea la mare încercare.

Consecințele celebrității nu reuşiseră să-l apere nicicum de durerea micilor surprize neplăcute ale existenței, aşa cum Doyle nu întârziase să descopere, ca să nu mai vorbim de neplăcerea de a

fi singur sau de clipele în care era copleşit de emoţii, în timp ce efortul de a menţine ceea ce părea o viaţă prosperă pretindea o asemenea risipă de capital, încât marja de siguranţă dintre venituri şi cheltuieli se afla pe muchie de cuţit – obsesia vieţii oricărui bărbat.

Nici vorbă ca Doyle să cerşeascăînţelegere pentru încercările prin care trecea datorită acestei recente afluenţe financiare, oricât de departe ar fi fost bogăţia lui de speculaţiile unora – chiar foarte departe. Nu, aşa îşi aşternuse şi aşa dormea, dar gândul nu-i dădea pace. Încă nu reuşea săînţeleagă de ce apariţia unei sume de bani era urmată, aproape imediat, de dispariţia lor – adesea în schimbul unor obiecte ridicole, pe care mai apoi se aşternea praful şi care se puneau, în ordine, la păstrare, prin debarale, cutii, în garaj sau chiar la coşul de gunoi – dar asta era situaţia. Şi toate astea i se întâmplau unui scoţian, om strâns la mână din fire, care făcuse toată viaţa eforturi eroice pentru a evita tot ceea ce era inutil şi extravagant.

N-avea sens să se punăîmpotriva curentului: migraţia banilor trebuia respectată ca una din legile imuabile ale naturii. Omul se chinuie să câştige suficient pentru a-şi satisface principalele nevoi fiziologice – căldură, hrană, adăpost, sex –, după care, pentru a se răsplăti pentru această

corvoadă, risipeşte orice surplus de bani pentru cheltuieli neimportante, până când nevoile esențiale sunt puse în asemenea măsurăîn pericol, încât ajunge să o ia iarăşi de la capăt. Prins în capcană de destinul său genetic, ca un somon care urcăîn susul râului pentru a-şi găsi moartea.

O săptămână pe mare: Sfinte Hristoase, cât o mai aştepta! Lăsa în urmă, pentru o vreme, toate durerile chinuitoare de fiecare zi. Nu ne dăm niciodată seama cum responsabilitățile se adună ca nişte pietre în buzunare, până ne trag cu totul la fund. Chiar şi numai corespondența obligatorie pe timp de o săptămână – în medie şaizeci de scrisori pe zi – era de ajuns pentru a se scufunda cu totul.

Şi ce mijloc grozav pentru a scăpa, această navă cu aburi grandioasă, această forță inexorabilă despicând valurile, aproape complet imună la vicisitudinile vântului şi vremii; o experiențărafinată, demnă, în contrast cu fregatele înghesuite şi şalupele cu care călătorise pe când era un tânăr doctor de vas. Trecuseră deja cincisprezece ani de atunci; acele lungi luni pe mare păreau un vis de-acum un secol.

Puse un picior pe balustradăşi privi Anglia îndepărtându-se; reglă binoclul, îndreptându-l spre promenada care îmbrățişa malul la

Southampton, chiar sub port. Turiştii se plimbau încoace şi încolo, prin fața hotelurilor, la aer curat. Focaliză imaginea, zări păturile pe care le țineau în brațe, pânzele negre acoperind gurile celor bolnavi de tuberculoză, aşezați în scaune cu rotile.

Simți o durere în suflet. Nu erau nici trei luni de când chiar el o plimba pe Louise, soția lui, într-un astfel de scaun, pe o alee, undeva în Elveția. Munții străjuiau la câțiva paşi; cât de mult urâse indiferența maiestuoasă a acelor stânci solide. Urâse felul în care personalul sanatoriului o tratase pe Louise, cu veselia lor binevoitoare, impersonală.

În cele din urmă, apucase de braț o femeie; o infirmieră austriacă, bărbătoasă, şi o scuturase cât putuse de tare: dumneata vorbeşti cu boala! Vorbeşte cu *ea*, căci aici, în scaunul acesta, se află o ființă omenească! Louise se simțise penibil, femeia se dăduse înapoi, cu mâinile palide tremurând. El îi ura pe toți! N-o cunoşteau pe soția lui, nu făceau niciun efort pentru a o trata omeneşte, puțin le păsa de chinurile pe care le îndurase deja această femeie blândă, curajoasă.

De ce oamenii întorceau spatele suferinței? Ravagiile bolii erau crunte, greu de privit; numai el ştia de câte ori fusese vinovat de a se fi ascuns în spatele măştii de autoritate a medicului, atunci când persoana din fața sa avea nevoie şi de altceva

decât de doctorii, avea nevoie de o privire curajoasă, care să privească dincolo de boală, în inima lor care tânjea după o mângâiere. Furia sa împotriva indiferenței infirmierei fusese motivată, în egală măsură, de ratările sale. Nu era nimic mai cumplit decât faptul că nu-şi putea salva soția de boala care o măcina, pentru care nu exista leac şi care o purta, imperceptibil, mereu mai departe de el. Cât timp trecuse de când erau cu adevărat soțşi soție? Trei luni? Patru?

Spre sud-est îşi făcură apariția şantierele navale ale bazei Portsmouth. Doamne, câte după-amieze plicticoase petrecuse acolo, ca învățăcel într-ale medicinei, privind de sus, de la fereastra biroului său, navele de război care ancorau în port. Când ai de tratat un pacient în şase luni, nu-ți mai rămâne altceva de făcut decât să priveşti navele. Erau aproape zece ani de când se mutase acolo, după afacerea cu cei şapte. Era oare cu putință?

Căzu brusc pradă amintirilor: micuțul Innes – avea doar doisprezece ani pe atunci – lucrase în vara aceea ca ajutor al său, în sala de primire; cu fața proaspătăşi costumul albastru, scorțos, de-abia aştepta să salute clienții, care nu veneau niciodată. Mirosul ințepător al lămpii cu kerosen de pe masa lui roşie, la care îşi petrecea nopțile, visând la viața nouă pe care avea s-o aducă opera lui. Razele calde ale soarelui de dimineață,

pătrunzând încet în bucătăria căsuței lor de pe malul mării. Micul dormitor unde fusese concepută Mary, prima lor născută, şi unde venise pe lume. Râsetele lor, când o adusese pe Louise peste prag, în brațe, când căsnicia lor tocmai începea, ca o spumă de ignoranță tinerească, sentimente şi încredere oarbă.

Orizontul se întunecă; i se încețoşaseră ochii. Nu trebuie să mă gândesc la ea acum, haide, bătrâne, fii tare.

Pasagerii ieşeau în număr din ce în ce mai mare pe punțile de dedesubt. Conversație animată. Vaporul părea plin. În mare parte, nemți. Oameni zdraveni. Doar vreo douăzeci şi cinci de englezi urcaseră la Southampton. „Elba” , construită la Bremen, era un vas cu aburi german; aparținea liniilor maritime Norddeutscher Lloyd, o companie apărută de curând. Zbaturi duble; cu o viteză maximă de şaptesprezece noduri, despica rapid apele cenuşii ale Canalului Mânecii. Cazare de lux pentru 275 de persoane şi numai 50 de locuri la clasa a doua. Un echipaj impecabil, disciplinat. Liniile maritime germane aproape că monopolizaseră rutele comerciale nord-americane; de la nemți te aşteptai întotdeauna la un înalt standard de profesionalism. Erau o națiune în marş...

Îl zări pe Innes pe puntea de dedesubt. Cineva îl

bătea la cap, îi înmâna o carte de vizită. Era greu să vadă persoana din acel unghi – bunule Hristoase, părea Ira Pinkus.

— Văîndreptați spre casă sau vă luați rămas-bun de la ea?

Doyle se întoarse brusc; crezuse că e singur lângă balustradă. Bărbatul se afla la vreo trei metri distanță; era burtos, cu fața rotundă. O aură de păr roşcat, grizonat, cu început de chelie. Favoriți încăruntiți. Părea să aibă vreo cincizeci de ani. Un uşor accent irlandez.

— Plec, spuse Doyle.

— Tristețea despărțirilor precede călătoriile lungi, spuse omul.

Doyle încuviință politicos. Da, era irlandez. Omul se răsuci uşor, continuând să privească spre mare şi Doyle observă gulerul preoțesc, ghetele groase, mătăniile şi crucifixul care se zăreau ieşind din buzunar. La naiba, ultimul lucru pe care şi-l dorea acum era să asculte predica plicticoasă, nedorită a unui romano-cato…

— Uneori, plăcerea tristeții este mai dulce decât plăcerea plăcerii însăşi, spuse preotul. Ceva nou pătrunde în noi. Putem privi necunoscutul fără prejudecăți sau idei preconcepute. Îl putem întâmpina ca pe o şansă. Şi e posibil să ajungem într-un teritoriu nedescoperit, într-un loc aflat mai aproape de marele mister pe care îl reprezentăm

noi înşine!

Tonul cald al omului părea sincer. Asta nu era vorbăria pioasă obişnuită; o înțelegere reală se ghicea în spatele cuvintelor sale şi asta îl mişcă pe Doyle, în ciuda reticenței sale. Era greu să găsească un răspuns; cum putea şti acest preot atât de exact prin ce trecea el? Erau oare sentimentele lui într-atât de transparente? Bărbatul privea în continuare spre țărm, respectând granița intimității lui Doyle.

— Uneori lăsăm în urmă tot ce e mai bun în noi, spuse Doyle.

— Călătoriile au un scop pe care nici nu ni l-am putea imagina la plecare, spuse preotul. Pot salva o viață. Uneori pot chiar salva un suflet.

Doyle lăsă cuvintele să pătrundăîn el, ca o mângâiere. Mişcarea ritmică a valurilor îi atrase privirea şi simți un sentiment de pace interioarăpogorându-se asupra sa.

Frântura unei raze de soare se reflectă, jucăuşă, pe ape, trezindu-l din reverie. Nu era sigur cât timp trecuse de când îşi vorbiseră; contururile malului se schimbaseră. Acum se aflau în apropierea câmpiilor mărginite de dealuri. În față se deschidea oceanul. Îşi întoarse privirea.

Preotul dispăruse.

Pe puntea aflată imediat sub locul unde Doyle stătuse de unul singur, un bărbat înalt, frumos,

bine îmbrăcat, blond şi cu umeri lați, îşi făcu apariția de pe scara care ducea în jos, spre cala vasului „Elba” . Se strecură imediat în mulțime, schimbând, din când în când, câteva vorbe cu cei din jur, într-o germană impecabilă, cu accentul aristocratic specific celor originari din Hamburg. După ce, fără niciun efort, fusese adoptat de grup fără nicio greutate, păstrând pe chipul său cu trăsături puternice masca unui amuzament perpetuu, bărbatul comandă ceva de băut, îşi aprinse o țigarăşi se sprijini de un stâlp, după care începu să-şi cerceteze mai atent tovarăşii de călătorie.

Atenți la țărmul din ce în ce mai îndepărtat, niciunul dintre aceşti orăşeni mulțumiți de ei înşişi nu observase sosirea lui de jos, îşi zise blondul. Asta era bine. Nimeni nu-l văzuse nici în cală. Şi, pânăîn acel moment, niciunul dintre ofițerii vasului nu-i adresase vreo privire, fie şi numai în treacăt.

Țărmul nu se mai zărea; el studia atent pasagerii care părăseau balustrada. Mulți o luară spre barul din interior, îndreptându-şi atenția spre distracțiile stupide pe care erau pregătiți să le savureze în timpul traversării Atlanticului.

Iată-i: cei doi bărbați tineri – evident mai prost îmbrăcați decât burghezii aceştia în vacanță – în

colțul din apropierea bărcilor de salvare. Miroseau a negustori şi vorbeau în stilul acela înfrigurat, de conspirativitate, pe care îl văzuse adesea, pe când îi urmărea la Londra; doi evrei care făceau un efort săînvețe de la ceilalți, dar ştia el că asta nu e posibil.

Oare observaseră că erau urmăriți? încă nu. Dar ceva îi speriase, îi alertase pe cei doi la Londra, dacă ajunseseră să se îmbarce atât de repede pe acest vapor. Nu fusese uşor să-şi strângă oamenii şi să-i urmărească până aici, dar reuşise.

În mijlocul conversației, cei doi îşi întoarseră privirile spre el; el se uită, firesc, spre o femeie care tocmai trecea, ridicând pălăria. Când se întoarse din nou, constată că cei doi nu-i acordau nicio atenție; tocmai plecau, absorbiți de conversația lor.

Privi în urma lor. Următoarea mişcare era să afle ce cabine aveau. Apoi vor intra în joc şi ceilalți.

Aruncățigara peste bord şi porni după cei doi bărbați. Ei îi uşurau misiunea.

PE MARE,

ÎN APROPIERE DE SAN FRANCISCO

La o jumătate de lume depărtare, pe puntea unui alt vas – „Canton”, o navă cu aburi veche, prăpădită, numai cu locuri de clasa a patra, o

epavă ruginită ce venea de la Şanhai – ce naviga spre est pătrunzând în strâmtoarea care se deschidea spre un alt port cu ape adânci, un om stătea singur, tăcut, lângă balustrada de la tribord, rostind încetişor o rugăciune în timp ce privea colinele rotunjite ale pământului străin de care se apropia. O mulțime de imigranți săraci, zdrențăroşi mişunau în jurul lui, fericiți la vederea țărmului mitic al îndestulării. După ce înduraseră două săptămâni de şedere în cală, într-o atmosferă pestilențială de contagiune şi crimă, întrevedeau pentru prima dată posibilitatea de a fi meritat să-şi pună viețile în pericol.

Bărbatul stătea singur, aproape în mijlocul mulțimii, şi totuşi, nimeni nu-l înghesuia sau îmbrâncea. Era un bărbat de talie medie, fără nimic extraordinar, și el însuşi nu ocupa prea mult loc, dar, când dormea, acel spațiu nu era niciodată violat. Nici bătrân și nici tânăr, nu era omul căruia să-i dai prea mare atenție; chiar şi aici, în mijlocul unei mulțimi pătimaşe şi agitate, prezența lui abia dacă era remarcată. Acesta era unul din talentele sale cel mai des exersate; să lase un spațiu gol în aer, devenind practic invizibil ori de câte ori situația i-o cerea. Totuşi, chiar și atunci rămânea singur; lumea se simțea, inconştient, obligată să-i dovedească respect.

Nu-şi cunoştea nici părinţii, nici familia din care se trăgea; nu i se dăduse niciun nume când fusese abandonat într-un gang, după naştere. De timpuriu dovedise o mare încredere în sine și o asemenea voinţăîn a-şi urmări scopurile, încât fraţii din mănăstirea unde fusese crescut de mic copil îl numiseră Kanazuchi – „Ciocanul”.

Când vasul avea să ancoreze la ţărm şi aveau să treacă toţi prin biroul de imigrare din San Francisco, niciun oficial nu va pune la îndoială faptul că era ceea ce părea să fie: unul dintre cei patru sute de muncitori chinezi săraci din provincia Quongdong, aflatăîn inima ţării. Cu tigva rasăşi coada împletită la spate, ştia că se poate bizui pe incapacitatea albului de a distinge o figură asiatică de alta.

Faptul că era japonez, o rasă de oameni încă rareori întâlnităîn aceastăţară, nu avea să-i treacă nici unuia prin minte. Că era un om sfânt, aparţinând unui vechi ordin monastic de pe insula Hokaido, era de neimaginat.

Că era unul dintre cei mai periculoşi oameni în viaţă, putea fi liniştit că n-aveau cum să-şi dea seama.

Kanazuchi îşi încheie meditaţia cu o graţie satisfăcătoare pentru acutul său simţ al echilibrului estetic. Pe când vasul se apropia de

America, viziunile care îl torturaserăîn visele din ultimele trei luni deveniră tot mai chinuitoare; doar aceste meditații aveau un oarecare efect calmant.

Pe punte agitația crescu; se zărea periferia orașului așezat pe dealurile verzi. Așezându-și mai bine pe umăr sacul ușor, lunguieț, Kanazuchi se întrebă dacă i se va cere să-l deschidă pentru verificare, la vamă. Mulți dintre muncitorii calificați de la bord – dulgheri, zidari – își aduseseră sculele cu ei. Poate că li se va permite tuturor să treacă fără a mai fi nevoie să-și expună lucrurile; dacă nu, găsea el o cale să evite autoritățile.

Kanazuchi era pregătit. Ajunsese prea departe.

Mintea sa refuza ideea de eșec. Și știa că dacă cineva ar fi văzut sabia ascunsăîn sacul lui, ar fi fost obligat să ucidă.

Capitolul 2

— Numele meu este Werner. Dacă trebuie să fac ceva pentru ca această călătorie să fie mai confortabilă pentru dumneavoastră, vă rog să-mi spuneți.

— Mulțumesc, Werner.

Doyle încercă săîntre în cabină, dar Werner îi blocă drumul.

— Dacă-mi permiteți săîndrăznesc: am citit

despre celebrul dumneavoastră detectiv, domnule, și aș dori să vă demonstrez că marele Holmes nu e singur prin forța capacității sale deductive, spuse stewardul spilcuit.

Engleza vorbită de neamț avea un puternic accent.

— Grozav. Cum doriți să faceți acest lucru? răspunse Doyle politicos.

— Vă privesc de numai câteva minute, sunteți de acord, da?

— Nu vă pot contrazice.

— Şi totuşi pot spune că, să zicem, în ultimul an ați călătorit la Cherbourg, Paris, Geneva, Davos, Marienbad, înapoi la Londra, o dată la Edinburgh şi de două ori la Dublin. E corect, domnule?

Doyle nu putea să nu recunoască faptul că aşa era.

— M-am uitat la etichetele de pe bagajul dumneavoastră.

Werner îi făcu un semn cu ochiul, îşi răsuci mustața, salută milităreşte şi porni în pas vioi pe pasarelă. Doyle abia începuse să despacheteze când Innes dădu buzna în cabină, dărâmându-i pălăria de fetru de deasupra uşii.

— Am nişte veşti formidabile, spuse Innes, ridicând pălăria de jos. Am găsit pe cineva care ne va fi de foarte mare ajutor când vom ajunge la New

York.

— Cine anume, Innes?

— Mi-a dat cartea lui de vizită. Poftim, spuse el, scoțând-o din buzunar. Se numeşte Nels Pimmel.

— Pimmel?

— Un reporter de la *New York Post.* Ai să vezi ce amuzant e tipul, Arthur. E ceea ce tu ai numi o „mare figură”...

— Dă-mi să văd, spuse Doyle, luând cartea de vizită.

— Și, în plus, e un tip foarte plăcut. S-ar părea căştie toată lumea importantă din Statele Unite...

— Și ce dorea domnul Pimmel de la tine?

— Nimic. Ne-a invitat la cinăîn seara asta.

— Bineînțeles, tu nu ai acceptat.

— Nu mi s-a părut că ar fi o problemă...

— Innes, ascultă-mă cu atenție; nu ai voie să-l cauți, să vorbeşti sau săîncurajezi avansurile acestui om în niciun fel de acum înainte.

— Dar nu văd de ce; e un tip cât se poate de simpatic.

— Omul acesta nu e un „tip”, „amic” sau orice altceva s-ar putea spune despre o persoană obişnuită; e ziarist şi cei asemenea lui sunt o specie aparte.

— Deci tu presupui imediat că, probabil, îmi cultivă prietenia numai ca să se poată apropia de

tine, nu?

— Dacă acesta e cel care bănuiesc eu că este, fii sigur că nu e nici pe departe interesat de prietenia ta sau chiar de plăcerea de a te cunoaşte în treacăt...

Două pete roşii apărură pe obrajii lui Innes şi pupilele sale se contractară, devenind mici cât nişte gămălii de ac. Doamne, gândi Doyle, de câte ori am văzut până acum aceste dovezi sigure de tristețe.

— Adică, vrei să spui că e ridicol să sper că o persoană oarecare s-ar putea interesa sincer de persoana *mea*şi numai a mea, aşa, ca ființă omenească...

— Innes, te rog, nu asta vreau să spun.

— Zău?!

— Există alt fel de reguli pentru relațiile ce se stabilesc la bordul unui vas. Pimmel sau Pinkus ăsta, sau cum i-o fi zicând, m-a acostat deja şi pe mine o dată. Dă-i numai un deget acum, înainte să pierdem complet din vedere țărmul, şi omul ăsta o să ne stea pe cap tot restul croazierei.

— Vrei săştii ce cred eu? spuse Innes Clătinându-se pe picioare, pe un ton alarmant de răstit. Cred că ai citit prea multe articole despre tine în presă. Cred că te crezi mai bun decât alții. Eu am douăzeci şi patru de ani, Arthur, şi chiar dacă n-am mai fost niciodată pe mare, asta nu

înseamnă că am uitat bunele maniere, aşa că voi vorbi şi voi lua masa cu cine voi dori.

Punctând impactul acestei explozii de furie printr-o ieşire teatrală din scenă, Innes se întoarse şi trase cu putere de uşa dulapului. Ce-i drept, reuşi să-şi păstreze calmul, privi spre lucrurile aşezate acolo, ca şi cum aceasta ar fi fost intenţia lui de la bun început, trânti uşa mormăind mulţumit şi ieşi, ca din puşcă, din cabină, lovind iarăşi pălăria în trecere, ca să fie totul foarte clar.

Cinci luni fără Larry, gândi Doyle. Dumnezeule, nu mai ajung eu viu înapoi în Anglia...

În seara aceea, Doyle cină la masa căpitanului Karl Heinz Hoffner, neînsoţit de fratele său mai tânăr, care lua prima sa cină la celălalt capăt al sălii elegante, în compania lui Ira Pinkus/Nels Pimmel plus alte patru pseudonime sub care Pinkus îşi făcea treaba pentru patru ziare newyorkeze diferite. Pinkus/Pimmel îşi exprimă, din priviri, dezamăgirea pentru că ilustrul frate al lui Innes nu avea să fi se alăture, dar, în fond, viermele nu ajunge în miezul mărului pornind de la sâmburi.

Înfuriat de snobismul lui Arthur, Innes nu avu mai apoi nicio remuşcare legată de meniul complet de anecdote despre Conan Doyle pe care i-l servi lui Pimmel în cursul mesei. Ce era rău în asta? în fond, omul nu părea să-l interogheze şi, după

toate probabilitățile, era la fel de interesat de escapadele lui Innes cu puşcaşii regali, ca şi de toate amănuntele legate de viața şi întâmplările Marelui Autor. Însuşi Pimmel se dovedi teribil de amuzant, povestind despre New York şi, mai ales, despre informațiile sale aparent inepuizabile în legătură cu intimitățile vieții balerinelor de pe Broadway.

Cum aşa, nicio problemă să te prezint câtorva dintre ele, îl asigură Pimmel. Uite ce zic eu: ce-ar fi să mergem amândoi în oraşîntr-o seară cu toată trupa? Ba, mai bine, vom da o petrecere! Să vină ele la noi! mai ia puțin vin, Innes!

Remarcabil tip, Pimmel ăsta.

Înțelegând că era de aşteptat să-şi petreacă toate serile croazierei împreună cu căpitanul Hoffner – un munte de om, apatic, preocupat doar de statistici marine, eticheta la bord şi mesele curate, toate astea fără cea mai mică umbră de umor –, Doyle dădu frâu liber şirului de întrebări despre „Elba” , sperând că răspunsurile căpitanului vor dura suficient pentru a exclude alte zone de conversație fertilă. Dar răspunsurile lui Hoffner erau lipsite de vlagă; erau la fel de precise, la obiect, şi te captau la fel de mult ca un manual de inginerie citit de un graur. Omul petrecuse atâta timp pe mare, încât nu reuşise să-şi facă o părere despre niciun subiect care nu avea legătură cu

marea şi, după toate aparențele, nu deschisese niciodată un roman. În orice caz, niciunul dintre cele scrise de Doyle, cu siguranță.

Ceilalți comeseni nu-i erau nici ei de mai mult folos; o congregație de producători de bere din Bavaria şi soțiile lor bine crescute, plecați într-o călătorie de plăcere pe la fabricile de bere americană din Midwest. Toți posedau o engleză de o calitate destul de modestă, pe care cei mai mulți se hotărâseră să nu şi-o exerseze, şi îşi petrecură cea mai mare parte a cinei ascultând cu evlavie fiecare cuvânt rostit de Doyle: Sherlock Holmes era celebru în Germania.

Sindromul Autorului Faimos oferea de obicei suficientă inspirație pentru ca Doyle săînceapă să-şi susțină una dintre tiradele preferate, dar, în această seară, de fiecare dată când atingea accente apoteotice, prezența lui Innes în compania lui Pinkus/Pimmel, la celălalt capăt al camerei, îi tăia tot cheful. Se simțea la fel de politicos şi anost ca şi căpitanul Hoffner. Cum pauzele dintre schimburile de cuvinte se lungeau din ce în ce mai mult, devenind tot mai plicticoase, scârțâitul tacâmurilor pe farfurii deveni asurzitor.

— Îmi amintesc că am citit undeva că sunteți de multă vreme interesat de ocultism, domnule Doyle, spuse singura englezoaică de la masă, care până atunci tăcuse, ascultând cu atenție ce se

spunea.

— Într-adevăr, aşa era, răspunse Doyle. Un interes temperat de un scepticism firesc şi sănătos, adăugă el aproape imediat.

Fețele plictisite din jurul mesei se însuflețiră imediat. Soțiile burghezilor săriră pe capul lui Hoffner, vorbindu-i într-o nemțească pițigăiată, încercând să-l convingă nu ştiu ce în legătură cu Doyle. Hoffner reuşi sățină piept de unul singur acestei avalanşe preț de câteva clipe, apoi se întoarse spre Doyle, scuzându-se din priviri.

— Aseară, la masă, pe când traversam Canalul, le-am povestit o întâmplare, spuse căpitanul. Se pare că o parte din membrii echipajului meu sunt convinşi că avem o stafie la bord.

— Vasul e bântuit, spuse englezoaica.

Spunând aceste cuvinte, începu să se frământe în scaun. Aşa micuțăşi sfrijită cum era, el nu-i dăduse nicio atenție în timpul mesei, însă acum, când ea se simțea în elementul ei, Doyle recunoscu acea luminiță oarecum ciudată din ochii ei spălăciți: ea credea cu adevărat.

— Mă tem că n-aş putea afirma cu certitudine că e adevărat, doamnă Saint-John, spuse căpitanul Hoffner, apoi, folosind acelaşi ton jenat, se întoarse spre Doyle: De câțiva ani, la bordul” Elbei” se întâmplă tot felul de lucruri stranii şi... inexplicabile.

— De ce nu-i povestiți domnului Conan Doyle despre episodul cel mai recent, domnule căpitan? întrebă doamna Saint-John, aruncându-i un zâmbet timid şi clipind des din gene.

— S-a întâmplat chiar astă-seară, ceva mai devreme, spuse Hoffner ridicând din umeri şi coborând vocea.

— După ce am ieşit în larg?

Hoffner încuviință cu un gest brusc al capului.

— Un pasager aude nişte zgomote ciudate dinspre cala de bagaje; țipete ascuțite, bătăi repetate...

— Existăşi alți martori? întrebă Doyle.

— Nu, doar această femeie, spuse Hoffner.

— Cazul clasic de bântuire, spuse doamna Saint-John, răsucind nervos inelul şervetului între degete. Sunt sigură că veți fi de acord cu diagnosticul meu, domnule Conan Doyle; paşi pe un coridor pustiu, bufnituri, bătăi în perete, tânguieli. Şi o siluetă străvezie, amenințătoare, pe pasarela dinspre cală.

— Înțelegeți, eu nu am văzut nimic din toate acestea, spuse Hoffner, încercând să minimalizeze lucrurile.

Era clar că pe vasul lui nu era loc pentru o stafie de bună credință.

— Domnule căpitan, s-a întâmplat vreo tragedie pe „Elba”? întrebă Doyle.

— Vasul acesta a împlinit zece ani de când merge pe mare; eu am fost la bordul lui încă de la început! Când e vorba de grupuri mari de oameni care se adună astfel cu regularitate, tragedia trebuie, inevitabil, să facă parte din experiență, spuse Hoffner.

— Trist, dar adevărat, spuse Doyle, surprins de cât de aproape de elocință fusese observația lui Hoffner. E vreuna mai deosebită? O crimă violentă sau o sinucidere brutală, demnă de memorat?

Burghezii şi nevestele lor părură oarecum surprinşi.

— Iertați-mi franchețea, doamnelor și domnilor, dar nu are sens să ne ascundem după vorbe; fenomene de genul celor descrise de doamna Saint-John derivă, de obicei, din nefericiri teribile, care nu dispar dacă trecem peste fapte în vârful picioarelor, în interesul bunei-cuviințe.

În sfârşit, gândi Doyle cu bucurie, un subiect pe care îl pot susține cu succes.

— În alte vremuri, rosti precaut căpitanul, au fost câteva astfel de situații.

— Exact; nu vreau să vă mai chinuiesc, în această companie de ambele sexe, cerându-vă mai multe detalii. Vă propun o teorie interesantă despre stafii, *meine Damen und Herren,* cea mai credibilă din punctul meu de vedere, dacă acordați

acestui fenomen cât de puțin credit. Imaginea spectrală constituie un reziduu emoțional al unei vieți sfârşite brusc sau într-o puternică stare de confuzie spirituală – de aceea aparițiile acestea se leagă adesea de victimele unei crime sau ale unui accident, sau de sinucigaşi – echivalentul, dacă doriți, al unei urme de picior pe nisipul plajei, o urmă care trăieşte în afara percepției noastre temporale, având la fel de puțină legătură cu realitatea ca şi acea urmă cu persoana care a lăsat-o…

— Ah, nu. Nu, nu, nu; ceea ce întâlnim este chiar sufletul nemuritor al acelui nefericit, spuse doamna Saint-John. Captiv între ceruri şi pământ, în vidul purgatoriului…

— Acesta este cu totul alt punct de vedere, spuse Doyle, nemulțumit că fusese întrerupt atât de agresiv. Unul, pe care mă tem că nu-l pot susține din toată inima.

— Dar vă asigur, domnule Conan Doyle, că aşa este. Noi am trecut adesea prin această experiență…

— *Noi?*

Doamna Saint-John zâmbi încrezătoare, privind spre ceilalți meseni.

— Mă refer la tovarăşa mea de drum, în primul rând, dar și la mine într-o măsură mult mai mică.

— Tovarăşa de drum…

Vai de mine; n-o fi unul din acele spirite invizibile pe care anumite doamne de vârstă mijlocie, uşor isterice, pretind că le poartă după ele ca pe un pechinez. Categoric, e țicnită, gândi Doyle.

— Regret, dar Sophie nu s-a simțit prea bine şi nu a putut să ni se alăture la cină, spuse doamna Saint-John. Tocmai a încheiat un turneu epuizant de conferințe prin Germania şi acum călătorim în America, fără să fi trecut pe acasă.

— S-ar părea că dumneavoastrăşi prietena dumneavoastră sunteți foarte solicitate, spuse Doyle, uşurat, cel puțin, că„prietena" sălăşluia pe moment într-un trup omenesc.

— Da. Ne-am cunoscut acum trei ani, la puțin timp după moartea soțului meu. Normal, eram neconsolată, pentru că simțeam atunci ceea ce pare foarte limpede că simțiți dumneavoastră acum, domnule Conan Doyle: că dragul meu Benjamin plecase pentru totdeauna. Şi atunci, în disperarea mea, o prietenă apropiată a insistat s-o cunosc pe Sophie. Sophie Hills.

— Celebra Sophie Hills?

— A, deci o cunoaşteți?

Sophie Hills era cel mai faimos, ba chiar notoriu mediu psihic din Anglia în acel moment. Femeia pretindea că o vizitează o întreagă congregație de

spirite lipsite de trup, toate având o legătură directă cu panoul de comandă al vieții de apoi, careîi furnizau mereu, la cerere, informații exacte, uşor de verificat, despre rudele decedate, scrisorile pierdute, inelele de logodnă dispărute, vindecări misterioase şi, într-un caz senzațional, o revelație cu privire la un caz de omor nerezolvat, vechi de zece ani, petrecut în Heresfordshire şi încheiat printr-o mărturisire. Ocazional, Sophie dovedea un talent special de aport, făcând să apară din senin obiecte tridimensionale, ciudate și diverse, cum ar fi nişte cuiburi de păsări africane, monede vechi, romane şi peşti exotici ce încă se mai zvârcoleau. Capacitățile ei uimitoare făcuseră subiectul unui mare număr de teste epuizante, inițiate de către comunitatea ştiințificăşi, pânăîn acel moment, nu fusese confirmată niciuna din îndoielile cu privire la autenticitatea lor. Într-unul din acele cazuri, în fața unor martori credibili, legatăîn cămaşă de forțăşi cu un sac gros pus pe față, unul din spiritele sale cântase, sub conducerea domnişoarei Hills, *Curcanul pe paie* la acordeonul aşezat în celălalt capăt al camerei, sub un coş de paie.

Da, desigur, Doyle ştia despre Sophie Hills. Şi era interesat mai mult decât în treacăt de șansa de a o vedea pe bătrânicăîn acțiune.

— I-am propus doamnei Saint-John, spuse căpitanul Hoffner, ca într-una din nopţi, pe timpul traversării noastre, să o convingem pe domnişoara Hills să ne ofere o demonstraţie a forţelor sale.

— Şi, în felul acesta, să ajutăm spiritul care bântuie buna navă„Elba” să-şi găsească odihna, spuse doamna Saint-John. După ce am aflat căurma să călătoriţi cu noi, eu am propus să vă solicităm participarea, domnule Conan Doyle. Şi dacă veţi considera că această demonstraţie are suficientă rigoare ştiinţifică, reputaţia dumneavoastră solidă ar putea face mult pentru a convinge publicul de bunătatea forţei de care dispune Sophie.

— Atunci, poate mâine seară, spuse căpitanul. Aş propune să acţionăm după cină, ce ziceţi?

— Mi-ar face mare plăcere, domnule căpitan, spuse Doyle.

Numai să poată face în aşa fel încât Ira Pinkus să nu afle despre asta. Parcăvedea titlul cu litere de-o şchioapă, aşteptându-l la New York: „CREATORUL LUI HOLMES PORNEŞTE ÎN URMĂRIREA FANTOMEI DE PE VAS.”

CHICAGO, ILLINOIS

Uită-te la tine, Jacob: ce faci aici? E vreo îndoială? Nu, sincer să fiu, nu cred. La şaizeci şi opt de ani, o vârstă matură când majoritatea

oamenilor de aceeaşi profesie au reuşit deja să-şi împlinească talentul minții şi sinelui, tu ți-ai ieşit complet din minți.

Prost bătrân, cea mai bună parte a vieții tale abia începea; aminteşte-ți cum ceea ce te-a susținut în momentele de luptăşi sărăcie a fost promisiunea că, după pensionare, te vei retrage, dedicându-te studiului. Niciun fel de distracții domestice sau obligații profesionale, singur în biblioteca ta, unde e adunată, de-a lungul pereților, înțelepciunea acumulatăîntr-o viață; pace, linişte şi contemplație în singurătate. Punctul culminant, logic şi aducător de satisfacție, al muncii unei vieți – ce bucurie! Şi, o dată cu toate astea, la îndemână, şansa reală a revelației.

Dar în loc să stai la masa ta de lucru, înconjurat de cărți, în biroul primitor de la subsolul unei clădiri din Delancey Street, cu o ceaşcă de ceai fierbinte cu lămâie în mâini, iată-te pe peronul gării din Chicago, Illinois, pe o ploaie torențială, aşteptând să iei trenul spre… – unde?

— Colorado, Doamne iartă-mă, unde nu cunoşti pe nimeni. Şi spune-mi, zău aşa, când au mai pomenit cei din Colorado un rabin printre ei?

Şi asta pentru că aşa ți s-a arătat în vis.

De acord, n-a fost un vis, propriu-zis; o viziune,

dacă vrei, care ți-a bântuit somnul în ultimele trei luni. O viziune puternicăşi suficient de înspăimântătoare ca să te scoată din vizuinăşi să te trimităîn sălbăticie, ca pe profeții din Biblie. Asemenea viziunilor din Vechiul Testament, poveşti care făceau să-ți înghețe sângele în vine şi pe care le citeai cu atâta interes. În scaunul tău confortabil. Cu ciorapi călduroşi, uscați, în picioare.

Meshugener mamzer[1]. Tu n-ai nevoie de bilet dus spre Vestul sălbatic; tu ai nevoie de un doctor. O fi începutul unei febre ciudate sau o boală mintală galopantă. Încă mai ai timp să te răzgândeşti: te-ai putea întoarce la New York fără să sufli vreo vorbă cuiva despre nebunia asta, înainte ca fiul tău să coboare de pe vas. Şi ascultă, Jacob, ai idee ce necăjit va fi Lionel când va sosi cu cartea pe care s-a chinuit atât de mult săți-o aducă, iar tu vei fi dispărut fără urmă? E un tren care pleacă spre New York în douăore; pentru numele lui Dumnezeu, ce te-ar putea împiedica să urci în el?

Ştii perfect ce te opreşte, om bătrân ce eşti.

Pentru căți-ai dedicat viața studiului miturilor şi alegoriilor Cabalei, ştii că ele sunt mai mult decât nişte simple cuvinte pe pergamente vechi, trecute din mânăîn mână de-a lungul anilor. Ştii că acest

[1] Bătrân nebun (lb. Idiş).

pământ este un câmp de luptăîntre forțele luminiiși ale întunericului și, când eşti chemat să serveşti această luptă – în adâncul sufletului tău ştii, Jacob, că asta s-a întâmplat acum –, nu poți scăpa de obligații afirmându-ți, pur şi simplu, infirmitățile... deşi cu nevralgia şi artrita de care suferi, Dumnezeu ştie că ai avea o justificare convingătoare.

Ce ți-au spus rabinii când te-ai apucat să studiezi Cabala? Numai un om căsătorit, care a atins vârsta de patruzeci de ani şi are picioarele bine înfipte în pământ, ar trebui să cerceteze această carte ciudată. Ceea ce se aflăîntre copertele ei e mult prea periculos pentru un diletant. Cunoaşterea înseamnă putere şi cărțile ezoterice sunt asemenea unor tuburi de dinamită, aşa spuneau ei; este nevoie de un om deosebit pentru a face un asemenea legământ.

— Eu sunt acel om, le-ai spus tu.

De ce, ce te-a apucat? Dacă era setea de cunoaştere, existau sute de alte izvoare mult mai puțin periculoase la care să-ți potoleşti setea. Şi acum, după douăzeci şi opt de ani, stai aici, în aşteptarea unui tren. Un adevărat mister, nu?

Fii sincer cu tine însuți: o părticică din tine a ştiut totul din clipa în care ai deschis cartea– adevăratul *Sefer ha-Zohar* – că, drept urmare,

într-o bună zi ți se va întâmpla ceva extraordinar. Ai *vrut* să se întâmple. Deci, zău aşa, de ce te plângi? La urma urmelor, ce e aşa de prețios în viața pe care o duci? Sunt deja şase ani de când soția ta a murit, odihnească-se în pace, fiul tău a crescut. Şi încă ceva, Jacob, ce zici de biroul tău din subsolul clădirii de pe Delancey Street? Nu se poate spune că a fost sanctuarul la care te aşteptai. E plicticos– în sfârşit, ai spus-o şi pe asta.

Te vei urca în trenul spre Colorado, rabine Stern, şi vei face această călătorie spre… Dumnezeu ştie unde… din aceleaşi motive care te-au adus la Chicago: pentru că eşti un om care crede că trebuie să se bizuie pe viziunile oraculare, chiar şi atunci când ele îi apar, nechemate, unui bărbat de şaizeci şi opt de ani, nu prea sănătos, a cărui viață nu poate fi numităîn niciun caz viguroasă. Asta pentru că, de atunci încoace, ai descoperit că, în parte, acea viziune s-a împlinit deja – copia cărții Tikkunei Zohar *a fost* furată din templul rabinului Brachman din Chicago.

Dar o vei face mai ales pentru că, dacă renunți acum şi Lucifer îşi face apariția în cine ştie ce deşert, iar lumea va sfârşi prin a cădea în mâinile Diavolului, aşa cum sugerează visul tău… ei bine, dacă acum ți-e greu, îți imaginezi cât de cumplit te vei simți atunci.

Uite că soseşte trenul. Dumnezeule mare, veghează asupra fiului meu – poate că ar trebui să-l aştept pe Lionel înainte de a porni la drum. Dacăşi el este în pericol? Aş putea măcar să-i scriu o scrisoare...

Nu. Nu aşa te-a sfătuit viziunea. Relaxează-te, Jacob.

Respiră; linişteşte-ți inima. Aşa e mai bine. Ce minunată e încrederea pe care o simți când alungi orice gând; nu e nevoie să faci atâtea presupuneri.

Ai biletul la tine? Da, uite-l. Ce bine ar fi ca valiza asta veche să nu fie atât de grea; nu mi-am mai făcut niciodată bagajele pentru o astfel de călătorie neaşteptată, de unde săştiu ce trebuie să-mi iau?

Acum, gata: care erau cuvintele acelea pe care le foloseai mereu pentru a consola suferința în templul tău? Toate problemele noastre sunt temporare, aşadar de ce să ne întristăm din cauza lor?

În fond, te poți linişti puțin gândindu-te la cealaltă parte a viziunii – cea pe care nu o înțelegi. Cuvintele acelea pe care le auzi mereu în minte.

Suntem șase.

Habar n-am ce înseamnă. Dar sună oarecum încurajator, nu-i aşa?

SAN FRANCISCO, CALIFORNIA

Vasul „Canton” acostăîn portul San Francisco spre mijlocul după-amiezei, dar se lăsă noaptea până ce autoritățile permiseră primilor muncitori să coboare la mal. Era mai bine pentru locuitorii albi ai oraşului să nu vadă atâția asiatici venind acolo în plină zi, gândi Kanazuchi.

În timp ce gloata se înghesuia pentru a debarca, el rămase în capătul rândului, pentru a putea observa activitatea de pe chei. Doi chinezi aflați lângă pasarelă strigau instrucțiuni în dialectul mandarin, în timp ce muncitorii părăseau vasul– drept înainte, nu vorbiți, intrați în clădire! Gărzi în uniforme negre, cu bastoane lungi, formau un coridor destul de lat, şi imigranții se înghesuiau pe acolo ca vitele spre intrarea în abator.

În interiorul clădirii, urmând alte ordine răstite, oamenii se înşiruiau ascultători şi prezentau actele în fața unui grup de oficiali albi, aşezați pe nişte bănci înalte. În fața băncilor se aflau nişte mese late, pe care bagajele muncitorilor, preluate de paznici, erau deschise pentru a fi verificate.

Kanazuchi înțelese că va trebui să găsească altceva.

Pe puntea de sus, trei mateloți cam nespălați tăifăsuiau despre permisia pe care aveau să o primească odată ajunşi acasă; intuitiv, Kanazuchi

înțelese că gândul la beție şi la destrăbălarea care avea să urmeze îi excita deja. El se ascunse din nou în umbrăîn clipa în care ultimii chinezi erau împinşi pe pasarelăîn jos.

Încrezător în forța degetelor sale oțelite, se cățără vreo şase metri în sus, pe frânghia unei vele, sări neauzit în spatele marinarilor şi aşteptă până când unul dintre ei – un bărbat musculos, cu picioare crăcănate – se despărți de ceilalți, îndreptându-se spre balustradă pentru a-şi slobozi vezica. În clipa în care marinarul termină de urinat, două mâini îi prinseră capul ca-ntr-un cleşte; o mişcare scurtăşi, cu un scrâşnet uşor, gâtul omului se rupse. Dezbrăcat în treizeci de secunde, trupul fu săltat şi aruncat pe un umăr al Omului Sfânt.

Kanazuchi se strecură de-a lungul balustradei, pe parapet, până ajunse în dreptul ancorei, apoi coborî, cu marinarul în spate, pe lanțul gros, până ajunse la apă; acolo lăsăîncet mortul să plutească pe apa unsuroasă a golfului. Ținându-şi hainele şi sacul cu arme, prafuri şi ierburi, deasupra capului, înotă vreo patru sute de metri de-a lungul cheiului, până ce ajunse în dreptul danei şi urcă pe scăriță până la debarcader.

Hainele i se potriveau destul de bine. În buzunare găsi şi ceva bani americani. Până una alta, zeii îl protejau, dar călătoria sa abia

începuse. Kanazuchi nu uită să-i mulțumească mortului pentru darul vieții saleşi se rugă să-şi fi primit deja răsplata.

Sări neobservat peste gard, aruncă pe umăr sacul cu „tăietorul de iarbă” şi porni la drum spre San Francisco. Ştia că nu trebuie să-şi facă griji în legătură cu locul în care trebuia să meargăşi cum avea să ajungă acolo; *Sensei*[2] spusese că viziunea care îl alesese pe el pentru această lucrare avea să-i îndrepte paşii spre cartea dispărută.

Un turn întunecat se înalță din nisip.

Un labirint negru sub pământ.

Muncitorii chinezi sapă un tunel.

Un bătrân slab, cu barbă albăşi pălărie neagră, rotundă.

Suntem Șase.

În mers, Kanazuchi repeta fraza cu care îşi începea de obicei meditația: Viața e un vis din care încercăm să ne trezim.

BUTTE, MONTANA

— Acum n-o să mă mai aducă nimeni cu forța înapoi în turnul acela blestemat, întunecat din Zenda! Ție trebuie să-ți mulțumesc pentru că mi-ai salvat viața, dragul şi apropiatul meu prieten, vere Rodolfo, şi pentru revenirea mea pe

---

[2] Profesor, maestru (lb. japoneză).

tronul Ruritaniei!

Bendigo Rymer căzu greoi în genunchi, la picioarele patului de suferință al regelui său şi, ca de obicei, şocul făcu să tremure panoul vechi, mâncat de molii, pe care, în spatele scenei, erau pictați Alpii Ruritaniei. Rymer îşi aruncă brațele în lături, ca să-şi arate emoția profundă care-l frământa; de data asta, ca niciodată, îi pierise graiul.

— Haide, porc bătrân şi caraghios, nu exagera, murmură Eileen, privindu-l din culise în aşteptarea intrării în scenă.

Îşi verifică agrafele, pentru ca nu cumva coronița ieftină, făcută din aluat ars, să cadă peste orchestră, aşa cum se întâmplase cu o săptămânăînainte în Omaha.

— Maiestatea voastră, eu mi-am îndeplinit misiunea şi nu aştept laude. Sunt fericit că v-am putut fi de folos, în singurul mod pe care englezul îl cunoaşte bine: cu inima şi sufletul, încheie Rymer, apoi se ridicăşi se întoarse în lumina reflectoarelor, cu fața spre public: Sacrificiul pentru o asemenea cauză nobilă nu e greu.

Declarația făcutăîn forță scoase ropote de aplauze de la bărbați și lacrimi de la doamne; încă o dată, cetățenii cumsecade din – cum se numea locul acesta? Butte, Montana – se arătară fericiți

să susțină astfel finalul piesei; Rymer se lăsăîmbătat de strălucirea atât de plăcută a afecțiunii lor necondiționate.

Eileen pufni dezgustată. Chiar şi pentru tagma actorilor, care nu se prea remarcă printr-un simț al măsurii deosebit, omul ăsta era prea mult; n-avea niciun pic de ruşine.

— Mai existăînsăşi o altă posibilitate de a fi de folos Maiestății voastre… rosti Bendigo, pornind avântat spre nord şi acoperindu-l cu totul pe caraghiosul fără minte care-l juca pe regele Alexandru, înainte ca acesta să poată contracara mişcarea; dupăşase luni de turneu, idiotul încă nu învățase cum să domine scena.

— Vă voi reda dragostea logodnicei voastre, prințesa Flavia, care v-a rămas credincioasăîn clipele potrivnice ale destinului vostru nesigur, rugându-se să reveniți acasă.

Ha! Dacă eu aş fi Flavia, în aşteptarea măritişului cu nerodul ăsta, mi-aş fi făcut de cap cu un detaşament întreg de dragoni călare, gândi Eileen.

Rymer făcu un gest în direcția culiselor; Eileen îşi împinse sânii un pic în sus, pentru a accentua rotunjimile atât de vizibile prin decolteul generos– nu crezi că a cam trecut vremea pentru roluri de ingenuă, drăguțo? – şi păşi delicat pe scenă.

— Dumnezeule, eşti în viață! Speranța mea cea

mai adâncă! Cerul să te binecuvânteze!

Ea se aruncă deasupra regelui Cap-Pătrat şi adulmecă uşor. Bun, cel puțin nu mâncase ceapă verde cât fusese afară, în turnul Zenda.

După asta, marele sărut – regele nu mai îndrăznise să-i bage limba în gură de când îl pocnise cu genunchiul, pe când erau la Cleveland– şi atât de emoționanta întoarcere a lui Bendigo la celălalt capăt al scenei, pentru a nu fi nevoit să privească spectacolul revenirii femeii pe care o iubea la regele a cărui viață o salvase, în timp ce cortina cădea, ridicând, cum era de aşteptat, sala în picioare.

Ce patetic! Publicul american era atât de uşor de mulțumit.

— Eileen, dragă, în scena noastră finală, când eu îmi declar… hmm… nemuritoarea dragoste pentru tine, crezi că ai putea rosti replica aceea cu inelul meu pe care l-ai purtat mereu în deget… hmm… puțin mai repede?

Bendigo Rymer se studia în oglindă, gata săînceapă să-şi şteargă stratul unsuros de machiaj. Priveliştea îl captiva; parcă ar fi fost un şarpe vrăjit.

La ce naiba s-o fi uitând? se întreba Eileen. Săîmpart scena cu tipul ăsta era şi-aşa o pedeapsă destul de mare; Coabitarea în aceeaşi cabină, aşa cum se dovedea necesar în unele din aceste

localităţi rurale, părea o condamnare la temniţă grea.

— Bendigo, scumpule, ezitarea Flaviei e justificată de faptul că are de ales între obligaţia ei faţă de prostănacul de rege şi incredibila pasiune pe care o simte pentru dragul de Rodolfo. Dacă răspunde prea repede, mă tem că s-ar putea deduce că nu mai ai acelaşi control periculos asupra sentimentelor ei.

Aşteptă ca angrenajele minţii lui să asimileze ideea şi aproape că le auzea scrâşnind.

— Cel puţin, asta a fost întotdeauna interpretarea mea, adăugă ea cu modestie.

— Dacă se joacă*aşa*... spuse el, mângâindu-şi bărbia; ca în toate situaţiileîn care era silit să reflecteze, găsea că acest lucru necesită un efort considerabil. Păi, atunci, pauza asta ne e destul de utilă, nu?

— Dacă Flavia te iubeşte cu disperare, probabil că e cel mai bine să le destăinuim şi spectatorilor secretul.

— Mare dreptate ai! tună el, sărind în picioare. Fii binecuvântată, draga mea! întotdeauna am susţinut că eşti un mare câştig pentru compania noastră!

Bendigo îşi lăsă uşor capul pe spate şi îşi dăţi gura cu o porţie zdravănă din calmantul pentru gât al doamnei Megarrigle, din atomizorul pe care

îl ținea pe măsuța lui.

Ah, Doamne, asta înseamnă că vrea să măsărute.

Respirația lui Rymer dădea, în general, impresia că tocmai devorase o pisică mumificată; siropul Megarrigle nu reuşea decât să facă să pară că pisica fusese marinatăîn colonie ieftină.

Rymer apăru, amenințător, în spatele ei. Dibace şi cu destulă grație, Eileen îi oferi doar creştetul; urme de grăsime îi murdăriră părul o dată cu atingerea brutală a buzelor lui. Apoi, Bendigo se porni să măsoare camera cu paşi mari, în lung şi în lat, trecându-şi degetele prin buclele părului pe care şi-l cănea mai de mult, prefăcându-se cuprins de frenezia inspirației.

Trăiesc un coşmar, se gândi Eileen Temple – şi nu era pentru prima oară. Nici măcar pentru prima oarăîn seara aceea. Când, în urmă cu zece ani, pornise pe mare spre America, pe aripile speranței şi ambiției tinereşti, cine şi-ar fi putut imagina că steaua ei va cădea atât de departe sub linia orizontului.

Trupa itinerantă Penultimate, condusă de Bendigo Rymer. (Nu îndrăznise niciodată să-l întrebe dacă el ştia, într-adevăr, definiția cuvântului „penultim”; bănuia că nu). Fostul idol al spectacolelor de matineu, Bendigo Rymer – Oscar Krantz din Scranton, Pennsylvania, ca să

fim corecți; ea dăduse, la un moment dat, peste certificatul lui de naştere, în seiful companiei – se apropia de cincizeci de ani, dacă nu cumva îi depăşise deja.

Măcar dacă nu s-ar fi culcat cu el atunci, în Cincinnati, îşi zise Eileen. Fusese un moment de slăbiciune, pe la începutul turneului; băuse cam mult din acel *vino blanco* şi totuşi, sărmanul, tot arăta destul de bine – cel puțin în privința părților lui bune, pe care se străduia neîncetat să le scoatăîn evidență – şi asta numai în lumina potrivită, de exemplu în întunericul de smoală al unui puț de mină.

Şi la urma urmelor, îşi aminti, îngăduitoare față de sine, eşti doar o ființă omenească, scumpo, şi singurătatea aduce oameni ciudați în patul tău. Încercările ulterioare de seducție din partea lui Rymer fuseseră patetic de uşor de respins; el era mult prea preocupat de el însuşi pentru a păstra un interes constant față de o altă ființă umană – iar cucerirea ocazională a câte unei Jane iubitoare, cu ochi de căprioară, pe măsură ce îşi continuau vitejeşte drumul spre vest, să fie mai mult decât suficientă pentru a-i satisface nevoile virilității sale modeste – asta ca să folosească o formulă delicată.

Şi atunci, cu nevoile mele cum rămâne? se întrebă Eileen. Viața pe scenă se dovedise a fi atât

de departe de țara laptelui şi a mierii, după care tânjise din copilărie. A, da, fuseserăşi zile entuziasmante, la început, în New York: fiecare din luminile de pe Broadway strălucise cu promisiunea de celebritate, bogăție şi un şir nesfârşit de bărbați teribil de atrăgători. Asta durase cam o săptămână. Iar teatrul era atât de crud cu fetele trecute de treizeci de ani. Slavă Domnului că existau farduri, că avea un păr lung şi des, o siluetă frumoasăşi un trup care n-avea nevoie să se teamă de grăsime– altfel ar fi trebuit să-și ia adio de la munca asta cu mulți ani în urmă. Deşi nu-i convenea, Eileen era o realistă, atât cu mintea, cât şi cu sufletul, iar acest fel de a fi era un real handicap într-o profesiune plină de visători şi ratați. În realitate, rolurile cele mai bune erau de obicei luate de câte o fetişcană mai tânără, cu ochii lacomi, iar tot ce-şi doreau majoritatea tipilor ce se înghesuiau la intrarea artiştilor era o evadare, la sfârşit de săptămână, din căsniciile lor plicticoase, despre care abia aşteptau să-ți vorbească, plictisindu-te la nesfârşit, cu o sticlă de şampanie proastă alături.

Doamne, tot ce ştiu snoabele astea de neveste de americani despre sex ar putea fi scris pe tigva unei muşte. Altfel, de ce ar mai ieşi bărbații lor de-acasă seară de seară, ca să latre la lună? Eileen

îşi făcea permanent inventarul defectelor sale, şi priceperea în pat nu făcea parte dintre acestea; păcat că nu-şi putea face din asta o meserie. Nu că nu s-ar fi gândit la această idee – primise chiar destule oferte generoase în acest sens –, dar, deşi accepta câteodată cu multă grație atențiile extravagante ale admiratorilor săi, nu permisese niciodată ca propunerile lor mai explicite să punăîn pericol poziția ei de amatoare talentatăşi entuziastă. Nu, a face din sex o afacere risca să strice toată distracția, iar viața ei nu avea parte de prea multă distracție. Nici nu avea de gând să devină una dintre acele cucoane demodate care, odată ajunse ca vai de ele, se strecurau pe uşa din dos, mormăind ceva despre minunatele vremuri trecute: cum jucau ele cu cutare şi cutare, cum purtau nu ştiu ce rochii minunate.

Dar ce planuri îşi făcuse pentru acea zi inevitabilă, când nici măcar Bendigo Rymer-ii acestei lumi n-o s-o mai vrea pentru un turneu provincial, de mâna a treia, cu *Prizonierul din Zenda?* Nu se poate spune că, de-a lungul anilor, strânsese bani albi pentru zile negre, ca să nu mai vorbim de o garderobă bine garnisită, care să mențină, cât de cât, interesul bărbaților…

Nu te gândi la viitor, scumpo; trăieşte din plin fiecare zi. Încă un spectacol în Butte, apoi la drum, mai departe, spre Boise, Idaho. Încă trei

săptămâni pe drum, spre sud, în locuri şi mai uitate de lume. Bendigo tocmai adăugase încă un oraş de pe lângă Phoenix, pe care nici măcar nu-l putuse găsi pe hartă; un soi de aşezare religioasă, spusese el, cum erau mormonii în Utah. Pentru el nu conta la ce zeu se închinau păguboşii ăia, atâta timp cât plăteau cu bani gheață plăcerea de a-şi propti şezuturile în scaune.

Era uimitor câte dezamăgiri suportă omul în viața sa, se gândi ea, privindu-l pe Bendigo care umbla de colo până colo prin cameră, dând din mâini ca un maimuțoi furios. Ce-l mai apucase?

— ... n-avea niciun *motiv* legitim să mă dea afară! Am fost *strălucitor*în rolul acela. Strălucitor! Mi-am modelat interpretarea după Kean [3] : Shakespeare jucat cu tunete şi fulgere! Numai gelozia ne-no-ro-citului de Booth a fost de vină...

Aha, era povestea obişnuită despre Edwin-Booth-care-m-a-dat-afară-la-douăzeci-si-s ase-de-ani-amenintat-de-geniul-meu-şi-care-mi-a -distrus-cu-mâna-lui-reputația-împiedicându-mă -să-ating-culmile-olimpiene-care-mi-fuseseră-hăr ăzite-prin-destin.

Nu-i de mirare că gândurile mi-au luat-o razna. Uite la el cum mai spumegă, bufon fosilizat ce e!

---

[3] Edward Kean — celebru actor englez, renumit pentru interpretarea personajelor shakespeariene.

Păcat că n-are niciun pic de talent care să susţină atâta laudă de sine. Dar dacă nu s-ar crede grandios, n-ar mai avea nici urmă de grandoare.

Da, dar, pe de altă parte, domnişoară grozavă ce te crezi, mai bine vezi cine împarte cu el cabina din Butte, Montana: oare bunul tău simt îţi e de mai mare folos decât îi sunt lui iluziile? Oamenii aruncau bănuţi de aur pe scenă pe când marele Adah Isaacs Menken îşi făcea turneul prin Vest, în timp ce Bendigo nu primeşte prea des nici buchetul prăpădit de la premieră. Tu eşti atât de recunoscătoare pentru un braţ de margarete de la cine ştie ce Romeo îndrăgostit de provincie, oferite cu o sinceritate stupidă, uluitoare, în clipa în care te strecori afară din scenă, încât îţi dau lacrimile.

În fond, nu-i cine ştie ce viaţă, dar e viaţa ta, drăguţo. Nu tu bărbat care să-ţi dea ordine şi să te pună să-i cârpeşti ciorapii, nu tu ţânci care să urle toată ziua şi să se caţere pe perdele. Vezi mereu locuri noi. Întâlneşti lume nouă. Există mereu şansa ca în ziua următoare să te aştepte clipe însorite, surprinzătoare. Şi câte fete pot să se trezească cu acest gând în fiecare dimineaţă?

Triumful speranţei asupra experienţei.

După ce-mi voi fi încheiat chinul şi zbaterea pe scenă, asta vreau să fie scris pe piatra mea de mormânt.

Capitolul 3

Stegulețe germane la mese. Cântece germane, interpretate de o formație bavarezăîn restaurant. Vinuri germane, bere şi mâncare germană servită de chelneri germani, care vorbeau în germană cu pasagerii germani. Totul începe să devină atât de, cum să zic, de german, gândi Doyle. Şi decorul: steaguri prusace, cu acvila bicefală, scuturi cu însemnele heraldice pe pereți. Nu lipsea decât kaiserul Wilhelm. Cel puțin burghezii cumsecade din Frankfurt şi München nu strâmbau din nas atunci când le ripostam aşa cum ştim noi, fără răutate: Innes plantându-şi steagul american miniatural pe masă, eu cerând tuba orchestrei pentru a interpreta propria mea versiune a imnului nostru, *God Save the Queen*[4]...

Innes a binevoit chiar să mă bată pe spate după ce am acaparat instrumentul respectiv. Părea aproape mândru de fratele lui mai mare. Asta mi-a încălzit inima. La urma urmelor, Innes se purtase destul de decent toată după-amiaza, ducându-şi la îndeplinire obligațiile de secretar, cu abilitate şi eficiență. Iar numele de Pinkus/Pimmel nici măcar nu mai fusese menționat după cină. Poate căîncă n-ar trebui să-l consider pierdut pe băiat.

---

[4] Dumnezeu s-o binecuvânteze pe regină (lb. engleză). titlul imnului britanic.

Contractul patriotic al celor doi frați încălzi sufletele puținilor englezi aflați la bord şi Doyle constată că nu trebuia să-şi facă griji că nemții s-ar putea supăra; întotdeauna îi considerase oameni joviali şi bine dispuşi – deşi câteodată bănuia că, dacă un neamț ar eşua, singur, pe o insulă pustie, până la urmă s-ar apuca să defrişeze locul şi să construiască un club. Dar aplauzele lor după recitalul său păruseerăîndeajuns de sincere; ba chiar zărise o urmă de zâmbet pe fața de granit a căpitanului Hoffner. Doyle observase adesea această relaxare a stării de inhibiție în călătoriile anterioare; cu cât se aventurau mai departe pe mare, cu atât oamenii reuşeau să scape mai uşor de greutatea propriilor lor identități închistate.

Dar ce fusese acel incident neplăcut dinainte de cină? O confruntare, mai mult în şoaptă, pe punte, afară: căpitanul Hoffner şi doi tineri speriați. Accent american, evrei, unul din ei purtând chiar o stea a lui David. Vorbind aprins, cu îngrijorare, despre securitatea vasului şi locul unde era pus un anume obiect: ceva despre o carte?

Cel mai tânăr dintre cei doi – cu un început de barbăşi mustăți de culoarea nisipului – părea zăpăcit, înspăimântat de-a binelea. Hoffner era politicos, dar nervos, evident nemulțumit. Conversația încetase brusc când Doyle îşi făcuse

apariția de după colț. O privire încărcată de semnificații, aruncată spre Doyle de către al doilea bărbat – seniorul, oricare ar fi fost relația dintre ei: recunoaştere, o speranță renăscută, uşurare. Hoffner, salutându-l pe Doyle cu un gest al capului şi aşteptându-l să treacăînainte de a relua discuția cu ei, parcă sperând ca problema să dispară de la sine.

Doyle se tot uitase după ei, însă cei doi bărbați nu-şi făcuseră apariția la cină – nu, uite, unul dintre ei, cel mai în vârstă, se zărea chiar acum pe hol, dincolo de uşile salonului, pe vârfuri, căutând pe cineva în mulțimea care începea să se risipească. Probabil pe mine, conchise Doyle. Dar nu avea timp să se ocupe de omul acela; întârziase deja la distracția din acea seară.

Sophie Hills avea fața mare şi lătăreațăşi fermitatea unei doici iubite sau a nevestei măcelarului de cartier. O femeie măruntă, cu părul încărunțit. Nicio concesie făcută modei. Ochi limpezi şi ageri. Strângerea de mână, la fel de fermă ca şi aceea a unui amiral. Purta haine fără corset, ca sufragetele, şi era total lipsită de afectarea vaporoasă atât de obişnuită la cei implicați în activitatea de spiritism. După ce i-a fost prezentată lui Doyle, a bătut uşor din palme, făcând ordine printre cei prezenți la şedință, ca şi cum s-ar fi întâlnit într-un club de grădinărit din

Wimbledon, după care şi-a ocupat decisă locul în fața celor cinci rânduri de scaune înghesuite în biblioteca navei. Asistența şi-a ocupat de asemenea locurile.

Nici vorbă de masă rotundă, de ținut de mâini sau lumânări pentru domnişoara Hills: direct la treabă. Lângă ea se afla un scaun, de unde doamna Saint-John putea dirija lucrurile. Doyle se aşezăîn primul rând, în stânga lor, fiind înconjurat de ceilalți ocupanți ai mesei căpitanului. Nici urmă de Innes şi de reporterul american; el nu-i vorbise fratelui său despre ceea ce urma să se întâmple şi, după toate aparențele, Pinkus nu prinsese de veste din nicio altă parte. Doyle îl observă pe roşcatul preot irlandez aşezându-se în spatele lui şi puțin mai la dreapta. Nu-l mai văzuse din după-amiaza zilei precedente, când se întâlniseră pe puntea superioară. Se salutară cu o mişcare a capului.

Doamna Saint-John le oferi obişnuitele explicații premergătoare şedinței de spiritism: uneori, spiritele se comportă după prerogativele lor fireşti, fiind imprevizibile şi, în privința afirmațiilor lor, nu se putea oferi nicio garanție de totală autenticitate...

— Uneori, spiritele sunt pur şi simplu la fel de încăpățânate şi de ridicole ca oricare ființă umană. În special rudele noastre apropiate, spuse Sophie.

Se râse cu poftă. Fusese spartă gheața. Inteligentă mişcare. Atmosfera era relaxată, se gândi Doyle. Nici vorbă de aiureli sau şmecherii. Deocamdată. Doyle aruncă o privire împrejur…

Iată-l şi pe tânărul de pe punte, strecurându-se în spatele camerei. Privirile li se întâlniră preț de o clipă, apoi omul se aşeză pe unul din scaunele rămase libere. Ce doreşte? se întrebă Doyle; mă rog, aflu eu repede despre ce este vorba.

Stai puțin: încă două siluete se înghesuiau în spatele tânărului.

Innes şi Pinkus, cu pălăria lui ridicolă.

Şobolani.

— Acum, dacă se poate, vă rugăm să păstrați tăcere absolută, spuse doamna Saint-John.

Sophie Hills zâmbi, făcu un semn cu mâna – ca un copil care îşi ia rămas-bun – închise ochii şi respiră adânc de câteva ori. Trupul îi înțepenea câte puțin şi apoi, fără veste, luă o poziție ciudată, total diferită de atitudinea ei dinainte de a intra în transă: degeteleîncleştate, mâinile împreunate în față, ca şi cum şi-ar fi tras pe lângă corp un capot foarte larg, şi coatele ridicate drept în părți. Capul îi alunecă pe gâtul alungit, bălăbănindu-se într-o parte şi în alta de parcă ar fi fost prins pe un ax. Un zâmbet larg, enigmatic. Ochii deschişi, dar îngustați orizontal…

N-aveai cum altfel să spui, se gândi Doyle: părea

o chinezoaică.

Un râs plăcut, cristalin ieşi de pe buzele lui Sophie Hills.

— Ia te uită ce de fețe prietenoase pe-aici, spuse ea – pe un ton masculin, ascuțit, diferit de al său– şi, da, accentul era mandarin. Izbucni din nou în râs.

Auditoriul chicoti drept răspuns involuntar.

— Toată lumea e fericită pe vas. Toată lumea să-şi lase necazurile acasă! spuse ea, râzând din nou.

Starea ei molipsitoare de bună dispoziție cuprinse întreaga încăpere; aerul părea mai uşor şi te înviora ca apa izvoarelor de primăvară.

Ei, şi eu mă simt mai bine, îşi zise Doyle şi chicoti. Ce şmecherie mai e şi asta? Să molipseşti lumea de fericire? E ceva nou pentru mine.

— Are cineva rău de mare? întrebă ea.

Se auzi un geamăt general, urmat de alte râsete. O femeie din rândul de mijloc ridică mâna.

— A, ghinionul dumneavoastră, doamnă. Rămâneți acolo, în spate, bine?

Câțiva se țineau de burtă, hohotind şi mai tare.

— Cum e mâncarea pe vas? Bună?

Da, mâncarea era bună, răspunse lumea.

— Doamnă, chiar că nu ştiți ce pierdeți! îi spuse ea femeii care suferea de rău de mare. Tuturor ne e dor de mâncare. Aici nu avem mâncare.

Dar e sigur căîn seara asta îți mâncăm din palmă, se gândi Doyle. La şedințele de spiritism îşi făcea de obicei apariția câte un personaj aspru, sumbru, genul de om care te face să te gândeşti că sinuciderea a avut un rol în cursul vieții sale; cel de-acum era, fărăîndoială, sufletul cel mai fericit care se exprimase vreodată prin mijlocirea unui mediu, cel puțin din câte văzuse Doyle. Nu era de mirare că asistența era atât de fermecată de Sophie.

— Sunt domnul Li, spuse Sophie. Dar dumneavoastră puteți să-mi spuneți...„domnule Li” .

Chiar şi gluma cea mai stupidă părea nostimă; poate că domnul Li fusese bufonul împăratului într-o viață anterioară.

— Avem tot felul de oameni aici. Mulți, mulți oameni. Toți fericiți, prietenoşi; dacă nu, devin aşa după ce îl cunosc pe domnul Li. La fel şi dumneavoastră. Viața ar trebui să vă facă fericiți, spune domnul Li. De ce sunteți aşa de serioşi? Lucrurile nu stau atât de rău. Priviți-vă:

Sunteți pe vapor. Mâncarea e bună. Nu suferiți de rău de mare. Cu excepția unei singure doamne. Nu vă aşezați prea aproape de ea! adăugăSophie şi izbucni din nou în râs; ceilalți râserăîmpreună cu ea.

Extraordinar talent pentru imitație, se gândi Doyle: m-a convins pe deplin că mă aflu în fața unui chinez bătrân, get-beget, şi nu a unei femei îndesate de vârstă mijlocie, genul pe care îl întâlneşti la plimbare prin Hyde Park, duminica după-amiaza. Şi totuşi, nu se poate afirma categoric că, până acum, au intrat în joc forțele supranaturale.

— Sunt tot felul de oameni aici în seara asta. Dacă vreunul de acolo vrea să vorbească cu cineva de aici, să-i spună domnului Li. Dacă se află pe-aici, domnul Li merge să-l caute, bine? Domnul Li va fi, să zicem, un fel de centralistă telefonică.

Procedeul se încadra suficient de bine în standard pentru a te ispiti să-i ceri ceva; acum să vedem ce „ne aduce” domnul Li, se gândi Doyle, studiind fiecare mişcare a femeii.

— Dacă se poate, aş dori să ridicați mâna, spuse doamna Saint-John. Vom încerca săsatisfacem pe toată lumea, dacă timpul ne va permite.

Cei de fațăîncepură să-i punăîntrebări despre unchi morți, veri şi soți, iar Sophie le oferi imediat răspunsuri detaliate care părură să-i satisfacă din plin. Cu tot talentul său de observator, nu reuşi să descopere în prezentarea ei niciuna din erorile obişnuite; o posibilă confirmare, gândi Doyle, a teoriei sale conform căreia, într-un fel sau altul, orice mediu reuşeşte să pătrundăîn mintea celui

care pune întrebarea, pentru a descoperi acolo răspunsul – o explicație mai uşor de digerat decât o infinitate de spirite lipsite de trup, plutind pe undeva pe aproape pentru a fi conectate printr-un panou de comandă interdimensional.

Dar Doyle mai avea un as ascuns în mânecă. Îşi scoase stiloul şi scrise un nume pe un şervet de cocteil.

Jack Sparks.

Când doamna Saint-John îi făcu semn, el îi dădu șervetul.

— Acesta este cel plecat în lumea de dincolo, cu care doriți să vorbiți? întrebă doamna Saint-John.

Da, răspunse Doyle. Acela era. Aplicase acelaşi test fiecărui mediu pe care îl studiase în ultimii zece ani, de când Jack murise. Fiecare dintre aceştia eşuase.

Doamna Saint-John se aplecăşi şopti numele la urechea lui Sophie. Tăcere. „Domnul Li” încruntă din sprâncene; întinse gâtul şi închise ochii. În cele din urmă, clătină din cap.

— Omul acela nu este aici, spuse.

— Deci nu-l puteți contacta? întrebă Doyle.

Ciudat; de obicei i se spuneau o sumedenie de minciuni, dar niciodată nu mai primise acest răspuns.

— Nu. El nu e aici. Îmi pare foarte rău.

— Scuzați-mă, nu înțeleg.

— Ce nu înțelegi, domnule? Eşti om deştept, nu? Eu aşa cred. Ascultă-l pe domnul Li: bărbatul nu e aici. Nu e mort.

— Nu e mort? Imposibil!

— A, deci acum crezi că domnul Li minte, nu? Păi, ştii, domnului Li i s-au spus şi alte lucruri, mult mai rele…

Doyle se simți penibil; stătea şi se certa cu o englezoaică pe post de chinez, în fața unei mulțimi de turişti germani – şi a unui reporter american –, cu privire la moartea unui om care căzuse deasupra unei cascade pe când se lupta pe viațăşi pe moarte cu fratele lui, aşa cum văzuse şi povestise Larry, credinciosul său secretar. Grozav comportament pentru un distins romancier!

Pe de altă parte, toți ceilalți intermediari pe care îi întrebase despre Jack îi îndrugaseră verzi şi uscate, lucruri ce nu aveau absolut nicio legătură cu persoana în cauză…

Poc!

Primul gând al lui Doyle: un foc de armă. Nu, explodase un bec, unul dintre cele fixate în tavan, deasupra capetelor lor. O ploaie de cioburi se abătură asupra audienței.

— Vezi, domnule? Acum ai supărat spiritele!

Domnul Li râse din nou, singur de această dată, cei prezenți fiind surprinşi: domnul Li era acum

mai puțin prietenos şi vocea sa părea mai mult un ecou îndepărtat, cu inflexiuni reci, metalice. În cameră păru să se facă mai frig, căci atmosfera caldă dispăruse; totul devenise grețos, nelalocul lui. Câțiva se înfiorarăşi îşi strânseră hainele mai bine pe umeri; o femeie nu-şi putu stăpâni un geamăt.

Aerul din jurul lui Sophie Hills deveni mai dens, strălucitor, ascunzând-o brusc vederii. Râsul domnului Li se întrerupse brusc; Sophie se înecă, nemaiputând să respire. Deschise ochii larg; părea cuprinsă de panică. „Domnul Li” dispăruse. Doamna Saint-John, alarmată, îngheță pe locul său.

Asta nu face parte din program, gândi Doyle, ridicându-se de pe scaun. Nimeni altcineva nu făcu nicio mişcare; Pinkus se lipise de zid, îngrozit. Îl zări pe Innes făcând un pas spre cele două femei…

Poc!

Încă un bec pocni. Se auziră strigăte înfricoşate. Lumea se dădea la o parte, să evite cioburile.

Doyle simți o mână pe umăr: preotul.

Sophie căzu în genunchi; începu să tremure din tot trupul, incontrolabil, dar ochii ei rămaseră limpezi, rugători, ca şi cum s-ar fi luptat cu un inamic nevăzut şi violent. Era oare vorba de o forță

care încerca să pătrundăîn trupul ei?

Preotul se îndreptă grăbit spre ea.

— Cineva din această cameră! spuse Sophie, pe un ton din care răzbătea spaima. Cineva nu e ceea ce pare! E un mincinos aici!

Innes ajunse primul lângă ea şi o apucă de braț. În acel moment, Sophie Hills pierdu bătălia pe care o ducea, oricare ar fi fost ea; închise ochii şi trupul îi înțepeni cu totul. Se întoarse spre Innes şi deschise ochii – îşi smuci brațul şi Innes căzu pe spate, ca şi cum ar fi fost lovit de un cal în galop, răsturnându-se peste primul rând de scaune, aflat la vreo doi metri mai în spate.

Doyle coborî un pic umărul, izbind-o pe femeie cu toată greutatea trupului său; aceasta abia dacă se clinti, lovindu-se de perete. El se strecurăîn spatele ei, strângând-o ca într-un cleşte şi imobilizându-i brațele. Preotul îi vârî sub nas un crucifix; ea încetă să se mai zbată, cu privirea fixată pe cruce. Innes se ridică agil de jos şi, din spate, strânse brațele în jurul umerilor femeii. Ea nu-i opuse rezistență, dar un val de energie sălbaticăîi străbătu tot trupul; mai târziu, amândoi frații căzură de acord că parcă strânseserăîn brațe un tigru bengal.

Preotul nici nu clinti.

— În numele a tot ce e sfânt, îți poruncesc, Spirit Necurat, să părăseşti acest trup!

Femeia îl privi. Calmă, senină. Îi zâmbi îngereşte.

— Îți aminteşti visul? îl întrebă ea pe preot.

Avea din nou voce de femeie: gravă, tandră, melodioasă. Dar nu era vocea lui Sophie.

Preotul o privi uluit.

— Sunt șase. Tu eşti unul dintre ei. Ascultă visul.

Ce naiba mai era şi asta?

— Trebuie să-i găseşti pe ceilalți. Sunt cinci. Îi vei recunoaşte. Dacă nu vei reuşi, speranța va muri împreună cu tine. Acesta este cuvântul Arhanghelului.

Vocea fusese atât de slabă, încât nimeni altcineva n-o auzise: doar Doyle, Innes şi preotul. Zâmbetul ei dispăru şi femeia rămase inertăîn brațele lor. Doyle o aşeză pe Sophie jos cu blândețe. Respira încet, întretăiat. Timpul, care păruse că se opreşte în loc, îşi reluă cursul. Doamna Saint-John leşină; Innes o prinse înainte să cadă pe podea.

Căpitanul Hoffner îşi făcu apariția lângă Doyle, cu o figură schimonosită.

— *Mein Gott!* Dumnezeule!

— Trimiteți-i pe toți la culcare, spuse Doyle.

Hoffner încuviință, îşi făcură apariția şi câțiva membri ai echipajului. Sophie Hills fu luată cu

grijăîn brațe şi scoasă afară. Innes făcea vânt deasupra capului doamnei Saint-John, încercând s-o readucăîn simțiri. Un sentiment de uşurare, specific supraviețuitorilor unui accident, îi cuprinse pe toți cei de față; unii, uluiți, nu se clinteau de pe scaune, alții părăseau încet camera, ținându-se unii de alții.

Tânărul din restaurant, la fel de nerăbdător ca mai înainte, reuşi să-i prindă din nou privirea lui Doyle. Un apel respectuos, urgent: acum, domnule? Doyle aprobă cu un gest al capului: da, în cabina mea, în jumătate de oră. Dorea să vorbească mai întâi cu preotul – unde dispăruse? Doyle se răsuci: dispăruse fără urmă.

Pinkus stătea într-un colț. Vomita în pălărie.

Aşadar, seara nu fusese complet irosită.

Innes dădu din nou buzna în cabina lui Doyle.

— Domnişoara Hills se odihneşte liniştită…

— Dar preotul? întrebă Doyle, ridicându-şi ochii de pe cartea pe care o ținea în mână.

— Nu-i nicăieri pe punte. Am încercat să aflu de la însoțitorul de bord în ce cabină stă, dar se pare că nimeni nu ştie. Personalul din restaurant spune că se numeşte Devine – părintele Devine din Kilarney…

O bătaie uşoarăîn uşă. Doyle făcu un semn cu capul. Innes deschise uşa, pentru ca tânărul cel nervos să poată intra; avea cam douăzeci şi cinci

de ani, înălțime mijlocie, fruntea lată, cu ochii mari, rotunzi, părul şaten, ondulat şi cam rărit, şi era uşor adus de umeri – atitudinea umilă a cuiva care îşi doreşte să treacăîn permanență neobservat. Cearcănele întunecate de sub ochi erau singura pată de culoare peste paloarea sa cadaverică.

— Domnule Conan Doyle, vă mulțumesc, vă mulțumesc din inimă, domnule, pentru că m-ați primit. Regret dacă v-am deranjat cumva...

American, deci: accent de New York. Omul aruncă o privire spre Innes, nesigur dacă să continue.

— Fratele meu nu va încălca secretul spuselor dumneavoastră. Cine sunteți şi cum vă pot ajuta?

— Mă numesc Lionel Stern. Am sosit la bord o dată cu dumneavoastră. Călătoresc cu un asociat în afaceri. Doream să vorbesc cu dumneavoastră, domnule, pentru că noi avem motive să credem că o persoană de pe acest vas intenționează să ne ucidăînainte de a ajunge la New York.

— Ați vorbit despre asta cu căpitanul.

Era conversația la care asistase fără voie.

— Am discutat îndelung. Dânsul susține că vasul său e sigur şi că s-au luat toate precauțiile necesare; nu ne-a putut oferi alte garanții suplimentare.

— Ce dovezi i-ați adus pentru a motiva teama

pentru viața dumneavoastră?
Stern păru surprins.
— Am fost urmăriți tot drumul de la Londra la Southampton...
— Şi presupuneți căşi aici, pe navă.
— Da.
— S-a produs vreun atac direct împotriva dumneavoastră?
— Până acum, nu, dar...
— Ați văzut sau ați luat contact cu persoana sau persoanele despre care credeți că plănuiesc să vă ucidă?
— Nu.
Omul îi privea sfios; cam asta părea să fie limita dovezilor sale. Nicio vorbă despre „cartea” despre care Doyle îi auzise vorbind cu căpitanul. Doyle aruncă o privire spre Innes – ajută-mă! – apoi se îndreptă spre uşă, o deschise şi-i făcu lui Lionel Stern un semn ferm.
— Mă văd nevoit să vă rog să părăsiți cabina mea, domnule.
Stern rămase cu gura căscată. Era palid de moarte.
— Nu vorbiți serios.
— Nu mi se poate pretinde să vă ajut, şi mă deranjează o astfel de imixtiune nedorită, câtă vreme nu sunteți pregătit să spuneți tot adevărul. Vă rog să plecați imediat.

Întreaga voinţă care-i dădea puteri lui Stern dispăru; se pleoşti imediat. Căzu într-un scaun şi îşi luă capul în mâini.

— Îmi pare rău. Nici nu ştiţi prin ce chin trec. Nu vă puteţi imagina…

Doyle închise uşa, se apropie şi îl studie pe Stern câteva clipe.

— V-aţi născut și aţi crescut în New York, în cartierul Lower East Side. Fiul cel mai mare al unei familii de imigranţi ruşi. Nu sunteţi credincios şi aţi fost asimilat complet şi cu bunăştiinţă de cultura americană. Faptul că aţi respins ritualurile religioase ale tatălui dumneavoastră a constituit nu o dată un motiv de dispută. Aţi navigat spre Londra cu aproximativ şase săptămâni în urmă, venind din Spania, probabil de la Sevilla, unde timp de cel puţin o lună, împreună cu bărbatul care v-a acompaniat la bordul „Elbei” , aţi negociat o tranzacţie importantă, referitoare la folosirea sau cumpărarea unei cărţi extrem de rare şi valoroase, pe care acum o duceţi în America. O carte cu o profundă semnificaţie religioasă sau filosofică. Această carte este cauza îngrijorării foarte justificate pentru siguranţa dumneavoastră, domnule Stern, iar eu sper să mă bucur de întreaga dumneavoastră sinceritate începând din

acest moment, altfel nu mergem mai departe.

Atât Stern, cât şi Innes îl priveau cu gura căscată, neînțelegând nimic.

— Am omis ceva? întrebă Doyle.

Stern clătinăîncet din cap.

— Cum naiba...începu Innes.

— Purtați Steaua lui David pe lanțul de la gât.

Stern scoase medalionul, care arăta exact aşa cum fusese descris, de sub cămaşă.

— Dar de unde ai ştiut că e rus? întrebă Innes.

— Stern e un diminutiv – o americanizare, dacă vrei – a unui întreg subgrup de nume de familie ruseşti. Nu păreți a fi, prin nimic, un practicant religios devotat, un evreu ca la carte – este foarte probabil ca tatăl dumneavoastră, care, desigur, a făcut parte din primul val masiv de imigranți veniți la New York cu o generație în urmă, să fie un practicant mult mai conştiincios. Cu toate astea, purtați un simbol religios ascuns la gât, ceea ce indică faptul că nu sunteți hotărât în privința statutului pe care îl aveți; un conflict deloc neobişnuit în relația dintre un tatăşi fiul său cel mare. Fețele pantofilor dumneavoastră – relativ noi, cum arată lipsa oricărei cute spre tălpi, şi cumpărați în perioada ultimelor săptămâni – sunt făcute dintr-o piele specială, care se fabrică numai la Sevilla. Şederea dumneavoastrăîn acel oraş a fost suficient de îndelungată pentru ca aceşti

pantofi să fi putut fi făcuți la comandă – ceea ce durează, de obicei, între trei săptămâni şi o lună – şi asta sugerează că ați fost probabil acolo cu afaceri. Iar în această după-amiază am auzit, din întâmplare, o parte din conversația dumneavoastră cu căpitanul, despre ținerea în siguranță a unei cărți.

Stern le răspunse că toate concluziile lui Doyle erau corecte, cu două excepții: pantofii fuseseră cumpărați de la un atelier de pe strada Jermyn, la Londra, unde se desfăşuraseră afacerile sale recente – el nu pusese niciodată piciorul în Spania– însă, da, pielea îi fusese vândută ca produs din Spania, iar cartea în chestiune era, într-adevăr, originară din Spania.

Innes era la fel de uimit, dar nu lăsa să se vadă nimic, nedorind să arate nici admirația sa nețărmuritâşi nici lipsa de solidaritate cu fratele său. Ştia că Arthur se consulta din când în când cu poliția şi, desigur, scrisese acele povestiri cu detectivi, dar el habar nu avea că talentul lui de detectiv era atât de remarcabil.

— Deci, domnule Stern, continuă Doyle, rămas în picioare lângă tânăr, cu mâinile împreunate la spate, într-un gest magistral. Cred că acum ar fi mai bine să ne vorbiți despre cartea de care sunt interesate persoanele care credeți că vă urmăresc, şi cum a intrat în posesia dumneavoastră.

Stern încuviinţă, trecându-şi degetele palide, subţiri prin părul rebel.

— Se numeşte *Sefer ha-Zohar,* sau *Cartea Zohar,* ceea ce înseamnă*Cartea Splendorii,* o colecţie de scrieri din secolul al XII-lea care îşi au originea în Spania. Ele stau la baza sistemului cunoscut în iudaism sub numele de Cabala.

— Tradiţia misticismului iudaic, spuse Doyle, căutând în minte şi constatând, frustrat, căştia prea puţin despre acest subiect.

— Exact. *Zohar* a fost timp de secole un document cu circulaţie restrânsă, studiat numai de câţiva rabini erudiţi.

— Ei, şi ce înseamnă? întrebă Innes, pierdut ca un viţel orfan.

— Cabala? E greu de explicat, de fapt; este un compendiu de filosofie şi folclor medieval, interpretări ale Sfintei Scripturi, legende despre facerea lumii, teologie mistică, cosmogonie, antropologie, transmigraţia sufletelor.

— Aha, spuse Innes, regretând căîntrebase.

— În cea mai mare parte e scrisă sub forma unui dialog între un învăţător legendar, poate chiar imaginar, rabinul Simeon bar Yochai, şi fiul şi discipolul său, Eleazar. Se spune că au stat amândoi ascunşi treisprezece ani într-o peşteră, pentru a evita persecuţiile împăratului roman. Când împăratul a murit şi rabinul şi-a părăsit

ascunzătoarea, el a fost atât de şocat de lipsa de spirit pe care a descoperit-o la poporul său, încât s-a întors imediat înapoi în peşteră, să mediteze la felul în care i-ar putea îndruma. După un an, a auzit o voce care i-a spus să-i lase pe oamenii simpli să meargă pe drumul lor şi să-i învețe numai pe aceia care erau pregătiți. *Zohar* este mărturia acelor învățături, scrise de adepții săi.

— Seamănă cu dialogurile socratice dintre Platon şi...ăăă, cum îl cheamă... spuse Innes, nedorind să pară total ignorant, deşi în continuare avea doar o idee vagă despre ce spunea omul acela.

— Aristotel, răspunseră Stern şi Doyle.

— Ee-xact.

— Acele manuscrise originale au supraviețuit? întrebă Doyle.

— Poate; *Zohar* a fost scris în aramaică, limba vorbităîn Palestina în secolul al II-lea. Paternitatea originalului rămâne nesigură, dar este cel mai adesea atribuită unui rabin obscur din secolul al XIII-lea, care a trăit în Spania, pe nume Moise de Leon. Au fost găsite numai două manuscrise rămase dintre originalele lui de Leon; unul se numeşte *Tikkunei Zohar,* o completare scrisă la câțiva ani după cartea principală. *Tikkunei* a fost obținută anul trecut de Universitatea din Chicago, de la Oxford, pentru a fi studiată de un grup de

erudiți evrei din America – tatăl meu, rabinul Jacob Stern, este, aşa cum ați presupus, domnule Doyle, unul dintre cei mai renumiți. Dupăîndelungi negocieri, partenerul meu şi cu mine am reuşit săîmprumutăm temporar cel mai vechi manuscris complet al *Cărții Zohar.* Se numeşte *Gerona Zohar;* datează de la începutul secolului al XIV-lea şi a fost descoperit cu mulți ani în urmă pe locul unui vechi templu de lângă Gerona, în Spania. Au existat teribile controverse în legăturăcu autenticitatea acestui manuscris; tatăl meu şi colegii săi speră ca, având asupra lor amândouă cărțile, să le poată compara direct şi să găsească răspunsul la aceste întrebări, o dată pentru totdeauna.

— Bun, şi prin ce e *Bologna Zohar*ăsta aşa de deosebit? întrebă Innes, stăpânindu-şi un căscat.

— *Gerona.* Să fiu sincer, eu nu l-am studiat. Eu sunt om de afaceri, iar cărțile rare constituie negoțul, nu pasiunea mea. Eu nu sunt nici pregătit şi nici interesat de o asemenea activitate academică. Dar tatăl meu, care a studiat Cabala timp de aproape treizeci de ani, v-ar spune că, după părerea lui, dacă această carte ar fi descifrată, omul ar putea găsi răspunsul la misterul creației, identitatea Creatorului nostru și natura exactă a relației dintre noi.

— Aha. Sfere înalte, ce mai! spuse Innes, cu talentul său natural pentru minimalizare.

— Nimeni nu a reuşit încă aşa ceva, nu? întrebă Doyle.

— Pentru mine e un limbaj de neînțeles, spuse Stern.

N-aş fi în stare săînțeleg care e misterul creației, nici chiar dacă m-ar trage de mânecă; tot ce mi s-a spus este că, printre cei de aceeaşi părere cu tatăl meu, *Cartea Zohar* are renumele că ar conține cheia ascunsă care dezvăluie sensurile tainice ale Torei...

— Primele cinci cărți ale Vechiului Testament, explică Doyle.

— Geneza, Exodul, Leviticul, Numerele şi Deuteronomul, spuse Innes, numărând pe degete pentru a-şi aminti – pe la spate – aşa cum fusese învățat la şcoala de duminică.

— ...şi că Tora a fost, pare-se, transcrisă direct dupăînvățăturile pe care Moise le-a primit, aşa cum se spune, de la Dumnezeu pe Muntele Sinai.

— Se pare; se spune...

— Aşa cum foarte corect ați observat, domnule Doyle, eu nu sunt câtuşi de puțin religios, nici prin temperament şi nici prin înclinație. Dacă există Dumnezeu atotputernic, atotcunoscător, şi dacă El ar fi hotărât ca omul să dezlege ghicitoarea propriei sale creații, măîndoiesc sincer că s-ar fi

străduit într-atât să ascundă răspunsul între paginile unei cărți vechi şi mucegăite.

— O carte care, totuşi, a determinat pe cineva săîncerce să vă ucidă.

— Eu n-am spus că această carte nu ar avea valori terestre: înainte de a o obține, am asigurat *Gerona Zohar* la firma Lloyds din Londra pentru suma de două sute cincizeci de mii de dolari.

— Absurd! pufni Innes. Cine să plătească aşa de mult pentru o carte?

— Există colecționari particulari în toată lumea pentru ale căror biblioteci ar fi un adaos neprețuit, spuse Doyle. Oameni pentru care banii nu constituie o problemăşi care nu s-ar da în lături să comande furtul unui asemenea exemplar.

— Să comande furtul? I-auzi; şi cui anume?

— Păi, unor hoți, normal.

Sfinte Hristoase, prost mai era băiatul ăsta câteodată.

— Ați atins chiar miezul temerilor mele, domnule Doyle, spuse Stern. Cum spuneam, nici eu, nici asociatul meu – numele lui este Rupert Selig, am uitat să vă spun; se ocupă de conturile bancare europene şi are biroul la Londra – nu putem oferi vreo dovadă categorică despre cel care ne-a urmărit. Dar de când am ajuns la Londra cu cartea, am simțit amândoi că suntem urmăriți. Sentimentul a devenit din ce în ce mai puternic pe

drumul spre Southampton şi apoi pe „Elba” . Nuştiu cum altfel să-l descriu: un fel de fior rece în ceafă, sunete slabe, care nu se mai aud când te opreşti să asculți, umbre care par să dispară când te uiți în spate...

— Cunosc această senzație, spuse Doyle.

— Şi nenorocitele alea de stafii dintr-o şedință de spiritism nu te ajută prea mult, adăugă Innes.

— Absolut; nu ştiu ce credeți dumneavoastră, dar mie povestea din seara asta mi s-a părut înspăimântătoare, spuse Stern. Şi nu ştiu de ce, dar simt că există o legăturăîntre ceea ce am văzut astă-searăşi experiența prin care am trecut noi. Mă consider un om cu gândire logică, domnule Doyle; sper că nu mă veți auzi niciodată rostind o afirmație total ilogică.

Doyle simțea că atitudinea sa dură față de acest om se schimbase; după ce Stern scăpase de reținerea inițială, modestia sa onestăşi inteligența sa deveniseră mult mai convingătoare.

— Când asemenea sentimente se nasc din adâncul intuiției, e bine sățınem seama de ele, spuse Doyle.

— De aceea, atunci când căpitanul a spus că nu ne poate ajuta, m-am adresat dumneavoastră: am citit adesea în ziare despre felul în care ați ajutat poliția în multe cazuri ciudate. În plus, îmi păreți un om care nu se teme să apere lucrurile în care

crede cu adevărat…

Jenat, Doyle încercă să respingă acest compliment.

— Unde se află acum exemplarul dumneavoastră din *Gerona Zohar*, domnule Stern?

— Încuiat şi zăvorât în cala navei. L-am verificat în această după-amiază.

— Iar însoţitorul dumneavoastră, domnul…

— Domnul Selig. Se aflăîn cabina noastră. Cum v-am spus, Rupert a fost mult mai îngrijorat decât mine în privinţa siguranţei noastre. De când am ieşit în larg, a refuzat să iasă pe punte după apusul soarelui…

Innes pufni dispreţuitor – în tradiţia Puşcaşilor Regali – dar, simţind cât de nepotrivit fusese răspunsul său,îl deghizăîntr-un acces de tuse.

— O fi o alergie la puful din perne, spuse el.

— Poate că ar trebui să stăm de vorbăşi cu domnul Selig, spuse Doyle, fără să se obosească să-i adreseze lui Innes nici măcar o căutăturăîncruntată.

Lionel Stern bătu încetîn uşa cabinei sale: trei bătăi rapide şi alte două mai rare. Innes rămase uimit de lipsa de confort din această zonă de clasa a doua, dar, gândindu-se că alături de el se afla şi un pasager de aici, decise că era mai bine să-şi păstreze acest gând pentru sine.

— Rupert? Rupert, sunt eu, Lionel.

Niciun răspuns. Stern se întoarse îngrijorat spre Doyle.

— Doarme? întrebă Doyle.

Stern clătină din cap şi bătu din nou.

— Rupert!

Din nou, niciun răspuns. Lipindu-şi urechea de uşă, Doyle auzi scârțâit de paşi înăuntru, apoi un scurt declic.

— Cheia dumneavoastră?

— Am lăsat-o în cameră, răspunse Stern. Am hotărât amândoi că e cel mai bine să nu ne plimbăm de colo-colo cu ea.

Innes dădu ochii peste cap.

— Ar trebui să chemăm un însoțitor de bord, spuse Doyle. Innes?

Doyle îi făcu semn cu capul să plece. Innes oftăşi porni fără grabăîn căutarea unui însoțitor, gândindu-se că, probabil, acesta era greu de găsit pe aici, printre nespălați.

Stern scutură mânerul uşii.

— Rupert, te rog, deschide uşa!

— Nu strigați, domnule Stern. Sunt sigur că nu există niciun motiv de alarmă.

— Mi-ați spus săţin cont de intuiție, nu? ripostă omul, bătând cu pumnul în uşă. Rupert!

Innes se întoarse cu un însoțitor care ascultă o explicație grăbităînainte de a deschide uşa cabinei

cu rândul său de chei. Uşa se deschise câţiva centimetri, oprită de lanţul de siguranţă.

Însoţitorul începu să le explice că lanţul nu putea fi deschis decât din interior, când Doyle ridică piciorul şi, cu gheata, lovi uşa din toate puterile; lanţul se rupse şi uşa se dădu în lături.

Cabina era lungăşi strâmtă. Două paturi suprapuse erau sprijinite de peretele din stânga. La celălalt capăt al camerei, un panou închidea şi bloca chiuveta.

Rupert Selig zăcea pe podeaua rece, metalică, cu picioarele desfăcute, braţele ridicate până la umeri, pumnii strânşi, cu gura şi ochii larg deschişi, iar Doyle recunoscu expresia de spaimă cumplităîntipărită pe figura lui.

— Rămâneţi acolo, spuse Doyle.

Însoţitorul fugi după ajutor. Stern se lipi de perete, simţind că leşină. Innes îl sprijini cu o mână. Doyle păşi cu grijă de cealaltă parte a peretelui despărţitor, oprindu-se pentru a studia, cât mai detaliat, camera care, nu peste multă vreme, avea să fie plină de lume ce avea săşteargă orice urmă.

— E mort? şopti Stern.

— Mă tem că da, spuse Innes.

Stern dădu ochii peste cap şi leşină. Innes prinse trupul inert în braţe şi îl întinse cu grijă pe podeaua din faţa cabinei.

Doyle îngenunche lângă trupul lui Selig, pentru a studia un semn zgâriat pe perete. Privirea sa trecu apoi mai departe, spre grămăjoara de lut de pe dalele de lângă uşă. Urme identice erau vizibile sub unghiile mâinii drepte a mortului.

— Încearcă să-i ţii o vreme afară, Innes, bine? spuse Doyle, scoţând o lupă din buzunar.

— Sigur că da, Arthur.

— Bravo, băiete.

REZERVAŢIA ROSEBUD,

DAKOTA DE SUD

Mai era o noapte până la luna plină. Începea să se simtă răsuflarea tăioasă a vântului de iarnă. Frunzele rugineau deja. Stoluri de gâşte zburau pe deasupra capului, spre sud, departe de ţara-mamă. Femeia îşi coborîdin nou privirea spre casele dărăpănate şi corturile din rezervaţie şi se întrebă câţi din tribul său vor pieri la venirea zăpezii? câţi vor mai rămâne, pentru a întâmpina primăvara?

Îşi strânse pătura peste umeri. Se ruga să n-o găsească vreo patrulă aici, dincolo de ziduri, şi s-o trimităînapoi în rezervaţie. Era atâta durere acolo: mâncare proastă, whiskey, bolnavi care tuşeau. Gloanţe repetate din puştile ostaşilor îmbrăcaţi în albastru. Taur-Aşezat, ucis de unul de-ai lui. Albii,

cu tratatele lor mincinoase, despicând pântecele unuia dintre munții sacri pentru a le lua aurul...

Iar ei îi era frică să doarmă, din cauza unui vis în care lumea se sfârşea? Cum putea fi asta mai rău decât ceea ce vedea cu ochii deschiși?

Ştia că lumea Dakotei, felul lor de viață, se sfârşise pentru totdeauna. O călătorie până la Chicago îi dovedise acest lucru. Albii ridicaseră o nouă lume – maşini, drumuri drepte, case în colțuri – şi dacă aceasta era lumea pe care o vedea sfârşindu-se în vis, de ce să-şi piardă somnul? Dacălumea Dakotei, cu primele ființe umane, putea fi distrusăîntr-o singură generație, atunci nicio lume nu putea fi făcută astfel încât să dureze; în niciun caz una ridicată peste sângele şi oasele poporului ei.

Visul acesta nu era un blestem adresat albilor, deşi multe ieşiseră de pe buzele ei. Ei îi uciseseră mama şi tatăl, dar aceasta nu era o viziune a răzbunării. Visul acesta se strecurase în mintea ei adormită fără să-l fi chemat şi, în cele trei luni care trecuseră de atunci, devenise un coşmar nocturn din care nu izbutea să scape. O adusese în stare să vină până aici, pe platoul din afara rezervației, şi să-i ceară bunicului ei un răspuns, care tot nu venise, nici dupăşapte nopți de aşteptare.

Cei din familia ei erau vraci mândri, puternici, şi

ea ştia că, atunci când în vis ți se cere ceva, trebuie să urmezi acel drum, oriunde te-ar duce. Viziunea aceasta nu era o vrajă din cele pe care ea le cunoştea – turnul întunecat, ridicându-se deasupra deşertului lipsit de viață, spre cerul în flăcări, tunele săpate sub pământ, şase figuri ținându-se de mâini; de undeva, dintr-o gaură săpatăîn pământ, omul ca un corb negru apărea călare pe o roată de foc. Aceste imagini îi aminteau de ceea ce creştinii numeau Apocalips, dar dacă se ajungea până acolo, ei nu-i era frică de moarte: când avea săînceapă lupta şi ea avea să fie chemată, ca în vis, singurul lucru de care se temea era că ar putea eşua.

Treizeci de veri. Mulți pretendenți; niciodată un soț. Era greu să accepți un bărbat care nu urmărise niciodată călare vânatul, care să nu fie luptător, unul dintre şcoliții care renunțaseră la Calea lor. Dar albii i-au omorât pe toți cei puternici, iar whiskey-ul făcuse restul. Aşa că ea învățase să călărească, să tragă cu arma şi să jupoaie animalele, devenise o adevărată luptătoare, în trup şi spirit. Urmase şcoala albilor, aşa cum cerea legea, învățase să le citească cuvintele şi săînțeleagă felul în care trăiau. A fost botezată – unul dintre multele lor ritualuri ciudate; şi ei credeau că poporul *ei* e primitiv – şi îi dăduseră numele de Mary Williams.

Când merita s-o facă, răspundea la acel nume, purta hainele lor – fustele acelea şi chingile lor incomode – şi se înfrumuseţa cu fardurile lor, dar îşi alegea un iubit numai atunci când dorea şi, chiar şi atunci, se ţinea deoparte. Ştiuse de când era copil că se pregătea pentru o viaţă sub semnul puterii. Când începuseră visurile, ştiuse că, în sfârşit, sosise şi ceasul ei. Nu mai trebuia să se pregătească.

O bufniţă se rotea în jurul lunii ce se ridica pe cer. Bunicul oînvăţase despre spiritul bufniţei: era puternic.

Mult mai mult decât burţile umflate rămase în familiile Hunkpapa sau Oglala. Oare ce sfat i-ar da el dacă ar fi aici, acum?

Bufniţa poposi, în zbor planat, pe ramura de sus a unui pin, îşi strânse aripile, o privi cercetător şi ea simţi, prin ochii fără vârstă, prezenţa bunicului ei.

Du-te înapoi în patul tău, dormi şi aşteaptă visul. Visul e întrebarea şi răspunsul. Visul îţi va spune ce trebuie să faci. Bufniţa clipi de două ori şi apoi dispăru în noapte.

Ea îşi aminti încă una din poveţele bunicului: *Fii atentă ce le ceri zeilor.*

Merge-Singură porni la drum înapoi, intrând pe porţile rezervaţiei. Somnul avea să vină repede după atâta timp.

ORAŞUL NOU,

UNDEVA ÎN ARIZONA

Cornelius Moncrief avea o durere de cap de zile mari şi nu se întrezărea nicio speranță să-i treacă; în tot Vestul nu exista bărbat sau femeie pe care să nu-l poată convinge să privească lucrurile aşa cum dorea el – asta era *munca lui* –, dar se trezi întrebându-se dacă reverendul acela „frumos” ca lumina soarelui avea să-şi facă apariția. La naiba. Nimeni nu câştiga din cearta cu cei de la căile ferate – şi cine era Cornelius Moncrief, dacă nu însuşi reprezentantul lor autorizat?

Dumnezeu ştie că i-am explicat, limpede ca lumina zilei – ba chiar politicos prima dată, aşa cum dictează politica firmei –, dar cocoşatul ăla pisălog, cu Biblia lui şi cu ochii albicioşi, cu rasa neagrăşi părul slinos şi care făcea pe sfântul, n-a părut săînțeleagă că eu am ultimul cuvânt. Ce-o fi cu roşcovanul ăsta? Eu sunt cel care dictează termenii afacerii, iar el sare cu gura pe mine şi mă face de două parale, de parcă aş fi vreun păcătos care-şi caută salvarea.

Nu-i vorbă, că-mi închipui ce jalnice trebuie să fie predicile lui; o singură privire spre fața aia cadavericăşi scot toți banii din buzunar ca să-i pun în cutia milei. Nenorocitul ăla ar trebui să stea la cutie, cu capacul bine prins în cuie

deasupra. Dar acum i s-a înfundat acriturii, căci eu ştiu un lucru: Cornelius Moncrief n-are ce să-şi reproşeze.

Sigur, nicio boabă din gargara despre salvarea sufletelor pe care i-o servise reverendul nu-l impresionase pe Cornelius. În cei cincisprezece ani de când călătorea prin Vest, întâlnise el destule din feţele întunecate ale creaţiei: crimă, viol, violenţă câteodată. Doar nu puteai aştepta ca oamenii de la frontieră să se poarte altfel. Dar cineva trebuia să impună construcţia căii ferate şi Cornelius era omul potrivit pentru a calma lucrurile: dispute printre lucrători, chinezi fugari, datorii neplătite, pentru toate astea trimiteau după el, să facă ordine când orice altăîncercare dăduse greş. Cornelius purta cu el în sac o puşcă Sharps, bună să omoare şi un bivol, şi un Colt de 45 de milimetri, cu mâner de sidef şi ţeavă tăiată, la brâu. La înălţimea sa de 1, 90 şi cele 125 de kilograme, cu puşca Sharps şi Colţul cel bont, nu întâlnise până atunci nicio situaţie pe care să n-o poată rezolva.

Dar Cornelius simţise cum îi trec fiori prin şira spinării, ca un falset la vioară, din clipa în care pusese piciorul în orăşelul acela ciudat de provincie.

De ce îi spuneţi acestui loc Oraşul Nou? dorise Cornelius să-l întrebe pe reverend. Exista şi unul

„vechi” ? De ce numele este articulat? Şi ce era cu rânjetele de pe fețele acestor tipi blegi, care nu protestau, orice le-ai fi zis? Nu auzise de la ei niciun cuvânt rău – negri, indieni, chinezi, mexicani, albi, toți trăiau la un loc, toată lumea era aşa de amabilăşi prietenoasă cu el, de ai fi zis că e chiar domnul Jim Corbett, sosit în oraş pentru a-şi apăra titlul de campion la categoria grea. Ce naiba aveau fermierii ăştia murdari, cu fețe puhave, de se purtau aşa prosteşte? Se bucurau că-şi duc viața în gaura asta de şobolani, în cocioabele lor prăpădite şi urât mirositoare, la cincizeci de mile depărtare de orice alt suflet de om, în plin deşert al Arizonei? Drumul trece direct prin Valea Iadului, apoi coteşte prin Canionul Scheletelor; pânăşi blestemații de apaşi aveau mai multă minte și nu-şi aşezau corturile atât de departe în pustietate. Nu tu apă curgătoare, nu tu electricitate. Dumnezeule, nici măcar o bodegă ca lumea nu au: Oraşul Nou trăieşte „pe uscat”, aşa cum le face mare plăcere să-ți spună, cu zâmbetele lor tâmpe.

Au deschis totuşi o Operă, chiar acolo, pe strada principală. Companii teatrale vin să-şi monteze spectacolele; dacă se mai şi moare, asta nu e nicidecum din lipsă de distracție. Dar era de neconceput să nu vezi nicio clădire cu mai mult de

patru pereți şi podea pardosită, cu excepția bisericii ăleia negre de la marginea oraşului.

Cum îi zicea reverendul? „Catedrala”.

Dar Cornelius fusese în St. Louis, New Orleans şi San Francisco, iar asta nu semăna cu niciuna dintre catedralele pe care le văzuse el: turle, spirale, piatră neagră, nici măcar o cruce la vedere, scări care se răsuceau într-o parte şi în alta. Părea mai degrabă un castel din poveştile alea pentru puşti în pantaloni scurți. Dar era suficient de mare pentru a putea cuprinde un oraş dintre acelea cu totul. Se dezvolta repede, muncitorii munceau din greu, ca albinele în stup – şi se mai săpa câte ceva şi sub pământ; de când sosise, auzise mereu zgomotul înăbuşit al exploziilor, zi şi noapte. Probabil scormoneau ceva în stâncile acelea înalte, din spatele turnului: cuarț, poate chiar argint sau aur. Se simțea miros de bani proaspeți în oraşul ăsta plin de nebuni.

Cornelius începea să se înfurie. Mai întâi l-au ținut în picioare, pe veranda reverendului, jumătate din dimineață, fără să-i ofere măcar o bere, după ce înghițise atâta praf. În cele din urmă, a ajuns să stea jos, în aceeaşi cameră cu căpetenia nebunilor, şi abia a apucat să-i dea bună ziua, că reverendul a şi început să-i toarne poveşti despre relele săvârşite de om şi despre faptul că era scris în cartea destinului ca Oraşul

Nou să se înalte din desert şi să creeze o lume fărăpăcat – iată de ce el nu poate permite căilor ferate să aducă pastişa civilizației în acea Grădină a Raiului.

De cum deschisese gura, Cornelius încercase să-i taie vorba: las-o moartă, băiete, eu nici măcar nu măînchin Dumnezeului vostru, deşi din când în când mai trimit câte un chinez la El. Dar oricât încercase, Cornelius nu reuşise să-şi strecoare tirada despre cum nimeni cu mintea întreagă nu se pune cu cei de la căile ferate…

Dacă se gândea bine…

O echipă de asiatici părăsise construcția liniei ferate secundare Arizona nord-sud, cu trei luni mai înainte; furaseră o tonă de materiale când o întinseseră, explozivi şi altele de genul ăsta. Totul se întâmplase la vreo sută de mile mai departe. Iar el zărise destule fețe de chinezi în mulțime, atunci când sosise… s-ar putea să nu fi făcut excursia asta degeaba, la urma urmelor.

Dar acum stau aici şi ascult pălăvrăgeala părințelului, nu că m-ar interesa măcar pe jumătate subiectul pentru care-şi bate gura, însă e ceva ciudat în vocea reverendului, care măîmpiedică să insist: e ca un bâzâit de muşte sau ca un roi de albine…

Ce e acolo, pe biroul reverendului?

Pare… o cutie cu ace. Asta e. Ace. O cutie cu ace,

deschisă. N-am mai văzut niciodatăasemenea ace. Strălucitoare. Lungi. Par noi. Trebuie să fie noi. Ce-i cu ele? Sunt noi?

— Exact, domnule Moncrief. Ace noi, strălucitoare.

— Poftim? spuse Cornelius, fără să-şi ia ochii de pe cutie.

Nu că n-ar fi vrut. Se simțea bine; un val de căldură interioară făcea să-i fie mult mai bine acum, decât atunci când sosise... când fusese asta, ieri?

Cornelius clătinăîncet din cap. Căldura îi pătrundea rapid, adânc în trup, ca un whiskey de Kentucky sorbit dintr-un pahar rece. Putea să se relaxeze. Nu-l deranja să privească acele.

— Nu vă grăbiți. Aşa e bine.

Reverendul Day nu se mişca; stătea în spatele biroului său. El nu-l putea privi. Simți pleoapele grele...

Acele începură să se mişte în cutie. Prindeau viață. Da, ştia precis. Se răsuceau, sărind unele peste altele şi apoi, brusc, unul câte unul, acele se ridicară din cutieşi rămaseră suspendate în aer, în fața lui. Ornamente mici, strălucitoare, ca beteala de Crăciun – nu, frânturi de lumină se răsfrângeau de pe suprafața lor, risipindu-se prin camerăîn mii de reflexe: erau ca nişte diamante. Cu sutele.

— Frumos…şopti Cornelius. E aşa de frumos.

În jurul său se auzeau tot felul de sunete. Clinchet de clopoței. Tril de păsări. Voci în şoaptă.

— Privește-le acum, Cornelius.

El încuviință din nou printr-un gest al capului. Era aşa de fericit. Vocea reverendului se împletea atât de armonios cu clinchetul de clopoței. Alte voci se auzeau mai clar: un cor de biserică.

Acele formau o perdea, dansau, clipind în fața ochilor lui: imagini ciudate apăreau şi dispăreau pe suprafața lor. Câmpii argintii cu iarba înaltă, tremurând în bătaia vântului. Soarele apărând de după un nămete de zăpadă. O apă strălucitoare, limpede, străbătând o vâlcea cu flori galbene…

Viață: atât de multă viață. Peşti duşi de curent, cai liberi, în galop printr-un canion cu vegetație luxuriantă. Un linx se strecura liniştit printre cirezi de antilope şi căprioare ieşite la păscut. Vulturi se roteau pe cerul de safir, fără niciun nor. Şi acolo, departe, aproape de orizont, ce era? Ce perfecțiune de linie, culoare şi formăîl orbea?

Un oraşînflorea din mijlocul deşertului, ca o orhidee în seră. O oazăînconjura turlele care se ridicau la o mie de metri deasupra pământului, întâlnindu-se cu cerul. Turnuri de sticlă sau cristal roşu, albastru, gălbui, sclipind în lumina strălucitoare a soarelui, ca o boltă de

pietrepreţioase.
Lacrimi curgeau pe obrajii lui Cornelius. O bucurie inexprimabilăîi tremura pe buze. Simţea o relaxare în piept: inima sa se deschidea asemenea florilor de iasomie, noaptea.
Prin pereţii transparenţi ai Oraşului, zări o luminăşi mai puternică, iradiind în interior. O şoaptă de gând şi se trezi zburând spre lumina aceea, străbătând zidurile, ca şi cum ar fi fost doar o ceată imaterială. Dedesubt se aflau oameni, o mare mulţime paşnică, adunatăîntr-o grădină străjuită de copaci înverziţi, de jur împrejurul unei platforme mai înalte, de unde venea lumina. Acum plana pe deasupra mulţimii; nu văzuse niciodată feţe atât de blânde, de primitoare. Îşi ridicară braţele spre el, atrăgându-l încet în jos, spre calda îmbrăţişare a braţelor lor.
Era iubire. Îl iubeau. Simţământul acela îi copleşi simţurile şi pătrunse în fiecare colţişor al minţii sale. Un torent care venea dinspre această mulţime spre el; ah, cât de puternice erau sentimentele sale în schimb…
Îi iubea pe toţi, atât de mult!
Mulţimea din jurul lui se întoarse ca un singur trup, spre figura de lumină aflatăîn faţa lor, pe un piedestal central. Rămase cu gura căscată: lumina venea dinspre o siluetă de o frumuseţe nepământeană. O formă neclară, cu trăsături greu

de distins – aurii, lucioase – profilându-se dintr-o aură perfectă de dragoste, generozitate şi pace.

O figură de titan. Cu aripile întinse dincolo de limitele privirii. N-avea cum să le măsoare anvergura.

Un înger.

Ochii îl descoperiră: imense discuri rotunde de cer. Îngerul lui era acolo pentru el, numai pentru el. Ochii îl păstraserăîn îmbrățişarea căutăturii lor. Iubindu-l. Un zâmbet; o binecuvântare. Îngerul îi vorbea, fără să rostească niciun cuvânt, dar el auzea totul în minte.

— Eşti fericit aici, Cornelius?

— Ah, da.

— Noi te-am aşteptat.

— M-ați aşteptat?

— Te aşteptăm de multă vreme. Avem nevoie de tine, Cornelius.

— Da?

— Timpul se apropie. Ai atâtea de făcut.

— Vreau să vă ajut.

— Oamenii aceia s-au purtat foarte urât cu tine; oamenii de acolo.

— Da, răspunse el şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Ei nu te înțeleg deloc, nu-i aşa? Nu te înțeleg ca noi.

— Nu.

Imensitatea îngerului îi umplea privirile; ecoul vocii lui pătrundea în fiecare fibră a trupului său.

— Vrei să rămâi aici, cu noi, Cornelius?

— Da, vreau. Vreau din toată inima.

Îngerul îi zâmbi. Vântul răsfira părul lui Cornelius, umplându-i auzul cu un ropot de tobe în surdină. Cu mâinile împreunate pentru o tăcută rugăciune, îngerul fâlfâi din nou din aripi şi, desprinzându-se de platformă, se înălțăîn văzduh. Toți ochii se întoarseräîntr-acolo, privindu-l cum se îndepărtează. Muzica răsuna acum într-un grandios crescendo, acoperind murmurul binecuvântat al mulțimii.

Cornelius zâmbi, căci acum împărtăşeau acelaşi secret: ajunsese acasă.

Capitolul 4

O mare moartăîi înconjura. Ape negre, uleioase, calme; o falsă pace şi o promisiune sigură de violență. Forme vagi, diabolice clipeau la suprafață. Rafale de vânt aduceau nori grei, negri la orizont. Dinspre vest, ultimele raze palide de lumină aruncau reflexe gălbui, unsuroase pe spuma valurilor. Curând, luna plină se ridică pe cer în spatele lor, ca o perfectă contragreutate pentru soarele care apunea.

Doyle se afla pe puntea din dreapta, la pupa. Încerca să calculeze cu aproximație poziția în care

se aflau; în apropiere de paralela 30, la 50° longitudine nordică. Țărmul cel mai apropiat era acela al insulelor Azore, la o mie de mile spre sud. Auzea scrâşnetul elicelor. Motoarele mergeau în plin. Innes avea să-şi facă apariția în curând; nimeni nu i-ar fi putut auzi în acest capăt al navei.

Doyle privea fix schița făcută după zgârietura de pe zidul din camera lui Selig, chinuindu-se să găsească o explicație. De-a lungul întregii zile studiase problema şi se aflase dureros de aproape de dezlegarea misterului, dar ultima piesă, cea care ar fi realizat imaginea completă, continua să-i scape. Şi tot nu dăduse de preotul acela, părintele Devine. Nu-i venea să se ducă la căpitanul Hoffner doar cu concluziile de moment, dar pericolul era evident; dacă n-o făcea, era foarte posibil ca Lionel Stern să nu mai vadă lumina zilei următoare.

Iată-l pe Innes.

— Pe lângă ceea ce au în cabină, Rupert Selig şi Stern au adus încă patru bagaje, spuse Innes, scoțând o listă din buzunar. Un cufăr, două valize, o cutie de lemn. Le-am văzut cu ochii mei; erau în cală, nu le-a atins nimeni.

Doyle ridică o sprânceană.

— ... I-am strecurat tipului din camera maşinilor o bancnotă de cinci lire.

— Ai făcut treabă bună.

— Cutia, sigilată, are intactă banda lipită la

vamă. E cam de mărimea unei cutii mari de pălării. Ce zici, nu-i rău pentru *Cartea Zohar,* nu?

Doyle nu răspunse.

— Unde e Stern acum? întrebă Innes.

— În cabina căpitanului, în siguranță deocamdată. Sunt incredibil de multe formalități birocratice de îndeplinit la moartea unui civil pe mare.

— Nu m-am gândit niciodată: ce fac cu cadavrul?

— Se pune într-un frigorifer. E necesar să aibă aşa ceva pe orice vas de linie cu clienți în vârstă; o bună parte dintre ei sunt obezi, hipertensivi, sclerotici...

Innes se scutură fără să vrea.

— Sper că nu e prea aproape de bucătărie.

— Se aflăîntr-o cu totul altă zonă. Mai aproape de cală, unde sunt ținute sicriele pe care le-am văzut în port.

— Aşa ceva îți dă fiori.

— Fii atent: doctorul vasului ține morțiș să declare că Selig a murit de moarte naturală, spuse Doyle.

— Doar nu vorbeşte serios!

— Toate semnele exterioare indică un atac de cord foarte puternic şi nu pot contesta acest lucru; sunt sigur căşi ucigaşii vor să credem lucrul ăsta.

Nu avem posibilitatea să facem o autopsie corespunzătoare la bord; chiarşi aşa, nu sunt sigur că rezultatul ar fi diferit. Şi ultimul lucru de care are nevoie căpitanul pe vasul său de lux ar fi bârfa despre uciderea unui pasager.

— Dar asta este exact ceea ce credem noi că e.

— Că un om a fost speriat de moarte? Că asta a produs un exces de adrenalinăîn corp, care a făcut, pur şi simplu, să-i explodeze inima? Da, eu aş numi asta crimă.

— Ce l-ar fi putut speria aşa?

Doyle clătină din cap.

— Poate a zărit stafia de pe vas umblând pe punte, spuse Innes.

— Sfinte Hristoase!

Doyle îl privi cu ochii mari, de parcă ar fi fost lovit cu o măciucăîn moalele capului.

— Te simți bine, Arthur?

— Sigur că da; asta e explicația. Bravo, Innes.

— Ce-am făcut?

— Ai dezlegat misterul, bătrâne, spuse Doyle, pornind grăbit spre cel mai apropiat bocaport.

— Adevărat?

— Cheamă-l înapoi pe inginerul acela al tău. Spune-i să aducă o toporişcă, un ciocan şi o rangă. E timpul să stăm de vorbă cu domnul Stern şi căpitanul Hoffner.

Inginerul îndreptă raza de lumină a felinarului

spre colțul întunecat al calei de bagaje, descoperind o cutie etanşă, rectangulară, aflatăîntre celelalte bagaje.

— Aceea e cutia dumneavoastră, domnule Stern? întrebă Doyle.

— Da.

— Sunt sigur că este de mare interes pentru toți, domnule Conan Doyle, spuse căpitanul Hoffner, cu o amabilitate rece, dar mă tem că nu văd sensul acestei acțiuni...

Doyle ridică toporişca şi, cu o lovitură scurtă, făcând economie de efort, sparse capacul cutiei. Stern rămase fără grai. Doyle se aplecă, dădu aşchiile la o parte şi scoase de acolo conținutul: un teanc de hârtii negre pe care nu era scris nimic.

— Greutatea este aproximativ egală cu aceea a *Cărții Zohar,*îi spuse Doyle lui Stern, cântărind topul de hârtie în mână.

— N-am ştiut, vă jur, protestă Stern. Adică, le-am văzut; eram acolo când cartea a fost aşezatăîn cutie, la Londra.

— Se pare că regretatul dumneavoastră partener, domnul Selig, avea alte planuri, care ar putea justifica refuzul său de a părăsi cabina.

— Ce înseamnă toate astea, vă rog? întrebă Hoffner.

— Vă rog să mai aveți puțină răbdare, domnule căpitan, vă voi explica imediat, spuse Doyle,

punând hârtiile jos şi toporişca pe umăr. Acum vă invit să ne acompaniați spre noua noastră destinație. Innes?

Innes făcu un semn şi micuțul inginer – emoționat în sinea lui de spectacolul oferit de căpitanul Hoffner, altfel un om rigid şi disciplinat, purtându-se acum cu atâta deferentăşi amabilitate față de englezul ăsta nebun – porni înainte, străbătând tot felul de culoare şi uşițe, până când ajunserăîn cala anexă: un spațiu rece, neprimitor, unde trona un şir de seifuri frigorifice cu capace şi mânere de oțel. Câteva becuri simple, fixate în tavan, aruncau o lumină palidă asupra lor, menținând aerul greu ce aducea a putreziciune.

— Îmi permiteți să văîntreb ce facem la morgă? întrebă Hoffner.

Pe când Innes ținea felinarul, Doyle deschise puțin unul din spațiile frigorifice şi scoase de acolo suportul metalic închis, aducând ca formă cu un cadavru. Dădu cearşaful la o parte şi, fără să arate niciun fel de emoții, trase în jos pleoapele lui Rupert Selig, lăsând astfel să se vadă capilarele congestionate, o adevărată rețea de vinişoare albastre şi purpurii.

— Contrar părerii doctorului de la bord, cum că acest om se bucura de o sănătate perfectă pentru vârsta lui, domnul Selig suferea de inimăşi avea

mari probleme cu tensiunea, fapt dovedit de masivele rupturi de vase din țesutul moale de sub ochi – dar v-a ascuns acest lucru chiar şi dumneavoastră, domnule Stern. N-ați ştiut nimic, nu-i aşa?

Stern clătină din cap.

Doyle le arătă un flacon micuț de sticlă cu medicamente: nişte pilule albe, rotunde.

— Domnul Selig purta cu sine acest remediu homeopatic – un amestec de potasiu, calciu şi tinctură de iod, foarte cunoscut, dar de prea puțin folos – într-un buzunar secret, aflat în dublura hainei.

— Toate bune şi frumoase, domnule Doyle; astfel se susține, de fapt, concluzia doctorului meu, cum că atacul de cord a fost cauza morții acestui domn, dar ce are asta de-a face cu...

Doyle ridică mâna, tăindu-i iarăşi vorba lui Hoffner.

— Fiecare lucru la timpul său, domnule căpitan; aici este vorba despre un plan şi, dacă-mi permiteți, îl voi dezvălui în ordinea potrivită a etapelor sale.

Doyle acoperi din nou cu cearşaful fața cenuşie a lui Selig şi împinse suportul până când reveni la locul său, cu un declic al cărui ecou răsună sinistru în camera întunecată.

— Innes, te rog... spuse Doyle.

Innes luă felinarul din mâna inginerului şi lumină colţul cel mai îndepărtat al camerei; câteva sicrie erau aşezate ordonat pe podea, lângă perete.

— Sunteţi de acord căaceste cinci sicrie au fost încărcate pe vas la Southampton, domnule căpitan?

— Da, şi ce-i cu asta?

— Toate au fost trimise de acelaşi agent naval, presupun.

— Aşa se obişnuieşte.

— Ca să nu mai lungim vorba, aş dori să examinez chitanţa de încărcare, spuse Doyle, luând ciocanul şi ranga din mâinile inginerului. A existat o singură dificultate insurmontabilăîn rezolvarea teoriei mele; aşa cum am constatat, atunci când am urcat pe navă, măsurile de securitate au fost foarte severe – lucru contrazis de etanşeitatea acestui sicriu.

Doyle strecură ranga cu ajutorul ciocanului, într-un spaţiu gol de sub capacul primului sicriu.

— *Mein Gott,* Dumnezeule, ce faceţi, domnule... spuse Hoffner încercând să-l oprească pe Doyle să mai continue exhumarea.

Innes îl prinse de braţ, ţinându-l deoparte, în timp ce Doyle îşi continua treaba.

— Dacă o bandă de asasini profesionişti au reuşit să urce pe „Elba” — şi vă asigur, domnule căpitan, că exact despre asta este vorba – trebuie

să fi făcut acest lucru prin mijloace mai puțin convenționale decât urcatul pe pasarelă sub ochii oricui…

— Trebuie să vă ordon săîncetați imediat…

— Cu siguranță că vă amintiți de unul dintre pasageri, care a auzit strigătele unei „stafii” de undeva din cală, în prima zi după ieşirea din port…

Doyleîmpinse ranga cu putere; cu un scârțâit ascuțit de cuie, capacul sicriului se desfăcu, ridicându-se cu câțiva centimetri. Scrâşnetul răsună sinistru, făcând să vibreze platformele de oțel din jur. Doyle prinse marginea sicriului şi, trăgând din toate puterile, desfăcu capacul cu totul.

— Nu puteți pângări…

Căpitanul Hoffner se smulse din strânsoarea lui Innes şi făcu un pas înainte, pentru a descoperi că interiorul din pluş satinat roz al sicriului era complet gol. Hoffner îl privi pe Doyle cu gura căscată.

— Strigătele „stafiei” au fost urmate, la scurt timp, de nişte bătăi puternice, ritmice.

Doyle lăsă capacul jos şi bătu cuiele la loc.

— Dacă vă uitați mai atent, puteți observa urmele lăsate atunci când cuiele au fost bătute din nou, spuse Doyle, făcându-i semn lui Hoffner să se apropie de cutia de lemn. Hamalii

dumneavoastră m-au asigurat că fiecare dintre sicrie avea greutatea corespunzătoare unui trup omenesc. Dacă le studiați atent, veți observa, domnule căpitan, că toate colțurile au fost străpunse, pentru ca aerul să poată pătrunde prin aceste mici găuri.

Hoffner pipăi cu degetul locurile perforate.

— Nu ştiu ce să spun.

— Nişte scuze către domnul Stern ar fi un bun început. Iar data viitoare când unul dintre pasagerii dumneavoastră vine să vă vorbească despre siguranța persoanei sale, indiferent de ce cultură sau religie aparține, să sperăm că veți răspunde cu o generozitate mai potrivită poziției dumneavoastră.

Hoffner se înroşi; luă ranga şi ciocanul din mâinile lui Doyle şi, după trei minute şi alte patru sicrie desfăcute, lăsă epuizat sculele deoparte.

— Domnule Stern, spuse el, ridicându-se în picioare. Vă rog să acceptați scuzele mele cele mai sincere şi profunde.

Stern încuviință cu un gest al capului, evitând privirea căpitanului.

— Aveți cinci pasageri ilegali la bord, domnule căpitan. Sunt zeci de locuri pentru a se ascunde pe un vas de asemenea dimensiuni. Nu cred că e nevoie să vă sugerez să luați toate măsurile

necesare.

— Nu. Sigur, aveți dreptate. Vom întreprinde imediat o cercetare amănunțită a întregii nave, spuse Hoffner, ştergându-şi, concentrat, sudoarea de pe frunte.

Mai presus de orice, se considera un om al rațiunii şi, în al doilea rând, un om de acțiune.

— Un efort concertat pentru a-l descoperi pe preotul irlandez, părintele Devine, ar fi de asemenea potrivit, spuse Doyle.

— De ce?

— Pentru că acest om nu e preot. El este conducătorul lor.

În acel moment, lumina se stinse.

SAN FRANCISCO, CALIFORNIA

Chiar dacă ai numi locul acesta „bucătăria diavolului", şi tot n-ar fi îndeajuns, îşi zise Kanazuchi, zărind un şobolan pornit la vânătoare de gândaci. Stătea întins pe o pătură păduchioasă, deasupra unui pat de lemn pe care îl obținuse în schimbul fabuloasei sume de doi peni pe noapte. Paturile altor douăzeci de vagabonzi erau înghesuite în camera pătrată, cu latura de patru metri şi jumătate, una din cele patru, la fel de aglomerate, situate la etajul al treilea al unui imobil cu cinci nivele, în plin Tangrenbu, zona de douăsprezece cvartale din centrul oraşului San

Francisco, căreia albii îi ziceau Chinatown.

Un local pentru opiomani ocupa tot subsolul şi se zvonea, printre aceşti sărmani țărani analfabeți – mulți veniți în oraş, ca în fiecare toamnă, după ce se termina strângerea recoltei din vale –, că un demon străbătea holurile noaptea, căutând suflete pe care să le devoreze. Nu cu mult timp înainte, în aleea din spatele imobilului fuseseră descoperite trupurile a trei bărbați; aveau gâturile tăiate şi inimile smulse din piept. Asemenea unor ofrande părăsite pe un altar, în fața uşii lor, puținii bani pe care aceşti chinezi reuşeau să-i agonisească la un loc păreau să oprească monstrul. În fiecare noapte, îl auzeau gemând în fața uşilor lor şi, în fiecare dimineață, ofrandele dispăreau. Dar nimeni nu mai fusese ucis în săptămâna de când începuseră să le pună acolo.

Din cei patru sute de bărbați care locuiau în clădire, numai unul văzuse demonul şi rămăsese în viață pentru a povesti; era administratorul clădirii, un munte de om cu coşuri pe fațăşi gâtul gros, care strângea zilnic chiria şi, mai recent, banii pentru ofrandă. Demonul avea cap de dragon, o mie de ochi şi zece guri lacome, le spusese el, era un demon de prim rang, unul din cei zece mii care figurau în complicatul sistem al credinței lor. El povestea cum văzuse monstrul despicând cu ghearele piepturile oamenilor găsiți

în alee, la fel de uşor cum ar fi desfăcut o portocală.

Acum, administratorul închidea noaptea fiecare cameră, dar, chiar dacă ar fi putut, sărmanii aceştia nu s-ar fi aventurat să iasă pe hol după lăsarea întunericului, ceea ce făcea ca igiena sanitară să devină o problemă de care se îngrijeau acolo, la fața locului. Rareori i se întâmplase lui Kanazuchi să regrete faptul de a fi avut mirosul atât de ascuțit, comparabil cu tăişul „secerătoarei de iarbă” pe care o ținea în sac, lângă el; duhoarea cumplită a acestor provinciali nespălați îi provoca unul din aceste momente.

În această atmosferă de teamă, mizerie şi degradare, Kanazuchi ştia că, din clipa în care sosise, cu o zi mai înainte, nimeni nu-i dăduse nicio atenție, dar faptul că nu se putea deplasa liber noaptea era inacceptabil. Oftaturi, sforăituri guturale, gemetele cuiva care visa urât, toate astea erau mai rele decât întunericul care îl înconjura. Nu voia să părăsească această camerăînainte ca toți ocupanții ei să fi adormit profund, iar omul acela slab, aşezat cu două paturi mai încolo, cuprins de febră, încă se mai sucea şi zvârcolea.

Cu o noapte înainte, Kanazuchi avusese din nou acel vis; o unică imagine îi revenea în minte, cu claritatea unui fir ce merita urmat.

Fețe de chinezi ce lucrau într-un tunel.

Primele două zile petrecute în Dai Fow, Marele Oraş, Noul Munte de Aur – aşa cum numeau chinezii oraşul San Francisco – nu reuşiseră să arunce lumină asupra acestei imagini misterioase. Slujbaşii de genul acestor ignoranți locuitori de periferie nu-i erau de niciun folos. El se gândise să se apropie de negustorii locali, dar aceia vorbeau un dialect mai elevat decât mandarina guturală pe care o întâlnise la țărani în timpul călătoriei pe mare; avea să-i mai trebuiascăîncă o săptămână pentru a o stăpâni şi se ştia că oamenii aceia nu discutau cu nimeni din afara clasei lor sociale. Cealaltă opțiune pe care o avea era să treacă din ghetou în cartierele locuite de albi, dar toți cei din Tangrenbu cu care vorbise îl avertizaseră să n-o facă. Un val de furie anti-asiatică cuprinsese deja America ultimilor ani; în cartierele chinezeşti de pe întreaga coastăde vest, numărul atacurilor violente asupra imigranților din Asia crescuse tot mai mult– crime, revolte, linşaje. Ori de câte ori albii aveau nevoie de un țap ispăşitor pentru necazurile lor economice, „pericolul galben” era subliniat în public şi exacerbarea sentimentelor ducea, inevitabil, la aceste acte de barbarism rasial. La ce altceva te puteai aştepta de ia oameni atât de necivilizați? Kanazuchi ezita săîntre în cartierul albilor, nu de teama de a fi atacat, ci numai pentru că uciderea unui alb în public ar fi

atras după sine complicații inutile.

Fiecare lucru la timpul său; era foarte posibil ca un drum mai direct spre informația pe care o căuta să se afle mult mai la îndemână.

Omul culcat cu două paturi mai încolo îşi găsise locul, respira chinuit, dar încet şi regulat. Kanazuchi îşi puse sacul pe umăr şi păşi printre cei adormiți, atent să evite cele patru scânduri din podea care scârțâiau sub paşi. Se opri lângă patul administratorului, aflat aproape de uşă. Cu vârful cuțitului său cu lama lungă – *wakizashi* – extrase uşor cheia camerei de sub patul administratorului. Cheia era prinsă cu o bucată de piele netăbăcită, pe care o tăie cu un gest dibaci din încheietura mâinii.

Un minut mai târziu, se afla în hol și ochii i se obişnuiseră cu întunericul. Aerul era prea greu de mirosul degajat de bastonaşele parfumate arse pe altare; fructe şi monede se aflau încă acolo. Kanazuchi studie praful de pe jos; nimeni nu trecuse pe hol după ce uşile fuseserăînchise la miezul nopții, cu două ore mai înainte. Se apropie de centrul holului şi, ajungând lângă scări, se ascunse în umbrăși rămase nemişcat, ciulind urechea.

Se auzea respirația celor adormiți pe acelaşi etaj cu el, la etajele superioare şi inferioare. Gândaci

care se cățărau pe ziduri. Împinse limitele extraordinare ale simțurilor sale şi mai departe; era un exercițiu vechi, familiar, pe care îl cunoştea la fel de bine ca pe o haină uzată.

Afară, o pisică se lovi de o cutie metalică; nişte şobolani porniserăîn căutare de hrană. Trecea o şaretă. Râsete de bețivi. Glasul răstit al unei prostituate, tocmindu-se la preț. Caii fornăiau, dădeau din copite, tropăiau în grajdul de alături.

Paşi care se apropiau.

Îşi concentră din nou simțurile şi îşi îndreptă atenția spre primul etaj al imobilului.

Un om intrăîn clădire. După lungimea pasului, era masiv şi înalt. Cizme de piele, gen cowboy. Târâia după sine un sac greu. Un țăcănit, urmat de un sâsâit ca de şarpe. Omul goli un obiect şi imediat se auzi clinchetul monedelor lovindu-se unele de altele; parcă erau nişte talgere de tinichea.

La etajele inferioare, cei adormiți începeau să se trezească. Se auzeauşoapte înspăimântate. Oamenii se ghemuiau sub pături. Nimeni nu se mişca din patul său.

Paşii urcau scările. Al doilea etaj. Sunetul de tobe, clinchetul de talgere se auzeau mai puternic: răpăind şi susurând. Alte monede luau acelaşi drum; paşii se apropiau.

Clădirea era cuprinsă de spaimă. Se murmurau

rugăciuni, se loveau frenetic mărgelele mătăniilor. Kanazuchi ignoră rumoarea creată printre țărani şi se concentră asupra paşilor greoi care urcau scările.

Demonul dădu colțul scării. O siluetă masivă, înfricoşătoare; cap de dragon, membre acoperite cu pene, gheare de pasăre, strângând o tamburină pe care o lovea de şold. Arătarea trăgea după sine un sac mare, de iută, care zăngănea la trecerea peste fiecare treaptă.

Când demonul ajunse la al treilea etaj, o monedă căzu la picioarele sale. Demonul se opri şi o privi. Un ban de aur; se aplecă după el. O umbră se mişcă; mintea demonului Înregistră confuzia şi strălucirea unui obiect de argint ce se îndrepta spre el, înainte de a înceta să mai gândească. Sabia lovi atât de repede, încât ochii demonului încă mai trimiteau informații spre creier – motorul central pe care îl pierdea de sub control – în timp ce capul se rostogolea pe scări în jos, departe de trupul rămas nemişcat.

Kanazuchi lovise astfel încât nicio picătură de sânge să nu-i atingă hainele. Puse „secerătoarea de iarbă” înapoi în teacăşi ajunse la timp pentru a prinde trupul şi a-l aşeza cu grijă jos, înainte ca sângele din artere săînceapă să răbufnească pe podea. Sări agil de cealaltă parte, pe palier, şi scoase capul demonului din costumația ieftină de

hârtie – capul avea ochii şi gura larg căscate de surpriză; avea fața plată, stupidă a unui găinar de rând.

Kanazuchi îi luă fluierul de la brâu şi se îndreptă din nou spre camera lui.

Auzind paşii demonului afară, administratorul întinsese mâna după cheie, apoi după cuțit, când constatase că cheia nu se mai afla la locul ei. Cuțitul dispăruse şi el. Chiar atunci, uşa se deschise şi auzi un şuier spart, strident, ca un vânt aprig. Ceilalți bărbați din cameră se ascunseră sub pături.

Capul de dragon, din hârtie viu colorată, se îți pe uşa deschisă. Un deget cu gheara lungă făcu semn spre administrator să-l urmeze afară.

Ce naiba făcea Charlie? se gândi administratorul. Nu aşa trebuiau să decurgă lucrurile.

Nemulțumit, administratorul ieşi pe hol. Vântul încetă brusc; uşa se închise în urma lui. Un nor alb, de fum mirosind a sulf, se ridica în fața lui pe hol şi, într-o străfulgerare de lumină, zări capul şi trupul tovarăşului său, Charlie Lee, întinse pe podeaua plină de sânge. Înainte să apuce s-o ia la fugă, se simți apucat strâns de gât şi ridicat în aer. Nu mai putea respira şi simțea aerul umflându-i pieptul, ca un balon.

— Zeii nu sunt mulțumiți de tine, auzi o voce

răguşităşoptindu-i în ureche.

Ce voce îngrozitoare! Administratorul dădea inutil din picioare, zbătându-se să tragă aer în piept: nu reuşea în niciun chip. Precis că avea să moară...

— Ei m-au trimis să te pedepsesc cu moartea prin o mie de chinuri.

Ferească-l cerul – un demon adevărat!

— Poate că nu meriți asemenea milă. Poate că ar trebui să te mănânc bucată cu bucată.

Demonul îl scutură ca pe un pisoi neputincios.

— Norocul tău că azi sunt într-o dispoziție bună. Înapoiază banii pe care i-ai furat de la aceşti oameni şi poate că te voi lăsa să trăieşti.

Administratorul încercă să dea din cap: era gata să facă orice! Transpirația îi şiroia printre degetele care-l strângeau ca-ntr-o menghină; se chinuia să nu-şi piardă cunoştința.

— Spune-mi: furi banii ăştia pentru tine?

Strânsoarea slăbi suficient pentru ca el să poată cârâi un răspuns:

— Pete Mititelul.

— Pete Mititelul? Ce fel de nume e ăsta pentru o persoană civilizată?

— Numele lui adevărat e... Fung Jing Toy. Şeful din Chinatown.

— Ce fel de familie conduce?

— Familia Sue Yop.

— Unde îl găsesc pe Pete Mititelul?

— La sediul Societăţii Leong, croncăni administratorul.

— Camera Conştiinţei împăcate?

Administratorul încuviinţă din nou. Pentru un demon chinez, acesta vorbea destul de bine englezeşte, gândi el, exact înainte ca strânsoarea din jurul gâtului său să-l prindă iarăşi ca într-o menghină; încă o străfulgerare de lumină, apoi administratorul îşi pierdu cunoştinţa.

Când îşi reveni în simţiri, o mulţime de oameni din toate camerele clădirii se adunase în jurul cadavrului decapitat al cunoscutului răufăcător din cartier, Charlie Lee. Administratorul făcu un efort să se ridice în picioare, bucurându-se alături de ei că teroarea luase sfârşit într-un mod atât de satisfăcător: la urma urmelor, nu era un demon! Luând de jos sacul extorsionistului, administratorul începu săîmpartă monede locatarilor. Ce noroc! El nu-şi păstră niciun bănuţ; se schimbase complet şi acum se simţea cuprins de un val de generozitate care avea, poate, să mai dureze încă vreo două zile: demonul îi lăsase viaţa!

În entuziasmul său, administratorul nu dădu nicio atenţie bărbatului zvelt, tăcut, care venise cu o zi mai înainte, ultimul care îşi părăsise patul pentru a ieşi pe hol, cu ceilalţi. Bărbatul stătea mai în spatele mulţimii, deoparte, cu bocceaua pe

umăr. Era gata de plecare.

Fung Jing Toy sugea liniştit măduva dintr-o gheară de rață murată. O delicatesă pe care familia sa, provenind dintr-o castă modestă, nu şi-o putuse permite niciodată, ghearele de rață servite în fiecare zi reprezentând unul din modurile mai delicate în care Pete Mititelul îşi reamintea norocul avut după douăzeci de ani în care îşi rupsese spatele muncind şi sacrificându-se. Deși de o statură modestă, care justifica porecla, şi mereu prost dispus, Pete Mititelul era, în principiu, un om cu un apetit fabulos şi doar rareori reuşea să se înfrâneze.

Era singurul şef al unui clan chinez, cu care Chris Buckley, zis „Chris Orbul", şi politicienii albi corupți din conducerea oraşului San Francisco puteau negocia liniştiți; restul acestor şefi chinezi prea făceau pe grozavii ca să le convină. Pete Mititelul era singurul dintre ei care râdea la insultele pe care, din când în când, i le aruncau în obraz, era un bufon care se umilea și cerşea, de o manieră care reflecta statutul său de rasă inferioară.

Dar Chris Buckley şi oamenii lui recunoşteau în Pete Mititelul un om dedicat cu încrâncenare unui scop drag şi inimilor lor: perpetua constrângere, subjugare şi înrobire a populației chinezeşti din

oraş. Locuitorii din Tangrenbu nutreau o teamă de moarte faţă de Pete și călăii săi vicioși din clanul Sue Yop. Deşi încă alte cinci clanuri dețineau afaceri serioase în Tangrenbu, Societatea Leong, aparținând lui Pete Mititelul, controla intrarea transporturilor de opiu în cartier. Deținea multe dintre băile de aburi, unde drogații munceau până la epuizare pentru câțiva bănuți, pe care apoi îi cheltuiau pentru a-şi umple cupele, în fiecare seară, cât şi majoritatea imobilelor păduchioase în care îşi odihneau oasele.

În schimbul colaborării cu maşinăria politică, cele şase clanuri obținuseră exclusivitate în importul şi organizarea tuturor muncitorilor sosiți din China continentală. Iar prin intermediul strânsei asocieri a lui Buckley cu puternicii magnați ai căilor ferate din San Francisco – Hopkins, Huntington, Crocker şi Stanford – Pete Mititelul devenise principalul furnizor de brațe de muncă asiatice pentru expansiunea liniilor spre Vest. În dialectul mandarin, numele acestora, *kuli,*însemna „forță amară”.

Astfel că, pentru privilegiul de a începe o viață nouăînțara tuturor posibilităților, un muncitor venit dintr-o castă inferioară, odată trecut prin formalitățile de îmbarcare, îşi schimba complet viața, devenea sclavul exploatat până la sânge de

Pete Mititelul şi cele şase companii. În cele din urmă, una din companiile de pompe funebre deținute de Pete asigura arderea cadavrului şi scotea un profit bunicel din expedierea cenuşii– care nu era neapărat a celui decedat – familiei din China a celui în cauză.

Într-adevăr, o forță amară.

Pete Mititelul era un om al rutinei. Unul din obiceiurile sale înrădăcinate: să asculte cererile venite din partea supuşilor săi, în timpul pauzei de masă de o oră din fiecare zi de lucru, pe balconul de la al doilea etaj al casei sale din oraş, aflată pe Kearney Street. Pete Mititelul adora săse îndoape, în timp ce muncitorii şi angajații de la magazinele sale se umileau în fața lui. Câteodată, dacă o cerere era suficient de modestăşi nu prea costisitoare, el îşi demonstra rara şi, deci, legendara generozitate.

Dar iată că era trecut de amiază, el ajunsese deja la a treia porție de gheare de rațăşi nu venise încă nimeni să-i ceară sprijinul în vreo problemă stupidă. Strigă la Yee Chin, băiatul care făcea treaba din casă: De ce nu e nimeni aici? Dacă au fost lăsați să aştepte jos, cineva va fi pedepsit!

Niciun răspuns. Aruncă oasele pe farfurie şi ceru mai multă mâncare. Nu veni nimeni. Acum chiar că era furios; băieții de la bucătărie aveau ordine stricte să stea lângă balcon, pentru a-i mai

aduce de mâncare dacă le cerea. Cu toții simțiseră biciul pe spate atunci când una din specialități ajunsese rece pe masa lui. Pete Mititelul sună din clopoțelul de porțelan pe care îl ținea pe masăşi strigă din nou.

Nimic. Pe Yee Chin avea să-l ia naiba pentru incompetența lui.

Pete Mititelul reuşi să-şi extragă burdihanul din spatele mesei, îşi ridică fundul masiv de pe pernele aşezate pe scaunul sculptat manual în vremea dinastiei Tang, apucă biciul de călărie şi dădu buzna în salon, gândindu-se ce mai putea inventa pentru a-i pedepsi pe aceşti servitori buni de nimic.

Un capac de argint acoperea mâncarea care-l aştepta pe masa cu rotile de lângă uşă. Dacă se răcise, numai Dumnezeu îl mai putea ajuta pe Yee Chin. Ridică puțin capacul de pe tavă...

Pete Mititelul simți un tremur violent în genunchişi o năuceală care-i anihila toate simțurile; era orb, surd și mut.

Pe tavă se aflau nişte picioare.

Picioare de om.

Pete Mititelul, în patru labe, plecă de acolo cât putu de repede, lăsându-se condus de instinctul de supraviețuire. Unde erau gărzile lui de corp? Patru stăteau de strajă la parter, douăzeci şi patru

de ore din douăzeci şi patru; cineva trecuse de ei. Atacul putea veni din orice direcție, în orice moment. Trebuia să se apere. Fusese o vreme când nimeni nu-l întrecea în mânuirea cuțitului, dar nu mai participase la o luptă importantă de mai bine de zece ani.

În sertarul de sus al mesei se afla un pistol. Pete Mititelul se târî până acolo şi, cu mâini tremurânde, scoase pistolul, ținându-se de masă ca să nu cadă. Îşi şterse saliva din colțul gurii cu mâneca mâinii în care ținea pistolul şi încercă să-şi dreagă glasul pentru a-şi chema paznicii, dar nu reuşi să scoată niciun cuvânt; inima îi bătea prea tare, limba îi era moale, inertă.

Calm, Calmează-te, Pete. Acesta e un loc sigur. De aici se vede fiecare uşăşi fiecare fereastră. Ține bine pistolul, cu amândouă mâinile. Aşteaptă până ce duşmanii vin mai aproape: nu irosi niciun glonț...

O forță teribilăîi împinse capul înainte, din spate, până când lovi tăblia mesei. Stratul gros de sticlă de deasupra crăpă, în timp ce obrazul îi era lipit de el, fără scăpare; Pete Mititelul simți sângele curgându-i pe obraji şi prelingându-se apoi printre cioburi. Brațul îi fu răsucit la spate şi pistolul smuls, ca o jucărie din mâna unui copil.

— Înțelegi cât de uşor te pot ucide, rosti liniştit o voce.

— Da, cârâi Pete Mititelul.

— Paznicii tăi sunt morți. Nimeni nu vine să te apere. Răspunde-mi la întrebări, nu pierde timpul şi vei trăi.

Vocea vorbea într-un dialect mandarin perfect, fără accent. Nu-l cunoştea pe acest om. Pete Mititelul încercă să dea din cap în semn de aprobare şi astfel îşi răni fața şi mai mult în sticla spartă.

— Vinzi muncitori pentru căile ferate, spuse vocea.

— Da.

— Lucrători în tunel. Chinezi. Pricepuți la explozibili.

— Da, câțiva...

— Nu pot fi prea mulți.

— Din cei buni, nu.

— Deci, trebuie săştii care sunt cei buni.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce era asta?

— Da. Dacă lucrează la demolări, cei mai mulți lucrau înainte ca mineri. Au venit aici o dată cu goana după aur...

— Pe unii dintre ei i-ai trimis în deșert.

Mintea lui Pete Mititelul lucra cu febrilitate; nu mai rămăseseră prea mulți chinezi pricepuți la demolări, era mereu cerere pentru cei buni – greu de stabilit acum...

— Răspunde-mi sau te ucid.

Lucrau în echipe; birourile lui se ocupau şi de vânzarea şi transportul dinamitei. Nu-şi putea aminti; trebuia să-şi verifice registrele – şi asta i-ar fi luat timp – oare acest om avea să-l lase să trăiască destul pentru a face acest lucru?

*Stai puțin.*Îşi amintea ceva; *da.*

— SF. P şi P.

— Ce-i asta?

— Linia ferată Santa Fe, Prescott şi Phoenix. O echipă.

— Când?

— Acum şase luni.

— Mai exact, unde i-ai trimis?

— Undeva în Arizona. Lucrau la linia de la vest de Tucson. Cea care vine de la Stockton, California. Nu-mi amintesc nimic altceva; nu le cunosc numele, dar le-aş putea afla. Patru bărbați...

Bărbatul lovi capul lui Pete Mititelul cu palma, lipindu-i tâmpla de marginea mesei. Inconştient, Pete Mititelul căzu grămadă pe podea.

Kanazuchi se îndreptă spre balcon, urcăîn viteză o scăriță care ducea pe acoperişşi dispăru. Nimeni nu-l văzuse intrând; nimeni nu-l văzu plecând.

Până când Pete Mititelul să-şi revinăşi zvonul despre crimele din casa lui din oraş să se răspândeascăîn Tangrenbu ca focul în iarbă– picioarele unuia dintre paznicii săi fuseseră tăiate

şi servite lui Pete Mititelul la prânz, *iar el fusese obligat să le mănânce,* conform unor versiuni mai extravagante –, Kanazuchi trecuse de mult hotarele oraşului San Francisco.

O linişte bizară se aşternuse în spaţiul de sub punte; motoarele vasului se opriseră din mers o dată cu stingerea luminii. „Elba” , lipsită de viaţă, stătea nemişcată pe apele liniştite. Cala părea la fel de neospitalierăşi de întunecată ca o burtă de balenă.

— *Gott im Himmel*[5]*...*

Doyle îi făcu semn să tacă. Rămaseră nemişcaţi, încercând să asculte...

Cineva cobora pasarela, spre cala unde, la doisprezece metri sub nivelul mării, cei cinci bărbaţi stăteau lângă sicriele goale.

Doyle apucă ranga din mâinile căpitanului Hoffner, luă felinarul de la Innes şi îl închise, trăgându-i obloanele.

— Staţi lângă perete. Departe de uşă, şopti el spre ceilalţi. Și nimeni să nu sufle o vorbă.

Aşteptau, cu cea mai mare atenţie. O flacără micuţă se aprinse la vreo cincisprezece metri mai departe; un chibrit aprins. Se îndrepta spre ei, apoi se stinse şi un altul îi luă locul, continuându-şi drumul. Doyle urmări înaintarea

---

[5] Dumnezeule din ceruri (lb. germană).

paşilor târşâiţi şi, în clipa în care silueta ajunse în dreptul uşii calei, el ieşi afarăşi aprinse felinarul drept în ochii bărbatului, orbindu-l. Bărbatul scoase un strigăt, scăpă chibritul şi îşi acoperi ochii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce naiba a trebuit să faci asta?

— Ce faci aici, Pinkus? întrebă Doyle.

Ira Pinkus se apleacă, încercând să-şi frece ochii ca să scape de punctele strălucitoare care-i blocau vederea, prea dezorientat ca să mai inventeze o minciună.

— Vă urmăream, spuse Pinkus.

— Ai ales un moment foarte nepotrivit – dă-te la o parte de lângă uşă, Pinkus; s-ar putea să te împuşte cineva, spuse Doyle împingându-l pe omuleţ spre perete şi închizând uşa în urma lui.

— Eram deja la jumătatea scărilor când s-a stins lumina…

— Şi vorbeşte mai încet.

— În regulă, şopti Pinkus. Iisuse, nu văd nimic; doar lumina unui bec pe retină – oricum, asta se potriveşte cu semnul acela cu craniul și oasele încrucişate, domnule Conan Doyle – ah, bună Innes, mă bucur să te revăd.

— Bună.

— Dumneata cum te numeşti, amice?

— Lionel Stern.

— Îmi pare bine. Ira Pinkus. Iar dânsul trebuie să fie căpitanul Hoffner; mă bucur foarte mult să văîntâlnesc, domnule, eram nerăbdător s-o fac; grozavă navă aveți aici – sunt Ira Pinkus, de la *New York Herald*...

— De ce vă urmăreşte acest om? îl întrebă Hoffner pe Doyle.

— Scriu o serie de articole despre călătoria pe un vas transatlantic, domnule căpitan, şi v-aş fi foarte îndatorat dacă mi-ați oferi şansa unui interviu...

— Pinkus, spuse Doyle pe un ton amenințător.

— Daaa?

— Taci sau voi fi nevoit să te strâng de gât.

— Ah. Sigur, în regulă.

Liniştea care urmă fu întreruptă de o serie de lovituri şi scrâşnete ascuțite care-ți dădeau fiori, venite de undeva de deasupra lor, dinspre pupa navei.

— Generatorul de avarie, spuse inginerul.

— Încearcă să repornească elicele.

Hoffner încuviință cu un gest al capului. Toți ciulură urechile.

— Dar nu merge, spuse Innes.

— Generatorul acela a fost inspectat şi era în stare de funcționare înainte de a pleca din Southampton, spuse căpitanul Hoffner.

— Dar, la urma urmelor, presupun căşi motoarele la fel, spuse Doyle.

Hoffner se holbă la el.

— Doar nu vreţi să spuneţi…

— Că avem de-a face cu un sabotaj? se băgăşi Pinkus în vorbă, amuzat.

Cuvântul rămase suspendat în aer. Pinkus îşi mută privirea de la Doyle la Hoffner şi înapoi, ca şi cum ar fi urmărit un meci de ping-pong.

— Care este procedura standard în asemenea situaţii?

— Echipajul distribuie lămpi şi escortează toţi pasagerii aflaţi pe punte înapoi în cabinele lor.

— Cât va dura asta?

— Douăzeci de minute, poate o jumătate de oră.

— Şi se presupune că toţi pasagerii vor rămâne în cabinele lor.

— Da, până ce se repară generatorul.

— Domnule căpitan… mai ştie cineva unde ne aflăm? întrebă Doyle.

— Primul ofiţer, spuse Hoffner. Oricine altcineva care se află pe punte.

— Mă urmăresc pe mine? întrebă ursuz Lionel Stern. Pe punctul de a-i răspunde, Doyle observă cu coada ochiului expresia avidă de căţeluş de pe faţa lui Pinkus.

— Domnule Pinkus, vreţi să fiţi amabil şi să mergeţi acolo, în colţ, şi să staţi în locul acela o

vreme?

— Zău? De ce?

— Aceasta este o conversație privată, spuse Doyle, luminându-i drumul cu felinarul.

Pinkus ridică din umeri binevoitor și urmă raza de lumină pânăîn colțul opus, aruncând o privire stingherită spre sicriele goale.

— Vreți să stau cu fața la perete?

— Dacă sunteți amabil.

— Ei, nu-i nicio problemă, spuse Pinkus, făcându-le un gest de salut cu mâna, într-un exces de familiaritate cam deplasat, apoi se întoarse cu spatele.

Doyle le făcu celorlalți semn să se strângăîn jurul lui; puse felinarul sub jachetăşi cele cinci fețe se înghesuirăîn jurul luminii palide.

— Oamenii aceştia sunt foarte hotărâți să vă ucidă, domnule Stern, spuse Doyle, abia şoptit. Cu condiția ca astfel săîntre în posesia *Cărții Zohar.*

— De ce nu le-o dăm, pur şi simplu? întrebă Hoffner.

— Dar nu avem habar unde se află...

— E în cabina mea, spuse Doyle.

Se auziră exclamații de uimire.

— Domnilor, vă rog, protestă Doyle, îndreptând fasciculul de lumină spre Pinkus exact în clipa în

care acesta îşi întorcea, brusc, capul înapoi spre perete. Va veni şi timpul explicațiilor, atunci când ne vom afla într-o altă companie – asta, dacă nu cumva doriți să citiți despre toate astea pe prima pagină a unui ziar.

— Sunt întru totul de acord, spuse Hoffner.

— Din moment ce ei par să fi ştiut precis că această carte nu se aflăîn cutia ei, în cală, hoții noştri au presupus că o vor găsi în cabina dumneavoastră, domnule Stern, de unde au încercat s-o ia de la domnul Selig, de la început. Cabina dumneavoastră este locul unde plănuiesc să dea din nou lovitura, la adăpostul întunericului.

— Dar de ce acum? Aici, în mijlocul oceanului? întrebă Stern.

— Când mai avem doar o zi până ajungem la țărm, unde şansele lor de a scăpa nedescoperiți ar fi mult mai mari? replică Doyle, gata să dea mai multe explicații.

— Pentru căşi-au dat seama căştim despre prezența lor la bord şi nu-şi pot permite să mai aştepte. E evident, spuse Innes.

Bravo ție, Innes, gândi Doyle.

— Cum ar putea şti? întrebă Hoffner.

— O breşă de securitate, spuse Doyle. Pe punte.

— Imposibil.

— Nu dintre oamenii dumneavoastră, domnule

căpitan. Dintre ai lor.

— În uniformă?

— S-ar putea să descoperiți, spre regretul dumneavoastră, că unul din ofițerii dumneavoastră a dispărut.

— *Mein Gott,* atunci vom scormoni nava de la un capăt la celălalt şi vom găsi sământa răului...

— Vom face chiar mai mult decât atât, domnule căpitan, dar trebuie să acționăm fărăîntârziere; avem la dispoziție mai puțin de treizeci de minute, spuse Doyle şi se întoarse spre inginer. Aveți cumva fosfor roşu la bord?

Inginerul se uită la Hoffner, care traduse întrebarea.

— Da, domnule, răspunse inginerul.

— Bine. Aduceți imediat aici tot ce aveți.

Inginerul micuțşi îndesat, ale cărui cunoştințe incomplete de limbă englezăîl lăsaseră perplex în fața desfăşurării evenimentelor, se simți teribil de uşurat că avea o sarcină atât de neînsemnată. Salută cu mâna la chipiu şi ieşi din cală cu paşi apăsați.

— Domnule căpitan, ne puteți da nişte arme?

— Bineînțeles; sunt ținute sub cheie, iar cheia este pe punte...

— Fără să alertați niciun ofițer?

Hoffner trase de marginea tunicii şi dădu întreaga măsură a orgoliului său de teuton.

— Cred că voi reuşi să fac măcar atâta lucru.

— Ce-o să facem, Arthur? întrebă Innes.

— Vom întinde o capcană, spuse Doyle.

— Zău? Grozav. Pot să vă ajut cu ceva? întrebă Ira Pinkus.

Doyle se răsuci şi aținti fasciculul de lumină asupra lui; Pinkus se strecurase până la un metru şi jumătate distanță de ei şi se ghemuise acolo, Dumnezeu ştie de când.

— Dacă stau să mă gândesc bine, poți, spuse Doyle.

Douăzeci de minute mai târziu. Luna de catifea se zărea prin hublou şi în cabina lui Stern se aşternuse o linişte nepământeană.

Primul sunet: un ac introdus uşor în gaura cheii. Un scrâşnet la trecerea prin mecanism, blocând fiecare plăcuță până ce se auzi un uşor declic în clipa în care închizătoarea cedă, apoi se mişcă mânerul. Uşa se deschise încet, centimetru cu centimetru, până când întâmpină rezistența lanțului, fixat din nou între timp. Un patent apăru prin deschizăturăşi prinse lanțul; o apăsare mai puternică, până când lama tăie şi ultima legătură. O mânăînmănuşată prinse capetele lanțului înainte ca acestea să se lovească de uşa metalică, aşezându-le cu grijă.

Uşa se deschise doar atât cât era necesar pentru ca prima siluetăîmbrăcatăîn negru să se poată

strecura înăuntru; totul era negru, din cap pânăîn picioare, de la pantofii cu tălpi de crep până la masca strâns lipită pe cap. Persoana studie cu atenție camera şi trupul aşezat pe patul de jos, apoi ținu uşa pentru ca o a doua siluetă identic îmbrăcată să poată intra. Aceasta se îndreptăîncet, dar decis până la marginea patului; o lamă subțire de oțel străluci în mâinile sale, luminată de razele lunii ce pătrundeau prin hubloul cabinei.

Acum, gândi Doyle.

În clipa în care silueta în negru întinse mâna spre pătură, un strigăt înfiorător veni dinspre coridorul exterior; un geamăt teribil de spaimă, din ce în ce mai ascuțit şi mai puternic.

Ai grijă, nu exagera.

Amândoi bărbații se întoarseră spre uşă; un al treilea, îmbrăcat identic, băgă capul pe uşăşi le făcu semn să iasă afară. Cei trei se strecurară pe culoar şi, privind spre capătul acestuia, descoperiră un spectacol cât se poate de ciudat.

Conturul incandescent al trupului unui ofițer din echipaj ilumina capătul opus al coridorului întunecat. Un contur strălucitor, eteric, cu lanțuri prinse de uniforma zdrențuităşi ochi ca nişte găuri negre pe suprafața plată, cenuşiu-verzuie a feței sale tragice. Înspăimântătorul spectru gemu din nou, îşi scutură lanțurile, ridică brațele

amenințător şi făcu un pas spre cei trei bărbați îmbrăcați în negru.

Cei trei se opriră locului, surprinşi.

Doyle aruncă pătura la o parte, se ridicăîn capul oaselor pe pat şi îndreptă un revolver spre cei trei bărbați din cadrul uşii.

— Nu mişcați, comandă Doyle.

La auzul glasului său, uşa aflată de cealaltă parte a coridorului se dădu brusc de perete: Innes era înarmat cu un pistol…

Unul din cei trei sări şi se rostogoli la picioarele lui Innes, trăgându-l de genunchi în jos; pistolul său se descărcăşi glonțul ricoşăîn tavanul metalic, sfârşind în mocheta de pe podea. Până ca Doyle să apuce să apese pe trăgaci, ceilalți doi reuşiseră deja, cu o viteză incredibilă, să pornească pe culoar în direcții diferite; lovitura ricoşăîn panou, fără să-şi atingățința. Doyle se repezi la uşă.

Unul din asasinii puşi pe fugă dădu peste „stafia” de pe „Elba” – Doyle zări forma luminiscentă dându-se peste capşi căzând cu picioarele în sus– după care dispăru după colț. Cel de-al doilea intrus gonea drept spre locul unde îl aşteptau căpitanul Hoffner, Stern şi inginerul.

Cel de al treilea atacator sări prin uşa de pe partea opusăşi porni după ceilalți; Innes se întinse şi-l apucă de gleznă. Omul se răsuci şi lovi cu putere încheietura mâinii stângi a lui Innes cu

piciorul liber. Innes scoase un strigăt şi-l eliberă din strânsoare exact în clipa în care Doyle ridică patul armei şi lovi bărbatul cu toată puterea în ceafă, împingându-l brutal la perete. În loc să cadă, bărbatul reuşi să scape şi, răsucindu-se, îl pocni pe Doyle cu picioarele sub centură, împingându-l prin uşa deschisă, unde acesta se izbi zdravăn de rama nemiloasă a unui pat.

În clipa în care bărbatul în negru lovise cu picioarele, Innes îi puse o talpăşi bărbatul zbură prin aer şi ateriză cu o bufnitură la podea. Innes se chinui să se ridice în genunchi şi îi trase un pumn devastator în cap. Doyle reveni în fugăîn hol, lipi țeava puştii de pieptul celui prăbuşit şi cuplăîncărcătorul plin.

— O singură mişcare şi te omor, spuse Doyle, încercând să-şi recapete suflul.

Omul rămase nemişcat. Doyle trase aer în piept– slavă Domnului că Innes se pricepea să-şi folosească pumnii. În plus, îşi păstra calmul în momentele de tensiune.

Învățase lucruri bune la cavalerie.

— L-am prins? întrebă stafia de pe „Elba”, rămânând prevăzătoare la vreo trei metri mai departe, pe hol.

Luați prin surprindere, niciunul dintre frați nu reuşi să reacționeze suficient de repede când, dintr-o mişcare, omul în negru scoase din mânecă

un pistol cu țeavă scurtă, îl puse la tâmplăşi trase.

— Vai de mine! Vai de mine, e mort? întrebăstafia.

— Bineînțeles că e mort, Ira, spuse Innes, foarte supărat. S-a împuşcat în cap.

— Păi, de ce naiba să facă aşa o nebunie? rosti Pinkus, sprijinindu-se de perete şi ştergându-şi, absent, fosforul de pe mănuşi.

— Tu eşti reporterul, ripostă Doyle, la fel de iritat. De ce nu-l întrebi pe el? Stai aici, Innes. Eu măîntorc imediat.

Doyle porni grăbit de-a lungul coridorului, spre partea stângă.

— Iisuse, Sfântă Fecioarăşi Sfinte Iosif, pe onoarea mea dacă nu i-am speriat al naibii de tare, Innes, şi nu mi-e ruşine s-o spun. Cred că m-am speriat chiar şi pe mine însumi, spuse Pinkus, făcându-şi vânt cu pălăria fluorescentă. Ia zi, cum a fost? M-am descurcat bine?

— Dacă dai greşîn toate celelalte, ai şanse să găseşti de lucru la bântuit case.

— Măiculiță, da’ asta-i grozav, mulțam.

— Ajută-mă. Trebuie să-l punem undeva înainte să afle turiştii ce s-a întâmplat.

— Sigur, amice, cum doreşti.

Pinkus se aplecăşi Innes îl putu studia mai bine; şiroaiele de transpirație fosforescentă făceau să pară că i se topeşte fața.

— Probabil că n-ar strica să te ascundem şi pe tine.

Doyle îi găsi pe Lionel Stern şi pe inginer aşezaţi în genunchi, în întuneric, de cealaltă parte a uşii care se afla la capătul coridorului, îngrijindu-se de căpitanul Hoffner, care îşi strângea cu o mână celălalt braţ, rănit.

— Am auzit împuşcăturile, spuse Hoffner. *Mein Gott*, a sărit la noi aşa de repede că n-am avut timp să...

— Ca o umbră, adăugă inginerul.

— A trecut drept printre noi, spuse Stern. Totul s-a întâmplat atât de repede, încât n-aş putea să vă spun nici măcar încotro a luat-o.

— Nu-i nimic, spuse Doyle, aplecându-se să studieze puntea. Ne va arăta chiar el.

Arătă spre culoar şi spre stratul fin de fosfor pe care el însuşi îl risipise pe jos după ce terminaseră cu Pinkus. Doyle îi ceru lui Stern să stea cu Hoffner şi, împreună cu inginerul cel micuţşi îndesat, care strângea o imensă cheie franceză cu ambele mâini, porni pe urmele paşilor strălucitori lăsaţi de fosfor afară, pe puntea deschisă.

Luna se ascunsese în spatele unor nori groşi şi întunericul uşurăşi mai mult urmărirea dârelor lăsate de acel bărbat. Legănându-se greoaie de la mijloc, lipsită de energia care ar fi ajutat-o să-şi găsească direcţia printre valurile înalte ce

anunțau furtuna, „Elba” părea acum mai puțin un vas de lux şi mai mult o versiune cu aburi a blestematului „Olandez zburător”.

— Omul acesta, şopti inginerul când se opriră pentru a privi cu grijă după colț. Parc-ar fi *der Teufel...*

— Diavolul, spuse Doyle. Da. Dar nu e decât un om.

Când Doyle se aplecă să examineze o altă urmă de talpă, auzi un țăcănit uşor, metalic, şi apoi observă cheia franceză care tremura în mâinile inginerului şi se lovea încet de balustradă.

— Cum te numeşti?

— Dieter. Dieter Boch, domnule.

— Eşti un om de nădejde, Dieter.

— Vă mulțumesc, domnule.

Regăsiră urma pe treptele care duceau în sus, spre puntea din spate şi, prin întunericul adânc, Doyle avu impresia că distinge forma unui bărbat masiv, aflat la celălalt capăt, lângă etambou. Doyle duse mâna la revolver, dar vasul intră brusc în derivă, lovit de un val. Amândoi bărbații se chinuiră să-şi mențină echilibrul; când Doyle îşi ridică privirea, silueta de lângă balustradă dispăruse. Îşi întrebăînsoțitorul; inginerul nu văzuse nimic. Porniră grăbiți mai departe. Distanța mare dintre urmele celui urmărit arăta că omul în negru continuase să fugă; urmele

duceau exact până la marginea punții superioare şi se sfârşeau brusc.

— A sărit peste bord?

— Aşa s-ar părea, spuse Doyle.

— În *dies Wasser?*în apa asta? întrebă Boch, privind speriat spre creasta valurilor învolburate.

Ca atâția alți marinari, trăia într-o permanentă frică de ocean.

— De ce să facă omul ăsta aşa ceva?

De ce, într-adevăr? se întrebă Doyle în sinea lui. De ce doi bărbați au preferat să-şi ia viața, numai să nu fie prinşi?

Pentru furtul unei cărți.

Au mutat *Gerona Zohar* dintr-un compartiment secret al cufărului lui Doyle în seiful sigur al navei, asigurând paza lui zi şi noapte. Cu brațul rănit prins într-o eşarfă, căpitanul Hoffner reveni pe punte, îşi adună ofițerii şi începu o căutare asiduă, în fiecare cameră. Aşa cum anticipase Doyle, primul locotenent, ajutorul comandantului vasului, nu putu fi găsit, deşi mulți jurau că-l văzuseră – un tânăr blond, frumos – în uniformă, pe puntea de comandă, dupăînceperea furtunii.

Mecanicii roiau în camera motoarelor și, în cele din urmă, reuşiră să punăîn funcțiune generatorul de avarie; cu lumină la bord şi un sfert din putere restabilită, căpitanul cârmi nava „Elba”

, luând furtuna în piept şi lăsându-se prins în ghearele ei. În timp ce echipajul îşi redubla eforturile pentru a repara generatorul principal, pasagerii rămaseră consemnați în cabinele lor, conform regulilor în situațiile de forță majoră, cu instrucțiuni stricte de a-şi zăvorî uşile; furtuna şi complicațiile intervenite prin pierderea de energie au fost oferite, în mod convingător, drept motive ale acestor restricții. Nu se pomenise nimic despre asasinii care, era de presupus, se mai aflau încăîn libertate, undeva la bordul navei în dificultate.

Cu paznici în fața uşii şi bariere puse pe coridor, în ambele direcții, pentru ca pasagerii să nu poată trece, Doyle, Innes, Stern şi Pinkus – de care acum nu mai puteau scăpa, preferând, oricum, să-i suporte compania decât să-l piardă din ochi – se strânserăîn cabina lui Stern, în jurul unei lămpi de petrol lampant, aducând cu ei trupul atacatorului sinucigaşîmbrăcatîn negru.

Scoţându-i masca, dădură peste un bărbat de vreo treizeci de ani, cu păr negru, drept, tuns scurt, şi fața smeadă, lătăreață – javanez, poate filipinez, gândi Doyle. Un tatuaj mic, distinctiv, de piele jupuită, decolora interiorul încheieturii cotului său stâng: un cerc deschis, străbătut de trei linii în zigzag. Desenul era identic cu acela de pe bucățica de hârtie din buzunarul lui Doyle, schițat după zgârieturile de pe peretele aflat lângă

trupul lui Selig. Studiindu-l mai bine, Doyle constată că semnul nu era un tatuaj, ci o arsură puternicăîn genul celor folosite pentru marcarea vitelor.

Hainele bărbatului erau făcute din bumbac negru uni. Avea şase arme ascunse pe lângă corp: câte un cuțit prins în curele la mâini şi la picioare, pistolul cu țeava dublă, retezată, pe care îl folosise pentru sinucidere, şi un colac subțire de sârmăîn jurul taliei – un garou ucigaş. Palmele bătătorite şi încheieturile noduroase ale degetelor erau pline de cicatrice – semne de cuțit; fusese probabil mercenar. Vânătăile căpătate de Innes şi Doyle de pe urma scurtei întâlniri cu acest bărbat erau o dovadă vie a măiestriei lui în lupta corp la corp. În concluzie: o maşină ucigaşă, rece şi eficientă. Nu aveau niciun motiv să creadă că vreunul dintre complicii care îi supraviețuiseră ar fi fost mai puțin periculos.

Doyle acoperi cadavrul cu un cearşaf. Cei patru bărbați erau nevoiți să se țină de pereți sau paturi pentru a se împotrivi puternicului tangaj datorat furtunii.

— Tot nu ne-ați dat o explicație, domnule Doyle, spuse Stern. Cum a ajuns *Zohar*în cabina dumneavoastră?

— Lângă pastilele cusute în dublura hainei domnului Selig, am găsit această cheie, spuse

Doyle, ridicând obiectul pentru ca toți să-l poată vedea. Evident, nu era cheia de la camera dumneavoastră sau de la o altă cabină de pasageri, deşi poartă marca de identificare a navei „Elba”, aici…

Le arătă o versiune în miniatură a siglei navei.

— La ce foloseşte? întrebă Pinkus nerăbdător.

— Am încercat cheia în toate broaştele din cameră.

Există o debara, rareori folosită, în spatele sălii de gimnastică – nici n-o observi dacă nu o cauți; intrarea e ascunsă, dimineața şi seara, în spatele unei grămezi de şezlonguri şi pernițe de scaune. Această cheie deschidea uşa debaralei. În interiorul acestui spațiu întunecos, am descoperit o nişăîn lambriul de lemn; o cutie pentru siguranțe electrice, dezafectată. Domnul Selig a luat *Cartea Zohar* de unde o ascunsese prima dată, aici– apropo, era o simplă tăieturăîn saltea; nu-i de mirare că se codea să plece din cameră –, şi a dus-o în celălalt loc aseară, după ce căpitanul a refuzat cererea dumneavoastră de a folosi seiful navei, conversație pe care am auzit-o şi eu.

— Habar n-am avut… spuse Stern.

— Nu. Probabil că a făcut transferul în timp ce dumneata încercai sădai de mine, înaintea şedinței de spiritism de aseară, cam cu o orăînainte de crimă.

— Şi cum au reuşit ucigaşii să-l omoare fără să pună mâna pe el? întrebă Innes.

Doyle scoase două pacheţele de hârtie din buzunar şi le deschise, arătând celorlalţi ce avea acolo.

— Aseară, când am descoperit cadavrul domnului Selig, am găsit o grămăjoară de lut chiar la intrarea în cameră. Am luat un eşantion identic în această seară, din interiorul unuia din sicriele aflate în cală; era destul de mult acolo, aproape jumătate de kilogram, dar numai într-un singur sicriu.

— Bun, perfect, doctore, dar ce-are a face asta cu problema noastră? întrebă Pinkus, cu tactul imparţial al unui jurnalist uns cu toate alifiile.

— Domnul Selig era mult mai religios decât dumneata; am dreptate, domnule Stern? întrebă Doyle.

— Da.

— Deci am dreptate să afirm că, fiind un evreu practicant, era normal să se pricea pă la probleme de istorie şi mitologie iudaică?

— Absolut; Rupert a studiat mulţi ani.

— Ar fi, de asemenea, corect să afirm că domnul Selig a pus la suflet tot ceea ce a dobândit din acele studii – aş zice chiar că le considera drept literă de Evanghelie, nu?

— Categoric. Unde vreţi să ajungeţi?

Doyle coborî vocea şi se aplecă peste lampă; lumina venită de dedesubt dădea trăsăturilor sale o aură sinistră.

— Domnule Stern, cunoaşteți, cât de cât, legenda despre golem?

— Golem? Da, sigur, adică, din auzite; când eram copil, tata mi-a spus povestea de mai multe ori.

— Golem? Ce-i aia? sări Pinkus, care încă emitea o lumină palidă, verzuie, oribilă, în ciuda faptului că se frecase timp de o oră pe haine cu o perie tare.

— Cuvântul *golem* derivă din termenul ebraic referitor la fetus, viață neîmplinită, spuse Doyle. Se spune că era numele pe care Iahve i l-a dat lui Adam când a suflat aburul vieții asupra trupului modelat din argila Edenului.

— Iahve? întrebă Pinkus mestecând nişte gumă. Vrei să zici… Hopa-Mitică?

— Iahve este numele ebraic al lui Dumnezeu, spuse Stern, uimit de incredibila prostie a tipului.

— Dar povestea despre golem care este mai semnificativă pentru această discuție, spuse Doyle, întorcându-se spre Stern, începe în ghetoul evreiesc din Praga, la sfârşitul secolului al XVI-lea. Împotriva evreilor din Praga a început o campanie de pogromuri cumplite – aşa cum, de altfel, seîntâmpla în întreaga Europă de est. Dar

atacurile din Praga au fost deosebit de crude şi sângeroase. Unul din bătrânii Templului era un erudit, rabinul Judah Low Ben Bezalel, un om blând, aproape un sfânt. Rabinul Low a căutat cu disperare o modalitate de a-i proteja pe evreii din ghetou de persecuțiile ucigaşe. El şi-a petrecut mulți ani în vechile biblioteci din Templu, căutând un răspuns. Într-o zi, după cum spune legenda, ascuns în pivnița Marii Sinagogi, a descoperit o carte veche, cu o imensă putere magică...

— N-o fi chiar *Cartea Zohar,* din întâmplare, spuse Innes.

— Numele acestei cărți nu e specificat, dar o copie din *Zohar* se afla cu siguranțăîn sinagogile din Praga; un om cu capacitatea rabinului Low ştia cu siguranță de existența ei. În orice caz, cum citea din carte, se pare că a dat peste un pasaj care conținea formula secretă, codificată, pe care, cu incredibilele sale cunoştințe, a putut să o descifreze...

— Trebuie să vă spun căîntregul *Zohar* pare să fie scris astfel, fiecare propoziție ascunzând un mister metafizic, adăugă Stern.

— Deci despre ce vorbim noi acum, despre cum se transformă plumbul în aur? întrebă Pinkus cu ochii cât cepele.

— Acest pasaj i-a dezvăluit rabinului Low nici mai mult nici, mai puțin decât formula prin care

omul prinde viață din pământul simplu pe care Iahve l-a folosit pentru a-l crea pe Adam, primul om.

— Te ții de bancuri, spuse Pinkus.

— Este... o *legendă*, Pinkus, spuse Doyle.

— Cum se spune că a făcut asta? întrebă Innes.

— Cu apă neînceputăşi lut dintr-un puț săpat în pământ sfânt, a modelat membrele, capul şi torsul unui gigant care semăna întrucâtva cu un om. Apoi, după perceptele ritualului, a lipit bucățile între ele şi a scris cuvântul ebraic sacru pe o bucățică de hârtie pe care a pus-o sub limba statuii...

— Ce cuvânt era acela? întrebă Innes.

— Mă tem că asta ar trebui să-l întrebi pe tatăl lui Lionel, spuse Doyle.

— Şi golemul a căpătat viață? întrebă Pinkus, nerăbdător.

— În clipa următoare, golemul, cum l-a numit el, s-a ridicat şi a început să se mişte. Când i-a vorbit, golemul a făcut exact ce i-a cerut; rabinul Low şi-a dat seama că a creat un servitor care avea să-i urmeze ordinele *ad litteram.* Era înalt de doi metri şi jumătate, cu brațe şi picioare puternice; avea mici pietricele în loc de ochi şi o gură abia schițată. El a folosit golemul pentru munca în casă, până când s-a convins tot mai mult de obediența acestuia; atunci, rabinul Low a început să-l scoată

afară noaptea, pentru a speria pe oricine ar fi intrat în ghetou pentru a face rău evreilor.

În fiecare seară, punea hârtia în gura monstrului, dându-i viață. După ce își termina treaba, în zori, golemul se întorcea acasă, rabinul lua hârtia şi golemul rămânea ca o statuie în pivniță. Iar lumea era atât de înspăimântată de ființa aceea oribilă care bântuia în timpul nopții, încât violențele împotriva evreilor din ghetou au încetat.

— Nu-i rea istorioara, spuse Pinkus, ținându-se cu toate puterile de marginea paturilor. Seamănă puțin cu ăla, cum îi zice, Frankenstein.

— S-a confirmat că Mary Shelley s-a inspirat în mare parte, pentru celebra sa lucrare, din legenda golemului, spuse Doyle.

— I-auzi! spuse Pinkus, fără să aibă habar cine putea fi Mary Shelley.

— Mai e ceva, spuse Doyle. Într-o sâmbătă dimineață, când evreii îşi respectă ritualul religiosşi trebuie săîntrerupă orice muncă până la apusul soarelui, rabinul Low a uitat să scoatăbucata de hârtie din gura golemului.

— O-ooh, spuse Pinkus. Nu-mi miroase a bine.

— Ai dreptate, domnule Pinkus. Nemaifiind ținut sub control de rabinul Low, monstrul a făcut un tărăboi cumplit. Stradă după stradă, magazine şi case au fost distruse; Mulți nevinovați au fost

ucişi, cei mai mulți evrei, striviți şi făcuți bucăți de furia lui de ființă fără minte. Nimic n-a putut opri golemul până ce rabinul Low nu a reuşit, în sfârşit, să-l găseascăşi să scoată hârtia, salvând restul ghetoului de distrugere sigură.

Ceilalți rămăseseră tăcuți, sorbindu-i fiecare cuvânt.

— Mitul golemului mi s-a părut întotdeauna o metaforă perfectă pentru forța apocaliptică a furiei umane neînfrânate, ca şi o minunată parabolă despre compasiunea şi credința în viață proprie tradiției iudaice, spuse Doyle.

Innes şi Pinkus se priviră nedumeriți unul pe celălalt, ca doi şcolari dezorientați; niciunul nu înțelegea nimic.

— Ei, să fiu al naibii! spuse Pinkus.

— Şi ce s-a întâmplat cu golemul? întrebă Innes.

— Trupul golemului a fost purtat de Low şi prietenii săi în pivnița Marii Sinagogi din Praga, unde se spune că e îngropat şi astăzi, aşteptând să revină la viață.

Luptându-se să-şi păstreze echilibrul în clipa în care nava atât de încercată zvâcni periculos de mult într-o parte, Doyle scoase din buzunar o altă bucată de hârtie.

— Domnilor, am aici copia aflată pe vas a chitanței agenției navale pentru încărcarea la bord

a celor cinci sicrie. Doriți săîncercați să ghiciți de unde provin?

— Doar nu de la Praga, spuse Innes.

— Ba da, răspunse Doyle.

— Dumneata te ții de glume, spuse Pinkus.

— Vă rog, domnule Doyle. Doar nu doriți, serios vorbind, să sugerați că golemul din ghetoul de la Praga se afla într-unul din acele sicrie, spuse Stern.

— Sau că un monstru de lut de doi metri şi jumătate bântuie încă pe undeva pe aici, la bordul navei, spuse Innes.

— Eu spun următorul lucru, reluă Doyle. Dacăîncerci să obții ceva de la un om aflat la bordul unei nave, în mijlocul oceanului, şi dacă nu doreşti să atragi inutil atenția asupra ta...

— Monştrii de doi metri juma' sunt numai buni să facă treaba, spuse Pinkus făcând pe şmecherul.

— ...şi dacăştii că omul de la care vrei să obții acel obiect are probleme cu inima şi că e la curent cu o legendă despre un monstru de doi metri şi jumătate, care poate fi legată de obiectul pe care încerci să-l furi, şi dacă e nevoie să ucizi acest om pentru a intra în posesia obiectului, însă situația cere ca moartea lui să nu aducă prin nimic a crimă...

— Îl sperii de moarte, spuse Innes, înțelegând dintr-o dată despre ce era vorba.

— Introduci fraudulos la bord patru bărbați şi un sicriu plin de lut aşezat peste o armătură oarecare. Arăți că sicriele vin inițial de la Praga, pentru a susține superstiția. Amintiți-vă: pasagerul care a auzit „stafia” țipând a văzut şi o siluetă masivă umblând prin cală, iar aceste cabine de clasa a doua se află la numai două rânduri de trepte distanță; când cineva a bătut aseară la uşa domnului Selig şi el a deschis uşa cât îi permitea lanțul, cred că vederea acestui „golem” — sprijinit de cei doi bărbați – a fost aceea care i-a grăbit atacul fatal de cord.

— Ia te uită! rosti Pinkus.

— Dacă aşa s-a întâmplat, ce i-a împiedicat săîntre imediat şi să fure cartea? întrebă Stern. Lanțul n-a fost nici măcar rupt.

— Sosirea noastră neaşteptată i-a întrerupt, spuse Doyle. Şi care era problema? Au aşteptat un alt moment prielnic. Cine să bănuiască faptul că Selig a murit din cu totul alte cauze decât cele evidente la prima vedere?

— Numai că domnul Selig şi-a adunat, cu curaj, forțele în ultimele clipe ale vieții sale: luând o mână de lut din trupul monstrului – urme de lut au rămas şi mai târziu sub unghiile sale –, l-a folosit pentru a trasa, pe perete, conturul tatuajului pe care îl văzuse pe antebrațul unuia dintre atacatorii săi.

— Ia te uită! spuse Pinkus, repetând ceea ce rostea de obicei când nu avea nimic de spus.

— Cred că totul are o logică, dar cum puteau şti că Rupert suferea de inimă? întrebă Stern. Nici măcar eu nu eram la curent.

— Domnul Selig locuia la Londra; e de presupus că ei au obținut această informație de la doctorul său curant, spuse Doyle. Doar ți-a spus că era urmărit încă de pe când erați acolo; crezi că ar fi fost aşa de greu?

Stern cântări în minte posibilitățile; după toate întâmplările prin care trecuse recent, îi era greu să respingă categoric această idee.

— Şi totuşi mi se pare o strădanie mult prea mare, doar pentru a pune mâna pe o carte veche, spuse Innes, uşor frustrat de faptul că fratele său nu se gândise să-i destăinuiască mai devreme, între patru ochi, aceste concluzii.

— Aşa cum ne-a spus domnul Stern, *Cartea Zohar* este neprețuităşi oricine i-a tocmit pe aceşti oameni este decis, evident, să facă orice pentru a o obține.

— Eu am crezut întotdeauna că nu e decât o colecție de superstiții absurde, spuse Stern. Dar dacă*Zohar* conține, într-adevăr, cine ştie ce formulă secretă despre creația vieții? Sau despre semnificația ei...

— Atunci, calificativul de „neprețuită” e nimic pe

lângă adevărata ei valoare, spuse Doyle.

— Mda… dar ia să-mi spuneți voi mie, dacăîncă nici n-au furat cartea, cum naiba au reuşit să-l facă pe monstrul ăsta să umble singur? întrebă Pinkus cu ochii mijiți, mestecând cu încrâncenare o bucatăde gumăşi chinuindu-se să-şi mențināşirul gândirii la nivelul realității.

Oricât ar fi încercat, nimeni nu putea răspunde la un asemenea nivel inimaginabil de prostie nesfârşită.

Doyle îl lăsă pe Innes cu Pinkus, pentru a se ocupa de transportul cadavrului asasinului, îl dădu pe Stern în grija ofițerilor de pe puntea de comandăşi se întoarse înapoi în cabina sa de unul singur, la lumina palidă a unei lămpi cu ulei. Ținându-se cu toate puterile de balustradăşi luptându-se cu tangajul navei, Doyle ajunse la concluzia că o furtună pe Atlantic era îndeajuns de greu de suportat de cei mai mulți dintre oameni, cu toate că el trecuse prin nopți mult mai periculoase, la bordul unor vase mai mici, în plin ocean. Era mai degrabă preocupat de lucrurile ce îi erau încă neclare şi pe care nu le împărtăşise celorlalți: detalii la care nimeni nu se gândise şi pe care nimeni nu le urmărea.

Dacă unul dintre sicrie cărase o imensă figurină de lut, celelalte aduseseră ilegal la bord patru bărbați. Unul murise chiar de mâna lui; un al

doilea sărise peste bord; al treilea membru al echipei de atac scăpase pe lângă Pinkus, pe culoarul cabinelor de clasa a doua. Al patrulea îl ucisese, fărăîndoială, pe tânărul locotenent de la comandăşi îi luase locul. Asta însemna că la bordul „Elbei" continuau să se mai afle doi dintre ei, despre care nu ştiau nimic. Plus conducătorul lor, omul care-şi spunea „părintele Devine".

Cinci bărbați. Patru sicrie.

Întrebarea era: cum urcase pe navă acest părinte Devine? Nu era trecut pe lista pasagerilor, iar oamenii căpitanului nu-i dăduseră de urmă. Doyle fusese aproape de el în acea primă zi, pe punte şi, din nou, la şedința de spiritism; vârsta şi statura nu corespundeau bărbaților îmbrăcați în negru, iar nefericitul locotenent nu avea decât douăzeci şi trei de ani; ar fi fost imposibil ca Devine să-l înlocuiascăîntr-un mod convingător. Iar Doyle îl întâlnise la mai puțin de o oră de la plecarea lor din port, timp mult prea scurt pentru a-i permite să iasă dintr-un sicriu din cală; loviturile de ciocan de sub punte începuseră să fie auzite abia în seara acelei zile.

Gândeşte-te, Doyle: un preot, amestecându-se printre numeroşii pasageri ai navei gata de plecare, nu ar fi mirat pe nimeni; poate că urcase pasarela în mijlocul unui grup, ca pentru a-i conduce, după care se făcuse nevăzut până când

ieşiseră din port. Da; se potrivea.

Mai era şi problema desenului marcat pe brațul bărbatului mort. Doyle era aproape sigur că avea o semnificație ascunsă, dar oricât ar fi încercat, nu reuşea să o înțeleagă...

Lasă subconştientul să lucreze, se sfătui singur. Efortul nu ajută; răspunsul se va ivi când se va aştepta mai puțin.

În vreme ce nava urca şi cobora pe creste de val, Doyle se chinui să descuie şi să deschidă uşa cabinei sale. Înăuntru era întuneric; uşa se legăna când într-o parte, când într-altă, o dată cu nava.

Înăuntru era cineva.

Doyle scoase încet pistolul de la brâu.

Lumina felinarului se răspândi în cameră; pe podea, lângă pat, zări un cuțit înfipt într-o bucată de hârtie pe care scria, cu litere mari, roşii:

„DATA VIITOARE TE VOM UCIDE."

— Închide uşa, rosti o voce.

Părintele Devine stătea nemişcat într-un colț al camerei, cu brațele încrucişate, ascuns în umbră. Vasul alunecă spre dreapta şi îmbinările dintre pereți scrâşniră din cauza solicitării. Doyle închise uşa, trase piedica armei şi, acoperindu-l pe Devine, ridică felinarul mai sus.

Un cadavru zăcea într-o poziție grotească la picioarele patului; o siluetăîmbrăcatăîn negru, cu

fața încă acoperită de mască. Unul dintre asasini. Strangulat cu propriul său garou. Trei bărbați morți; unul singur rămăsese în viață.

— Ce doreşti? întrebă Doyle.

Părintele Devine făcu un pas înainte, fără să clipeascăîn lumină, şi Doyle îl văzu cu claritate, fațăîn față, pentru prima dată de când urcaseră pe navă; zări cicatricea zimțată, albicioasă, care îi contura maxilarul, văzu lumina din ochii bărbatului, neobservată până atunci, şi simți că i se taie respirația.

Preotul zâmbi firav, coborându-şi privirea spre trupul întins pe podea.

— Ăsta te aştepta pe tine, spuse el, lăsând deoparte orice urmă de accent irlandez. A murit înainte să apuc să aflu ceva folositor.

Nu era cu putință.

Bunule Hristoase! Bunule Hristoase – da, aşa era. Era chiar el.

Jack Sparks.

CARTEA A DOUA, NEW YORK

Capitolul 5

23 SEPTEMBRIE 1894

E nevoie de multă discreție în relatarea evenimentelor din ultimele ore. Mi s-a cerut ajutorul. Cum am servit interesele Coroanei de mai multe ori până acum, rămân oricând gata să-mi ofer serviciile în beneficiul Casei Regale, indiferent de situație. E suficient să spun că, dacăînsăşi regina şi-ar fi făcut apariția în cabina mea pentru a-mi solicita acest lucru, nici chiar ea nu ar fi putut avea o influență mai mare asupra părerilor mele.

Faptele sunt următoarele: a fost furată o carte. O carte de o imensă importanță pentru biserica Angliei şi, în consecință, pentru tron. Biblia Vulgata, scrisăîn limba latină, cel mai vechi manuscris biblic aflat în posesia bisericii anglicane. A dispărut din Biblioteca Bodleiană din Oxford, cu şase săptămâni în urmă. Acest fapt nu a fost încă făcut public; Vulgata era păstratăîntr-un seif, nu era expusă pentru public – singurii care îi pot simți lipsa în acest moment sunt învățații. Se speră că manuscrisul va putea fi recuperat înainte ca anunțarea lipsei sale să devină necesară; totuşi, încă nu se primiserăcereri de bani pentru

răscumpărarea ei. Cu cât trece mai mult timp, cu atât pare mai puțin probabil ca acesta să fie adevăratul obiectiv al hoților. O investigație secretă, făcută de un prieten de-al meu în numele Coroanei, a fost începută de la comiterea delictului şi aceasta l-a adus pe acelaşi vas cu mine, pe drumul spre America.

Faptul că acest incident se aflăîn miezul peripețiilor prin care am trecut de la îmbarcarea pe „Elba” este de necontestat. Am menționat anterior evenimentele petrecute în ultimele zile, avându-l drept erou pe Lionel Stern, încercarea de furt a Cărții Zohar *şi uciderea domnului Rupert Selig. Trei dintre bărbații responsabili pentru aceste fapte sunt acum morți, la rândul lor; un al patrulea, fie că s-a aruncat peste bord, aşa cum a făcut un alt complice de-al său, fie că se aflăîn continuare ascuns, undeva pe navă; în momentul de față se face un control amănunțit al acesteia. Sabotajul îndreptat împotriva motoarelor navei a fost descoperit – o încărcătură explozivă detonatăîn generatoarele electrice – şi, mulțumită eforturilor echipei de ingineri, stricăciunile au fost deja reparate. Vom ajunge la New York mâine, cu numai câteva ore întârziere față de momentul programat, şi asta datorită timpului extrem de nefavorabil, cât şi sinistrelor eforturi ale acestor nemernici.*

Omul pe care, din greşeală, l-am luat drept

conducătorul bandei lor trecea, după cum am bănuit, drept un preot catolic – lucru dedus din observarea unui număr de detalii neînsemnate, îngrijorătoare: ghete ciudate, rozariul atârnând din alt buzunar decât cel potrivit, un inel cu un model masonic – dar nu este nici criminal. De fapt, este un om pe care cu ani în urmă l-am cunoscut foarte bine şi ale cărui referinţe ca agent secret al Coroanei sunt, sau cel puţin erau altădată, ireproşabile.

Am discutat foarte puţin şi numai în legătură cu acţiunile sale mai urgente necesare în actuala situaţie. Apariţia lui neaşteptată a determinat eşecul unui atac ce ar fi putut să-mi aducă moartea, el reuşind săîntoarcă armele atacatorului împotriva acestuia. Nu am avut nicio posibilitate să discutăm evenimentele din ultimii zece ani care au trecut de când ne-am văzut ultima oară; mi s-a părut că evită să-mi dea detalii, în răstimpul scurt pe care l-am petrecut împreună. Am decis să ne găsim timp pentru acea discuţie după ce vasul va acosta. Între timp, eu nu am destăinuit nimănui, nici chiar lui Innes, identitatea sa reală.

Ceilalţi pasageri au continuat să nu aibă habar de dificultăţile prin care am trecut la bordul „Elbei”, în parte datorită furtunii care i-a obligat sărămânăîn cabinele lor în timpul orelor critice şi, nu întâmplător, reuşitei noastre în a-l anihila pe Pinkus, rechinul de presă american care, în acest

moment, se aflăîntr-un fel de domiciliu forțat. Chiar acum, prietenul meu discută cu Pinkus între patru ochi, pentru a se asigura de tăcerea lui după ce ajungem la New York O sarcină extrem de dificilă pentru Pinkus, având în vedere apetitul lui pentru bârfă, dar dacă existăcineva care să-l poată convinge pe Pinkus să-şi fină gura, cum se spune, acela este numai J.S.

Cu durere trebuie să spun că prietenul meu este mult schimbat în rău de când ne-am văzut ultima dată. În realitate, chiar şi fără machiajul sub care s-a deghizat atât de eficient, e greu de recunoscut. Chinurile prin care a trecut, oricare au fost ele, colțurile întunecate ale spiritului care l-au marcat, oricare ar fi fost ele, mă tem că efectul pe care toate astea l-au avut asupra lui a fost devastator.

În acest moment, sper din toată inima ca spiritul meu de observație, un obicei mental pe care l-am deprins în mare măsură de la el, să măînşele.

O aglomerare de clădiri înalte, profilate la orizont, care se zăreau prin ceața dimineții, erau primele semne că frații Doyle ajunseseră la New York; privit de pe vas, oraşul amenința, să irumpă cu totul de pe insula îngustă pe care se afla. Pasagerii „Elbei” se înghesuirăîn jurul lor pe puntea superioară, uluiți de minunile acestui continent puternic.

Câtă energie prodigioasă, se gândi Doyle. Ce

concentrare imensă de ambiție. Şi ce dovadă impresionantă a potențialului de vitalitate creatoare al omului. Îşi şterse o lacrimă, emoționat pânăîn adâncul sufletului de imaginația grandioasă care putuse avea drept rezultat înălțarea unui asemenea oraş.

Fără să aibă habar de adâncimea sentimentelor fratelui său şi detestând ideea de a părea un țărănoi prost, Innes se prefăcu a fi indiferent la dimensiunile epice ale Statuii Libertății în clipa în care navigară pe lângă ea, deşi, în secret, inima începuse să-i bată mai tare la vederea imaginii iraționale pe care aceasta o inspira; o întreagă națiune populată de femei planturoase, voluptuoase, îmbrăcate doar în văluri diafane, largi, drapate pe lângă corp.

Când Pinkus îşi făcu, în sfârşit, apariția pe punte în compania părintelui Devine, Innes se gândi că omul părea remarcabil de supus, ba chiar speriat; cel care altădată părea gata să-şi înfigă colții era acum palid, cu o expresie vinovată, parcă pregătit să-şi ceară scuze.

— Ce s-o fi întâmplat cu bătrânul Pinkus? se miră el.

— Nu ştiu, spuse Doyle. Poate a descoperit cănu-i face bine să se confeseze.

O schimbare maiestuoasă de direcție pe râul Hudson aduse „Elba” în dreptul barjelor care se

grăbeau să o îndrepte spre locul de ancorare, la docurile din West Side. Căpitanul Hoffner îl invită pe Doyle pe puntea de comandă pentru o ultimă discuție, luându-l deoparte pentru a-i exprima oficial mulțumirile sale şi pentru a-l anunța că, în ciuda cercetărilor întreprinse pe navă, nu reuşiseră să-l descopere pe cel de-al patrulea asasin. Cele cinci sicrie fuseseră confiscate și la vamă fusese dublată paza, pentru a garanta că acest ultim bărbat, dacă se mai afla la bord, nu le va scăpa printre degete deghizat ca ofițer sau pasager. Încă o dată, Doyle expedie politicos întrebările căpitanului despre părintele Devine, spunându-i doar că, în tensiunea momentului, părerea sa negativă despre acel om se dovedise a fi nefondată. Cu aceste cuvinte îşi strânseră mâinile, cu tot respectul datorat între egali, şi îşi luară rămas-bun.

Când Doyle şi Innes primiră vizele de intrare şi păşiră de cealaltă parte a uşilor, în America, o fanfară care aştepta în hol începu să intoneze *For He's a Jolly Good Fellow.*Împodobit festiv, cu stegulețe roşu-alb-albastre, holul de la intrare era plin de pancarte scrise de mână cu urări de bun venit adresate faimosului autor – multe dintre acestea păreau să dea impresia că Doyle însuşi era Sherlock Holmes – agitate deasupra capetelor unei

mulțimi alarmant de exuberante.

Sfinte Hristoase; ăştia îmi scandează numele de parcă aş fi o echipă de fotbal. Epidemia excesului de familiaritate a fiecărui american nu-l deranjase până atunci pe Doyle, dar, la nivelul unei asemenea mulțimi, dădea impresia unui preludiu la un sacrificiu ritual.

Aşezați în ordine în spatele barierelor puse de poliție pentru a împiedica trecerea mulțimii, o adevărată constelație de stele mai mici sau mai mari de pe firmamentul celebrității din Manhattan– oameni faimoşi din lumea editorialăşi jurnalistică, superbi idoli de matineu şi un întreg escadron de personalități oficiale obscure, totul împănat cu prezența decorativă a câtorva dansatoare; după cum se vedea, Pinkus nu exagerase acest unic aspect critic al relatării sale, constată extaziat Innes.

Un munte de om dând din mâini şi din picioare, cu cizme de călărie şi apărători din piele, o jachetă scurtă de culoare galben pai şi o pălărie din blană de castor aşezatăîntr-o parte pe capul cu părul vâlvoi, mare cât al unui taur, ieşi din mulțime şi îl bătu pe umăr pe Doyle, cu forța unui urs, înainte ca el să se poată apăra.

— Ce noroc pe mine! Ce noroc pe mine! tună omul, vorbind cu un accent profund, mieros, de Virginia.

Precis căîl cunosc pe omul ăsta, se gândi Doyle, cuprins de panică. *După cum mă salută, precis că suntem cel puțin veri primari.*

Gigantul făcu un pas înapoi şi urlăîn fața lui Doyle:

— Sunt mândru, domnule! îmi creşte inima de bucurie când vă văd aici!

Doyle încercă, cu disperare, să găsească un indiciu cât de mic în legătură cu identitatea acelui om – cu siguranță căşi l-ar fi amintit după dimensiuni. Peste umărul gigantului, îl zări pe Innes, care hotărâse că uniforma albastră de gală a Puşcaşilor Regali era unica îmbrăcăminte potrivită pentru sosirea lor, dispărând într-un nor de parfum, volane şi imense pălării femeieşti cu garnituri florale.

— Nu v-am promis eu o primire minunată la New York? Nu sunteți mulțumit de ce-ați văzut până acum? întrebă gigantul, zâmbindu-i larg şi lăsând să se vadă un şir de dinți albi, nefiresc de strălucitori, asemenea clapelor unui pian.

— Mă tem că sunteți în avantaj față de mine, spuse Doyle, privind temător spre batalionul de celebrități care se apropiau tot mai amenințătoare.

— Păi cum, sunt Pepperman, domnule Conan Doyle, spuse omul, scoțându-şi pălăria cu un gest galant. Maiorul Rolando Pepperman, impresar al turneului, la ordinele dumneavoastră...

— Maiorul Pepperman, sigur că da, vă rog să mă scuzați...

— Nu e nicio problemă. Eu am greşit, domnule, pentru că nu v-am transmis prin cablu o descriere mai detaliată a persoanei mele.

Ochii săi de un albastru uimitor începură să sclipească; muşchii pieptului se zăreau prin jachetă, umflați, plini de o energie debordantă – la omul acesta, totul părea construit în proporții excesive: esența exuberanței americane, distilatăîntr-un unic prototip gigant.

Pepperman îşi aruncă un braț pe după umerii lui Doyle şi-l întoarse cu fața spre mulțime:

— Vi-l prezint pe domnul Arthur Conan Doyle, creatorul marelui Sherlock Holmes! Să-i urăm bun venit la New York!

Pepperman îşi aruncă pălăria în aer; mulțimea păru săîntre într-o nouă frenezie, în timp ce fanfara încerca să mențină supremația auditivă. Un batalion de fotografi îşi puseră flash-urile în funcțiune, orbindu-l pe Doyle şi lăsând în urmă zeci de punctişoare negre în locul fețelor din elita newyorkeză care-l împresurau.

Doyle strânse cincizeci de mâini şi primi la fel de multe cărți de vizită; cacofonia acoperea mesajele strigate ale vorbitorilor, dar Doyle rămase cu impresia că fiecare dintre aceste celebrități dorea fie să-l invite să ia masa la restaurantul său, fie să

aparăîn revista sa, fie să participe la cel mai recent triumf teatral ori să locuiascăîn hotelul lui de lux. Îngrijorătoarea frază„în schimbul unei susțineri comerciale” urma adesea, şocant, după aceste oferte măgulitoare.

Singura dorință a mulțimii cu care Doyle nu era încă lămurit era ce anume doreau de la el acele superbe dansatoare, deşi Innes, aflat chiar în centrul orbital al unui astfel de grup, interpreta chicotelile cu care îl evitau drept o bază solidă pentru a-şi expune, în voie, întregul repertoriu de dorințe încă neîmplinite.

Un grup de politicieni îi împinse în brațe un pergament prin care se proclama bun-venit oficial şi un obiect masiv de alamă incrustată, probabil cheia oraşului, dar care părea să aibă o mai mare utilitate pe post de armă de foc. Înainte ca orice altceva să se mai poatăîntâmpla şi înainte ca Doyle să apuce să se lupte cu hoardele, folosindu-se de cheie, Pepperman îi deschise drumul printre bariere, afară, în stradă, trecând prin blocul solid de suflete şi dincolo de armata de diligențe aflate în aşteptare.

Pentru cazul că avea să i se solicite un răspuns pe neaşteptate, fusese avertizat că americanilor nu le plăcea nimic mai mult decât să susținăși să asculte discursuri – Doyle încercă să adune un şir

de gânduri potrivite pentru a le exprima în fața acestor oameni, dar, urcând din mers, alături de Pepperman, la bordul trăsurii lor, constată că mulțimea adunată nu părea să fie interesată de altceva decât de țipetele pe care continua să le arunce, cu aproximație, în direcția lor. Doyle făcu semn cu mâna o dată, încă o dată, după care urmă exemplul lui Pepperman care, mai devreme, îşi aruncase pălăria în aer – semnal specific, după cât se pare, pentru publicul american, ca acesta să se poarte ca şi cum şi-ar fi ieşit complet din minți.

Privind dincolo de mulțimea cuprinsă de isterie, Doyle zări un Lionel Stern solemn, părăsind oficiul vamal. Un sicriu simplu, care ducea trupul lui Rupert Selig, era urcat într-un dric aflat în apropiere. Alături, purtând încă rasa de preot, Jack Sparks supraveghea această acțiune.

Bun, gândi Doyle, pe când trăsura în care se afla pornea la drum; dacă aşa va trebui să mă lupt de fiecare dată când voi avea de-a face cu mulțimile de americani obişnuiți, atunci trebuie să mă gândesc la propria mea piele.

Când cele două duzini de polițişti de la Departamentul Poliției Newyorkeze părăsiră vasul „Elba” mai târziu, în aceeaşi zi, după o cercetare amănunțită pentru a-l descoperi pe ultimul fugar, rămasă fără vreun rezultat, nimeni nu observă un polițist înalt, blond, frumos, purtând insigna cu

numărul 473. Nimeni nu-şi mai aminti să fi vorbit cu el după aceea şi cei mai mulți nici măcar nu-şi dădură seama că polițistul 473 lipsea decât la trei ore dupăce se întorseseră la sediu.

Aveau să mai treacăîncă trei zile până să găsească trupul gol al adevăratului posesor al insignei, o patrulă pe nume Malloy, băgat într-un sac de iută, în frigoriferul din bucătăria vasului „Elba” .

DENVER, COLORADO

Cine o fi tipul ăla ciudat? se întrebă Eileen. Ce figură: o pălărie nostimă, rotundă, haină neagră bordată cu blană, lungă până la pământ, o fundăîn talie, cămaşăşi cravată de o formă foarte ciudată. Slab ca un țâr, omul de-abia avea putere să-şi ridice valiza. Dar ce zâmbet cald are când vorbeşte cu hamalii negri, după care îşi scoate pălăria pentru a le mulțumi. Ei l-au îndreptat încoace; probabil că i-a întrebat încotro s-o ia. Nu poate fi prea uşor să călătoreşti la vârsta lui, sărmanul, ți se rupe sufletul. Pare atât de vulnerabil şi nepotrivit aici – şi toată lumea se uită la el. Totuşi, nu pare să-l deranjeze că trezeşte atâta interes. De fapt, nici nu pare conştient de asta. Seamănă cu cineva... cine e? Mi se pare foarte cunoscut. Doamne, asta e: Abraham Lincoln, deşi barba e mult mai lungăşi părul e

încărunțit. Dar are ochii lui, aceiaşi ochi trişti de cățeluş.

— Nu se mai termină cu minunile astea? spuse Bendigo Rymer, făcându-i un semn cu cotul şi arătând cu capul spre omul care se apropia. Un evreu pe peronul unei gări din Denver.

— E drăguț, spuse Eileen în timp ce el îşi termină de rulat o țigarăşi îşi aprinse un chibrit pe placa de lemn dur a unei bănci. Parcă ar fi Abraham Lincoln.

— Al naibii să fiu, spuse Rymer. Chiar aşa-i. Lincoln pe post de Shylock. Ce eroare monumentală de distribuție...

Omul ajunse în zona unde trupa „Penultimate Players” îşi întinsese bagajele, puse valiza jos cu un oftat şi scoase din buzunar o batistă lungă, albă, cu care începu să-şi şteargă fruntea de sudoare. Ceilalți actori, puținii care nu aveau de tras de pe urma exceselor din seara trecută, stăteau lungiți pe bănci şi căscau gura la aceastăființă exotică, cu mirarea molcomă a falsului rafinament. Omul se uităîn jur, remarcă atenția lor rezervatăşi le zâmbi amabil.

Era obosit, da, dar bine dispus. O figură generoasă, se gândi Eileen şi îi răspunse tot cu un zâmbet.

— Se spune, vorbi omul răsuflând greoi, că pe aici e locul de unde se poate lua trenul spre

Phoenix, Arizona.

— Într-adevăr, domnule, sunteţi bine informat, spuse Rymer. Tot acolo mergem şi noi, o modestă trupă de actori, dar cei mai buni din Vest, pentru tragedie, comedie, piese istorice, pastorale, pastoral-comice, istorico-pastorale, nedespărţiţi pe scenăşi neîntrecuţi în poeme.

— Nu crezi că exagerezi puţin?îl apostrofă Eileen în şoaptă, în timp ce continua să zâmbească.

— Să poţi asculta vorbele marelui Shakespeare rostite într-un loc atât de neaşteptat şi cu o asemenea măiestrie evidentă este nu numai o plăcere pentru auz, dar şi o mângâiere pentru spirit, spuse omul.

Rymer rânji ca un prost şi se făcu roşu ca sfecla; complimentele de orice gen îl năuceau complet. Aproape că te aşteptai să se dea pe spate, pentru ca bătrânul să-l gâdile pe buric.

— De ce nu luaţi loc, domnule? întrebă Eileen.

— Sunteţi foarte amabilă, mulţumesc, răspunse el, aşezându-se pe banca aflată chiar în faţa ei.

— Numele meu este Bendigo Rymer, domnule, şi sunteţi bine-venit în mijlocul nostru. Noi suntem „Penultimate Players” , domnule; tocmai am încheiat, ca să zic aşa, un angajament în această impresionantă metropolă, cu un succes pe care, cu modestie, trebuie să-l recunosc, iar acum ne găsiţi pe drum spre oraşul Phoenix, purtând

cultura spre deşert, ca apa spre grădinile Babilonului.

— Frumos, spuse bărbatul şi îi zâmbi lui Eileen, purtând în priviri o licărire ce nu era prea departe de un semn cu ochiul.

Ochii lui sunt plini de înțelepciune, se gândi Eileen, iar acțiunile sale, la fel; recunoscuse imediat ce prostănac iremediabil era Rymer şi avusese destulă bunătate pentru a nu se simți ofensat. Ea nu mai văzuse o figură atât de plină de omenie, curățenie şi sfințenie, de când plecase din New York.

— Şi ce glas vă cheamă, domnule, spre țara preriilor şi a pieilor roşii?

— Mă tem că nu e nici pe departe ceva la fel de spectaculos ca în cazul dumneavoastră, oameni buni, răspunse omul. Doar nişte mici afaceri.

— Aha, *afaceri,* spuse Rymer, ca şi cum ar fi rostit o parolă secretă. Rotițele comerțului, veşnic în mişcare.

— Eu mă numesc Eileen; dumneavoastră cum vă numiți?

— Jacob. Jacob Stern.

— Sunteți negustor de diamante, domnule Stern, sau poate vindeți blănuri sau metale exotice? întrebă Rymer, căzând din nou în păcatul de a-şi folosi repertoriul nu prea bogat de stereotipuri culturale.

— Sunt rabin.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama; un om în sutană, venit să-şi păstorească turma. Aveți acea privire; devoțiunea celui care renunță la sine pentru înălțarea spiritului.

Splendid. Nici n-am ştiut că există un templu israelit în Phoenix.

— Nici eu, spuse Stern.

— Imaginează-ți, Eileen; unul din cele douăsprezece triburi pierdute, reîntorcându-se în deşert, spuse Rymer. Istoria se scrie acum, lângă noi, dacă ochii nu-ți sunt prea slabi ca să vadă.

Eileen tresări; deja se gândea la o scuză pentru a-l abandona pe Rymer şi a se aşeza lângă Stern în tren.

Dacă visurile mele pot fi o dovadă, domnule Bendigo Rymer, din prostie te-ai apropiat de adevăr mult mai mult decât ți-ai fi putut imagina, gândi Jacob. Îşi schimbă poziția, încercând să-şi odihnească oasele bătrâne pe banca goală de lemn. Spateleîi pulsa de durere, genunchii îl înjunghiau, de parcă l-ar fi bătut fierarul cu ciocanul, simțea o arsurăîn plămâni, îi era foame, sete şi simțea nevoia să-şi uşureze vezica.

Sunt o epavă. Mulțumesc Domnului: ce mod neprețuit de a-mi aminti că suntem ființe ale spiritului şi că, dacă ne bazăm prea mult pe fizic,

singura noastră răsplată e durerea. Pe de altă parte, dacă o baie şi o farfurie de supă mi-ar apărea acum în fața ochilor, nu m-aş plânge.

Poate că va putea dormi în tren. Cu cât mergea mai mult spre sud, cu atât era mai intens visul care-i domina gândurile şi tot mai multe detalii despre peisajul acela ciudat îi apăreau mai clar, cu fiecare clipă de cufundare în somn. Pe tot drumul de la Chicago, Jacob îşi impusese fizic să rămână adormit – nu doar pentru odihnă, deşi asta nu-l odihnea prea mult – ci, în mult mai mare măsură, datorită visului care îi putea fi revelat.

Devenise un obicei ca, în timp ce dormea, să trăiască ciudata senzație că era perfect conştient, ştiind totuşi cu precizie că se mişca într-un vis. Deşi era incapabil să controleze fluxul de întâmplări din vis, învățase să-şi modifice centrul atenției și să vadă mai multe din cele ce se întâmplau în jurul lui. Conținutul explicit al visului nu era, la prima vedere, atât de înspăimântător, dar se simțea în spatele lui o aură de amenințare şi intuia atâta lumină, sunet şi culoare, încât, în fiecare noapte, se trezise lac de sudoare, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, ochii înroşiți şi arzând de lacrimi.

Tribul pierdut.

În vis, dăduse peste un trib – în logica lucrurilor

din vis, asta păreau să fie, în esență – adunat într-o piață larg deschisă, toți îmbrăcați în alb, adorând un obiect ridicat pe o platformăînaltă, dinspre care răzbătea un imens şuvoi de lumină… dar, de fiecare dată, obiectul venerației lor rămăsese, spre nemulțumirea lui, nevăzut.

Alte imagini de-acum familiare:

Un imens turn negru, aruncându-şi umbrele peste valuri de nisip alb.

O cameră subterană, criptă sau templu, săpată adânc în stâncă. Alte cinci persoane; fețele şi trupurile nu se distingeau. O carte veche, legatăîn piele, aşezatăîntr-o casetă de argint. Cartea era scrisăîn ebraică. O mânăîntinsă spre paginile îngălbenite de vreme; cărți de joc, talere de balanță.

Fraza care-i răsuna în minte.

Suntem şase.

Pentru moment, nu ştia nimic mai mult.

Jacob nu avea niciun plan. Îşi simțea trupul fragil şi pielea delicată, făcând cu greu efortul de a ține la un loc părțile dureroase ale corpului său, dar îşi păstra mintea limpede, iar forța scopului său devenise mai profundă cu fiecare kilometru parcurs. De ce Phoenix? Ce îl călăuzea în direcția aceea? Instinctul, pur şi simplu: visul se desfăşura într-un deşert, aşa că mergea mai departe, spre cel mai mare pe care lumea îl

cunoştea – Arizona de vest, îi spuseseră – şi avea să continue până va întâlni ceva care să se potrivească cu visul său. Apoi… cine ştie? Fărăîndoială, ceva se va întâmpla. Sau poate că nu. Poate că va petrece o frumoasă vacanţăşi aerul deşertic va face minuni pentru plămânii lui.

— … am jucat o săptămânăîntreagăîn Minneapolis, în faţa unor săli arhipline, în fiecare seară; în oraşul acela, lumea apreciază teatrul de calitate, sunt oameni inimoşi, scandinavi, obişnuiţi să stea locului vreme îndelungată – vedeţi dumneavoastră, iernile sunt de vină, iernile lungi care îi fac mai paşnici – asta a fost ceea ce am simţit de multe ori, un public cât se poate de răbdător şi receptiv…

Cum Rymer era pierdut în monologul său, preocupat de propria persoană, Jacob reuşi să se odihnească, astfel că inima sa reîncepu să batăîn ritmul normal. Trebuia să recunoască faptul că, pentru un om într-o stare atât de gravă, reuşea să se simtă surprinzător de bine. După cincizeci de ani pe care îi petrecuse închis printre cărţile sale, o asemenea călătorie, spontanăşi fără restricţii, părea o adevărată revelaţie; mânca sandvişuri şi privea afară, pe geam, la priveliştea oferită de ţinuturile americane pe care le străbătea. Ce însufleţire! Câmpuri şi râuri, păduri veşnic verzi, vârfurile Munţilor Stâncoşi, înroşite de razele

soarelui la asfințit; niciodată până atunci nu se mai aflase atât de aproape de o asemenea frumusețe naturală. Lumea părea atât de imensă, în plină expansiune, şi făcea ca toate încercările lui filosofice de a o cuprinde să fie ridicol de nepotrivite. Se simți stăpânit de sentimentul umilitor al stupidității acestei călătorii, dar mai simțise adeseori acelaşi lucru, pe când stătea în colțul unei străzi sau când mergea la măcelărie. Ruşinea generalizată face, inevitabil, parte din condiția umană, îşi aminti el. Nu strică să mergi mai departe pe drumul tău.

Iar dacăîntreaga încurcătură se dovedea a fi numai fructul unei nebunii a mințit sale și nicio calamitate cumplită nu-l aştepta la capătul drumului, atunci asta însemna o veste bună, nu? Decizia de moment asupra călătoriei cu trenul spre Vestul sălbatic avea să treacă, pur şi simplu, în mitologia cercului său de prieteni drept cel mai faimos exemplu al excentricității, deja consacrate, a lui Jacob Stern.

Era sigur doar de un singur lucru: în mai puțin de o oră, conductorul avea să dea semnalul de plecare a trenului spre Phoenix. Actorul va continua să vorbească despre sine, fără să-l roage nimeni, până când trenul va ajunge la destinație sau până când lumea se va sfârşi, oricare din

aceste evenimente s-ar fi petrecut mai întâi. Iar ideea de a-şi petrece timpul până atunci în compania unei femei frumoase cum era cea din fața lui nu părea un destin atât de tragic.

Poate că se va aşeza lângă el. Lucrurile nu stăteau chiar atât de rău cum ar fi putut să fie.

— Pălăriile din piele de căprioară sunt în mare vogă.

— Nu mai spuneți!

— Am auzit chiar că lumea umblă să-şi cumpere şi pipe din spumă de mare.

— Zău? Ei, n-aş fi crezut.

— Am participat la o seară de carnaval, organizată la conacul familiei Vanderbilt acum câteva săptămâni, şi aşîndrăzni să afirm că nu mai puțin de unul din trei bărbați de acolo se costumase ca Sherlock Holmes, spuse maiorul Pepperman, sorbind din şampania oferită cu complimente din partea hotelului şi atingând, la întâmplare, clapele pianului de concert aflat în fața ferestrelor largi ce dădeau spre Fifth Avenue, bulevardul unde primele becuri se trezeau la viață o dată cu căderea serii.

— Extraordinar, spuse Doyle.

E atât de cumplit, încât măînspăimântă, gândi în sinea lui.

Aşezat confortabil în salonul apartamentului

său din hotelul Waldorf – o cameră cu mult mai mare decât întreg apartamentul în care locuise până de curând – Doyle mânca struguri dintr-un coş de fructe sculptat, de mărimea lui *Balzac*în viziunea lui Rodin, şi răsfoia un teanc de cotidiane cu subiecte senzaţionale; în toate, cu excepţia uneia singure dintre aceste fiţuici, sosirea lui fusese trecută la ştirile de pe prima pagină. Dar nu apăruseră niciun fel de poveşti în „Herald”, sub semnătura lui Ira Pinkus, sau în celelalte ziare sub alte pseudonime de-ale sale şi nimic din cele scrise nu făcea referire, nici măcar pe departe, la vreo acţiune criminală petrecută la bordul „Elbei” . Oricare ar fi fost modalităţile de constrângere aplicate de Jack faţă de Pinkus, acestea reuşiseră să-i reducă lătratul la tăcere, constată Doyle, permiţându-şi un oftat de uşurare.

— Poate căşi omul acela ciudat pe care l-am întâlnit în hol a fost la petrecere, spuse Doyle.

Un tip fistichiu, cu fundul mare, îmbrăcat din cap pânăîn picioare cu costumaţia consacrată a lui Sherlock Holmes, stătuse la pândăîn compania altor doi complici la fel de dubioşi, în dreptul intrării în Waldorf şi sărise drept în calea lui Doyle când îşi făcuse apariţia: „Conan Doyle, presupun?” Apoi, cu o morgă foarte ceremonioasă, îi înmânaseră o placă gravată – ÎN AMINTIREA PRIMEI VIZITE ÎN AMERICA A DOMNULUI

CONAN DOYLE, DIN PARTEA GRUPULUI OFICIAL DIN NEW YORK AL ADEPȚILOR NEÎNREGIMENTAȚI AI EROULUI DIN BAKER STREET – o organizație de care Doyle nu auzise niciodatăşi care, după spusele lui Pepperman, se născuse spontan, ca o ciupercă otrăvitoare, din miezul Sherlock-maniei.

Acest impostor insistase apoi să declame un monolog aiurit, prost memorat, în cea mai cumplită imitație de accent englez pe care Doyle îşi amintea s-o fi auzit vreodată – şi asta, probabil, deşi era greu de afirmat cu precizie, ca un omagiu adus de personajul Holmes creatorului său. Asaltul paralizant a continuat preț de vreo cinci minute, timp în care zâmbetul încremenit pe fața lui Doyle începuse să pălească, devenind din ce în ce mai chinuitor. După aceea, rămaşi perplecşi, Doyle şi Pepperman avuseseră nevoie de toată puterea de convingere pentru a împiedica nefericitul trio să-i urmăreascăşi în lift.

Un gând cumplit îi trecu prin minte lui Doyle: dar dacă Jack îşi va face apariția în mijlocul unei asemenea scene?

— Deci... spuneți-mi, e într-adevăr mort?

— Cine?

— Cum cine, domnul Sherlock Holmes.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, omule,

doar a căzut într-o cascadă, de la trei sute de metri înălțime.

— Există un curent care crede că ar fi putut descoperi o modalitate oarecare pentru a supraviețui.

— Nu-mi vine să cred că lumea chiar are timp să se gândească la astfel de lucruri.

— Aşa cum am încercat să vă explic în telegramele mele, domnule Doyle, nu aveți idee ce impresie puternică au avut povestirile dumneavoastră asupra cititorilor noştri, spuse Pepperman. O nouă serie de romane, în continuarea celor de până acum, este o idee atât de al naibii de îndrăzneață, încât chiar că e de mirare cum de nu i-a trecut nimănui prin cap până acum. Zău aşa, domnule, n-am mai văzut aşa ceva; pe vremuri am sprijinit un circ ambulant, aşa căştiu şi eu cum prind lucrurile de felul ăsta, natural, cum oamenii simpli vor să-şi cheltuiască bănuții câştigați din greu. Nu cred că puteți deocamdată să apreciați pe deplin ceea ce înseamnă Sherlock pentru aceşti oameni.

Doyle zâmbi absent, simțind că ar fi nepoliticos să punăîntrebări, dar sperând că Pepperman va pleca în curând, pentru ca el să-şi poată despacheta lucrurile. Întinse mâna și deschise un alt cadou din cele frumos împachetate, pe care le

găsise aşezate, unele peste altele, în apartament.

O perniță oribilă, roşie, de satin brodat cu inscripții: DEȘI AR PUTEA FI MAI UMIL, NU EXISTĂ DETECTIV MAI BUN CA HOLMES.

— Încep săînțeleg, spuse Doyle, simțind un gol în inimă la gândul că era acum obligat să onoreze pe fiecare dintre cei care îi dăruiseră ceva, cu un răspuns, aşa cum cerea eticheta.

Cu obsesiva sa devoțiune pentru ordine, se şi vedea adunând cărți de vizităşi adrese, îşi imagina plictiseala infinită a discuției cu fiecare și a cuvintelor de mulțumire – sfinte Hristoase, asta putea dura mai multe săptămâni. Călătoria aceasta trebuia să fie o pauză, o escapadă, o evadare. Dacă Larry ar fi fost aici, s-ar fidescurcat, dar Innes n-ar face altceva decât un talmeș-balmeș de toată frumusețea dintr-o îndatorire atât de complexă din punct de vedere logistic. Iar acum, după ce simțise parfumul turmei de dansatoare, băiatul ar fi total nepotrivit pentru o asemenea muncă. Unde dispăruse acum, de exemplu? Doyle nu-l mai văzuse de când sosiseră la ho...

— Nu mai ştiu dacă v-am spus, dar Grover Cleveland a stat, de mai multe ori, în acelaşi apartament, spuse Pepperman.

— Grover și mai cum?

— Grover Cleveland. Preşedintele.

— Al cui? Ah, preşedintele țării dumneavoastră.
— Da, domnule. Chiar aici, în apartamentul prezidențial. De mai multe ori.
Cu toate cele o sută cincizeci de kilograme ale sale, dacă nu şi mai multe. Vai de mine, se gândi Doyle, poate ar fi mai bine să verifici dacă nu s-a rupt patul. Observă cu coada ochiului expresia de nerăbdare ce se citea pe fața lui Pepperman şi se dojeni în sinea lui: eu îi dau înainte cu necazurile mele neînsemnate, întrebându-mă de ce nu mai pleacă odată omul ăsta, şi el, săracul, abia aşteaptă să audă cât de plăcut impresionat sunt eu de primirea asta grandioasă.
— Ştiți, domnule maior, vă sunt atât de recunoscător, încât nu găsesc cuvinte să-mi exprim mulțumirea pentru tot efortul pe care l-ați făcut în numele meu.
— Adevărat?
Figura lui Pepperman se luminase ca o lună plină.
— Nici nu vă pot spune cât de mult apreciez ceea ce ați făcut; n-am niciun dubiu că turneul nostru va fi un mare succes pentru amândoi – din punct de vedere financiar, artistic şi toate celelalte.
— Vai, cât de bucuros sunt să vă aud spunând asta, domnule, zise Pepperman, ridicându-se în picioare, strângându-i mâna şi orbindu-l iarăşi cu strălucirea danturii sale. Sunt foarte fericit. Acum,

e mai bine să plec, ca să vă puteți instala...

— A, nu, nu e nicio problemă...

— Nu, sunt sigur că aveți nevoie de o oră-două de linişte şi pace; ne vom mişca într-un ritm destul de rapid cât timp veți sta aici, aşa că ar putea fi ultima şansă de a mai avea puțin timp pentru dumneavoastră.

— Poate că aveți dreptate...

— Deci, dacăsunteți de acord, domnule, vă aştept la ora opt cu trăsura şi vom merge direct la recepția dată de editorul dumneavoastră.

Cu aceste cuvinte, binevoitorul gigant îşi luărămas-bun şi Doyle începu explorarea celor trei camere ale apartamentului prezidențial, calculând prețul uluitor al acestuia; podele din marmură italiană, ca şi polițele de deasupra căminelor, covoare persane de mărimea unui teren de golf, imense urne egiptene şi picturi cu peisaje olandeze, pe pânze suficient de mari pentru a te purta, cu vântul de est, până la jumătatea drumului spre Marea Britanie. Forța presiunii apei venite prin duşul încastrat în perete, deasupra capului, era uimitoare, dacă nu chiar periculoasă pentru integritatea sa corporală. Tocmai reuşise să verifice că patul supraviețuise provocării preşedintelui Cleveland, când o bătaie în uşăîl obligă să revină la intrarea în apartament, foarte greu de găsit în imensitatea acelui loc.

Nu era nimeni. Se întoarse în salon.

— Îmi pare rău, rosti cineva, făcându-i pe Doyle să sarăcât colo.

Jack Sparks se afla lângă pian, în apropierea ferestrei. Rasa părintelui Devine fusese abandonată, alături de peruca cu păr rar, roşcat, de mustăţi şi pântecul rotund. Doyle aproape că uitase de talentul genial al acestui bărbat de a se deghiza şi, cu o tresărire, îşi aminti că dăruise acelaşi talent cameleonic şi detectivului său; iată-l, deci, faţăîn faţă cu cel care fusese inspiratorul lui Sherlock Holmes.

În mare, părea neschimbat; cu zece ani mai bătrân, desigur. – ca noi toţi, se gândi Doyle, dar mintea umană are înţelegere pentru eroziunea timpului şi ţine pasul cu schimbările subtile pe care nimeni nu le observăîn figura pe care o studiem în oglindă. Se îmbrăca tot în negru– pantaloni obişnuiţi, austeri, şi cămaşă – haină de piele şi aceleaşi ghete de piele moale. Purta părul mai scurt, tuns aproape de linia capului şi începuse săîncărunţească. Cicatricele pe care Doyle le observase mai înainte pe faţa părintelui Devine nu se datorau machiajului; o dungă adâncă, albicioasă, îi brăzda maxilarul în partea stângăşi încă una îi brăzda fruntea, chiar lângă baza părului. Ca şi cum ar fi fost fracturat şi reasamblat, gândi Doyle, şi astfel frumuseţea sa

carismatică ar fi fost diminuată; ceva dur, ca o barieră, se simțea din interior.

Cel mai mult se schimbaseră ochii și totuşi aceştia erau primii pe care Doyle îi recunoscuse; îşi amintea că văzuse în ei aceeaşi privire bântuită, răvăşită spiritual, în cele mai grele momente petrecute împreună. Acum, privirea aceea părea o permanență, expresia hotărârii de a se retrage din viață. Era imposibil să ignori acei ochi şi să nu te simți afectat de privirea lor.

Crudă ironie, gândi Doyle; iată-mă primit cu toate onorurile în acest apartament princiar, eu, devenit faimos dincolo de orice închipuire, datorită peripețiilor unui personaj de ficțiune, şi iată că principalul inspirator al acestuia se aflăîn fața mea – o umbră tristă, palidă a bărbatului pe care l-am cunoscut. De-a lungul anilor, Doyle se întrebase de sute de ori cum ar fi să-şi revadă prietenul. Unicul sentiment pe care-l anticipase era cel pe care îl simțea acum.

Frica.

Perfect normal. Am crezut că e mort de mult; într-un fel, parcă aşîntâlni o stafie, nu?

Jack nu încercă să se apropie şi nu-i întinse mâna. Nici urmă de căldură sau bucurie a revederii nu răzbătea din privirea sau atitudinea lui; nimic în afară de o privire obosită, plină de

virtute şi regret.

— Motivul pentru care nu am încercat să mă apropii de tine pe navă, rosti Sparks, cu o voce plată, lipsită de entuziasm.

— Ai ştiut că mă aflu acolo din prima zi; de ce n-ai venit?...

— N-am vrut să te implic.

— Nu m-ar fi deranjat...

— Nu era treaba ta. N-am ştiut că vei fi acolo. M-a surprins. De fapt, la fel s-a întâmplat şi cu Stern şi cartea lui, dacă vrei săştii. N-am avut ce face.

— Te cred pe cuvânt.

De ce era atât de rece?

— Am bănuit că cei patru sunt la bordul vasului. Am bănuit că sunt implicați şi în cealaltă afacere.

— Furtul de la Oxford; Biblia Vulgata.

Sparks rămase cu mâinile încrucişate la spate, nu dădu din cap şi nu ridicădin umeri, într-o totală economie de gesturi şi mişcări, refuzând să facă orice concesie în favoarea interlocutorului său.

— Îmi pare rău pentru tine, spuse Sparks.

— N-ai niciun motiv.

— Ți-am făcut destule necazuri în viață.

— Prostii, aș fi fericit săștiu că ești în viață...

Jack clătină o dată din cap, extrem de vehement.

— *Nu* sunt.

Doyle simți un junghi în inimă. Sparks îi ocolea privirea.

— Nu aşa cum te gândeşti când o spui tu. Nu în felul în care crezi tu.

— Evident că n-aveam de unde săştiu, nu crezi? ripostă Doyle.

— Femeia aceea. Pe vas.

— Medium-ul spiritual? Sophie Hills?

— Ai întrebat-o de mine.

— A spus că nu eşti mort.

— A greşit. Am murit, cu adevărat. Am rămas în acest trup şi am murit.

— Dar, Jack – eşti viu, doar te afli aici…

— Viața… nuînseamnă… acelaşi lucru… ca pentru tine. N-am cum… să explic… pentru ca tu săînțelegi. În niciun caz…într-un mod care… să te facă*fericit.*

Jack vorbea ca un robot, lipsit de orice expresie; era inaccesibil. Trânti ultimul cuvânt, brutal, ca şi cum ar fi scuipat o iarbă amară. Într-un sens, avea dreptate: nu părea a fi o ființă umană. Şi, folosind trucurile învățate chiar de la Jack pentru a-l analiza pe acesta, Doyle simți, oarecum, că-l trădează.

Se lăsă o tăcere adâncă. Jack se întoarse cu spatele şi privi pe fereastră. Doyle simți că i se face pielea de găinăşi că i se umezesc palmele. Dar

dorea mai multe explicații de la Jack. Ai să vezi, bătrâne, că nici eu nu mai sunt acelaşi; nu mă mai intimidezi aşa de uşor.

— N-am vrut să mă vezi aşa, spuse Jack, în cele din urmă.

Oare se ruşina într-adevăr? Pentru prima dată, Doyle observă mâinile lui Jack, încrucişate la spate; zări zeci de cicatrici urâte, roşii şi albe, pe degetele strâmbe, deformate. Inelarul şi degetul mic de la mâna stângă lipseau. Ce i seîntâmplase?

— Larry mi-a povestit ce s-a întâmplat, spuse Doyle. M-a găsit la Londra. Sunt aproape zece ani de atunci. Mi-a spus cum ați plecat pe urmele fratelui tău pânăîn Austria. Cum l-ați găsit pe Alexander la cascadă. Cum v-ați luptat. Cum ai căzut.

— Da. Am citit povestea ta, spuse Jack pe un ton sec, privind fix spre oraş.

— Doar n-am să-mi cer scuze pentru că am scris despre un om pe care îl credeam mort de mult, spuse Doyle, burzuluindu-se. Am fost acolo, câțiva ani mai târziu, adăugă el pe un ton mai blând. Am fost cu soția mea; acum sunt căsătorit. M-am dus la cascada Reichenbach. Nu-mi imaginam cum cineva ar fi putut scăpa viu de acolo, dar mi s-a spus că s-a mai întâmplat. Era posibil. Dar n-am mai auzit nimic de la tine…

Doyle se întrerupse; nu primi niciun răspuns.

— Regina a trimis după mine, continuă Doyle. La câteva luni după problema noastră cu „cei şapte” . Am căpătat o audienţă chiar la Victoria; închipuieşte-ţi, eu, la douăzeci şi cinci de ani, stând la taifas cu regina. Mi-a confirmat că tot ce-mi spuseseşi tu era adevărat, că ai lucrat tot timpul pentru ea. N-a făcut nicio menţiune care să-mi sugereze că ai fi putut supravieţui…

De ce-i spunea ceea ce el, probabil, ştia deja? Doyle înţelese că simţea nevoia să umple acest abis de tăcere, să ridice o punte de cuvinte, să găsească drumul înapoi spre înţelegerea lui.

— Mă mai sună câteodată. Îmi cere părerea în câte o problemă – la solicitarea ei, nu am vorbit cu nimeni despre aranjamentul nostru. Dar îi stau în continuare la dispoziţie. Măcar atât trebuie să fac.

Sparks rămase cu spatele la Doyle, fără să reacţioneze în niciun fel.

— Iar Larry lucrează pentru mine; sunt deja cinci ani de când a început. Îndată ce mi-am făcut un nume, am trimis după el. E un secretar formidabil. Nu mă pot lipsi de el; tu ai fi mândru de el, Jack. Ţie îţi datorează totul, de când a renunţat la viaţa de borfaş. Ştiu cât de mult s-ar bucura să te vadă.

Jack clătină din cap, respingând această posibilitate. Doyle făcu un efort pentru a-şi stăpâni din nou furia.

— Dar e clar că lucrezi în continuare pentru Coroană, nu? întrebă Doyle.

În cele din urmă, Jack începu să vorbească, lent, cu întreruperi:

— Acum trei ani... m-am trezit în fața ambasadei britanice de la Washington. Eram în America de... câtăva vreme. I-am pus să trimită o telegramă; un mesaj codificat care nu ar fi putut veni decât de la mine. A trecut prin toate canalele, până... la cel mai înalt nivel. A sosit răspunsul: dați-i acestui om tot ce-i trebuie. Au căscat toți gura la mine, ca la cine ştie ce specie necunoscută de animal, pescuit din adâncul mării.

De ce era aşa de rece şi de retras în sine? Deşi îşi pusese în funcțiune întreaga acuitate a simțurilor, Doyle nu reuşea să treacă dincolo de vălul de tăcere al acestui om. Poate că o atitudine mai directă, mai apropiată de sufletul lui, avea şanse mai mari de succes.

— M-am gândit mereu la tine, Jack. După ce mi-a povestit Larry, am crezut că eşti pierdut pentru noi. N-ai săştii niciodată cât de mult ai însemnat pentru mine, cât de mult s-a schimbat viața mea în bine de când te-am cunoscut. Dacă exista o cât de micăşansă ca tu să fi supraviețuit, am fost convins că ai fi găsit un mod de a mă anunța...

— N-ai fi aflat niciodată, i-o tăie Sparks. Nu de la

mine.

— De ce?

— Aşa era situația. Nefericită, dar imposibil de evitat. Era mai bine să nu mă mai vezi niciodată.

— De ce, Jack?

Furios, Sparks se răsuci spre el; cicatricele translucide de pe față ieşeau şi mai mult în evidență pe pielea palidă.

— Nu sunt bărbatul pe care l-ai cunoscut. Scoate-ți-l din minte. Să nu-mi mai vorbeşti despre el niciodată.

— Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu tine...

— Aşază o piatră de mormânt peste amintirea aceea. Mergi mai departe. Dacă nu poți, n-avem cum să continuăm; eu voi pleca şi nu mă vei mai vedea niciodată.

Doyle se chinui să nu-şi arate frustrarea.

— Dacă nu există nicio altă posibilitate...

Sparks dădu din nou din cap, satisfăcut pentru moment.

— Te-am văzut pe vas, am sperat că nu te vei implica; Mai exista o şansă de a evita acest lucru...

— De ce aş fi făcut-o acum, ca niciodată?

— Acum ai o poziție socială, eşti celebru. Ai un loc în lume. O familie. Ai mai mult de pierdut.

— Implicat – în ce anume, cu exactitate? Şi cum s-ar putea afla ce rol am jucat eu în toate astea?

— Cel de-al patrulea bărbat a reuşit să scape de

pe vas când am ajuns în port...

— Mi se pare puțin probabil...

— Nu l-a găsit nimeni.

— Poate că s-a aruncat peste bord, ca şi celălalt.

— Era ultimul încă viu; prima lui responsabilitate ar fi fost să supraviețuiască...

— Şi să raporteze în fața celui care l-a angajat.

Jack încuviință.

— Acest al patrulea om le va vorbi despre implicarea ta.

— Deci tu vrei să spui că acum sunt în pericol, sări Doyle, cu o sclipire de furie în priviri.

— Mai mult decât îți poți imagina...

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, încetează să mai vorbeşti în dodii şi răspunde-mi fără ocolişuri. M-am săturat de prostiile astea – am fost, de zeci de ori, la un pas de a-mi pierde viața pe când te urmam, acum zece ani, aşa că nu mai e nevoie să-ți dovedesc nimic. Tu apari aşa, ca din pământ, parcă ai fi stafia lui Marley, cu secretele şi legăturile tale misterioase... De zece ani, niciun cuvânt – şi ai dreptate, Jack, am devenit cineva şi nu prea mai am răbdare cu jumătățile de adevăr şi răspunsurile vădit evazive, mai ales atunci când e în joc siguranța propriei mele persoane. Ori îmi spui cinstit ce faci aici, ori poți să te duci dracului, din partea mea!

O tăcere grea se lăsăîntre ei. Niciunul nu voia să

cedeze.

— Când ai spus „ei” , reluă Doyle, la cine te-ai referit?

Sparks îl fixă cu privirea, neimpresionat; apoi, sub aceeaşi mască impenetrabilă, păru să ia o decizie. Scoase o bucată de hârtie din buzunar şi i-o întinse lui Doyle.

O litografie a unui însemn heraldic, un cerc negru, din linii întrerupte, pe un fundal alb, trei linii frânte străbătând cercul ca nişte fulgere.

— Am mai văzut semnul ăsta, spuse Doyle, scoțând schița pe care o ținea în buzunar şi arătând-o lui Sparks. Era scrijelit jos, pe peretele din cabina lui Selig. Cred că l-am văzut pe brațul unuia din asasinii lui – era o cicatrice sau un tatuaj – şi el a lăsat această urmă chiar înainte de a muri.

— Ştii ce înseamnă?

— N-am idee. Dar tu?

— Timp de secole, ceva asemănător a servit drept sigiliu oficial al Ligii Hanseatice.

Doyle scotoci prin amintirile sale de şcolar:

— Liga Hanseatică a fost o alianțăîntre comercianții germani. În Evul Mediu. S-a format în scopul protejării oraşelor lor şi a drepturilor lor comerciale, în lipsa unui guvern central.

— Mai apoi, influența lor s-a răspândit la toate curțile regale din Europa. Au organizat o armată

de mercenari, au luptat în războaie pentru a-şi afirma autoritatea. Oraşul Lubeck, aflat acum în Germania, era centrul puterii lor şi a atins culmea dezvoltării sale în secolul al XIV-lea, când Liga avea o forţă egală cu a oricărui stat suveran.

— Dar în cele din urmă au fost învinşi.

— Pe la 1700, Liga aproape dispăruse, deşi Lubeck, Hamburg şi Bremen sunt considerate şi astăzi oraşe hanseatice.

— Ce rost avea ca sigiliul lor să-şi facă apariţia în afacerea asta?

— În ultimii două sute de ani s-a tot vorbit că Liga nu a murit o dată cu consolidarea Germaniei, aşa cum se credea iniţial; că o formă a Ligii a supravieţuit, ca societate secretă, cu resursele şi obiectivele neschimbate.

— Cui s-a datorat acest lucru?

— Iniţial, negustorilor înşişi. După ce Liga s-a desfiinţat, ei au continuat să aibă nevoie de protecţie pentru navele şi caravanele lor, aşa că au format o miliţie, o forţă paramilitară privată. Şi, cum le lipseau oamenii pregătiţi în acest scop, au început să recruteze criminali şi hoţi din oraşele-porturi din întreaga lume, antrenându-i cu rigurozitate, făcând din ei adevăraţi experţi în arme de foc, muniţie, tehnici de a ucide. De-a lungul anilor, această ramură a vagabonzilor a început săîi atace chiar pe cei care îi angajaserăşi,

în cele din urmă, a preluat controlul asupra organizației. Această formă renegată a Ligii a supraviețuit până astăzi, avându-şi sediul în Europa de est.

— O organizație internațională a hoților, spuse Doyle.

— Trafic. Piraterie. Contrabandă. Furt, pentru ei sau la comandă.

— Iar tu bănuieşti că sunt implicați în furtul Bibliei Vulgata de la Oxford, înainte de călătoria noastră.

— Da.

— Şi crezi că aceiaşi oameni, sau elemente ale organizației lor, sunt şi pe urmele *Cărții Zohar.*

— Da.

— Cât despre întrebarea: cine sunt cei pentru care lucrează sau de ce…

Jack clătină din cap.

— Cineva din America, spuse Doyle.

— Da.

— Biblia Vulgata a fost, probabil, transportatăşi ea aici. Cu un vas sosit mai devreme.

— Exact.

— Dar nu ştim unde.

Jack clătină din cap.

Doyle simți din nou cum rotițele gândurilor lor începeau din nou să lucreze şi se bucură. Sparks începea din nou să semene cu cel de odinioară;

când unul, când celălalt dobândea un avans în goana după adevărul ascuns.

— Deci trebuie să le luăm urma acestor hoți, până ajungem la acela sau aceia care au comandat crima, spuse Doyle.

— Ai vreo idee? întrebă Sparks, ridicând din sprâncene.

— Să-i lăsăm să fure *Cartea Zohar* – sau să creadă că au furat-o – şi să-i urmărim.

Sparks schiță un zâmbet.

— Da.

— Vei avea nevoie de colaborarea totală a lui Lionel Stern...

— Mă va ajuta.

— Te poți baza şi pe mine.

— Nu. Tu ai venit aici cu afaceri. Nu-ți pot pretinde să...

— Jack... doar mă cunoşti.

Se priviră drept în ochi.

Iar eu te cunosc mai bine decât îți închipui, prietene, se gândi Doyle. Am să continuu, măcar pentru a afla cu exactitate ce ți s-a întâmplat.

— Atunci, începem din seara asta, spuse Sparks, îndreptându-se spre uşă.

— Am o obligație.

— După aceea...

— Unde ne întâlnim?

— Vin eu după tine.

Cu paşi uşori, ca de pisică, Sparks ieşi din cameră.

UNDEVA ÎNTRE DENVER ŞI PHOENIX

— În ebraică, *Cabalah*înseamnă„a dobândi” – cum ar fi, de exemplu, să dobândeşti înțelepciune... nu vreau să vă plictisesc, sunteți sigură că doriți să vă explic toate astea? întrebă Jacob Stern.

— Absolut, spuse Eileen. Sunt fascinată.

— Ei bine, drumul acesta cu trenul e foarte lung, oricum. În Cabala e scris că Dumnezeu a creat lumea prin 32 de căi de cunoaştere secretă; acestea sunt reprezentate prin numerele de la unu la zece şi prin cele douăzeci şi două de litere ale alfabetului ebraic. Fiecare număr are un înțeles spiritual secret, care corespunde unuia dintre cei zece centri de forță din corpul fizic. Fiecare din cele douăzeci şi două de litere are o valoare numericăşi o semnificație vizuală prin felul în care e conturată, pe lângă sunetul corespunzător care alcătuieşte limba. Fiecare din aceste căi diferite spre cunoaştere are o importanță egalăîn descifrarea misterului care stăîn spatele creației. Mă urmăriți?

— Cred că da, spuse Eileen fără prea multă convingere, dar încurajatăîn încercarea ei de entuziasmul blând, contagios al bătrânului.

— Cel care studiază Cabala foloseşte *sunetul* anumitor cuvinte puternice în meditația sa, pentru a crea în sine un nivel mai înalt de conştiință; semnificația *numerică* a literelor este analizatăâîn funcție de anumite valori numerice, care dezvăluie înțelesuri ascunse; *forma* literelor constituie baza de studiu a informației codificate vizual, asemenea mandalelor hinduse[6]. Fiecare disciplină exersează o altă zonă de gândire, dar toate sunt căi la fel de valabile pentru cercetătorul care îşi doreşte să se apropie de iluminare.

Afară, dincolo de geamurile trenului care trecea în goană, se însera tot mai repede; luminile oraşului Denver rămâneau în urmă, în timp ce ei se strecurau printre dealurile rare ce începeau să se zărească spre sud. Chiar şi aşa, în lumina palidă a crepusculului, se simțea forța Munților Stâncoşi, la vest; Eileen nu putea spune cu certitudine ce era mai dens şi impenetrabil: lanțul de munți sau răspunsul primit de la Jacob Stern la întrebarea ei simplă: „Cu ce anume vă ocupați, exact?”

— Există două calități ale realității pe care noi, ca ființe umane, te putem simți: una este materia fizică, iar cealaltă este informația.

Stern ridică brațul în care ținea un măr roşu,

---

[6]*Mandala* – reprezentare grafică a lumii, specifică hinduismului.

lucios.

— Există atomi sau particule care alcătuiesc forma unui obiect: materia. Există ideea de obiect, care există numai în mintea noastră: informația. Una nu are înțeles fără cealaltă, dar combinația dintre cete două calități dă naştere vieții. Unui măr, de exemplu, adăugă el, muşcând cu poftăşi zâmbind. Doriți unul?

— Mulțumesc, răspunse Eileen, luând mărul pe care el i-l oferise din sacoşă.

— Sunt din soiul Granny Smith – „bunicuța Smith” – nu vi se pare fantastic? Ce imagine– bunica bătrână, cu păr sârmos, alergând prin livadă.

Eileen începu să râdă; el simțea că ar putea vorbi despre orice, numai s-o facă să râdă.

— La fel şi cu cărțile vechi pe care le studiez eu, spuse el, scoțând un volum legat în piele din valiză. Pentru cineva care nu se pricepe la cărți, ele nu sunt decât o sumă de simboluri nostime, tipărite pe pagini legate la un loc şi închise între coperte. Un primitiv n-ar înțelege acest subiect!

— Ați reuşit să spuneți esențialul despre ce simțeam eu în legătură cu latina din şcoală, spuse Eileen.

— Bineînțeles; pentru că nu au putut să vă convingă de importanța ei pentru existența dumneavoastră de cincisprezece ani. Dar pentru

un erudit, a cărui întreagă viață este dedicatăpregătirii sale sau, mai bine, pentru un profet, al cărui spirit nu este întunecat de influența corpului fizic sau a sufletului animal...

În acel punct, Bendigo Rymer, care, de pe bancheta de vizavi, se chinuise să tragă cu urechea – revoltat că Eileen îl abandonase pentru acest intrus – căzu într-un somn greu, netulburat.

— ... o carte mare, sfântă, nu e doar un document pentru studiul Domnului şi nici măcar un instrument pentru comunicarea voinței Domnului. Ea este *în sine* trupul divin al Creatorului, întrupat într-o formă care permite celui care o studiază să pătrundăîn carte, să devină una cu ea şi, în acest fel, săîntre în inima Lui ascunsă.

— Vreți să spuneți că aceste cărți au, într-un fel, viață, spuse Eileen.

— Într-un fel, da. E complicat. Ştii cum funcționează un telefon, draga mea?

— Nu chiar.

— Nici eu. Dar, după câte înțeleg, există o substanță miraculoasăîn piesa aceea mică pe care o ții în mânăşi în care vorbeşti...

— Microfonul.

— Mulțumesc; o substanță care, atunci când vorbim în microfon, vibreazăşi transformă cuvintele noastre într-un semnal electric, care

trece prin fire spre celălalt vorbitor – să nu măîntrebi cum –, unde apare din nou acea substanță magicăîn partea în care se ascultă – receptorul, nu? – care vibreazăşi ea şi transformă aceste semnale înapoiîn cuvintele pe care le-am pronunțat noi aici, pentru ca ei să le înțeleagă. Nu e fantastic?

La un metru mai încolo, Bendigo Rymer începu să sforăie, ca un semnal de ceață ce întrerupea țăcănitul roților de tren.

— Deci, cărțile sfinte sunt asemenea acestei substanțe.

— Da. Cuvântul Domnului a pătruns în paginile lor, tradus în cuvinte şi numere şi sunete, astfel încât, cu educația potrivită, poți în cele din urmă să descifrezi şi săînțelegi. Dumnezeu vorbeşte la un capăt; noi ascultăm la celălalt.

— Dacă aşa stau lucrurile, insistă Eileen, muşcând iarăşi din măr, de ce nu cunoaşte toată lumea misterul?

— Nu toți sunt pregătiți. O persoană trebuie să atingă un înalt grad de puritate înainte de a studia acest material, altfel puterea informației îl distruge ca un uragan. E o vorbă: vasul trebuie să fie puternic pentru a trece pe oceanul înțelepciunii.

Cu o bufnitură, plosca de argint din care băuse până atunci alunecă de pe bancheta pe care adormise Rymer şi căzu pe podea, la picioarele lui

Stern. Eileen puse recipientul înapoi sub brațul lui Bendigo, bucuroasă că, în seara aceasta, nu băuse şi ea; deja exagerase prea mult în ultima vreme, căutând alinare în loc de companie, şi era timpul să-i pună capăt. Îşi sprijini capul de spătar, relaxată cum nu mai fusese de multă vreme, regăsindu-şi calmul în legănarea trenului şi sunetul neîntrerupt al vocii lui Jacob.

— Prin tradiție, acesta a fost rolul preoțimii, în orice religie: să-i ajute pe bărbați şi femei să se pregătească pentru a dobândi informația spirituală de pe culmi mai înalte.

— Tot ce a făcut vreodată preotul meu pentru mine a fost că a încercat să-şi bage degetele pe sub fusta mea, spuse Eileen, regretând imediat aceste vorbe.

— Ei, asta e marea provocare a existenței, nu? spuse Jacob, deloc jenat. Oamenii sunt ființe divizate, care încearcă să reconcilieze cele două laturi ale naturii noastre: cea spiritualăşi cea animală. De asta port eşarfa la brâu, de fapt; se numeşte *gartel*şi, simbolic, separă partea superioarăşi cea inferioară a naturii mele, fiindu-mi utilă pentru a-mi aminti neîncetat de această luptă. Cu toții încercăm, în felul nostru, să realizăm această*tikkun* – vindecarea, reparația interioară, care să reconcilieze laturile eului nostru divizat. Fiecare individ este responsabil

pentru realizarea acestei *tikkun*în propria viață; aceasta este principală responsabilitate a existenței. Se zice că, dacă suficient de mulți oameni reuşesc să facă acest lucru, într-o zi această vindecare s-ar putea răsfrânge asupra întregii lumi.

— Credeți că lumea a căzut în dizgrație, nu? Suntem cu toții nişte păcătoşi fără speranță, sau cam aşa ceva.

— Sunteți englezoaică, nu-i aşa?

— Vai de mine, e chiar aşa de evident?

— Doar în modul cel mai adorabil cu putință. Dar aş vrea să văîntreb: Biserica Anglicană se îndoieşte, în vreun fel, că omul este o epavă de răutate şi păcat?

— Chiar aşa și este – și încă de soiul cel mai rău. Iar experiența mea cu bărbații stă mărturie pentru asta.

Jacob râse.

— Aceasta este părerea majorității oamenilor despre viața lor, săştiți. Că l-au dezamăgit pe Dumnezeu, sau pe ei înşişi, într-un mod fundamental.

— Aşa simțiți şi dumneavoastră, domnule Stern?

Stern o privi cu ochii lui albaştri, strălucitori ca nişte năsturaşi lustruiți; iradia o bucurie

neîntreruptă, ca focul de cărbuni din cămin. Ce atrăgător trebuie să fi fost în tinerețe, se gândi Eileen, hotărând, în aceeaşi clipă, că viața ei ar fi fost minunată dacă l-ar fi întâlnit atunci.

— E limpede, spuse Stern, că noi, ființele umane, suntem trişti şi distruşi. Priveşte în jur; nu e nevoie de cine ştie ce viziune pentru a vedea că lucrurile nu stau aşa cum ar trebui. Dacă ar exista perfecțiunea în lume, de ce ar mai fi bărbatul şi femeia ființe separate, de exemplu? De ce există diferențe de culoare, religie, țară sau familie, care duc la atâta urăşi vărsare de sânge? S-ar părea că nicio cruzime nu e imposibilă pentru un om.

— Da. Totul pare lipsit de speranță, nu-i aşa? spuse ea, privind visătoare în ochii lui.

— Se spune că, în fiecare din creațiile sale, Creatorul îşi dezvăluie personalitatea; dacă e aşa, atunci Creatorul acestei lumi trebuie să fie, El însuşi, o ființă rănităşi incompletă. În felul acesta, poate că semănăm într-adevăr cu Dumnezeul nostru. Iar dacă există un asemenea Dumnezeu, sunt sigur că e un exilat ca şi noi, suferă la fel ca şi noi, se chinuie pe drumul Său spre perfecțiunea spirituală. Calea pe care mergem cu toții, împiedicându-ne. Istoria umanității ne spune că s-a realizat un progres incontestabil, în ciuda

violenței și durerii noastre, o mişcare lentă, gradată, spre lumină – în ebraică, cuvântul „lumină” are aceeaşi valoare numerică cu „mister”. Poate că, într-o zi, vom reuşi să realizăm această„iluminare”.

Eileen încercă să-și ascundă un căscat. Jacob zâmbi.

— Iată unul dintre marile dezavantaje ale bătrâneții; crezi căştii foarte multe, dar nimeni nu are destulă putere să te asculte.

— Nu, e foarte interesant, zău aşa, spuse Eileen. Doar că de mult n-am mai avut niciun motiv să mă gândesc la asemenea lucruri.

— Cine are timp? Numai nebunii închişi în beciurile lor, printre mii de cărți. Viața reală, familia, câştigarea existenței; cine are timp să se gândească la suferință, când suferința ne ia atâta timp? reflectă Stern, zâmbind.

— Sunteți, într-adevăr, minunat de ciudat, spuse Eileen.

— E un compliment?

— Doresc să fie. Sunteți altfel. Neobişnuit. Diferit de ceilalți.

— Iată câteva din marile mele calități, spuse Stern, râzând din nou.

— Ei bine, mie îmi plac, domnule Stern. Sunteți un bătrân minunat.

Stern respiră adânc, plin de mulțumire, şi privi afară pe fereastră, spre piscurile din depărtare acoperite de zăpadă, care străluceau în lumina lunii.

— În orice caz, e o lume uimitoare, spuse el. Ce păcat că n-o putem aprecia mai mult.

— Presupun că trebuie să profităm de acele momente frumoase, atunci când apar, spuse Eileen, simțind o dulce oboseală strecurându-se în trupul său.

În ochii lui Stern apăru o privire visătoare, blândă, transparentă. Brusc, păru cu mulți ani mai tânăr.

— Nimic nu e pierdut. Nimic nu e distrus. Nu există diviziuni. Nici lipsă de armonie. Totul se transformă.

Nu, asta nu e posibil, se gândi Eileen, simțind o tresărire familiarăîn inimă. Ridicol. Alungă acel sentiment, examinându-l, tatonând, verificând; în cele din urmă, trebui să recunoască faptul că era posibil, oricât de absurd ar fi părut.

Începea să se îndrăgostească de el.

Capitolul 6

Se adunară sub arcul eroilor, în holul mare al Muzeului Metropolitan, pilonul cel mai nordic al civilizației de pe Fifth Avenue, o strălucitoare mulțime de doamne în vârstă, cu pieptul mare,

alături de soții lor, crema societății – îşi spuneau „cei patru sute” , îi explica cineva lui Doyle, exact numărul de persoane care încăpeau în salonul doamnei Vanderbilt – să aducă un omagiu distinsului lor oaspete din Anglia. Doyle se simți din prima clipă copleşit de prestigioasa adunare, dar el o văzuse de câteva ori pe regină la câteva seri de primire, de-a lungul anilor; mişcările făceau, în aceeaşi măsură, parte dintr-un ritual, ca şi paşii de dans pe care îi învățase cu un profesor.

Repetă numele persoanei, după ce ți se comunică, strânge-i mâna – dacă nu cumva eşti Regina; un simplu apanaj al regalității – acceptă cu modestie complimentul obligatoriu, păstrând o expresie calmă, din care să reiasă clar fascinația abstractă pe care persoana respectivă o exercită asupra ta, oferă-i scurte mulțumiri şi o promisiune neutră de revedere; următorul, vă rog.

Trecuse deseori prin acest exercițiu acasă, deşi, ca tot ce i se întâmplase în prima zi petrecută la New York, totul se desfăşura aici la o scară colosală. Când Doyle reuşi să ajungă la celălalt capăt al valului de binevoitori, după ce acceptase, supus, această corvoadă, palmele îi zvâcneau ca o pereche de timpane după concert; ce obicei ciudat îi făcea pe aceşti magnați americani să creadă că strivirea oaselor mâinii unui străin ar putea fi

interpretată drept un semn de prietenie?

După o oră, mulțimea se amestecă, transformându-se într-o gloată de mii de capete, din care nu se mai distingeau decât bijuteriile şi cravatele negre. Asta îl dezavantaja net în timp ce străbătea sala, de la un capăt la celălalt; după toate aparențele, o dată ce fuseseşi prezentat unei persoane din aceastățară, ea îşi putea permite, mai apoi, să se repeadă oricând la tine ca să-ți vorbească. Ce oribil! Lipsit de apărare în flancuri, vulnerabil la un atac ce putea veni din orice direcție, Doyle se simțea ca prepelița surprinsă pe teren deschis.

Şi de ce, mă rog, nu stăteau jos, la masă, aşa cum era normal pentru o cină civilizată? Altă inovație americană, îi explicase Innes pe când se strecurau în spatele unei coloane: nu existau feluri complicate de mâncare. Numai că era destulăşampanie pentru a îneca un bombardier şi o întreagă crescătorie de moluşte. Oaspeții circulau mai mult, banii se vedeau mai puțin şi, în acest fel, nenumărate afaceri se puteau desfăşura în aceeaşi seară, şi aceleaşi patru sute de personalități marcante puteau participa la toate, fără să ofenseze pe nimeni printr-o plecare intempestivă. Ce mai conta? se gândi Doyle. Oricum, tot se vedeau o oră mai târziu, la petrecerea următoare. Ce program epuizant;

jumătate din timp se pierdea cu îmbrăcatul, iar restul în tranzit, ciocnindu-se unii de alții o noapte întreagă, îngrijorați de posibilitatea, deloc plăcută, ca alții să se distreze mai bine ca ei, în altă parte.

— Să nu uit, îmi pare rău de treaba cu Pinkus, spuse Innes. Mă refer la ce s-a întâmplat pe vas. Nu m-am purtat frumos, dar la început m-a cam cucerit. E numai vina mea.

— Nu-i nimic, spuse Doyle, mulțumit în sinea lui. Se poate întâmpla oricui.

— Vedeam numai dansatoare prin fața ochilor; am fost un gogoman, ce mai – Arthur, arată-te entuziast, pericolul vine din dreapta…

Cu aceste cuvinte, Innes îi atrase atenția spre un grup de matroane care se apropiau, ațintindu-şi asupra lor privirile strălucitoare, pline de admirație. Doyle se prefăcu că nu observă avansurile lor şi îşi luă zborul, în vreme ce Innes păşi drept în mijlocul lor, pentru a pregăti apărarea şi a le întârzia din drumul lor.

Dar, în graba de a-şi găsi scăparea, Doyle dădu peste boscheții de sub scarăşi se trezi înghesuit printre fețe transpirate, bronzate şi arborând o sănătate nefirească. Unde era Pepperman? Maiorul ținuse pasul cu Doyle cât timp făcuse turul de onoare, repetând numele fiecărui atacator în timp ce se apropiau de el – de ce oare nu-şi puneau nişte năsturaşi cu numele imprimate pe

ei, în loc de butonierele acelea stupide? – dar el fusese dus de val, luat pe sus de nu-ştiu-ce tenor italian nebun. Doyle zări capul cu părul vâlvoi al maiorului ițindu-se prin mulțime, la câțiva paşi de el, dar imposibil de atins, şi înțelese că va fi nevoit să-l fenteze, de unul singur, pe acel tip bătăios, dințos. Cum zicea că-l cheamă?

Roosevelt? Da, aşa îl chema. „Theodore; poți să-mi spui Teddy.” O familie din clasa conducătoare– deşi n-ar fi trebuit să existe aşa ceva în aceastățară a celor liberi, chiar şi un idiot n-ar fi avut nevoie decât să arunce o privire prin acest salon pentru a constata că lucrurile stau cu totul altfel.

Roosevelt îi fusese prezentat drept comisar, sau cam aşa ceva, la parcuri, sau comerț interior, sau exterior.

Americanii făceau un adevărat sport național din a-şi inventa unii altora tot felul de titluri, care împreună semănau cu nişte vagoane de cale ferată, mult prea mari şi total lipsite de imaginație. Vice-superintendent al Comisarului adjunct pentru Sănătate şi Regulamente de Siguranță. Coordonator administrativ al Autorității Publice de Tranzit. Departamentul pentru Cai şi Căruțe, din Divizia de Harnaşament şi Manutanță. Nici urmă din lirismul poetic al denumirilor instituțiilor

engleze: Ministru de Finanțe, Secretar de stat, Vice-rege al subcontinentului sau Maestru de ceremonii al Lordului Şambelan.

— Am fost într-un turneu de conferințe, spuse Roosevelt, muşcând la nesfârşit din țigareta sa de foi.

Boston, Philadelphia, țărmul Atlanticului. Acum nu mai pot pleca prea departe de casă; fratele meu mai mic a murit de două luni. Alcoolul i-a venit de hac. Viața imorală. Epilepsie. Halucinații. Internare în sanatorii. A încercat să se arunce de la fereastră. Familia e înnebunită. E groaznic. Nici nu-ți poți imagina, Arthur.

De ce îmi spune asta? se întrebă Doyle. Şi de ce mă cheamă Arthur?

— Îmi pare teribil de rău, spuse Doyle.

Ce altceva putea spune?

— Mulțumesc. Ce e de făcut când cineva pe care îl iubeşti atât de mult nu mai vrea să trăiască? Nimic. Nici cel mai mic lucru. Trebuie să laşi lucrurile aşa cum sunt.

Fără să arate niciun alt semn de emoție şi fără nicio ruşine, Roosevelt îşi şterse o lacrimă care se prelingea prin spatele ochelarilor.

— Viața merge mai departe. E pentru cei vii. Trebuie să te lupți cu ea, să te străduieşti din răsputeri. Să nu te laşi bătut, până la ultima

suflare. Timpul ne duce, şi-aşa, în pământ suficient de repede.

Forța vibrantă a acestui bărbat îi trezi un sentiment de înțelegere. În fond, asta admira el cel mai mult la americani, nu? Sinceritatea, candoarea. Faptul că ei îşi exprimau liber emoțiile puternice. Nimic din formalitatea rigidăşi pălăvrăgeala ritualăîn spatele căreia se ascundeau, crispați, conaționalii săi, ca şoarecii de câmp prin tufişuri, în câmpiile din Sussex.

Roosevelt scoase țigara de foi din gurăşi se aplecă spre Doyle.

— Părerea mea despre excese de genul celor care l-au ucis pe fratele meu este următoarea: uită-te în jurul tău. Tot ce ai să vezi e bogăția, rafinamentul, blazarea. Dar, vezi dumneata, în alte locuri, pe străzile acestui oraş, e un război în toată regula: bandele de duri şi huligani din Lower East Side controlează, netulburate, cartiere întregi. Oraşul nu are putere să răspundă. Aici sunt ilustrate, foarte evident, cele două direcții de evoluție a rasei umane: una, bazată pe autoperfecționarea şi filantropia celor puternici din punct de vedere moral, care luptă să-şi adâncească cunoştințele şi să-şi exerseze puterea minții; ei sunt aceia care duc societatea mai departe.

Cea de a doua e reprezentată, fără ca ei săştie,

de cei falimentați moral prin beție şi imoralitate: două mâini invizibile care smulg bălăriile din grădina vieții. Parcă văd că, peste alte trei generații, şirurile de bețivi, hedonişti şi criminali din tatăîn fiu, care acum au cam început să se încrucişeze între ele, o să dispară cu totul sau vor fi pe cale de dispariție. De ce? pentru că li se subțiază sângele şi nu le mai rezistă trupul la excese, sau pentru că crimele lor îi ucid înainte ca ei să aibăşansa să facă pui. În felul acesta, iarba rea e smulsăşi, cu timpul, media rasei e ridicată la un nivel standard. Natura îşi are căile ei.

Bărbatul se dădu un pas înapoi, ca să cântărească mai bine efectul teoriei sale.

Doyle îl privi fix.

— Candidați pentru o funcție oficială, domnule Roosevelt?

— Am mai candidat şi în trecut pentru postul de primar al acestui mare oraş – şi nu exclud această posibilitate pentru viitor, spuse Roosevelt.

Suporterii din spatele lui Roosevelt prinseră dintr-o dată viață, părând chiar să se înalțe puțin la auzul acestei sugestii.

— Ți-ai propus să mergi în Vest cât eşti aici, Arthur?

— Nu sunt sigur dacă au fost stabilite toate locurile în care mă voi opri în cursul acestui turneu, răspunse Doyle, încă uluit de

transformarea uimitor de rapidă a acestui bărbat care, dintr-un frate îndurerat, devenise un adevărat genetician, adept al malthusianismului[7].

— Dă-l încolo de turneu, uite ce te sfătuiesc eu: du-te să vezi Vestul. E un loc neprimitor, periculos, în părțile sale sălbatice. Şi nicăieri în altă parte nu vei găsi o ambianță mai potriviră pentru a medita la nimicnicia omenească.

— Dumneavoastră mergeți adesea acolo, presupun, spuse Doyle.

— Dar vei descoperi că omul a plecat spre vest cu un alt scop, mult mai important; stăîn puterea americanilor să cucerească această frontierăşi această reuşită le va modela caracterul pentru sute de ani de-acum încolo.

— Credeți? Cum aşa?

Roosevelt răsuci țigara între degete şi privi drept în ochii lui Doyle; era evident că nu era obişnuit să i se punăîn discuție judecățile, dar Doyle nici nu clipi.

— Americanii vor ajunge să creadăîn capacitatea, dată de Dumnezeu, de a stăpâni natura. În cele din urmă, vor primi responsabilitatea de a conduce lumea civilizată.

---

[7] *Malthusianisni* — teoria lui Malthus, potrivit căreia populația globului ar creste în proporție geometrică, în vreme ce mijloacele de existență cresc în progresie aritmetică.

Dar ei trebuie să acționeze cu respect, ba chiar cu reverență. Numai păstrând legătura cu natura ne vom cultiva atitudinea potrivită pentru asumarea acestei sarcini copleşitoare. Dacă vei vizita Vestul, Arthur, la fiecare colț vei vedea imagini de o grandoare atât de uluitoare, încât îți vor schimba pentru totdeauna viziunea despre lume. Te sfătuiesc insistent să nu pierzi această ocazie.

— Mi-am dorit dintotdeauna să văd și eu nişte indieni, spuse Doyle.

Roosevelt îşi îngustă pleoapele, concentrându-şi întregul magnetism în priviri.

— Ascultă ce-ți spun: s-a vorbit mult în țara asta, într-un mod aberant, sentimental, înapoiat, despre oprirea expansiunii imperiului nostru pentru a salva viața câtorva triburi risipite prin câmpii, când viața lor e chiar mai puțin importantă, sau la fel de sălbaticăşi sordidă ca a fiarelor sălbatice cu care se însoțeau înainte de venirea noastră.

— Am citit undeva că, în felul lor, sălbatic, desigur – cu scalpări şi tot restul – ei sunt cu adevărat impresionanți.

— Nu da atenție acestor lucruri. Pielea roşie e o relicvă a Epocii de piatrăşi aşa-zisa lui noblețe înnăscută nu poate sta în calea progresului. Istoria nu-şi opreşte niciodată mersul din milă; cei

care nu sunt în stare să se dea la o parte din calea ei sunt striviți. Aceasta e soarta pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru indieni, şi refuzul lor de a se adapta la lumea în schimbare îi face complici la propria lor execuție.

Pe neaşteptate, Roosevelt întinse mâna, strângând-o pe a lui Doyle cu o forță distrugătoare.

— Mi-au plăcut la nebunie poveştile dumitale, spuse el. Holmes. Watson. Minunată treabă. Păcat că a trebuit să-l omori. Gândeşte-te câți bani ai fi făcut. Urât din partea ta, Arthur. Oricum, îți urez să te simți bine în America.

Cu un gest de comandă spre curtenii care îl aşteptau, Roosevelt porni cu paşi apăsați în direcția opusă, urmat îndeaproape de întregul grup. Innes îşi făcu apariția în locul gol rămas în urma lor.

— Despre ce era vorba? întrebă Innes.

— Un exemplu şocant al speciei cu numele de *Homo Americanus.* L-ar putea împăia, ca să-l expunăîntr-un muzeu.

— Ce zici ce adunătură? Ia uită-te şi la tipul ăla, spuse Innes, făcând un semn cu capul spre un bărbat slab, îmbrăcat în frac, cu joben şi mantie neagră, peste care îşi pusese o eşarfă albă de mătase; era prins într-o discuție, dar se tot uita spre ei. Avea fața măslinie, cu trăsături fine, ochi

de indian şi o delicatețe aproape feminină a buzelor şi nasului. Părul lung, negru, era prins într-o coadă de cal. Părea să aibă vreo treizeci de ani şi se purta cu siguranța strălucitoare a unui dresor de lei.

— Începuse să-mi vorbească despre concertul pe care îl pregăteşte şi în care fiecare instrument din orchestră este reprezentat de un alt miros, pompat în sală cu ajutorul unei maşini, ori de câte ori începe să cânte.

— Diferite *mirosuri?*

— M-ai auzit bine; parfum de roze pentru viori, santal pentru alămuri, iasomie pentru flaut şi aşa mai departe. Fiecare mireasmă pătrunde în sală printr-un canal special, care este legat şi activat de instrumentul respectiv.

— Sfinte Hristoase!

— *Zice că* are deja brevet de inventator. Smell-a-Rama: Simfonia Miresmelor.

— Cu asta m-ai dat gata.

— Nu e valabil decât în America.

Innes plecă mai departe.

Un bărbat înalt, blond, atrăgător îmbrăcat în costum de seară, se desprinse din mulțime şi se îndreptă cu un pas hotărât spre Doyle, pe la spate, strecurându-şi mâna în jacheta hainei. Observându-l cum se apropie, bărbatul elegant, cu ten măsliniu şi eşarfa de mătase se întoarse

brusc şi se îndreptă direct spre Doyle, îl luă de braț cu un gest ferm şi îl trase în mijlocul mulțimii.

— Domnule Doyle, mă simt foarte onorat, spuse bărbatul, vorbind cu accentul învăluit al unui nobil cu studii la Oxford. Tocmai am avut bucuria de a discuta cu fratele dumneavoastrăşi m-am gândit că aş putea profita de ocazie, pentru a mă prezenta.

Aşa că asta ai şi făcut, se gândi Doyle. Domnul Smell-a-Rama.

În spatele lor, domnul înalt, blond se opri şi rămase lângă perete.

— Numele meu este Preston Peregrine Raipur, dar toți îmi spun Presto. Şi eu sunt englez, de la Oxford; Colegiul Trinity, promoția din '84, adăugă filfizonul, după care reluă, pe un ton extrem de serios, fără ca expresia feței lui să se schimbe în vreun fel: Vă rog să continuați să vă uitați spre lume din când în când, dacă nu vă deranjează, domnule, şi să zâmbiți politicos, ca şi cum v-aş fi spus ceva destul de amuzant.

— Poftim?

— Suntem observați. Ar fi cel mai bine dacă această conversație nu ar dura prea mult şi ar lăsa impresia că e în totalitate de o natură superficială, spuse Presto, cu un glas din care frivolitatea dispăruse cu totul, locul ei fiind luat de o sinceritate totală, dublată de inteligență.

— Despre ce este vorba, domnule? întrebă Doyle, zâmbind pentru a satisface dorința bărbatului de a masca intențiile reale ale discuției.

— Un alt moment şi un alt loc ar fi mai potrivite pentru detalii. Sunteți în pericol. Trebuie să părăsiți imediat acest loc, spuse Presto, zâmbind larg şi făcând un semn cu capul spre o pereche care trecea pe lângă ei.

Doyle ezită; o privire aruncată, ca din întâmplare, în jur nu-l convinse că ar fi existat vreun pericol.

— V-ar conveni să vă caut la hotel mâine dimineață, să zicem la ora nouă? îl întrebă Presto.

— Nu înainte de a-mi spune, cât de cât, despre ce este vorba.

Raipur făcu semn cuiva peste umărul lui Doyle şi izbucni în râs ca prostul; apoi mormăi în barbă:

— Cineva fură cărțile sfinte ale lumii, domnule Conan Doyle; cred căştiți deja acest lucru. Sunt sigur că acest subiect merită o oră din timpul dumneavoastră, măcar pentru a vă satisface curiozitatea înnăscută.

Doyle cântări din priviri bărbatul, din cap pânăîn picioare; omul putea trece testul cu bine.

— Mâine dimineață la nouă, la hotelul Waldorf.

Omul se înclină uşor.

— Acum voi crea o diversiune; luați-l pe fratele dumneavoastrăşi plecați imediat, spuse Presto,

scoţând din buzunar o carte de vizită printr-un gest îndemânatic al mâinii. Ne vom revedea mâine.

Doyle aruncă o privire spre bucata de carton; sub numele de Preston Peregrine Raipur era tipărit un titlu: *Maharajah din Berar.*

— Maharajah?

— Vă sunt foarte recunoscător, spuse Presto, după care, ridicând iar vocea la tonul fluşturatic de mai înainte, adăugă: Şi abia aştept să citesc şi alte povestiri scrise de dumneavoastră, domnule Conan Doyle. Bravo! Bra-vo! Mi-a făcut o deosebită plăcere să vă cunosc, domnule. Toate cele bune!

Cu aceste cuvinte, Preston Peregrine Raipur, Maharajah din Berar, făcu o plecăciune până la pământ şi se îndepărtă. Pe când Innes îşi croia din nou drum spre Doyle, Presto ridică deasupra capului bastonul său negru, lucios:

— *Voila!* spuse el.

Bastonul explodăîntr-un nor de fum alb, dens, din care se zărea o coloană de foc. Lumea din jurul lui şi întreaga sală o luă la fugăîn toate direcţiile.

— Ce naiba…începu lumea.

— Vino după mine, spuse Doyle, luându-l pe Innes de braţ. Repede.

Cei doi fraţi trecură prin mulţimea agitată, pierzându-se printre cei care se repezeau afară. În spatele lor fumul se risipi şi constatară că Presto

se făcuse nevăzut.

Bărbatul înalt, blond îi observă exact în clipa în care ieşeau din muzeu şi porni grăbit în urma lor.

Afară, Doyle îl împinse pe Innes spre trăsura care îi aştepta la intrarea pe Fifth Avenue, aruncând o privire în urmă, exact la timp pentru a-l observa pe bărbatul înalt, blond ce apăruse în uşă.

— Ce se întâmplă? întrebă Innes.

— Am să-ți explic imediat, răspunse Doyle.

Săriră în trăsură.

— Unde doriți să mergeți? întrebă vizitiul.

Era Jack.

CHICAGO, ILLINOIS

Coborâse din tren în stație, exact pe peronul pe care, cu câteva zile mai înainte, se aflase şi Jacob Stern, îmbrăcată cu o rochie albastră de bumbac care ascundea contururile ascuțite ale trupului ei şi purtând o bonetă peste părul negru ca pana corbului, părea mai degrabă o verişoară sosităîn vizită la oraş, sau o profesoară de la țară, decât o femeie indiană fugită din rezervație. Îşi ascundea fața sub bonetăşi privea în jos, umilă, reuşind să nu atragă atenția asupra sa.

Visul îi apăruse din nou, în noaptea aceea din rezervație, aşa cum o anunțase bufnița: se făcea că rătăceşte, de una singură, printr-un oraş cu

clădiri înalte şi străzi largi, pustii. Mai văzuse şi altă dată acel loc şi castelul de-abia conturat, cu turle subțiri ca nişte degete, dar pe atunci era negru, mai amenințător şi întotdeauna înconjurat de deşert, nu în mijlocul unui oraş modern. Cam atât putea să-i dezvăluie noul vis, înainte de apariția Omului Negru, ca o cioară – nu-i vedea niciodată fața, ci doar cocoaşa oribilăşi părul lung, neîngrijit – care dărâma şi distrugea totul prin foc.

Oraşul părea să fie Chicago; era singurul mare oraş pe care ea îl văzuse vreodată. Nu-şi amintea să fi zărit turnul acela palid în timpul singurei călătorii făcute acolo până atunci; fusese în vizită cu şcoala, cu doisprezece ani mai înainte, ca unul dintre absolvenții liceului din rezervație, scoşi la lumină pentru a-i impresiona pe politicienii albi. Oraşul i se păruse un spațiu al furiei, confuziei şi al unei energii debordante, aşa că sperase să nu-l mai revadă niciodată. Acum, însă, avea să stea aici şi să caute, stradă cu stradă, până va găsi turnul acela, pentru că acolo trebuia să-l aştepte pe cel care avea să vină la ea.

Când Merge-Singură ieşi din gară, ea atrase atenția unui bărbat care se tot învârtea pe lângă refugiul unde trăsurile îşi aşteptau clienții. Dante Scruggs îşi mută scobitoarea în cealaltă parte a gurii şi îşi îngustă pleoapa singurului ochi bun;

când femeia cu părul negru trecu pe lângă el, gândurile drăceşti care se perindau prin mintea lui, cu mai multă regularitate decât trenurile prin gara din apropiere, începură s-o ia razna. Trecuse o lunăîntreagă de când nu mai avusese de lucru; asta fusese cam tot pe atunci pe când reîncepuse să audă Vocile şi aceeaşi frază care revenea mereu, ca un calvar.

Avem stomacul gol şi o mâncărime fără leac.

O privi cu o concentrare disperată; îi plăcea cum îşi unduieşte şoldurile în mers, cum strânge valiza în mâna puternică, tuciurie. Chiar aşa, chior cum era, tot recunoştea un indian de la o poştă.

Când vor învăța femeile astea că, pur şi simplu, n-ar trebui să umble singure? Chicago era un oraş dur; o femeie putea risca să i se întâmple ceva, în orice moment, se gândi Dante, iar femeia asta îşi forța norocul, umblând aşa, noaptea, pe lângă gară. De parcă nu era de-ajuns că-şi căuta singură bucluc, dând aşa, din dos, cu atâta neruşinare şi făcând pe alba. Era imorală, ce mai încolo şi încoace.

Pielea asta roşie avea nevoie s-o învețe cineva minte, iar Dante Scruggs era omul potrivit pentru aşa ceva. Gândul la intimitatea care se pregătea îi dădu fiori: avea să-i cunoască fiecare centimetru de piele maronie, înainte să termine definitiv cu ea. Apoi avea să o ducă până la Râul Verde.

Pentru moment, însă, aştepta un semn; uite, acolo, calul de lângă stâlpul acela. Dă din coadă o dată, spre stânga, apoi încă o dată la fel.

Da. Vocile o doreau pe această femeie...

Femeia dădu colțul străzii şi el se luă după ea.

Pe fundalul de beton, cărămidăşi fier forjat din noul Chicago, ridicat după 1871, culoarea naturală a lui Dante Scruggs se dovedea un camuflaj remarcabil. Nu era arătos, dar nici nu puteai spune că e urât. De înălțime mijlocie, blond, cu o figură copilărească, cu trăsături blânde, rotunjite, semăna perfect cu părinții săi, oameni de clasă mijlocie, care țineau un magazin în Madison, statul Wisconsin. Părea cu zece ani mai tânăr decât cei treizeci şi nouă pe care îi avea și nu ieşea cu nimic în evidență din mulțime. Nu era un bărbat solid; forța lui remarcabilă stătea în mâinile sale mari, de fermier. Putea sparge nuci cu ele. Era suficient de deştept să se țină departe de poliție şi chiar şi mai departe de puşcărie. Dante privea lumea cu ochi blânzi, inexpresivi. Nu-i puteai observa ochiul de sticlă decât dacă stăteai suficient de aproape şi-l priveai direct; irisul, albastru precum cerul, nu avea pupilă.

Dante era genul de om pe care lumea mecanizată abia începea să-l producă. Trecea prin viață fără să lase urme, în timp ce înlăuntrul său

erau numai umbre, încurcături şi dureri chinuitoare. Renunțase de multă vreme să se mai împotrivească Vocilor pe care le auzea în minte şi, cu umilința unui servitor, credea că, o dată ce le va desluși semnele, va trebui să le asculte.

Îşi imagină oraşul ca o junglăîn care el însuşi era animalul de pradă cel mai puternic; asta îi oferea o demnitate pe care o considera rezultatul eforturilor de o viață. Armata Statelor Unite îi satisfăcuse pe deplin apetitul, adăugând disciplina care făcuse din el un sergent de pluton. A fost nevoie de cincisprezece ani până când masacrul de la Wounded Knee a dovedit superiorilor lui cât de mare era entuziasmul lui Dante în a-şi dezvălui adevărata sa natură.

Soldații din unitatea lui, care îi fuseseră aproape în timpul luptelor, au confirmat că Dante îşi pierduse orice urmă de omenie după ce o săgeată a indienilor din Dakota îi atinsese ochiul. Dar, în fond, argumentau ei, cu vederea atât de puternic afectată, cum să fi putut deosebi femeile şi copiii? Armata acceptase fără entuziasm acest argument şi îi acoperise excesele. Urmase curând o trecere în rezervă, cu toate onorurile, apoi pensionarea.

Dante interpretase diferit acest ghinion; rana îi deschisese o întreagă lume nouă. Îşi imagina că ochiul pierdut fusese, pur şi simplu, întors spre

interior, pentru a clarifica Vocile. În plus, de când fusese rănit atât de grav, Vocile îi dădeau permisiunea de a-şi lua singura răsplată pe care şi-o dorise vreodată: nouă crime în trei ani, pe care nimeni nu le-ar fi putut pune în legătură cu el.

Cum avea o pensie, Dante nu avea nevoie de bani, aşa că se dedicase activităţii pe care domnii cowboy de la fermă o numeau „emoţia vânătorii” . Înainte de armată, fusese vânător de bivoli, şi nu simţea decât dispreţ pentru aceşti tipi bogaţi, leneşi veniţi din est, care ocheau bivoli ţinuţi pe loc, de la o sută de metri depărtare. Nu înţelegeau nimic; emoţia exista atunci când luai animalul de coarne, asta descoperise el. Trebuia să fii atent, pregătit, să-ţi calculezi fiecare mişcare. Îi plăcea să-şi ducă femeile la Râul Verde, să le arate drumul, încet, fără grabă, savurându-le frica în tot acest timp.

Iar asta era indiancă. O adevărată trufanda.

Pielea asta roşie habar n-avea încotro s-o apuce, asta era clar, şi nu cunoştea oraşul Chicago; studia numele străzilor, umbla la întâmplare. Lui însă nu-i păsa ce caută ea acolo, singură; gândurile de felul acesta te transformau în om şi risipeau magia. Familia ei era, probabil, în rezervaţie, acolo unde-i era locul; tipa asta era o fugară, aşa că Dante nu avea de ce să se grăbească. Când avea de-a face cu marfa de primă

mână, prefera să prelungească aşteptarea. Mai urmărise el o dată o femeie până la jumătatea drumului spre Springfield, ținându-se în umbră, aşteptând momentul potrivit pentru atac. Asta făcea pânda mai plăcută; uneori treceau zile sau chiar săptămâni până când se ivea o ocazie. Dar o dată ce punea ochii pe victimă, nu o mai slăbea până când nu termina treaba.

Ea urcă treptele unei pensiuni pe care o cunoştea şi el, pe Division Street – numai pentru femei, cu camere care se închiriau pe câte o săptămână; perfect, asta însemna că are de gând să mai stea o vreme pe acolo. Dante recunoştea tipicul acesta: o femeie vine la oraş, îşi caută o slujbă modestă, de chelneriță sau poate de croitoreasă, într-un atelier. Timpul trece şi munca face din ea o ființă oarecare, fără nume, pe care nimeni nu o observă când trece pe stradă. Se târăşte înapoiîn camera ei în fiecare seară. Epuizată, se trece repede. Mănâncăîmpreună cu alte femei străvezii la față, în sufrageria pensiunii; parcă le şi vedea, curate şi începate, prin perdelele dantelate de la ferestre. Poate că-şi va găsi o prietenă printre celelalte femei, cu care să vorbească, fără prea mare speranță, despre cum avea să-şi găsească un bărbat, care să se poarte destul de bine cu ea şi să-i ofere o viață decentă, cât de cât. Va ieşi la fumat, pe veranda din spatele

casei, scoțând rotocoale de fum în aerul rece al serii. Se va spăla în baia comună de la capătul holului, fără să-şi scoată niciodată hainele cu totul. Va adormi, însoțită de visurile ei modeste.

Femei ca nişte ceşti goale. Rătăceau prin viață, aşteptând să fi se întâmple ceva. Acum, el era aici şi aşteptarea luase sfârşit. Viața ei va căpăta un sens.

Va vedea Râul Verde.

Iat-o în dreptul unei ferestre. Etajul al doilea, spre spatele casei. Era perfect; se acomoda cu locul. Vocile îi spuseră că acum putea pleca liniştit. Ştia unde s-o găsească.

Dar pentru căîşi concentrase toată atenția asupra femeii indiene, Dante Scruggs nu observase că altcineva îl urmărea, îl pândea. Un bărbat brunet, tăcut, cu un tatuaj rotund, deosebit – un cerc străpuns de fulger – în interiorul încheieturii brațului stâng. Bărbatul aşteptă plecarea lui Dante, apoi porni încet în urma lui, amestecându-se în mulțime.

YUMA, PE TERITORIUL ARIZONEI

Niciunul dintre vagabonzii din tabără nu-şi amintea să mai fi văzut vreodată un chinez rătăcind singur pe drumuri şi, cu filosofia firească a celor care ştiu totul despre acel fel de viață, ei vedeau în asta un semn al timpurilor grele.

Aversiunea lor pentru cele două boli gemene ale capitalismului– munca şi banii – nu putea fi vindecată, dar, ca o curiozitate a acestei lumi, indolența lor le oferea mai mult timp pentru a reflecta la dimensiunile condiției umane. Vagabonzii erau conectați la mecanismul schimbărilor sociale; la fiecare oprire din drumul lor, se găseau câțiva care să studieze ziarele aruncate de alții şi să discute greşelile evidente făcute de oameni, ca nişte arheologi nemulțumiți. Aceşti rătăciți ştiau mult mai bine decât majoritatea cetățenilor că, înainte cu un an, şase sute de bănci dăduseră faliment şi că mai bine de două milioane şi jumătate de oameni rămăseseră fără slujbăîn America; acest gen de cifre îi aducea pe drumuri pe oamenii respectabili, care se înghesuiau în taberele lor şi făceau viața vagabonzilor şi mai grea. Erau oameni trişti, suferind şi plângându-se de problemele pe care le aveau cu nevasta sau povestind cât de mult duceau dorul vechii slujbe. Genul acela de autocompătimire întorcea pe dos stomacurile vagabonzilor adevărați.

Golanii mai ştiau că, în general, chinezii erau fatalişti, erau solidari cu ai lor şi țineau necazurile numai pentru ei, aşa că, atunci când un chinez îşi făcea apariția pe aici, asta chiar că era o noutate. Slocum Haney le povestise că luase un vagon de

marfă din Sacramento şi că acest chinez se afla deja în tren. Nu scosese niciun cuvânt până la Yuma, nici măcar când cineva i se adresase. Nu-l văzuse nimeni dormind sau mâncând; rămăsese tot timpul într-un colț, pândind orice mişcare, ca o pisică. Haney nici măcar nu-şi putuse da seama dacăştia sau nu englezeşte. Omul acela îi dădea fiori, chiar şi acum, când stătea singur, în spatele bărbaților strânşi în cerc lângă foc.

— Vorbeşte tu cu el, Denver, spuse Slocum Haney. Tu ai mai lucrat cu chinezii:

Denver Bob Hobbes se bucura de respectul tuturor tovarăşilor săi, datorită timpului îndelungat petrecut printre vagabonzi şi obiceiului de a vorbi fără ocolişuri; în lumea egalitară a acestor amărâți, el deținea postul neoficial de conducător emerit. Fusese şi el, pe vremuri, lucrător cu spatele; venise din Ohio pentru a participa la construcția căii ferate transcontinentale, prin anii şaizeci, când, într-o zi, pe când culegea cartofi în Pocatello, Idaho, cu vreo douăzeci de ani înainte, avusese lumina revelației şi jurase să nu-şi mai folosească niciodată mâinile în serviciul altui om, care să profite de pe urma lui.

Denver Bob îşi ținuse promisiunea şi studiase, devenind o autoritate în privința exploatării economice a clasei muncitoare. În '93 participase la demonstrațiile de la Washington, alături de

muncitorii consorțiului industrial Kelly, pentru a le susține protestul.În plus, nu exista prilej mai bun pentru mâncare gratuităşi o companie plăcută, decât demonstrațiile politice. Bob afirma că-l întâlnise pe Walt Whitman o dată, nu se despărțea niciodată de o ediție veche, cu paginile îndoite, din *Leaves of Grass*[8]şi se pricepea să vorbească despre noblețea sărăciei şi viața pe drumuri cu orice străin întâlnit în cale, pânăîl năucea complet. Dacă prezența acestui chinez deranja armonia taberei, atunci Denver Bob considera că era de responsabilitatea lui să pună lucrurile la punct.

— Pe-aici se mai întâmplă câteodată să dea frigul în octombrie, spuse Denver Bob, sprijinindu-se cu şezutul său durduliu pe o cutie goală, din cele în care se țin colacii de sârmă, şi luând loc lângă chinez. Cei mai mulți pleacă spre California la vremea asta, dar mi se pare mie că dumneata vii chiar de pe-acolo.

Îi oferi bărbatului o gură din vinul de smochine pe care îl făcuseră cu o seară mai înainte. Bărbatul clătină din cap, fără să se uite la el. Denver Bob nu era obişnuit să i se refuze generozitatea – era înalt şi solid şi cu barba lui deasă, albă, şi obrajii roşii, semăna cu Moş

---

[8]*Frunze de iarbă* — volum de poezii de Wall Whitman.

Crăciun – dar nu renunță. Nu se lăsa el aşa de uşor păgubaş.

— De zece ani există tabăra asta, de când s-a dat în funcțiune calea ferată de la Los Angeles. Sute de oameni trec prin curțile astea în fiecare sezon.

Barăcile ocupau periferia oraşului Yuma, punctul principal de legăturăîntre Los Angeles şi teritoriul Arizonei, pe malurile râului Colorado.

— Vorbeşti englezeşte, prietene?

Omul îl privi pentru prima dată drept în ochi; Denver Bob simți cum îl trec fiorii. Nu era nici urmă de amenințare în ochii aceia negri, apatici. Doar că... nu exista nimic. Nici personalitate, nici umilință sau umor prefăcut. Niciunul din chinezii pe care îi mai văzuse nu semăna şi nu se purta ca acesta.

— Caut de lucru, spuse omul.

— De lucru? Ei, tot omul trece prin asta din timp în timp, spuse Denver Bob, cu amabilitatea sa bine unsă, pe care se pricepea de minune s-o punăîn valoare. Nu ştie dacă să-şi golească stomacul sau să-şi întoarcă ceasul, glumi el. Vezi dumneata, e ca febra; mai bine te aşezi, bei o duşcăşi aştepți să-ți treacă.

— Mă pricep la explozibili, spuse omul, imun la explozia de veselie a lui Denver.

— Chiar aşa?

— Demolări.

— Da, înțeleg. Deci, te pricepi la muncă.

Orice altceva s-ar fi putut spune despre el, omul acesta nu era un golan. Nu părea făcut nici pentru mâna ieftină de lucru de pe şosele; era prea sigur pe el, prea independent. Poate fusese miner şi îşi pierduse slujba. Nu conta; lui Denver Bob, omul acesta îi dădea fiori. Dacă exista un mod prin care să-i spună sau să-l facă să plece din tabără, avea s-o facă fărăîntârziere.

— Unde pot găsi o slujbă de felul acesta?

— Ca să fiu sincer, frățioare, îți pot spune exact. Încă nu s-a terminat lucrul la linia secundară dintre Prescott şi Phoenix, care trece prin Pea Vine; am auzit că pe-acolo sunt tuneluri de săpat şi canioane de străpuns câte vrei, destul pentru două schimburi care lucrează zi şi noapte, pentru încă un an.

— Unde?

— În nord, nord-vest. Poți lua un tren de noapte până la Phoenix, uite, de-acolo, de lângă podul mobil; pleacă pe la miezul nopții şi te lasă acolo de dimineață.

— Calea ferată Santa Fe, Prescott și Phoenix.

— Chiar ea; găseşti birourile exact acolo, la gara din Phoenix. Garantez că te aranjezi imediat – în cele mai multe locuri nu găseşti de lucru la vremea asta, dar un tip cu o meserie aşa de bună ca a

dumitale are oricând căutare. Noroc, pentru dumneata şi strămoşii dumitale, adăugă Denver Bob, ridicând cutia metalică plină de vin şisorbind o înghițitură, în timp ce îşi spunea în sinea lui: amice, ți-am arătat drumul, acum fă bine şi ia-ți tălpăşița din curtea mea.

Omul nu arătă niciun semn de înțelegere sau recunoştinţăşi îşi întoarse privirea spre foc. Apoi, ceva îi atrase atențiaşi se încordă dintr-o dată, ca un ogar care a prins urma vânatului.

Înainte ca Denver Bob să poată reacționa, aerul fu străpuns de un cor de fluierături; asta nu putea însemna decât un singur lucru şi vestea se răspândi imediat în barăci.

— Vin copoii!

Poliția drumurilor şi oamenii lui Pinkerton se puseseră pe făcut ordine prin taberele de vagabonzi, după ce, în luna mai a aceluiaşi an, la Chicago începuse greva muncitorilor feroviari de la Pullman; avuseseră loc ciocniri violente, cu capete sparte, oamenii dăduseră foc barăcilor şi îi alungaseră pe toți zilierii pe care nu îi putuseră băga la zdup. În tot timpul verii, copoii trecuseră St. Louis prin sităşi apoi luaseră la rând şi taberele dinspre vest, precedați de poveştile de groază ale celor scăpați, despre cumplita tragedie prin care trecuseră frații lor. Nu mai ținea să-ți faci de cap, asta era noua politică a companiei. Se părea că

magnații drumurilor doreau ca liniile ferate şi gările să fie purificate, pentru a nu răni sensibilitățile călătorilor din clasa mijlocie, care migrau spre vest şi cu dolarii cărora Trustul îşi propusese să-şi sporească averea.

Cincizeci de vagabonzi, lenevind amețiți de fumurile alcoolului, se treziseră drept în fața copoilor care-şi făcuseră apariția din spatele unui şir de vagonete, înainte ca măcar unul din zilieri să se poată ridica în picioare. Douăzeci de gealați, strecurându-se ca nişte hoți; o ambuscadă, bâte şi bastoane de baseball – tipii erau puşi pe treabăşi cei mai mulți dintre acei vagabonzi suferiseră o bătaie soră cu moartea, mai ceva decât orice le simțise pielea până atunci. Băieții ăştia nu glumeau.

Doi polițişti înarmați cu torțe dăduseră foc barăcilor; copoii îi atacaseră din ambele flancuri, împingându-i pe vagabonzi în centrul curții, care căzând, care împiedicându-se, prinşi în capcană ca mreana în plasa pescarului. Cei mai mulți intuiau că e mai bine să se lase la pământ, să-şi ascundă capetele şi să reziste cât mai mult la loviturile ce le însângerau spatele. Oricine încerca să fugă era secerat la picioare şi lovit cu pumnii. Scăfârlii crăpau, gâturi se rupeau, sângele curgea şiroaie.

Denver Bob căzu la pământ la primul fluier, se

ascunse în spatele cutiei pe care stătuse şi aşteptă ca ploaia de lovituri săînceapă să cadă asupra lui. Se întoarse spre chinez, gata să-i strige să se arunce la pământ, dar omul dispăruse.

Un copoi din curte, un munte de om, îşi ridică bastonul, pregătindu-se să-l lovească pe vagabondul de lângă drezină, care ținea cu amândouă mâinile un sac lunguieț. Nenorocitul făcu un gest, în clipa în care bastonul îşi începuse zborul arcuit spre el; lovitura nu mai veni. Copoiul, surprins, privi în jos; rămăsese doar cu mânerul în mâini, restul bastonului fusese despicat cu o tăietură netedă, chiar deasupra încheieturii degetelor. Când el ridică privirea, golanul îşi răsuci iarăşi brațele – un chinez, naiba să-l ia – şi copoiul simți că se petrecuse ceva cu piciorul său stâng; încercă să facă un pas şi piciorul se despicăîn două, deasupra genunchiului, rostogolindu-se cu totul, de la laba piciorului până la jumătatea coapsei. O clipă mai târziu, omul îşi pierdu echilibrul şi căzu, ca un copac doborât.

N-are sens, se gândi copoiul. Chinezul are o sabie în mână. Încă nu simțea durere, dar nu putea respira. Ridică privirea şi zări talpa ghetei chinezului, ridicată, gata să-i strivească fața.

Kanazuchi nu avu timp să rostească o rugăciune

pentru gardianul mort, căci un altul apăru din spate, cu arma ridicată. Se lăsăîn jos, îl lovi cu picioarele şi omul, dezechilibrat, zbură prin aer şi se prăbuşi la pământ; Kanazuchi îl apucă de încheietura mâinii şi, cu o singură mişcare, îi smulse braţul din umăr. O singură lovitură la baza nasului, cu bastonul scăpat de gardian, şi o bucată de os spart pătrunse în creierul omului, reducându-l la tăcere.

Kanazuchi privi în jur, studiind scena din faţa ochilor săi: deşi erau mult mai numeroşi, oamenii din tabără nu opuneau niciun fel de rezistenţă. Niciunul din ceilalţi agresori nu-l observase, nici pe el şi nici isprăvile sale, căci toţi loveau pe cine apucau. Alţi câţiva îşi făcuseră apariţia printre vagoanele garate pe linia ferată, în dreapta lui. Focuri de armă fulgerau periculos în zona barăcilor incendiate, chiar în faţa sa. În spate, un râu învolburat îşi purta apele reci, nesigure.

Nu avea pe unde să scape. Era foarte probabil să fie capturat, ţinând cont de cât de mulţi erau.

Kanazuchi îşi domoli respiraţia, atent la orice zgomot, nedorindu-şi nimic, încercând să scape de frica din corp cu fiecare expiraţie măsurată.

Iată – o breşă. Un spaţiu mic,în formaţia agresorilor, pe sub turnul de apă, ducea până la podul mobil ce mergea spre est. Trebuia să se bazeze pe întuneric şi pe haosul din tabărăşi să

tină Secerătoarea de Iarbă ascunsă, ca să poată traversa cei aproape cincizeci de metri.

Un alt gardian porni în fugă spre el. Kanazuchi sări la pământ, se ridică pe sub el şi folosi inerția bărbatului pentru a-l arunca peste un acoperişîn flăcări. Câteva clipe mai târziu, bărbatul ieşi afară, urlând şi dând cu disperare din brațele cuprinse de flăcări. Silueta arzând reuşi să distragă atenția gărzilor. Asta era şansa lui; ținând Secerătoarea de Iarbăîn teacă, lipită de picior, Kanazuchi porni încet spre celălalt capăt al curții.

Aşa cum stătea, ghemuit în spatele cutiei lui, gardienii nu-l descoperiseră pe Denver Bob înaintea acestor întâmplări, aşa că el a fost singurul om din tabără care a văzut acțiunile chinezului, cât se poate de clar, de la început şi până la sfârşit. În zilele care au urmat, cu toată toleranța lor motivată de poziția şi respectul pe care îl simțeau față de el, povestea lui a părut foarte greu de înghițit. Dacă trupurile celor şapte copoi şi capetele celor doi oameni ai lui Pinkerton n-ar fi rămas acolo până la ziuă, ca să le poată vedea cu toții, ei i-ar fi spus verde în față lui Dever Bob că e un mincinos.

— Chinezul se mişca de parcă trupul lui ar fi fost făcut din lichid, nu din carne, îi plăcea lui Dever Bob să spună, dar acelea erau doar nişte vorbe, cu totul nesemnificative față de amintirea în sine;

totul se întâmpla în fața privirilor sale, dar ceea ce ochii vedeau nu putea decât cu greu să capete un sâmbure de logică.

Omul păşea calm, cu grația cuiva care se plimbă prin parc. Toți ceilalți din jur făceau gesturi bruşte, disperate – erau bărbații de pe cele două fronturi de asalt, încleştați într-o luptă cumplită. Doar prin contrast se putea sesiza silueta care trecea, liniştită, printre ei. Gardienii îl observau trecând la câteva zeci de centimetri mai încolo, se întâlneau să-i ardă una cu bastonul şi, înainte ca acesta să-şi atingăținta, se trezeau la pământ, cu membrele despicate ca mucul de lumânare şi capetele sparte. Brațele şi picioarele chinezului păreau să zvâcnească fără efort, înainte şi înapoi; la un moment dat, avusese impresia că omul plutea în aer. Când a ajuns la marginea curții şi cei doi oameni ai lui Pinkerton l-au pus la pământ cu pistoalele gata de tragere, restul copoilor aflaseră că se întâmpla ceva îngrozitor cu ei.

Acela a fost momentul în care, cu o singură mişcare rapidă, chinezul scosese sabia din teacă, pe lângă picior, o rotise de două ori într-un fel de buclă – focul se reflectase în mii de sclipiri pe tăiş– şi capetele oamenilor lui Pinkerton căzuseră ca pepenii copți.

Chinezul o luase la fugă. Se zărea ca prin ceață; în curând, dispăru.

Văzând dezastrul pe care îl lăsase în urmă, gărzilor le cam pierise cheful de luptă. Pe când ei se apucau să-şi îngrijească morţii, vagabonzii care mai erau în stare să umble îşi luau tălpăşiţa, împiedicându-se, risipindu-se în noapte, cu boccelele lor şi amintirea fragmentată a coşmarului acelei nopţi. O dată cu trecerea timpului, Dever Bob vorbea din ce în ce mai mult; mulţumită lui, în primul rând, în lumea celor necăjiţi care lucrau la căile ferate, povestea despre omul cu sabia care salvase tabăra de la Yuma deveni o legendă.

Pânăîn zorii zilei următoare, însă, întâmplarea avu şi o consecinţă mai practică – începerea urmăririi chinezului criminal.

NEW YORK CITY

O explozie uimitoare de lumină inunda bulevardul pe toată lungimea lui, dezvăluind privirii un carnaval stradal de oameni care se îngrămădeau la intrarea în teatre şi restaurante, muzee şi, mai ales, în faţa noului element de senzaţie din oraş, Kinetoscopul cu cinci cenţi intrarea, în sălile de pe amândouă laturile celebrului Broadway. Vânzători ambulanţi expuneau o mare varietate de bunuri la un preţ scăzut – jucării, pantofi, foarfeci, bretele, oale şi cratiţe. Tocilarii făceau să sară scântei din pietrele

de ascuţit; negustorii de haine vechi treceau cu căruţele, sunând din clopoţei. Oamenii ieşiţi la plimbare mâncau mere coapte, chifle calde şi scoici fierte, de vânzare pe stradă. Tinere ochioase ofereau trecătorilor porumb fiert – o ispită pe care Innes nu întârzie s-o aleagă dintre toate acestea. Unii sunau din trompetă, să-şi anunţe mărfurile, alţii se înveleau în afişe tipărite cu litere de-o şchioapă, însă majoritatea se bazau pe propriile lor glasuri; strigăte ascuţite, repetate, se amestecau neîncetat.

Vatmanii tramvaielor electrice apăsau pe claxon şi îşi tăiau calea prin puzderia de trăsuri, alungând din drum caii înspăimântaţi, încă neobişnuiţi cu prezenţa lor. Omnibuze pe două nivele purtau cu ele turiştii care plecau în căutare de senzaţii, pe străzile aglomerate din mijlocul oraşului; la fiecare câţiva metri apăreau noi senzaţii. Boemi cu berete şi eşarfe viu colorate la gât. Cartofori şi trişori îşi adulmecau viitoarea pradă. Durii cartierelor tropăiau de colo-colo, îmbrăcaţi cu pulovere în dungi şi pălării şmechereşti, cu boruri largi. Bărbaţi îmbrăcaţi după ultima modă, cu costume de lână, pălării de fetru gri şi ghetre în ton, ieşiţi să ia aer cu câte o domnişoară la fiecare braţ. Trecători în căutare de slujbă, duhnind a gin sau a vin ieftin. Poliţişti irlandezi patrulând pe trotuare cu bastoanele în

mâini. O fanfară a Armatei Salvării, răpăind din tobe, în căutare de noi recruți. Negustori de plăceri, jucători, băieți care vindeau ziare, jongleri, fugari. Vânzători chinezi de țigări.

— Îți imaginezi, Arthur? spuse Innes. E ora zece seara şi străzile sunt pline de lume. Pe Jupiter, ai mai văzut aşa ceva?

Doyle îşi privi fratele uimit de această paradă, simțind un val protector de afecțiune pentru exuberanța şi naivitatea surprinzătoare de care acesta dădea dovadă. Exista oare pericolul ca el să distrugă aceste calități prin dirijarea lui Innes pe căile pe care el însuşi începuse să le urmeze? Nu-i spusese încă nicio vorbă despre Jack Sparks sau greutățile prin care trecuserăîmpreună, nici chiar despre ce se întâmplase de când Jack îşi făcuse reapariția pe vas. Era oare potrivit să-l expună pe Innes la pericolele care, pentru Jack, erau o simplă rutină? Date fiind obligațiile sale față de soție şi familie, cât şi cele profesionale, Doyle se întreba dacă el însuşi avea dreptul să-şi pună viața în pericol.

Sparks stătea pe locul vizitiului, deasupra lor, rece şi anonim. Doyle îi studie figura pe când îi purta cu greu printre celelalte vehicule: în sinea lui, Doyle avusese multe rezerve în legătură cu starea de spirit a lui Jack, cu zece ani înainte. Se gândea la obsesiile lui, la schimbările bruşte de

dispoziție, la apetitul său pentru droguri. Nu putea decât să bănuiască prin ce chinuri cumplite trecuse acest bărbat de-atunci încoace; nu era de mirare dacă s-ar fi țicnit. Putea fi crezut?

— Acesta n-are cum să fie drumul cel mai scurt spre hotel, nu-i aşa, Arthur? întrebă Innes, fără să-l deranjeze câtuşi de puțin acest lucru.

Era prea târziu să deschidă larg uşa şi să-l alunge pe Innes departe de Jack Sparks şi tot ceea ce acesta reprezenta. Doyle revăzu în minte imaginea mâinilor soției sale,împreunate în poalăîntr-un gest calm. Fără nicio logică, figura altei femei apăru şi ea prin fața ochilor săi: Eileen Temple, actrița. Probabil că era din cauza luminilor de pe Broadway. Ştia că ea venise în oraş, rupând brusc legătura scurtă dintre ei pentru a-şi urma cariera şi a porni în căutarea norocului. O frumusețe întunecată, de tip irlandez; pasiunea pe care o trăiserăîmpreunăîl mai obseda şi acum. Vrem întotdeauna ceea ce nu putem avea, gândi Doyle. Oare ea este undeva pe-aproape în seara asta, jucând pe una din scenele teatrelor pe lângă care trecuseră, sau se amesteca în acea clipăîn mulțimea care-i înconjura? începu să studieze figurile oamenilor, parcă sperând s-o găsească. După atâția ani de intimitate cu soția lui, gândul de a o vedea pe Eileen acum îi părea străin, nepermis şi

entuziasmam. Abia dacă-şi mai amintea cum era el însuşi în vremea când o cunoscuse. Oare o va recunoaşte după atâta vreme?

Da. Avea să-şi amintească figura ei pânăîn ultima clipă a vieții.

Apoi, o altă figură prinse contur. Regina Victoria. Mândră. Demodată. Nu puteai să nu simți o puternică afecțiune față de ea. Auzea încă ecoul promisiunii pe care el i-o făcuse: era la ordinele ei, oricând, oriunde ar fi dorit. Ea nu abuzase niciodată de acest privilegiu. Iar el îşi amintea de încrederea ei oarbăîn Jack Sparks, agentul ei secret de nădejde, omul care luptase cu atâta curaj alături de el. Omul care-i fusese un prieten atât de bun…

Asta era – rădăcina furiei sale. Se simțea păcălit. Jack revenise în viața lui, aşa cum Doyle sperase întotdeauna, dar bărbatul acesta era doar umbra celui care fusese, răpindu-i lui Doyle satisfacția de a-l fi regăsit cu adevărat, încă era prea devreme pentru a fi sigur dacă mai rămăsese ceva din vechiul Sparks dincolo de umbra fantomatică de-acum, aflată la cârma trăsurii lor; ceea ce văzuse până atunci era prea puțin încurajator.

Dar Jack scăpase de moarte şi reuşise săajungă până aici printr-un miracol; poate că l-aş putea ajuta mai departe. Măcar atât îi datorez. Oare nu acestui om îi datorez norocul intrat în viața mea?

Ba da, pe Dumnezeul meu. Trebuie să o scot la capăt.

Jack îşi coborî privirea spre el, de pe capră. Era doar o părere, sau chiar zărea o sclipire de sentiment în ochii lui, amintindu-i de apropierea de altădată dintre ei? Ca şi cum ar fi auzit gândurile lui Doyle şi-l privise, ca să-l liniştească:

Sunt încă aici. Ai încredere. E nevoie de timp, nu de cuvinte, pentru a repara tot răul.

Sau nu era vorba decât de speranțele lui deşarte?

— Arthur? întrebă iarăşi Innes. Nu ne întoarcem la hotel?

Doyle îşi studie fratele cu atenție. Innes se înrolase la Puşcaşii Regali la vârsta cea mai fragedă permisă de lege; în sufletul său se simțea încă soldat şi era oricând gata de luptăşi dornic să servească interesele Coroanei. Nu dovedise el asta, dincolo de orice îndoială, prin acțiunile sale la bordul „Elbei” ? Dacă era nevoie să se destăinuiască cuiva, cine putea fi mai potrivit decât omul acesta, sânge din sângele lui şi carne din carnea lui?

— Mai întâi trebuie să rezolvăm ceva, spuse Doyle.

— Ceva? Ce anume?

Doyle respiră adânc; da, îi va spune.

— E vorba de un bărbat pe care l-am cunoscut

cândva. Se numea Jack Sparks. Lucra ca agent secret pentru Regină.

— N-am auzit niciodată aşa ceva, spuse Innes cu scepticism.

— De asta era secret, răspunse Doyle răbdător.

— Aha. Şi ce-i cu tipul ăsta, Sparks?

— Ne-am întâlnit acum zece ani. Innes, nu trebuie să vorbeşti niciodată despre asta, cu nimeni; trebuie să-mi dai cuvântul tău.

— Ai cuvântul meu, spuse Innes, căscând ochii mari.

— Jack avea un frate mai mare, Alexander. Când erau copii, Alexander a ucis-o pe sora lor. Fetița avea numai şase luni. A sufocat-o în leagăn.

— Probabil era nebun.

— Țicnit de-a binelea. Dar, pentru că nu s-a putut stabili cu precizie că era vinovat, l-au trimis la şcoală, într-o seară, cu mulți ani mai târziu, în timp ce Jack se afla la şcoală, în Europa, Alexander s-a întors. Casa lor, un domeniu din Yorkshire, a ars pânăâîn temelii şi toți cei aflați în ea au murit. Nu însăînainte ca Alexander să-și pângărească̆şi să-şi ucidă mama în fața ochilor tatălui său. Innes, şocat, îşi îngustă pleoapele.

— Teribil!

Doyle nu mai spusese nimănui povestea lui Jack până atunci, dar nu-l mira această reacție.

— Tatăl lor a supraviețuit suficient de mult pentru a-i dicta lui Jack o scrisoare în care relata crimele lui Alexander. Începând din acea zi, el a devenit cel mai mare inamic al criminalilor cunoscuți vreodatăîn țara noastră. În cele din urmă, a intrat în serviciul Reginei, ocupându-se de acelaşi lucru în numele Coroanei. Apoi, acum zece ani, Alexander şi-a făcut, în sfârşit, apariția, fiind creierul unui complot care urmărea răsturnarea Coroanei; mai erau încă alți şase complotişti şi, împreună, îşi spuneau „cei şapte” . Cu puțin ajutor din partea mea, Jack le-a dejucat planul nebunesc şi l-a urmărit pe Alexander pe continent. Totul s-a sfârşit când amândoi au căzut în hăul Cascadei Reichenbach, din Elveția.

— Dar acela, Doamne-Dumnezeule, Arthur, acela e Holmes, rosti Innes cu vocea întretăiată.

— Nu, spuse Doyle, arătând spre Jack. El este. Şi are nevoie de ajutorul nostru.

— Nimeni nu l-a mai văzut pe tata de nouă zile, spuse Lionel Stern. Are un asistent tânăr, un student teolog care vine o dată pe săptămână, să-l ajute la organizarea bibliotecii – tata uită să pună la loc pe rafturi cărțile cu care a terminat, după cum puteți vedea…

Stern făcu un semn larg cu brațul, spre scaune, mese şi teancurile de cărți din camera cu tavanul

nu prea înalt; fiecare centimetru era acoperit de cărți. Doyle, bibliofil pasionat, nu văzuse niciodată o asemenea colecție variatăşi de invidiat.

— Sistemul lui de organizare este, în cel mai bun caz, arhaic şi, când se pierde în căutările lui, ei bine, îşi scoate atâtea cărți încât, pur şi simplu, se îngroapă sub ele; odată nici n-a mai găsit uşa. A trebuit să batăîn fereastră, să atragă atenția unui trecător care a venit să-l scoată afară.

Stern arătă spre fereastra încastrată care dădea spre strada aglomeratăşi clătină din cap, copleşit de amintiri.

— Când asistentul tatei a venit aici, săptămâna trecută, şi nu l-a găsit pe tata, nu s-a alarmat – tata a mai lipsit la întâlnirile lor din trecut, fără să-i dea nicio explicație. Dar când a venit a doua oară, ieri, şi camera arăta exact aşa cum o văzuse cu o săptămânăînainte, lucrurile s-au schimbat.

Lionel îşi iubea foarte mult tatăl, în ciuda neînțelegerilor dintre ei, se gândi Doyle. Încearcăsă ascundă durerea profundă pe care o simte pentru dispariția tatălui său.

— A mai plecat aşa şi altă dată? întrebă Doyle.

— Pentru o zi sau două, niciodată mai mult. O dată a plecat la plimbare, încercând să lămurească nu ştiu ce neconcordanță biblică – îi place să se plimbe când gândeşte; asta îi menține sângele în mişcare spre creier, aşa zicea el – şi

chiar a reuşit s-o dezlege, dar între timp se întunecase şi el se afla în inima Grădinii Botanice din Bronx.

— N-avea ceva prieteni sau rude la care să meargăîn vizită?

— Eu sunt singura lui rudă. Mama a murit acum cinci ani. Mai cunoaşte şi alți rabini, erudiți, colegi; majoritatea stau în apropiere. Am vorbit cu ei; nimeni nu ştie nimic. Cu o singură excepție, tata n-a mai plecat niciodată din New York.

Innes făcu un pas înainte şi ridică de jos un manuscris deosebit, legat în piele şi purtând o inscripție înflorită care-i atrăsese privirea.

— Nu o atinge, îl apostrofă Sparks.

Innes sări înapoi, ca şi cum s-ar fi ars la focul cuptorului.

— Să nu atingi nimic. Răspunsul se află undeva în această cameră.

Agil, Sparks se strecură printre rafturile de cărți, încet, studiind cu atenție fiecare detaliu, acumulând informații. Doyle îl privea concentrat; cel puțin, din punctul acesta de vedere părea neschimbat.

— Când ai vorbit ultima oară cu tatăl tău? întrebă Doyle.

— Mi-a trimis o telegramăînainte ca eu şi Rupert să plecăm din Londra, acum zece zile; o comunicare de rutină, ne-a întrebat cum am

ajuns, cum ne-am descurcat în privința achiziției şi transportului *Cărții Zohar.*

— Tu i-ai răspuns?

— Da.

— I-ai spus ceva care l-ar fi putut face să plece undeva?

— Nu-mi imaginez ce-ar fi putut să fie. Îi trimisesem o telegramă identică, cu o săptămânăînainte, în care îi dădusem toate răspunsurile. Probabil că a pierdut-o. Grija pentru „păstrarea registrelor” nu e punctul lui forte; înțelegeți ce vreau să spun, cu toate cărțile care vin şi pleacă. Plata chitanțelor. Toate astea cad, în cea mai mare parte, în sarcina mea.

Sparks scoase din haină un cleşte lung şi extrase o foaie galbenă de hârtie din care se zărea doar un colț, sub un teanc de cărți de pe masă.

— Iată prima ta telegramă, spuse Sparks. N-a fost deschisă. N-a fost citită.

— Ce v-am spus eu? comentă Stern. Dacă ar câştiga Loteria Irlandeză, cecul s-ar putea rătăci pe-aici, pe undeva, timp de douăzeci de ani.

— E o bibliotecă teologică impresionantă, spuse Doyle, păşind printre rânduri. N-am mai văzut niciodată atâtea volume rare, în nicio colecție privată. In-cvarto, in-folio, prime ediții.

— Cred că valorează o avere, spuse Innes, aceasta fiind una din afirmațiile de care era

suficient de sigur pentru a le rosti în fața lui Sparks.

— Toți bănuții, nu prea mulți, care i-au trecut prin mâini de-a lungul anilor s-au cheltuit pe cărți, de asta sunt sigur, spuse Stern. Majoritatea au fost cadouri, donații de la prieteni şi diferite instituții.

— Un minunat tribut față de erudiția recunoscută a tatălui tău, spuse Doyle.

— Într-adevăr, nu există altul ca el, rosti Stern, aşezându-se într-un fotoliu. După moartea mamei, el a început să-şi petreacă tot mai mult timp aici, jos, de unul singur. În cele mai multe nopți dormea acolo, pe canapea, adăugă el, arătând spre dormeza prăpădită aflatăîntr-un colț al camerei. Ca să fiu sincer, eu n-am înțeles niciodată nici măcar jumătate din cele pe care le spunea. Poate că, dacă m-aş fi străduit mai mult, aș fi înțeles, iar el…

Vocea i se frânse; lăsă capul în jos, încercând să-şi stăpânească lacrimile.

— Haide, linişteşte-te, spuse Innes, aflat cel mai aproape şi bătându-l cu brațul pe umăr. Suntem siguri că-l vom găsi. Categoric. Nimic nu ne poate sta în cale.

Stern încuviința din cap, recunoscător. Sparks se întoarse şi se îndreptă spre el, fără să-şi

manifeste în vreun fel emoţia.

— În legătură cu metoda de studiu a tatălui tău, spuse el. Îşi lua notiţe din cărţile citite.

— Da. Nenumărate.

— Cu condeiul în mâna stângă; aşezat pe acest scaun, spuse Sparks, îndreptându-se spre scaunul de lângă masa de lucru.

— Cum aţi ghicit?

— Braţele scaunului sunt roase; se văd zgârieturi pe partea stângă. Purta o haină lungă, cu nasturi pe mâneci.

— Da, purta acea haină aproape întotdeauna. Aici îi era frig, de obicei; doctorul a spus că era vorba de circulaţia proastă, dar, ca să fiu sincer, tata a fost întotdeauna cam ipohondru.

Nu şi-a pierdut simţul observaţiei, se gândi Doyle. Sparks şedea pe scaunul rabinului şi fixa cărţile înghesuite pe masă, în faţa lui. Privi mai atent, întinse mâna şi ridică o carte din teanc, descoperind un bloc de hârtie albă, liniată, aflat dedesubt. Se aplecă să studieze blocul de hârtie.

— Uitaţi-vă la asta, spuse el.

Doyle şi Stern veniră lângă el; foaia de hârtie era acoperită cu schiţe, mâzgălituri, fraze notate la întâmplare, fragmente de versificaţii academice; calitatea desenelor era surprinzătoare, dovedind pricepere şi preocupare pentru detaliu.

— Da. Tata făcea mereu lucruri dintr-astea când

lucra, spuse Stern. Desena tot felul de ciudățenii când reflecta la ceva – îl ajutau să gândească mai bine. Eu obişnuiam să stau lângă el şi să-l privesc, pe când eram copil; desena scene de pe stradă, figuri de trecători.

Două imagini ocupau centrul paginii: un copac mare, cu ramuri aplecate, desfrunzite, pe care se aflau zece globuri rotunde, albe, aşezate după un model geometric şi legate prin linii drepte.

— Acela este Copacul Vieții, spuse Stern. O imagine pe care am văzut-o în cărțile cabalistice. Mă tem că nu prea cunosc semnificația lui.

Cealaltă imagine: un castel negru, solid şi amenințător, cu o singură fereastră luminatăîn turnul cel mai înalt. Sparks îşi îngustă pleoapele văzând-o.

— Parcă ar fi din, cum Dumnezeu îi zice, știți ce vreau să spun, începu Innes, pocnind din degete. Piticul şi fata frumoasă…

— „Pielea de măgar” ? întrebă Stern.

— Pielea de măgar cu păr cu tot, şi aşa mai departe, răspunse Innes.

Doyle nu-şi lua ochii de la Sparks; ceva părea să-l frământe pe acesta.

— Dar ce înseamnă*asta?*întrebă Sparks, arătând spre semnul cuneiform scrijelit în josul paginii, sub castel.

— *Shishah,* spuse Stern. În ebraicăînseamnă„şase” .
— *Numărul*şase? întrebă Sparks.
— Da, spuse Stern. Are şi alte înțelesuri, din punct de vedere cabalistic, dar e nevoie de un erudit pentru a...
Sparks se ridică bruscîn picioare, răsturnând scaunul care scrâşni pe podea. Se uită fix la patul din colțul camerei, cu o căutătură sălbatică, nestăpânită, de parcă ar fi văzut o fantomă.
— Jack? Ce-i cu tine? întrebă Doyle.
Sparks nu-i răspunse. Tensiunea plutea în aer. O conductă de apă picura ritmic pe undeva, răsunând asemenea unor focuri de armă.
— Unde e *Gerona Zohar?*întrebă Sparks.
— În seiful din biroul meu, spuse Stern. Câteva cvartale mai spre nord.
— Trebuie s-o văd. Acum.
— Vă duc eu acolo.
Sparks şi Stern se îndreptară spre uşă.
— Adu cu tine foaia aceea de hârtie, îi şopti Doyle lui Innes, care o scoase de sub cărți fără să deranjeze teancul de deasupra, după care amândoi îl urmară pe Jack, ieşind din clădire.
Lămpile cu gaz aruncau o lumină palidăîn aerul umed. Sparks mergea înainte, ca un ogar care trage de lesă; îşi auzeau ecoul paşilor pe străzile pustii la acea oră, când se apropia miezul nopții.

În umbra clădirii aflate vizavi de casa lui Stern, pe St. Mark's Place, se ascundeau doi tineri bătăuşi, cu țigara în colțul gurii. Când grupul intrăînăuntru şi se aprinse lumina în dreptul celei de-a patra ferestre din birou, unul din ei porni în goanăîn josul străzii; celălalt rămase la pândă.

Lionel Stern formă combinația seifului, scoase cutia de lemn, o aşezăpe birou şi ridicăîncet capacul. *Gerona Zohar* era mare, cu latura de aproape şaizeci de centimetri şi groasă de vreo opt, legatăîn piele veche, roasă. Stern îşi puse nişte mănuşi albe, rărite în mâini şi deschise coperta; legătura scrâşni ca o încheietură atinsăde artrită.

— Dar e pusă invers, nu? întrebă Innes.

— În ebraică se citeşte de la dreapta la stânga; acesta este începutul cărții, spuse Stern.

— Înțeleg, spuse Innes, gata să-şi înghită limba de ruşine.

Sparks studie pergamentul primei pagini, îngălbenit şi întărit de vreme, acoperit pe toată suprafața sa de cuvinte scrise de mână, ce abia se mai desluşeau.

— Dă-mi să văd hârtia, spuse Sparks.

Innes i-o întinse. Doyle îl privea pe Jack: ce urmărea?

— Acesta de aici este cumva un desen al *Cărții Zohar?*

Întrebă Sparks, arătând către o schiță de pe

marginea paginii: o carte legatăîn piele, deschisă, semănând izbitor cu aceea aflatăîn fața ochilor lor. Chiar şi scrisul de pe prima pagină semăna cu acesta.

— E posibil, spuse Doyle.

Sparks scoase o lupă, se aplecăşi examină desenul lui Stern, apoi privi prima pagină din *Gerona Zohar.*

— Tatăl tău nu a văzut niciodată*Gerona Zohar?* întrebă Sparks.

— Nu.

— Atunci, cum de a reprodus atât de exact prima paginăîn schița lui?

Sparks îi dădu lupa lui Doyle. Scrisul mărunt de pe schița rabinului Stern era identic cu cel din carte. Stern examinăşi el cele două fragmente.

— Nu pot să-mi explic, spuse el.

— Dar asta ce mai e? întrebă Sparks, arătând o formăîntunecată de pe hârtie, desenatăşi pe colțul cărții.

— O umbră, spuse Doyle, privind mai de aproape. O mână. O mână care se întinde după carte.

— Tatăl tău ți-a vorbit vreodată despre visurile sale? întrebă Sparks.

— Visuri? Nu, nu-mi amintesc.

— Unde vrei să ajungi, Jack? întrebă Doyle.

Sparks privi hârtia şi arătă spre desenul

castelului.

— Eu am mai văzut acest turn negru, spuse el.

— L-ai văzut? Unde?

Sparks îşi ridică privirea spre Doyle, ezitând.

— Într-un vis.

— Acelaşi turn?

— L-aş fi putut schița chiar eu.

— Eşti sigur că nu e un loc pe care l-ai văzut vreodatăşi apoi ți-a rămas în subconştient? întrebă Stern.

— Atunci, cum explicați desenul? întrebă Doyle. Ai spuse că tatăl tău n-a plecat niciodatădin New York.

— A venit aici din Rusia, pe când era tânăr, spuse Stern. Poate l-a văzut acolo, sau pe drum.

— Poate că era o imagine văzutăîntr-o carte, spuse Innes, luând hârtia şi ochelarii de la Stern.

— Ce fel de vis, Jack? întrebă Doyle, încercând să-i mențină atenția trează.

Sparks, încruntat, privea fix în tavan; după o vreme, începu să vorbeascăîncet ca şi cum i-ar fi mărturisit ceva lui Doyle.

— Prima dată, am avut acest vis acum trei luni. Revine mereu, din ce în ce mai intens, mereu acelaşi. Acest turn negru. Un deşert alb. Există ceva sub pământ. O frază se repetă mereu în mintea mea. *Suntem şase.*

— Şase? Vrei să spui...

— Da.

— Ca şi numărul pe care Stern l-a desenat pe hârtie.

— Da.

— Cine este Brachman? întrebă Innes.

— Brachman? Unde ai văzut asta? întrebă Stern.

— E scris aici, foarte mic, pe marginea desenului, spuse Innes, arătând cu ochelarii spre hârtie.

— Isaac Brachman e un coleg al tatălui meu, un rabin de la templul din Chicago...

— Și un erudit cunoscător al *Cărții Zohar?*

— E unul din cei mai mari învățați. Poate că v-am vorbit despre el pe vapor, chiar dacă nu i-am spus numele. Am obținut pentru el *Tikkunei Zohar,* addenda la Zohar, pentru a o studia. Rabinul Brachman a fost principalul organizator al Parlamentului Religiilor, anul trecut, la Expoziția Columbiană din Chicago.

— Tatăl tău a participat la acea întrunire? întrebă Doyle.

— Da; toate principalele religii ale lumii au fost reprezentate...

— Când ai vorbit ultima dată cu rabinul Brachman?

— Nu-mi amintesc; cu săptămâni în urmă, în

mod sigur înainte de a pleca la Londra.

— Trebuie să-i telegrafiezi imediat, spuse Doyle.

— De ce?

— Doyle presupune că tatăl tău a plecat la Chicago, să-l viziteze pe rabinul Brachman, spuse Sparks, revenind la realitate.

— Da, bineînțeles, e o posibilitate, nu? spuse Stern, brusc cuprins de speranță.

Ba încă preferabilă multor altora, se gândi Doyle.

— Ai și cealaltă carte de care te-am întrebat? continuă Sparks.

— Da, e chiar aici, spuse Stern.

Dintr-un scrin scoase o carte similară ca mărime şi formă cu *Gerona Zohar*şi o puse pe masă, lângă original.

— E o copie a *Cărții Zohar,* greu de deosebit deşi este o retranscriere recentă. Numai un învățat și-ar da seama de diferență.

— Poate vreți să vă uitați şi la ăştia, spuse Innes, care se îndepărtase de masă, ajungând la fereastră.

— Ce anume, Innes? întrebă Doyle.

— Nu sunt sigur, dar cred că sunt cel puțin douăzeci.

Cei doi derbedei de afară se înmulțiseră de vreo zece ori, iar alți zece veneau din josul străzii, să fi

se alăture.

— O bandă de pungaşi de stradă, spuse Sparks.

Unul din tipi îşi ridică privirea, îi zări pe cei patru bărbați lângă fereastră, făcu un semn spre ei şi fluieră ascuțit.

La semnalul său, gaşca se repezi să traverseze strada, spre uşa de la intrarea în clădire.

Capitolul 7

Urmărirea chinezului ucigaş a început prost şi s-a sfârşit repede. Trupele chemate de la închisoarea Teritorialădin Yuma spuneau, oricui dorea să asculte, că le era cu mult mai simplu să se descurce cu criminalii aflați deja în spatele gratiilor, căci puteai fi sigur că aceia se țineau deoparte. Ceea ce soldații aceştia ştiau despre urmărirea fugarilor ar fi putut încăpea, cu uşurință, pe spatele unui timbru. Pe lângă asta, nici ei n-au prea făcut exces de zel când au primit ordin să pornească, în mare grabă, spre depoul gării, la ora cinci dimineața, deoarece majoritatea îşi băuserăşi mințile până pe la două.

Copoii de la căile ferate şi oamenii lui Pinkerton care scăpaseră cu viață după„masacrul de la depoul din Yuma” — aşa cum, inevitabil, ajunsese să fie denumit, grație binecunoscutului stil jurnalistic de la frontieră – erau atât de copleşiți de şoc, durere sau furie oarbă, încât organizarea lor

într-o miliție eficientă s-ar fi putut face doar dacă, eventual, i-ar fi comandat însuşi Robert E. Lee, nici mai mult, nici mai puțin. Nici vorbă ca şeriful Tommy Butterfield să aducă, măcar de departe, cu o asemenea imagine.

Şeriful Tommy era cel mai vârstnic om al legii aflat la fața locului în acea dimineață. Şi-a petrecut primele zece minute după vederea măcelului vomitând, iar apoi, următoarele cincisprezece, rătăcind uluit încolo şi încoace. Nu se poate spune că ar fi contribuit la amplificarea confuziei din tabără; numai că, într-un moment în care aceşti oameni aveau nevoie de cineva care să-i unească, pasivitatea lui Tommy a permis impulsului răzbunător să scape de sub control şi să-i dezbine în grupuri răzlețe, gata să sară la bătaie, fiecare având ideea sa proprie despre cum trebuie găsit acest ucigaş. Tommy fusese ales şerif pe baza unei platforme paşnice – teritoriul țintea să devină un stat de sine stătător şi se pregătea să-şi îmbunătățească imaginea, pentru a atrage ceva bani – şi acest tip molâu, greoi la minte, care nu omorâse în viața lui pe nimeni, nici chiar din furie, prefera din principiu să se facă plăcut de oameni, decât să le spună ce au de făcut.

Nu-i era de un ajutor nici faptul că existau doi martori supraviețuitori care să cadă de acord asupra descrierii omului care purta

responsabilitatea faptelor, cu excepția faptului că avea o sabie, iar asta era greu de acceptat, chiar când vedeai pe jos un picior şi două capete tăiate. Ce sens avea ca, în ziua de azi, în era modernă, să porți sabie, când, cu ajutorul tehnologiei moderne, puteai aspira plămânii cuiva de la un sfert de milă distanță?

De asemenea, nimeni nu-i putea spune cu precizie în ce direcție dispăruse maniacul, ceea ce însemna că nu putea neglija nicio posibilitate. Vagabonzii l-ar fi putut ajuta într-o oarecare măsură, mai ales Dever Bob Hobbes, dar, ajungând la înțeleaptă concluzie că, dacă autoritățile aveau să fie nevoite să dea vina pe cineva pentru tot ce se întâmplase, ei urmau să ajungăîn capul listei, vagabonzii îşi luară, şi ei, tălpăşița încotro vedeau cu ochii.

Dar cineva, undeva, auzise pe altcineva spunând că ucigaşul era un chinez şi, când această idee se răspândi în întreaga tabără, ea se întipări repede şi adânc în mintea tuturor: cine altcineva, decât una din maimuțele alea țicnite, mâncătoare de orez, ar fi putut să ia la tocat, cu sabia, un grup de albi? Un Apaş de exemplu, spusese cineva, iar asta dădu naştere unei întregi dezbateri cu privire la barbarismul prin care rasa galbenăşi cea roşie se asemănau atât de bine.

Şeriful Tommy Butterfield nu reuşi, mai târziu,

să-şi amintească dacă el fusese primul care sugerase să fie chemat „Buckskin[9]” Frank – nu fusese el –, dar, politician recunoscut, Tommy fusese bucuros să fie creditat cu această idee. Dacă folosirea lui Frank dădea roade, putea şi el să pună rezultatele pe tapet, la următoarele alegeri. Tommy ştia că vor fi o grămadă de detalii de clarificat, înainte ca Frank să poată porni la treabă, dar acesta era singurul lucru cu care toată mulțimea adunată, în acea dimineață, în tabără era de acord: dacă exista cineva din tot teritoriul Arizonei în stare să prindă urma acelui păgân ucigaş, acela era Frank Mequerthy, zis „Piele de bivol”.

Spre deosebire de şeriful Tommy, Buckskin Frank împuşcase, înjunghiase şi strangulase o sumă de indivizi aflați de ambele părți ale legii. Frank îşi începuse cariera ilustră ca ajutor al geniului Arizonei, în materie de publicitate, Wyatt Earp, în perioada de glorie a oraşului Tombstone, pe la începutul anilor ’80. Cu mult înainte ca Wyatt să se transforme pe sine într-un adevărat erou popular al tuturor americanilor, Frank lucrase la familia Earp, pe post de om de pazăşi

[9]*Buckskin* — piele de cerb sau de căprioară; persoană purtând îmbrăcăminte făcută din astfel de piele, îndeosebi soldații americani din Revoluția americană.

barman, la Oriental Saloon, una dintre cele mai grozave case de toleranță din Vest. Wyatt era fiul charismatic al unei târfe – Frank nu putea să nu-i admire verva şi ambiția nemăsurată – şi, Când clanul Earp dobândi controlul economic în Tombstone, Frank se ținuse şi el aproape, dobândind prosperitate şi chiar puțină celebritate.

Dar, pentru un bărbat care îşi baza existența pe folosirea puştii, când trebuia să ucidă pe cineva, Frank avea un ciudat simț al binelui și răului, deloc convenabil, iar asta dusese la ruptura cu clanul Earp, atunci când el refuzase să-i ajute la măcelărirea clanului Clanton – nişte nenorociți de hoți de cai, reduşi la minte, care făcuseră greşeala fatală de a-şi băga nasul în treburile lor. Pe când Wyatt se ocupa să transforme acea ambuscadă oribilă, inegală, într-un adevărat triumf, Frank porni spre nord şi îşi consolidă reputația de copoi priceput, lucrând o vreme pe post de cercetaş, în armată, în timpul campaniilor lui Geronimo. Porecla i se trăgea de la o haină din piele de căprioară pe care îi plăcea să o poarte; cum şi-o pusese pe el, ziarele începuseră să scrie că Buckskin Frank era în stare să simtă urma unui om de la o sută de mile, chiar şi prin hățişuri, şi că putea ținti drept în ochi un şarpe cu clopoței. Dar, la urma urmelor, el învățase de la un maestru arta

prin care te puteai transforma într-un mit.

Cu excepția cazurilor când se îmbăta, Frank Mequerthy era un adevărat gentleman. Din păcate, fusese beat în seara aceea din ’89, când o împinsese pe Molly Fanshaw, drăguța lui, de pe balconul centrului comercial Whitely din centrul oraşului Tombstone. Frank fusese aşa de pilit, încât nici măcar nu-şi mai putuse aminti de ce se certaseră – Molly era tare rea la beție şi precis că-l provocase până când el nu mai putuse suporta – dar ucisese singura femeie pe care o iubise vreodată, în fața mulțimii, pur şi simplu, aşa că se recunoscuse vinovat, acceptase sentința pe viață bărbăteşte şi, în ultimii cinci ani, fusese un prizonier model în închisoarea Teritorială. Mai mult, de când Molly căzuse peste balustradă, Frank nu se mai atinsese de nicio picătură de alcool.

Tovarăşii de detenție, supraveghetorul, chiar şi gardienii îl adorau pe Frank; admirau purtarea lui curtenitoare, efectele nu exagerat de evidente ale educației sale, felul în care îşi ținea capul sus, în ciuda condamnării grele – dar îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului la infirmerie, ca asistent şef al doctorului chirurg. În perioada epidemiei de holeră din ’92, cu tot riscul imens de contaminare, Frank renunțase săptămâni întregi la somn, pentru a sta la căpătâiul bolnavilor şi a le

alina suferințele. Haina lui din piele de bivol, aşezatăîntr-o vitrină de sticlă, rămăsese centrul de interes pentru vizitatorii veniți să facă turul închisorii, care plăteau câte douăzeci şi cinci de cenți ca s-o vadă, chiar dacă le era interzis s-oşi atingă. Aproape în fiecare zi, gardienii de la poartă erau nevoiți să refuze câte o tânără impresionabilă, care încerca să-l zărească pe Frank în timp ce făcea exerciții în curte, îndurerată că legea nu-i permitea să stea de vorbă cu el între patru ochi.

Dar Frank răspundea întotdeauna la scrisorile lor, spunându-le delicat că, da, foarte probabil, destinul nu le va permite niciodată să se întâlnească, dar că, eventual, o scrisoare către guvernator, care să ateste remarcabilele sale calități, venită din partea unei femei atât de deosebite – sau a oricărei persoane importante pe care ea o cunoştea în comunitate – l-ar putea convinge pe acesta să reconsidere sentința pe viațăşi să facăîn aşa fel încât întâlnirea lor să devină realitate. Chiar în acea clipă, guvernatorul avea în fața ochilor o petiție prin care i se cerea să-l ierte pe Buckskin.

Frank îşi sădise sămânța libertății cu răbdarea lui Luther Burbank, însă a fost nevoie de sângele unui masacru pentru a fertiliza câmpia.

Şeriful a apelat la toți cei care îi erau datori.

Supraveghetorul Gates l-a sunat pe guvernator şi, până să vină vremea micului dejun, puseseră la cale o înțelegere: o *eliberare condiționată* – Frank avea să fie considerat în continuare prizonier şi supravegheat permanent. S-a convenit însă tacit că Frank putea spera la clemență dacă reuşea să-l captureze pe bărbatul vinovat de crimele de la depoul din Yuma.

La ora opt, în acea dimineață, gardienii l-au scos pe Frank din celulă; unul i-a adus haina din piele de căprioară, ținând-o de parcă ar fi fost o aşchie din crucea Mântuitorului. Pe la nouă, Frank ajunse în tabără, gata să joace rolul salvator, fiind întâmpinat de cea mai cumplită scenă a morții pe care o văzuse vreodată, jalnică scuză pentru autoritățile care se chinuiau să-i dea de cap.

Trupuri, membre şi capete de victime zăceau împrăştiate, ca piesele unui joc de cuburi, toți martorii-cheie, epuizați sau înspăimântați, dispăruseră, iar terenul mocirlos îți fugea de sub picioare. Tot entuziasmul de care Frank fusese cuprins când supraveghetorul îi explicase aranjamentul dispăru ca prin farmec. Petrecuse cinci ani în puşcărie şi, dintr-o dată, simțea greutatea vârstei. Aici, afară, erai bătrân la patruzeci de ani şi altfel de oameni puneau acum stăpânire pe Vest, nişte tipi scorțoşi, ca aceştia, oameni de afaceri, care îşi făceau aranjamentele

direct de la birou. Unul din ultimii pistolari de bună credință, John Wesley Hardin, fusese doborât în El Paso, în luna august; împuşcat în spate. Buckskin o simțise ca pe o mare pierdere, atunci când aflase; cu toate tâlhăriile lor mărunte şi gogomăniile pe care le făcuseră, frații Earp, John Wesley şi Frank fuseseră, deopotrivă, croiți pe altă măsură. O singură privire mai atentă spre cei adunați acolo şi Frank înțelese că zilele acelea dispăruseră pentru vecie.

Frank străbătu întregul perimetru, urmat de prostănacii care-l păzeau; descoperi câteva urme neclare, ale unui bărbat ce se îndreptase în goană spre podul mobil care ducea spre est, dincolo de râul Colorado. Pe când şeriful aştepta, cu răsuflarea tăiată, în spatele lui, el îşi învârti o țigară, se aşeză pe pod şi se întrebă: unde ar fi plecat el, după o crimă ca asta?

În Mexic, la mai puțin de cinci mile în josul râului din punctul în care se afla.

Apoi se văzu nevoit să răspundă la o altăîntrebare, ceva mai dificilă: dacă un bărbat înarmat doar cu o sabie îşi poate tăia drum printr-un batalion întreg de copoi de soi de la căile ferate, ca şi cum ar fi trecut printre buruieni, cum putea el, cu toți amatorii ăştia cu caş la gură, să-l doboare?

Două gânduri plăcute trecură imediat prin

mintea lui Frank: întâi, că proştii ăştia habar n-aveau cum arată criminalul, nu ştiau decât că e chinez – şi niciunul din albii pe care îi întâlnise vreodată nu putea deosebi un chinez de altul. Asta însemna că, îndată ce avea să-i cadăîn ochi un suspect destul de rezonabil, putea să-l doboare pe nemernic cu puşca lui pentru bivoli, de la o sută de metri, fără ca nimeni săştie adevărul. Naiba s-o ia de sabie, îşi aprinse țigara.

Al doilea gând era că, dacă lucrurile ieşeau prost, până să apuce să-l prindă gărzile, mai mult ca sigur că avea şanse să ajungă el însuşi în Mexic.

PHOENIX, ARIZONA

Pe când Frank stătea pe pod, fumându-şi țigara, Kanazuchi ieşea pe furiş dintr-un vagon al mărfarului de dimineață care tocmai ajungea în gara Phoenix. Se strecură sărind peste şinele dintre trenuri, atent la orice pericol care ar fi putut decurge din fuga sa. Lupta fusese regretabilă, dar nu era de conceput să fie capturat. Revăzându-şi în minte purtarea, în contextul dat, decise că nu putuse face altfel. Cu un efort de voință, alungă din minte acea amintire; dacă se gândea prea mult, pierdea din vedere esențialul. Frații lui îl

aleseseră pentru această misiune datorită devoțiunii sale totale în stăpânirea artei *budo*[10].

Vocea *maestrului*îi răsuna în minte: nu te gândi să câştigi, să pierzi, să dobândeşti un avantaj, să impresionezi şi, mai ales, nu-ți subestima adversarul. Nu aceasta este Calea.

Obosit, hămesit, se afla la mii de mile depărtare de casă; îşi reaminti căacele percepții erau numai iluzii, rezultate din identificarea exagerată cu preocupările Sinelui meschin. Nici aceasta nu era Calea. Viitorul depindea de el; dacă, din nefericire, cartea dispărută nu era readusă acasă, mănăstirea lor avea să slăbeascăşi să piară, ca un copac tăiat de la rădăcină. Calea avea să fie sortită eşecului. Gândurile legate de nereuşită nu puteau duce decât chiar la nereuşită.

Dacă nu există hrană sau apă, gândul acesta trebuie să-mi dea putere.

Aerul dimineții promitea o zi caldă; pământul era plat şi plin de praf, necunoscut lui. Ajuns la o sută de paşi de gară, Kanazuchi auzi vocile unor persoane care se apropiau; se ascunse dedesubtul unui vagon, apucându-se cu amândouă mâinile de angrenajul roților şi făcându-se nevăzut, ca un păianjen. Vreo zece oameni trecură la numai

---

[10]*Budo* — tehnică japoneză de concentrare mentală, meditație şi luptă.

câțiva metri de ascunzătoarea lui; vorbeau tare și păreau foarte siguri pe ei. Simți că se gândeau la el, simți tensiunea şi groaza preschimbându-se într-o violență evidentă, autoprotectoare.

Trebuie să te identifici cu toate gândurile şi toți oamenii; ucide Eul tău meschin şi astfel vei putea cunoaşte tot ceea ce a fost creat. S-a trimis vorbă prin telegraf, iar acum mă caută, realiză el: unul dintre bărbați rostise cuvântul „chinez” .

După trecerea lor, Kanazuchi se lăsă la pământ, scoase cuțitul şi, cu un singur gest, îşi reteză coada. Îngropăşuvița de păr sub traversa de legătură dintre şine; era timpul ca acel „chinez” să dispară.

Strecurându-se afară, se îndreptă spre gară, pas cu pas, ascuns în spatele unuişir lung de baloturi de bumbac. Kanazuchi cercetă cu atenție gara aglomerată; dincolo de grupurile de pasageri, zări birourile companiei căilor ferate din Santa Fe, Prescott şi Phoenix, obiectivul său inițial. Dar planul său trebuia amânat, cine ştie cât timp, până când această urmărire avea să se mai liniştească, iar el avea să facă rost de o nouă identitate.

La cincizeci de paşi în dreapta sa, nişte muncitori descărcau nişte baloturi masive, acoperite cu pânză, aşezându-le pe cărucioare pe

care, după aceea, le duceau către un tren mai mic, garat pe o linie din apropiere. Un bărbat înalt, gras, cu o pană la pălărie, se plimba prin jur, făcându-şi de lucru şi dându-şi importanță, ca un cocoş, făcând semne din mâini, cârâind cu o voce spartă, răstită, dar muncitorii nici măcar nu-l ascultau.

Un cufăr se răsturnă de pe cărucior şi se desfăcu, apoi, la contactul cu solul. Straturi de pachete cu haine pentru femei şi bărbați, mantale grele, imprimate şi teancuri de pantofi se risipiră peste tot. Bărbatul cu pană la pălărie se ridică pe vârfuri şi îmbrânci fără milă un muncitor; omul îl ignorăşi, calm, aruncă obiectele înapoi în cufăr. Omul cu pălărie le trase iarăşi afarăşi le aruncă la pământ, cerându-i muncitorului să le aranjeze ca lumea, înainte de a le împacheta din nou.

— Hei!

Kanazuchi se răsuci spre stânga; un bărbat venise tiptil în spatele lui, ajungând la numai doi metri distanță. Era îmbrăcat cu o uniforma albastră, purta pălărie şi o insignă pe pieptul tunicii. Se priviră fix câteva clipe care părură o veşnicie – apoi, Kanazuchi zări spaima trecând peste fața cu trăsături neregulate; înainte ca el să poată reacționa, bărbatul ridică un fluier la buze şi scoase un şuier ascuțit. Tocmai îşi ducea cealaltă mână la pistolul prins la brâu, când Kanazuchi îi

rupse gâtul şi trase trupul în spatele baloturilor. Poate că nimeni n-a văzut ce s-a întâmplat, se gândi el.

Nu: doi bărbaţi, purtând aceleaşi uniforme albastre, auziseră semnalul şi acum ieşeau din gară; pasagerii de pe peron arătau în direcţia baloturilor. Amândoi bărbaţii suflarăâîn fluiere, scoaseră pistoalele şi porniırăâîn fugă spre locul în care Kanazuchi stătea ghemuit peste cadavrul gardianului.

Un glonţ reteză balotul de bumbac chiar deasupra capului său; în partea stângă, Kanazuchi zări un al treilea gardian, venind în fugă spre el, peste şine.

Toată noaptea, întreruptă doar de propriile sale momente de reverie, Eileen, cu capul dat pe spate, îl studiase pe Jacob Stern în timp ce dormea, cu ochii mişcându-se repede, înainte şi înapoi, în spatele pleoapelor pergamentoase, cu fruntea încruntatăşi buzele zvâcnind, sau oftând, din când în când, cu respiraţia întretăiată. Nu l-a trezit, dar a fost impresionată de nepotrivirea pe care o intuia în acea imagine: bărbatul părea mai frământat de gânduri în somn decât treaz.

O rază a soarelui de dimineaţăîi atinse faţa şi, parcă trezindu-se din vis, constată că legănarea trenului încetase. Deschise ochii şi fu întâmpinată de zâmbetul cald al lui Jacob şi de ochii lui

sclipitori care o priveau cu blândețe.

— Am ajuns? întrebă ea.

— Oriunde am fi, s-ar părea că am ajuns, spuse el.

— Să ne bucurăm de încă o zi! Să ne bucurăm, prieteni! rosti Bendigo Rymer, străbătând vagonul de la un capăt la celălalt şi trezindu-i pe actorii obosiți, indiferent la murmurele lor de protest. Asemenea misticului Phoenix, noi trebuie săînviem din cenuşa amorțelii noastre de moarte și să renaștem în lumina unei noi zile!

— Mai du-te naibii, mormăi cineva.

Bendigo se prefăcu că nu auzise insultele lor, însă renunță la formula poetică, în favoarea unui raționament mai direct.

— Trebuie să prindem alt tren, doamnelor şi domnilor, iar dacă vreți să vă primiți plata în dimineața asta, o să vă ridicați fundurile de pe aceste scaune şi, cu bagaje cu tot, o să coborâți în gară!

Veşnic vulnerabili la argumentul material, actorii, încă protestând, se ridicară. De pe scaunul său, Eileen zări două pene enorme de fazan trecând în susul şi în josul culoarului. Iar şi-a pus pălăria aceea ridicolă, tiroleză, constată ea, aceea care-l face să semene cu Robin Hood degenerat. Doamne, ce tip enervant!

— Intenționezi să stai mai mult timp în Phoenix, Jacob? întrebă Eileen, coborând din vagon şi acoperindu-şi ochii cu palma, ca să se protejeze de soarele fierbinte al deşertului. Îşi simțea picioarele amorțite după somnul pe banchetă, şi o singură privire aruncatăîn oglinda pe care o ținea în mână o îngrozi: părul vâlvoi, machiajul întins. Orice dimineață era, şi-aşa, suficient de chinuitoare pentru o femeie, iar un astfel de drum înrăutățea şi mai mult lucrurile. De ce era nevoie ca el s-o vadă așa?
— Ca să fiu foarte sincer, draga mea, n-am nici cea mai vagă idee, răspunse vesel Jacob, respirând adânc. Ce aer minunat, nu-i aşa? E uscat, dar cald şi parfumat.
— E puțin cam devreme pentru mine, Jacob, spuse ea, gândindu-se că bărbatul acesta avea puterea de a face chiar şi un drum la dentist să pară un picnic în mijlocul naturii.
— Dar nu simți parfumul florilor? Atâta dulceață te amețeşte de-a binelea.
— Dragul meu, eu sunt învățată cu viața pe drumuri; pentru nişte oameni pervertiți şi obosiți, ca noi, toate gările seamănăîntre ele.
— Ce păcat; gândeşte-te ce mult ai de pierdut.
— E ciudat să auzi vorbind astfel pe cineva care nu şi-a mai părăsit biblioteca de cincisprezece ani.

— Şi care nu-şi dă seama ce greşeală a făcut, crede-mă. Dar e fantastic să călătoreşti atât de mult; probabil că ai reuşit deja să vezi întreaga țară. Care este următoarea destinație?

— Tragedianul nostru şef ne-a aranjat o săptămână de şedere în nu ştiu ce haltă uitată de Dumnezeu, undeva spre vest...

— Unde anume?

— Nu ştiu; e un fel de aşezământ religios – cum ai zis că se numea, Bendigo? îl întrebă pe acesta, în clipa în care îl văzu trecând pe lângă ei. Oaza aceea, unde ne duci.

— Oraşul Nou; cu majuscule, spuse Rymer, atent la transportul decorurilor şi costumelor în trenul de legătură. Mi-a făcut plăcere să te întâlnesc, rabinule. Fie ca Domnul să te apere de furtună.

— Şi pe dumneata, domnule.

— Doamne, câteodată mi se strepezesc dinții când îl aud, spuse Eileen.

Când ajunserăîn dreptul peronului gării, Eileen lăsă deoparte trusa de machiaj, îl privi pe Jacob fără ascunzişuri şi îi adresă un zâmbet plin deopotrivă de afecțiune şi regret.

— Îmi pare rău că vom pleca, de fapt, peste mai puțin de o oră.

Jacob înghiți cu greutate şiîşi coborî privirea în pământ, dând nervos din picior. Ce e cu tine,

Jacob? E o femeie frumoasă, care are mai puțin de jumătate din vârsta ta, pe care ai cunoscut-o cu douăsprezece ore în urmăşi cu care nu te vei mai întâlni niciodată, iar tu te porți ca un şcolar amorezat. Îşi adună gândurile, disperat să găsească un subiect de conversație.

— Ce fel de aşezare religioasă este aceea unde vă duceți?

— Cam ca mormonii, presupun. Bendigo a fost evaziv, ca de obicei, spuse ea, auzind chiar atunci vocea răstită a bărbatului despre care vorbea; întorcându-se, îl zări în depărtare, strigând ca un apucat la un amărât de muncitor care transporta costumele lor de la un tren la altul; Rymer se pricepea de minune să-i terorizeze pe servitori.

— Ca mormonii, în ce privință?

— N-a spus. Probabil că toți au câte douăzeci şi cinci de neveste; o Sodoma în toată regula.

Jacob roşi, iar Eileen îşi regretă deîndată tonul exagerat, de femeie neobişnuită să-şi cenzureze limbajul, simțind că nu se purtase ca o doamnăşi realizând cât de mult trecuse de când nu se mai aflase în compania unui bărbat care să o facă să se simtă astfel.

— De fapt, tot ce ne-a spus este că oraşul se aflăîn mijlocul deşertului şi că oamenii şi-au construit o operă, pe care vor morțiş s-o inaugureze cu un spectacol de primă clasă. Aşa că

nu prea înțeleg de ce ne-au invitat pe noi.

— Sper că locul acela nu e prea periculos.

— În comparație cu unele din văgăunile prin care am fost, cât de rău ar putea fi? De fapt, abia aştept să ajung; el spunea că acolo se construieşte un castel mare, negru, care merităîntr-adevăr văzut.

Un duş rece ca gheața n-ar fi putut avea mai mult efect; Jacob reveni imediat la realitate.

— Ce fel de castel?

Înainte ca ea să apuce să-i răspundă, un şuier ascuțit răzbătu pânăîn gară; privirea ei fu atrasăîn direcția lui Rymer şi a celor două trenuri. La cincizeci de metri mai departe, cam la jumătatea distanței dintre el şi cei doi, se întâmpla ceva în spatele unui balot de bumbac. Eileen văzu mai mulți oameni care se îndreptau spre acel loc. Era oare vorba despre o bătaie?

Din spatele lor, din gară, îşi făcură apariția doi gardieni; Eileen şi alți câțiva pasageri de pe peron le făcură semn spre baloturile de bumbac. Gardienii şuierară, la rândul lor, din fluiere şi, din fugă, îşi scoaseră pistoalele.

Undeva, se auzi o împuşcătură.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

— Nu ştiu, spuse Jacob.

— Cum ajungem pe acoperiş? întrebă Jack.

— Vă arăt eu, răspunse Stern. Dar cărțile?

— Adu-le pe amândouă, decise Doyle.
— Am crezut că era vorba să-i lăsăm să ia copia, spuse Stern.
— Da, dar nu vrem să fi se pară prea uşor, explică Jack.
— Nici măcar nu ştim dacă aceştia sunt aceiaşi oameni, spuse şi Doyle.
Se auzeau paşi pe scări. Stern strecură originalul *Geronei Zohar*într-o sacoşă uzată din piele, în timp ce Jack luă copia.
— Şi nu e cazul să aşteptăm pentru a ne convinge, încotro? întrebă Jack.
— Veniți după mine, spuse Stern. Puse *Gerona Zohar* sub braț, ținând-o ca pe o minge de fotbal, şi îi conduse afară prin uşa cea mai apropiată, apoi printr-un şir lung de camere ticsite, legate între ele prin uşi şi coridoare mici, în formă de „L” şi, în sfârşit, sus pe o scară de serviciu, rar folosită.
„Ei” erau „Gunoierii din Houston”, o bandă de huligani teribili, neîntrecuți în violențe. „Gunoierii” dominau partea de început a cartierului East Side, între Houston Street şi latura de est a Broadway-ului, de o generație, dar noile bande nu încetau să le punăîn pericol granițele, pe lângă antagonismele tradiționale cu grupările deja consacrate de „Gophers” , „Five Pointers”, „Fashion Plates” şi cu cele în plină ascensiune – clanurile din Chinatown.

Dificultățile economice, decăderea structurală a familiei de imigranți – majoritatea „gunoierilor” erau irlandezi din prima sau a doua generație – şi incapacitatea societății de a oferi o bază de susținere pentru membrii săi mai dezavantajați, toate acestea au contribuit, fărăîndoială, la înflorirea activității în bandă; dacăînsă mergeai pânăîn miezul lucrurilor, „gunoierii” nu erau decât o adunătură de oameni răi – defect de caracter care nu împiedicase, însă, pe nimeni să dobândească puterea în New York. Însă de timpuriu, de la o vârstă fragedă, vagabonzii învățau că a-şi face din crimă o carieră, chiar dacă era o cale ruşinoasă spre prosperitatea şi împlinirea visului american, era totuşi o scurtătură preferată de foarte multă lume.

Figuri inconfundabile, înspăimântătoare pentru vecinii de cartier, „gunoierii”, depăşind cifra de două sute, comunicau cu ajutorul unui vocabular alcătuit din strigăte sălbatice, războinice, inspirate de indienii pe care liderul lor îi văzuse, o dată, în spectacolul despre Buffalo Bill Cody şi Vestul sălbatic, prezentat la Madison Square Garden. Întrecând prin eleganță toate celelalte bande din East Side, ei îşi făceau apariția purtând berete din piele, foarte bine căptuşite, pe care le trăgeau peste urechi, folosindu-le în acelaşi timp drept căşti de protecție, şi cizme cu ținte şi flecuri

metalice – ca să te poată lovi mai bine – pe sub pantalonii cu vipuşcă de un roşu țipător, simbolizând iuțeala lor de picior. Şiruri, bare de plumb umplute cu beton şi bastoane învelite în piele constituiau armele lor preferate. În codul de onoare al bandei stătea scris că trebuie să-ți împuşti duşmanul pe la spate, ca un laş, pentru rezolvarea disputelor. Fie-ți mâinile mânjite cu sânge, acesta era motto-ul „gunoierilor”.

În ultimii nouă ani, „gunoierii” fuseseră conduşi de un nemernic fără milă, cu ochi răi, pe nume Ding-Dong Durham, iar acesta avea o longevitate neobişnuităîn lumea interlopă. Ding-Dong îşi croise drumul ascendent în rang, echipat cu avantajul oricărui tip care urăşte societatea – acela de a nu-i păsa, nici negru sub unghie, de valoarea vieții umane. Porecla i se trăgea de la salutul pe care Durham îl zbiera, plin de veselie, în urechile victimelor jafurilor sale, după ce îi lovea cu măciuca în pălărie. Mai avea o pasiune, pentru aceea de a compune poeme epice despre momentele mai interesante din timpul dezastrelor pe care, împreună cu cohortele sale, le comitea; Ding-Dong îi forța pe „gunoieri” să suporte, cu regularitate, recitaluri din operele sale, un act care, după unii, ar putea părea de o mai mare cruzime decât crimele pe care le imortaliza.

Mai devreme, în acea zi, Ding-Dong acceptase

un comision de la un neamț foarte atrăgător –Durham, băiat deştept, îi ghicise proveniența după accentul teuton – care îi spusese că tocmai acostase la țărm, că nu avea niciun fel de asociați pe care să se bazeze în New York şi că avea nevoie de cineva care sățină sub strictă observație un anume birou de la etajul patru al unei clădiri din St. Mark's Place, în chiar inima teritoriului lui Duster, spre nord. Dacă apărea cineva în biroul acela, băieții lui Ding-Dong trebuiau să-i prindăşi să-i aducă la el la bază, pentru ca, apoi, cârnățarul să-i interogheze personal.

Tipul acela blond, înalt, nu-i suflase lui Durham niciun cuvânt despre o carte sfântă sau despre proprietarul birourilor pe care le urmăreau, dar omul plătise jumătate din tariful gras în monedă forte, ceea ce reuşise de departe să descurajeze orice urmă de curiozitate din partea lui Ding-Dong în legătură cu intențiile covrigarului.

Dar detaliile de subtilitate ale prinderii şi aducerii cuiva înapoi pentru interogatoriu nu se potriveau cu stilul celor treizeci de „gunoieri” care năvăleau acum pe scara principală a clădirii, dintre care majoritatea erau amețiți de cocaină – sau „praf”, cum îi spuneau ei – şi de vin roşu, de proastă calitate. Cu bastoanele, cuțitele şi sacii pregătiți, aceste brute psihopate nu aveau nici cea mai mică intenție de a se abate de la procedura lor

standard de operare: să bată măr pe oricine le-ar fi stat în cale şi, dacă omul mai rămânea în viață după asta, să ducă ce mai rămânea din el înapoi, la Ding-Dong, să se descurce el.

În timp ce Stern îi conducea pe ceilalți spre acoperiş, deasupra etajului al şaselea, auziră cu toții cum „gunoierii” pătrundeau cu forța în birourile de jos, răscolind casa, spărgând geamurile, distrugând tot ce le ieşea în cale, ca nişte vizigoți cuprinşi de pandalie. Stern încuie uşa în urma lor, acțiune care le mai putea aduce două secunde în plus, după care îi conduse pe ceilalți pe acoperiş, spre nord.

Jack îi dădu lui Doyle falsul Zohar, le făcu semn să meargă mai departe şi rămase în urmă, scoțând ceva dintr-un buzunar şi lăsându-se în genunchi lângă uşa închisă. Îi ajunse din urmă chiar când ei coborau o scară micuță, spre acoperişul următor; exact în aceeaşi clipă, primii gunoieri năvăliră pe uşa din spatele lor.

Forța exploziei care urmă nu se dovedi prea mare, părând doar un şuierat teatral, dar flăcările erau puternice şi fumul mirosea a piper şi salpetru. Primii doi gunoieri căzură la pământ năuciți de detonare; un al treilea, înghițit de flăcări şi „drogat” până dincolo de limita rațiunii, se aruncă de pe acoperiş. Al treilea grup de trei dădu piept din plin cu efectul gazelor şi toți căzurăîn

genunchi, țipând ca din gură de şarpe, tuşind, orbiți. Următorii zece „gunoieri” se învățară minte şi îşi puseră batistele peste față, ținându-şi răsuflarea şi, după ce săriră peste foc prin partea laterală, începură să urle, dând ordine celor aflați pe scări; trimiteți-i pe ceilalți jos, în stradă; noi atacăm de pe acoperiş!

Jack sări de pe scarăşi se alătură celor doi Doyle; Stern porni înainte făcându-şi drum printre frânghiile de rufe, jardinierele, cuştile de porumbei şi țevile de aerisire de pe acoperişul acoperit cu catran; cam la vreo treizeci de secunde în urma lor, zece „gunoieri” ajunserăîn dreptul scăriței şi se repeziràîn urma lor. Acoperişul clădirii următoare se afla mai sus cu vreo douăsprezece trepte; Jack trase scara după el şi se opri când ajunse sus, sacrificând jumătate din avansul pe care îl aveau pentru a fixa pe cărămidă ceva dintr-un flacon. Până să reuşească să prindă fitilul scurt în materialul ca de cearăşi să aprindă chibritul, „gunoierii” ajunseră la marginea scării. Jack aruncă cuțitul, în timp ce Doyle şi Innes îi obligară, pentru moment, pe golani să se adăpostească în spatele unui horn, pentru a se feri de ploaia de cărămizi rupte din zid pe care o aruncau peste ei. Jack aprinse fitilul şi porniră iarăşi la fugă; „gunoierii” ajunseseră la jumătatea scării când încărcătura explodă, smulgând

butoanele din zid şi aruncă scara, cu tot cu primii doi tipi, înapoi pe acoperiş.

Doyle schimbă direcția, îndreptându-se spre marginea dinspre stradă a acoperişului şi aruncând o privire îngrijoratăîn jos, spre aerul întunecat al nopții; un grup compact de „gunoieri” ținea pasul cu ei jos, pe stradă, în timp ce alții porniserăîn fugăînainte, încercând să descopere un loc pe unde săîntre în clădire, să urce până sus şi să le taie retragerea. Înjurând şi scoțând strigăte ascuțite de luptă către prada aflată pe acoperiş, ei semănau, după părerea lui Doyle, cu sălbaticii din epoca de piatră, porniți la vânătoare – şi nici nu se putea spune că era prea departe de adevăr.

— Bună treabă să ai pe-aproape un tip ca Jack, spuse Innes apropiindu-se de el, la marginea acoperişului.

— Într-adevăr, spuse Doyle.

— Ce n-aş da să fie şi Enfield aici, spuse Innes, trăgând un foc imaginar spre „gunoierii” de pe stradăşi îndreptând asupra lor o privire furioasă.

Era în elementul său, observă Doyle cu mândrie.

— Pe aici, spuse Stern.

Acoperişul clădirii următoare se dovedi a fi ultimul din rând; mai departe, în stânga, urma un gol de vreo trei metri, adânc de cincisprezece, căruia nu i se vedea capătul în întuneric. Se oprirăşi se uitarăînapoi, spre derbedeii care-i

urmăreau şi care, cu două acoperişuri în spate, formaseră, în naiva lor ingeniozitate, o piramidă umană; Jumătate din grup ajunsese deja deasupra zidului rămas fără scarăşi acum îi ajutau şi pe ceilalţi să urce şi ei.

— Va trebui să sărim, spuse Jack.

— Chiar e necesar? întrebă Doyle.

— Numai dacă nu ai tu o altă propunere, spuse Jack, aşezând o scândură peste cărămizi şi formând astfel o mică rampă.

— Dar cărţile? întrebă Stern, care nu făcuse nimic pentru a atenua impresia lui Doyle despre firea sa încăpăţânată.

— Mă descurc eu, spuse Jack.

Jack luă ambele cărţi de la cei doi bărbaţi, făcu un pas înapoi, îşi luă elan şi sări fără greutate de cealaltă parte, aterizând drept în picioare.

— Urmezi tu, spuse Doyle.

— Nu prea îţi plac înălţimile, nu-i aşa, Arthur? spuse Innes, luându-şi avânt. N-ai să păţeşti nimic.

Stern îl urmă: Jack şi Innes îl prinseră, căci era cât pe ce să cadăşi îl traseră peste margine.

Doyle se retrase cât de mult putu pentru a încerca să sară, îşi făcu curaj, regretând că nu era încălţat cu pantofii săi înalţi, cu tălpi moi, porni la fugăîn disperare şi închise ochii atunci când rămase suspendat în aer. Căzu de cealaltă parte

cu zgomot, lăsând urme în acoperiş, abia respirând.

— Te simți bine, Arthur? întrebă Innes, ridicându-l de jos.

Doyle încuviință cu un gest al capului, trăgându-şi cu greu răsuflarea.

Se apropie de Stern, care stătea la marginea acoperişului următor, privind fix, cu teamă, spre clădirea aflată la câțiva paşi mai jos.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Innes.

— Porțile Iadului, spuse Stern.

— Aici? în New York? se miră Innes. Am crezut că sunt în Wapping.

— Ce vrei să spui? întrebă Jack.

— Aşa se numeşte clădirea asta. E celebrăîn oraş; peste o mie de oameni locuiesc acolo, în mahala.

Chiar privită de sus, în mijlocul celorlalte clădiri prăpădite, aceea ieşea în evidență. Zeci de corturi amărâte se înghesuiau pe acoperişşi se simțea o duhoare cumplită, greu de suportat; murdărie, excremente, boală, carne stricată.

Strigătele dezlănțuite în dreptul despărțiturii dintre blocuri, cărora le răspundeau altele, de jos, din stradă, anunțau sosirea iminentă a „gunoierilor”; nu aveau unde merge, decât înainte.

Cum alergau peste acoperişuri, mai multe capete apărură din corturi, privindu-i; fețe albe ca

ceara, înfometetate, chinuite de lipsuri. În interior se zăreau alte siluete strânse în jurul câte unui foc plăpând, aşteptând, indiferente, alte nenorociri. Aproape de celălalt capăt al acoperişului, cei patru auziră ecoul strigătelor derbedeilor din urmăşi glasuri identice venind chiar din fața lor; avangarda celor de jos reuşise să-i depăşeascăşi să urce pe următorul acoperiş, tăindu-le calea. Urmându-l pe Stern, reuşiră să se retragăşi descoperiră o uşă care-i ducea direct prin Porțile Iadului.

Asemenea duhorii de pe acoperiş, priveliştea de-aici era cutremurătoare: un abator, un câmp de bătaie lăsat pradă putreziciunii sub razele soarelui. Obligați să-şi acopere gura şi nasul, toți patru se chinuiau să nu vomite. Stern gemu fără să vrea. Jack le dădu nişte mici capsule de amoniac, pe care le sparserăîn batiste; reuşiră să neutralizeze parțial mirosul, dar substanța le ardea ochii. Acum rămânea doar să-şi croiască drum prin acest cimitir de coşmar; gazele toxice emanate lăsau în urmă un uşor abur fosforescent, ca o palidă scuzăîntre pereții îmbibați de fum de lampăşi de sobă cu kerosen.

Coridoarele întortocheate şi scările clădirii păreau să nu ducă nicăieri; fiecare etaj părea să fi fost demolat şi apoi reconstruit la întâmplare. Străbăteau, mai departe, cameră cu cameră, fără

ca vreunul din locatari să protesteze împotriva prezenței lor; obişnuiți cu invaziile, ei nu mai aveau simțul granițelor care trebuie apărate. Nu se zărea niciun fel de mobilă, cu excepția paturilor imense de scânduri, de unde nenumărate perechi de ochi îi priveau înfricoşați din întuneric. Trupuri semănând cu nişte insecte umflate se dădeau brusc la o parte la trecerea lor. Şobolani agresivi, de mărimea unor terrieri, se opreau să-i privească, mai puțin înspăimântați decât oamenii. Deschizând o uşă prin care câteva raze palide de lumină pătrundeau în cameră, rămaserăşocați la vederea peretelui mişcător din fața lor, până când realizară, în cele din urmă că, de fapt, ceea ce se mişca era un strat compact de gândaci.

Într-un spațiu cavernos, Doyle pierdu şirul după ce estimă că acolo locuiau vreo şaizeci de oameni, dintre care cei mai mulți îşi căutau mângâierea într-un somn greu ca moartea. Mirosul era din ce în ce mai greu, pe măsură ce coborau, şi peste tot domnea o tăcere adâncă, înspăimântătoare. Găsiră o familie de şase persoane, înghesuite în jurul unei lumânări, în spațiul strâmt de sub casa scării; toți îi priviră cu aceeaşi ochi goi, lipsiți de expresie, strângându-şi în jurul lor boarfele prăpădite. Doyle citise cumplitele relatări ale lui Dickens despre săracii Londrei la mijlocul secolului, dar nimic din ceea ce văzuse el nu egala

această degradare intolerabilă. Violența acestui iad înghețat era în primul rând spirituală. Cât de mari erau speranțele cu care aceste suflete blestemate sosiserăîn Lumea Nouă? se întrebă Doyle, copleşit de milă, înțelegere şi groază.

Îşi croiră drum anevoie şi coborâră trei etaje înainte de a-şi da seama că nu mai auziseră niciun sunet făcut de bărbații care-i urmăreau. Se părea că existau anumite locuri unde nici chiar „gunoierilor” nu le dădea mâna să se aventureze. Le-ar fi venit mai uşor să ajungă pe ocolite pe acoperiş, lăsând o parte să aştepte jos în stradă. Într-adevăr, când se uitară pe una din ferestrele murdare din casa scărilor, dădură cu ochii de cei cincisprezece în cap, postați în fața uşilor de la intrare.

— Ce facem? întrebă Stern.

Jack nu-i răspunse; privi de jur împrejur ca pentru a-şi regla busola interioară, apoi îi conduse spre capătul de vest al clădirii, într-o camerăîn care se aflau şase grupuri compacte, comasate pe platforme de lemn; familii întregi, descoperiră ei, îi priveau ca nişte animale rănite, aşteptând ca agresorii să-şi încheie treaba. Doyle observă că unul dintre grupuri apăra trupul firav, acoperit, al unui copil mort. Jack deschise singura fereastră a camerei şi măsură distanța până la clădirea următoare; doi metri şi jumătate şi o bară de

metal. Înfricoşaţi, locatarii se dădură la o parte, iar Jack scoase o bară scurtă de fier de sub hainăşi desprinse o scândură groasă din podea. Lucra înverşunat, dar pe faţa lui nu se citea nimic; părea să fie singurul dintre ei pe care nu-l afectase această călătorie prin clădire. Modul său de lucru în bătaia focului, care, altădată, fusese pentru Doyle un model de vigoare eroicăşi curaj, era acum dirijat de o eficienţă brutală.

Aşezară scândură peste bara de metal, sprijinind-o de pervaz la ambele capete. Jack porni primul, ca să vadă dacă rezistă la greutatea lui, scândură se curbă puţin când el ajunse la mijloc, dar ţinu. El sparse fereastra de la celălalt capăt, scoţând un şuierat feroce spre întunericul din interior pentru a-i descuraja pe eventualii locatari şi a-i împiedica să-şi apere teritoriul. Îl urmă Stern, strângând *Cartea Zohar* la piept, apoi Innes şi, în cele din urmă, Doyle, a cărui greutate puse din plin la încercare rezistenţa scândurii. Nu putuse săînchidă complet ochii, căci ar fi fost prea riscant, dar nici nu îndrăznise să priveascăîn jos; când scândurăîncepu să scârţâie, el se afla exact la mijlocul drumului şi, drept răspuns, scoase un ţipăt de spaimăşi încremeni pe loc până ce scândurăîşi încetă balansul şi apoi încă puţin, până când nu se mai mişca deloc.

În ciuda imboldurilor frenetice ale celorlalţi,

Doyle părea complet incapabil să mai facă un pas înainte; ceva se scurtcircuitase în legătura dintre creier şi picioarele sale. Chiar şi atunci când strigătele şi răcnetele războinice venite de jos, din stradă, dovediră cățipătul îi adusese pe „gunoieri" la ei, pe latura clădirii, el tot nu reuşi să se mişte. Chiar când pietre şi aşchii de lemn începură să zboare în jurul său, el nu reuşi să-şi convingă picioarele căîncă un pas făcut pe scândurănu putea s-o rupăşi să-l arunce la pământ; în schimb, fisura din scândurăîncepu să se întindă, ca o pânză de păianjen.

— Haide, Arthur…

— Doi paşi, bătrâne!

Bucata de lemn de sub picioarele sale părea să se subțieze până la dimensiunile unei scobitori; o singură mişcare, în orice direcție, şi ai terminat cu viața, îi țipa un glas în creier. Cei trei bărbați de la fereastrăîşi mişcau buzele şi îi făceau semne cu brațele, dar Doyle nu părea nici să-i audă, nici să-i recunoască, resemnat să petreacă o eternitate fixat în acel moment. O piatrăîl lovi în umăr, dezechilibrându-l; durerea ascuțită pe care o simți avu efectul salutar de a-i limpezi mintea şi de a-l face iarăşi stăpân pe membrele sale.

— Dumnezeule! strigă el, realizând ce i se putea întâmpla.

Făcu un pas lung pe scândurăşi aceasta se

curbă la mijloc, apoi formă un unghi şi se rupse de tot; întinse cu disperare mâinile şi reuşi să se prindă de ceva, în timp ce scândură căzu cu totul. Îşi ridică privirea spre Jack, încadrat în fereastră, simți ceva rece în mâini și constată că se ținea de capătul încovoiat al barei pe care Jack o strângea cu toată puterea. Jack şi Innes îl traserăîn sus, prin fereastră, peste pervaz, ca pe un păstrăv obosit de efort.

— Am uitat că te dai în vânt dupăînălțimi, spuse Jack.

— E ca mersul pe bicicletă, spuse Doyle. Nu se uită niciodată.

Cărămizi şi sticle se spărgeau de perete împrăştiind cioburi de sticlăîn jurul lor. Un al doilea atac venea de sus; „gunoierii" de pe acoperişul Porților Iadului descoperiseră, la rândul lor, locul unde se aflau.

— Încă n-am scăpat, spuse Jack.

Doyle încuviință, şi se ridicăîn picioare; avea genunchii pantalonilor zdrențuiți şi degetele de la picioare pline de sânge. Intrarăîn holul noii clădiri, coborâră un etaj pe prima scară care le ieşi în fațăşi, imediat, îi auziră pe derbedei spărgând uşile cu două etaje mai jos. Loviturile de pumn şi strigătele venite de sus dovedeau că grupul de pe acoperiş reuşise, la rândul său, să sară de cealaltă

parte; erau prinşi în capcană, ca într-un cleşte din care nu mai aveau unde să scape.

Un alt zgomot răsuna în aer, un uruit abia şoptit, care creştea uimitor de repede în intensitate, ameninţându-i din toate direcţiile în acelaşi timp. Pereţii se zguduiau, bucăţi de tencuială pluteau prin aer, balustradele şi becurile atârnate în tavan tremurau, iar intensitatea tumultului crescu atât de mult, încât părea să-i asurzească. Jack se repezi cu umărul în uşa aflată chiar în faţa lor; se repeziră cu toţii după el, intrând într-un apartament neocupat şi rămaseră uimiţi văzând vagoanele luminate ale unui tren care trecea în goană, la numai câţiva paşi de fereastră.

— Trenul suspendat, spuse Stern. Mulţumesc lui Dumnezeu; acolo e Second Avenue, aproape că uitasem unde ne aflăm.

După trecerea trenului, se strecurară afară pe fereastră, ajungând pe peronul staţiei şi se opriră să se odihnească acolo, un etaj mai sus faţă de nivelul străzii pline de magazine pustii, de o parte şi de alta, întinzându-se spre nord şi sud, cât vedeai cu ochii. „Gunoierii” nu se vedeau şi nu se auzeau nicăieri.

— Am douăîntrebări, spuse Jack, privind fix spre şinele strâmte. Unde este următoarea staţie şi

când vine următorul tren?

— Următoarea stație e spre nord, pe Strada 14, cam la nouă cvartale mai încolo, spuse Stern arătând înainte. Trenurile vin la câteva minute o dată.

Jack o luă la goană spre nord, strecurându-se cu agilitate printre şine şi traversele de lemn, în timp ce ceilalți încercau sățină pasul cu el. Doyle nu reuşea să-şi potrivească pasul cu lățimea ciudată a spațiilor dintre traverse, se împiedica des şi rămase curând în urmă, aşa că fu primul care auzi strigătele de triumf ale „gunoierilor" când descoperiră modul în care ei reuşiseră să iasă pe peron.

Privind peste umăr, Doyle îi văzu pe derbedei năvălind peste terasamentul suspendat, la două cvartale distanțăîn spatele său; alergau în urma lui chiar de-a lungul liniei, deasupra, iar ecoul strigătelor şi chiotelor lor demente răsuna cumplit în acest canion artificial al străzii.

— Hai, Arthur, nu te uita înapoi, spuse Innes, încetinind pasul pentru a rămâne alături de el.

Doyle încuviință cu un gest al capului. Cu plămânii aproape arzând şi incapabil să mai scoată vreun cuvânt, cei doi frați îşi foloseau ultimele forțe în încercarea de a-l urma pe Jack, dar agresorii, departe de a se da bătuți, mai aveau

în plus şi avantajul cunoaşterii terenului: pe când se îndreptau spre nord, distanța dintre ei se micşora tot mai mult, încet dar sigur. Cei care alergau jos, în stradă, reuşiră chiar să-i depăşească. Pe latura paralelă, care ducea spre sud, trecu un tren, acoperind pentru moment zgomotul paşilor lor peste stratul de zgurăşi răsuflarea lor întretăiată. Pietre şi sticle începură să zboare pe lângă ei, arătând că„gunoierii” erau din ce în ce mai aproape. Doyle zări cu coada ochiului o clădire care semăna cu un castel elvețian de turtă dulce ridicat la marginea peronului şi se întrebă dacă nu cumva avea halucinații. Un indicator stradal îi apăru în raza vizuală: mai aveau trei cvartale.

Jack se opri brusc în fața lor şi aruncă o canistrăîn spațiul din ce în ce mai mic dintre frații Doyle şi „gunoieri”: un fum albicios, mirosind a piper, se ridicăîn aer, dar derbedeii învățaseră câte ceva din înfruntările anterioare şi săriră iute de cealaltă parte, sau aşteptară pânăce norul se risipi. Întârzierea era doar de câteva secunde.

Stația se zărea acum în fața lor, dar distanța dintre grupuri era de mai puțin de cincizeci de metri şi se micşora rapid – gata să cedeze, muşchii lui Doyle erau cuprinşi de crampe dureroase, iar Jack părea să nu mai aibă nicio şmecherie la îndemână – când un uruit puternic, însoțit de

bubuituri, răsună pe peron. Siluetele „Gunoierilor din Houston” se vedeau acum foarte clar, în conul de lumină al trenului care se îndrepta în viteză spre ei. Încă o sută de metri până la peron; Innes îl apucă pe Doyle de brațşi-l împinse spre finiş, ca un jocheu irlandez.

Sirena asurzitoare a motorului în plină vitezăîi forță pe „gunoieri” să se tragă deoparte; unii săriră jos, în stradă, iar alții se agățară de cadrul metalic exterior, în timp ce trenul trecu pe lângă ei în goană. Doyle se împiedicăşi căzu cât era de lung, zdrelindu-şi mâinile pe stratul de zgură. Găsind, nu se ştie de unde, o rezervă de forță supraomenească, Jack îşi făcu apariția lângă ei şi, cu ajutorul lui Innes, îl ridicăşi-l aruncă pe Doyle pe peron exact în clipa în care trenul puse frâne şi trecu pe lângă ei, oprind în stație.

Uşile se deschiseră. Stern avea *Canea Zohar;* Innes îl trase pe Doyle în ultimul vagon gol, se prăbuşiră amândoi, epuizați, pe ultimul rând de scaune. Când trenul porni din nou, Jack aruncăîn urmă copia falsă a *Cărții Zohar*şi, împreună, priviră cum atacul final al grupului de bătăuşi regrupați rată de puțin ținta.

Capitolul 8

Când soneria de la uşăîl trezi dintr-un somn ca de moarte, a doua zi, în patul preşedintelui

Cleveland, Doyle uitase complet de întâlnirea stabilită cu Peregrine „Presto” Raipur, pretinsul maharajah din Berar. Urmă un întreg val de scuze de ambele părți, iar Doyle comandă micul dejun. Jack, careîşi petrecuse ceea ce mai rămăsese din noapte într-unul din imensele saloane ale apartamentului, apăru ca o nălucă, în timp ce Stern şi Innes – dragul, capabilul Innes pe care te puteai într-adevăr baza – sosiră cu o binevenită porție de cafea. Doyle, în picioare, încercă să-şi calmeze durerile persistente din încheieturi, doar vag preocupat de scena a cărei principală cauză fusese, cu o searăînainte, în holul hotelului, când sosise după miezul nopții, plin de zgură, cu genunchii însângerați ieşind prin găurile din pantaloni; un alt turist care găsise distracție şi aventurăîn bătrânul New York.

Jack şi Presto se cântăreau din priviri, ca nişte şahişti în fața tablei de joc; Jack reuşi, în cele din urmă, să-şi domine adversarul, dar nici Presto nu cedă prea uşor. Deşi era încăîmbrăcat conform rolului său – jachetă de călărie, apărători de piele, cizme înalte şi o vestă roşie de catifea –, era limpede că filfizonul al cărui rol îl jucase la petrecere era o simplă invenție. Privirea directă, susținutăşi plină de siguranță, vocea cu un plăcut ton de bariton; în loc să fluture, asemenea unor porumbei speriați, mâinile sale se mişcau cu

gesturi mătăsoase, sigure, care te puneau pe gânduri în privința poveştii sale despre o altă carte care dispăruse.

Un manuscris rar al *Upanişadelor*, partea centrală din *Rig Veda,* constelația cărților care formau baza religiei hinduse, fusese furat cu şase luni mai înainte dintr-un templu sfânt din cetatea Golcanda, în principatul indian Hyderabad. Furtul fusese ținut secret de stat din ordinul lui Nizam al şaselea, maharajahul conducător al Hyderabadului, considerat de mulți drept cel mai bogat om din lume. Când se hotărâse să caute pe cineva care să investigheze actul criminal, Nizam îl chemase la el pe vărul său îndepărtat, de aceeaşi vârstă cu el şi provenind dintr-o familie de prestigiu, Presto Raipur, cel care îşi făcuse educația în Anglia şi care fusese unul dintre puținii membri ai generației sale privilegiate care îşi dedicase viața altor țeluri decât satisfacerii propriilor plăceri destrăbălate.

— Asta înseamnă că sunteți cu adevărat prinț? întrebă Innes.

— Într-un cuvânt, şi o spun cu oarecare jenă, da; tehnic vorbind, sunt maharajahul din Berar, titlu care, vă asigur, sună mult mai impresionant decât este în realitate.

În timp ce vorbea, Presto răsucea, cu agilitate, o monedă de argint între degetele sale lungi şi

subţiri.

— De ce?

— Acum patruzeci de ani, într-un acces de loialitate îndreptat într-o direcţie greşită, bunicul meu a donat pământurile care ne aparţineau dintotdeauna lui Nizam, conducătorul provinciei vecine, Hyderabad. Nizam a cedat controlul asupra proprietăţilor noastre britanicilor, în contul unei datorii mai vechi. Tatăl meu, furios, a renunţat la titlu şi şi-a scandalizat şi mai mult familia, plecând fără un ban şi însurându-se cu o englezoaică. A lucrat ca bancher şi a locuit la Londra, unde eu m-am născut şi am fost educat.

Presto se opri, făcu dispărută moneda şi, cu o extraordinară stăpânire de sine, studie pe îndelete reacţiile lor.

— Am început să mă interesez de magie pe când eram copil şi mergeam la spectacole de caritate: Presto, avocatul prestidigitator!

Făcu un gest şi moneda reapăru în mâna sa. Doyle se opri din mers, sorbi cafeaua dintr-o înghiţiturăşi, pentru o clipă, uită de durerea de genunchi. Stern şi Innes se aplecarăînainte, nerăbdători. Numai expresia feţei lui Jack nu se schimbă, el păstrând aceeaşi privire rece, analitică.

— Văd că aţi devenit atenţi, spuse Presto.

— Vă rog, continuaţi, spuse Doyle.

— În copilărie, în fiecare varăîmi vizitam bunicul, care încă trăieşte ca zălog la curtea lui Nizam din Chow Mahalla; fiul lui Nizam, actualul prinț, şi cu mine eram tovarăşi de joacă. Prietenul meu a urcat pe tronul Hyderabadului acum unsprezece ani, la vârsta de optsprezece ani; nu l-am mai văzut decât rareori după ce mi-am început cariera de avocat pledant – am fost unul dintre primii oameni cu moştenire rasială mixtă care au apărut la bară, ceea ce pentru mine este o mare mândrie – şi acum şase luni am primit o solicitare urgentă de a-l vizita pe Nizam în Madras. M-am gândit că, în mod sigur, bunicul are probleme cu sănătatea, aşa că am pornit în călătorie. În realitate, am constatat că bunicul e, după cum se spune, în plină formăşi că trăieşte cu o superbă dansatoare în vârstă de cincisprezece ani...

— Zău? interveni Innes. Câți ani are?

— Are optzeci şi cinci de ani şi este un libertin la fel de convins. Trebuie să vă explic că ei nu împărtăşesc convingerea creştină conform căreia plăcerile pământeşti au un efect negativ asupra sufletului; dimpotrivă, unii dintre hinduşii cei mai devotați cred că drumul spre Rai trece prin satisfacerea simțurilor.

Doyle îşi drese vocea teatral, iar Innes închise

gura rămasă o clipă căscată.
— Pe cât de fericit am fost să-l găsesc pe bunicul aşa de bine dispus – nimfa lui era într-adevăr delicioasă – n-am înțeles deloc scopul vizitei mele în următoarele trei zile, până când Nizam s-a întors de la o vânătoare de tigri, în noaptea aceea am luat masa împreunăîn apartamentul său privat– prietenul meu şi-a petrecut ultimii douăzeci de ani decorându-şi palatul la concurență cu excesele lui Ludovic al XIV-lea: mai întâi, un closet de aur masiv, teribil de lipsit de gust şi totuşi impresionant – şi atunci mi-a vorbit despre *Upanişadele* dispărute. Delictul avusese loc în plină noapte; nu se ştia nimic şi nimeni nu se oferise să aducăînapoi cartea în schimbul unei recompense, pe care Nizam ar fi fost bucuros să o plătească.
Datorită cunoştințelor mele juridice, Nizam presupusese, oricât de ilogic ar părea, că eu eram singurul care putea aduce lumina în acest mister. Când am încercat să-l refuz politicos, menționând deosebirea mică, dar crucială dintre un avocat şi un polițist, Nizam şi-a exprimat înțelegerea pentru atitudinea mea şi apoi, ca din întâmplare, mi-a şoptit că ar fi păcat dacă nu i-ar mai putea asigura bunicului condițiile de viață cu care, tot timpul îndelungatei sale vieți, se obişnuise atât de bine.
— Ei, dar asta e şantaj curat! comentă Innes.

— Rostit cu zâmbetul pe buze; prietenul meu Nizam are personalitatea unei cobre. După cum vă puteți imagina, gândul de a-l aduce pe bătrân la Londra după optzeci şi cinci de ani de extravaganță princiară era insuportabil – un dezastru absolut pentru viața mea mondenă –, aşa că am fost de acord să-l ajut cum voi putea. Pentru efortul meu, am primit de la Nizam ceea ce, după standardele oricui, înseamnă o sumă impresionantă de bani pentru acoperirea cheltuielilor şi nu m-am gândit nicio clipă că, acceptând aceastăînsărcinare, voi ajunge la nivelul cel mai înalt al guvernului englez, iar apoi în America.

Presto făcu o pauză de efect şi luă o gură de cafea.

— Nu vi se pare că aceasta este o țară foarte ciudată? întrebă el amabil.

— Categoric, răspunse Doyle.

— Fantastică, spuse Innes.

Ia uite la ei ce politicoşi sunt, se gândi Stern, singurul american din încăpere, privind de jur împrejur la aceşti englezi aiuriți.

— Despre ce implicare a guvernului englez vorbeați? întrebă Jack.

— Când m-am întors la Londra şi am început să fac cercetări despre cărți sfinte furate, cunoştințele mele de la Ministerul de Externe

m-au privit cu uimire şi m-au tot trimis la oficialități din ce în ce mai importante, fiecare dintre ele presupunând în mod eronat că veneam într-o postură oficială– părere pe care mă tem că n-am făcut nimic pentru a o corecta în vreun fel – şi, în cele din urmă, am ajuns, nici mai mult, nici mai puțin, în biroul Primului-Ministru.

— Gladstone? sugeră Doyle.

— Lordul Gladstone însuşi. Am discutat pe scurt despre nişte prieteni comuni, iar apoi el mi-a explicat căo carte la fel de importantă pentru Biserica Anglicană dispăruse în acelaşi mod şi că, pe cât se ştia, urmele duceau la New York, existând bănuiala că un american bogat, colecționar de cărți rare, ar putea fi responsabil pentru asta.

Doyle trase cu ochiul spre Jack, să-i vadă reacția; nimic.

— Am sosit aici acum două săptămâni şi m-am plimbat prin societate în deghizamentul ridicol în care v-am întâmpinat aseară, domnule Conan Doyle. E regretabil să constați ce par oamenii să aştepte de la un maharajah, iar eu am reuşit să mă fac de râs într-un mod oribil, zău aşa...

— Smell-a-Rama? întrebă Innes.

— A fost numele cel mai excentric care mi-a trecut prin minte pentru a atrage atenția; nici nu vă puteți imagina câte oferte am primit de la

potențiali investitori...

— Incredibil, spuse Doyle.

— Americanii par să adulmece un posibil profit aşa cum rechinii simt sângele în ocean. Şi tot acest timp, m-am străduit din răsputeri să arunc câte o vorbă despre interesul meu pentru traficul ilicit de cărți religioase rare...

— De ce v-ați adresat lui Doyle? întrebă Jack, care încă nu-şi exprimase aprobarea.

— E normal să măîntrebați. Alaltăieri am primit o telegramă de la biroul Primului-Ministru, în care mi se sugerează ca, la sosirea sa, să-l contactez şi să-i solicit ajutorul; poftiți, am adus-o cu mine.

Jack smulse telegrama din mâna lui Presto şi o examină atent, constatând că dovada era indubitabilă. Apoi îl privi stăruitor pe Presto, ca şi cum ar fi bănuit că ascunde ceva.

— În legătură cu ce ați încercat să mă puneți în gardă aseară? întrebă Doyle.

— Am văzut un bărbat care vă urmărea cu privirea dintr-un colț al camerei: un tip înalt, blond, pe figura căruia se vedea limpede că vrea să vă facă rău. Când a pornit spre dumneavoastră din spate şi şi-a dus mâna la haină, după armă, cum mi-am închipuit eu, am reacționat, pur şi simplu, din instinct.

— Un tip înalt, blond? reluă Doyle, amintindu-şi de bărbatul care îl înlocuise pe tânărul locotenent

de la bordul „Elbei” .

Înainte ca Presto să-şi continue povestea, Jack scoase din buzunar hârtia cu schița rabinului Stern și i-o arătă.

— Are vreo semnificație pentru dumneavoastră? întrebă el, arătând spre desenul turnului.

Ochii negri, încercănați, ai lui Presto se făcură mari şi el clipi de câteva ori.

— Dumnezeule mare, o să credeți că sunt nebun.

— De ce?

— Eu am visat locul acesta.

Mai târziu, în aceeaşi zi, într-o alee plină de şobolani din fața cartierului său general, doi polițişti aflați în patrulă descoperiră cadavrul lui Ding-Dong Durham, celebrul şef al „Gunoierilor din Houston”. La secția de poliție, nimeni n-a vărsat vreo lacrimăîn urma acestei descoperiri, dar chiar şi cei mai duri polițişti au fost şocați de brutalitatea crimei: orice ar fi făcut Ding-Dong pentru a merita o asemenea mutilare trecea cu mult peste nivelul la care ei erau obişnuiți să calculeze comportamentul lui anterior, şi-aşa binecunoscut.

Nu-şi făcu apariția decât un singur martor, unul dintre „gunoieri”, un deficient mintal pe nume Malloy „Şoarecele” care, incapabil să se

dovedească eficient în acțiuni de stradă după ce fusese lovit în cap de un cal, în timp ce se chinuia să dărâme un vagonet plin de bere, servise drept mascotă a casei şi curier. Zdruncinat şi speriat, el afirmă că văzuse, dintr-o cameră din spate, cum un neamțînalt şi blond venise mai devreme la sediul lor cu o valiză plină cu monede de aur. Când Ding-Dong refuzase să-i dea neamțului o carte veche, legatăîn piele, pretinzând săştie de ce-i trebuie, omul zâmbise, scosese un cuțit şi începuse să-l ciopârțească pe Ding-Dong, aşa cum un preot taie felii din curcanul de Crăciun.

Ca şi în cazul celorlalte amănunte date de „Şoarece” copoilor – era cunoscut pentru gura sa mare şi poveştile care deveniseră cele mai aberante de când calul acela îşi lăsase o amprentă atât de puternică asupra lui – aceştia n-au dat nicio atenție poveştii sale greu de crezut, imaginându-şi pur şi simplu că Ding-Dong îşi găsise sfârşitul sordid, inevitabil, la care trebuia să se aştepte orice şef de bandăşi, din punctul lor de vedere, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Caz închis.

Numai că, singura diferență de data aceasta, Malloy „Şoarecele” spunea adevărul gol-goluț.

PHOENIX, ARIZONA

În ciuda istericalelor lui Bendigo Rymer, sau

poate tocmai datorită lor, autoritățile din stația Phoenix n-au permis trenului de poştă să plece spre Wickenburg înainte ca vagoanele să fie cercetate în amănunțime şi până când absolut toți membrii trupei Penultimate n-au fost interogați. Într-adevăr, aşa cum s-a constatat, niciunul dintre ei nu văzuse un chinez alergând în jurul gării cu sabia scoasă – ceea ce era exact ce le ordonase Rymer să declare, chiar dacăîl văzuseră. Întârzierea motivată de posibilitatea ca membrii trupei sale să fie reținuți ca martori într-un proces de omor risca să le spargă punga la fel de repede ca un piron înfipt într-un cauciuc.

Bendigo însuşi fusese, de fapt, singurul din trupă care-l zărise pe Kanazuchi, şi asta de la o distanță de unde nu-i putuse vedea ochii, dar omul părea chinez şi, când o luase la fugă din spatele baloturilor de bumbac, ținea în mână un obiect care pentru Rymer, priceput la arme cu lama de oțel, semăna îngrijorător de mult cu o teacă de sabie.

Poliția căilor ferate a descoperit gardianul mort în spatele baloturilor, fără uniformăşi cu gâtul rupt, dar agresorul n-a putut fi găsit. Începuseră să circule zvonuri despre o serie de crime oribile, comise la depoul din Yuma. Atrocități, crime împotriva naturii: bărbați cu capetele tăiate şi înfipte în țăruşi, femei violate, copii mâncați de vii–

genul obişnuit de invenții ale minții umane. Foarte repede, s-a răspândit ideea că această abundență de crime era opera unui chinez nebun.

Ca şi când întârzierea plecării n-ar fi fost îndeajuns de enervantă, rabinul bătrân şi plicticos hotărâse şi el, să călătorească cu trupa, măcar până la Wickenburg, dacă nu şi mai departe. Nu era pregătit să le spună de ce, dar ce motiv ar fi putut avea, dacă nu o atracție ridicolă față de vedeta trupei lui Rymer? Iar ea, pe de altă parte, făcea tot ce era posibil, aproape la limitele decenței, pentru a-l încuraja. Femeia asta era lipsită de ruşine! Bendigo simțea câinnebuneşte, privindu-i cum se giugiulesc şi ciripesc între ei, pe locurile lor, cu trei rânduri de banchete mai în față. Orice fustă creează probleme, iar această englezoaică de moravuri uşoare era doar ultima dintr-un şir lung de unelte ale diavolului, trimise asupra lui pentru a-l chinui. Trebuia să-și fi ascultat instinctele și să-i fi făcut vânt, fără mare protocol, după acea primă noapte din Cincinnati, când ori îl sedusese, ori refuzase să se culce cu el; nu prea îşi amintea bine.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Cum putea să mai continue? Efortul de a-i ține pe membrii trupei uniți, pentru a interpreta eternele opere ale Maeştrilor, îi măcina sufletul. Bendigo îşi lăsă

capul pe spate şi îşi puse palma peste frunte – preferinţa sa pentru gesturile dramatice era atât de mare, încât le folosea chiar şi atunci când nu era nimeni prin preajmă să-l vadă. Îşi roti privirea prin vagon, privindu-şi actorii – într-adevăr, *nimeni* nu observase că suferă, naiba să-i ia – şi îşi strâmbă buzele, plin de dezgust. Nişte suflete de piatră, asta erau, mai răi chiar decât nişte animale; chiar şi un măgar sălbatic ar fi avut mai mult respect pentru un geniu. Şi care se oboseau vreodată să-i mulţumească pentru că le aducea viaţăşi bani? Nu; în schimb, nu-l slăbeau cu pretenţii de genul: „Bendigo, camera mea e prea mică” , „Domnule Rymer, nu e apă caldă” şi, inevitabil, „Dar banii mei?”

Iată-mă, îşi dorea Rymer să strige către ceruri, conduc un turneu de provincie, în plin deşert! Ce greşeală cumplită – eu ar fi trebuit să fiu una dintre marile vedete ale scenei! Dacă Booth nu mi-ar fi ruinat cariera, acum lumea ar da numele meu unui teatru de pe Broadway!

— Actori… murmură Rymer cu amărăciune.

Să-ţi priveşti soarta crudă drept în faţă era destul pentru a face un bărbat să izbucneascăîn lacrimi, iar el era departe de a fi un Hercule; simţi vreo două umezindu-i obrajii – Bendigo se mândrise întotdeauna cu talentul său de a plânge la comandă, dar nu strica să mai exerseze puţin.

Un miraj tremurător se desfăşura în fața ochilor lui, în care îşi găsi refugiul: cei douăzeci şi cinci de mii de dolari pe care îi adunase din turneele precedente. Îşi imagină această bogăție în imense lingouri de aur, aşezate în seiful său inexpugnabil din Banca Philadelphia. Plus cele şase mii pe care le băgase în buzunar în urma acestui turneu, şi încă alte patru pentru care semnase şi care urmau să vină din centrul acela religios unde se duceau să joace, după care avea să fie gata să-şi facă glorioasa întoarcere la New York – dar mai întâi trebuia să dea jos câteva kilograme şi să renunțe la băutură– ca producător, regizor şi vedetă a producției de-o viață, semnată Rymer, a nemuritorului *Hamlet* al Bardului!

Bendigo îşi consacrase fiecare clipă liberă din cei douăzeci de ani de exil teatral restructurării şi simplificării textului complicat al lui *Hamlet*, pentru a-l putea juca după puterile sale – mai multe lupte cu spada, o relație mai luminoasă cu Ofelia, mai puțină introspecție morbidă – şi, în cele din urmă, apoteoza era la un pas de împlinire. De câte sute de ori nu repetase în minte această scenă: seara premierei. Booth, aşezat în primul rând, redus la tăcere de această magnifică, supraumană interpretare, căzând în genunchi şi cerându-i iertare lui Bendigo pentru prostia crasă, plină de răutate, de care dăduse dovadă, chiar în

fața unei mulțimi în mijlocul căreia, întotdeauna, se aflau şi criticii cei mai importanți…

Reveria sa fu întreruptă de râsul fericit al lui Eileen; bătrânul râdea şi el.

Ce Dumnezeu găseau de râs ăştia doi? Bendigo simți că turbeazăşi trase o duşcă zdravănă din sticlă. Era ceva umilitor în interesul ei pentru acest bătrân. Ar fi fost de ajuns să-l facă pe el să se culce cu ea din nou, admițând căîntre ei se întâmplase totuşi ceva cândva.

Când Buckskin Frank şi paznicul său au ajuns la Phoenix cu un tren special, în acea după-amiază, el a fost plăcut impresionat să constate că scena crimei fusese îngrădită de poliție şi că era în mare parte intactă. Gardianul avea gâtul rupt – răsucit ca o surcea, mai rău decât dacă ar fi fost spânzurat – iar urmele de tălpi pe care le-a găsit în spatele baloturilor se potriveau cu cele pe care le descoperise când părăsise depoul din Yuma: urme plate, fără toc, asemeni celor lăsate de papucii pe care observase că-i purtau chinezii. În plus, un gardian care trăsese în criminal reuşise să-l vadă bine și, într-adevăr, omul era chinez, fărăîndoială– asta fusese tot ce le putuse spune. Păreau să fie veşti bune.

Partea proastă era că Frank n-avea cum să ia urma celui vizat, oricine era acela, naiba să-l ia, să

ajungă la Sonora, să-i scuture bine pe proştii ăştia, să-şi ia partea şi să se retragă undeva, să caute aur şi să se delecteze cu câte o gură de tequila, plătind din când în când serviciile celor mai bune târfe de la sud de frontieră. Cam asta era definiția modestelor limite ale ambiției lui Frank Mequethy pentru anii de viață care-i mai rămăseseră de trăit.

Frank îşi aprinse o țigară, se ridicăîn picioare şi porni după urme, departe de larma oamenilor legii şi voluntarilor. Nu-l lăsau deloc să se concentreze. Cu pălăria sa înaltăşi cizmele sale, ieşea uşor în evidentă din mulțime; haina galbenă din piele de bivol strălucea în lumină, iar mustața în furculiță dovedea eroismul său puternic, generos. Ca prin vis, observă un grup de femei care priveau totul de pe peronul pentru pasageri, tăifăsuind şi pufnind ca nişte găini în coteț; după toate aparențele, îi recunoscuseră haina. În ziarul local apăruse deja o relatare despre bomba eliberării lui Frank şi implicarea sa în urmărirea criminalului.

Femeile: ele erau baza Golgotei sale. Oricât ar fi încercat, Frank nu reuşise niciodată săînțeleagăîn totalitate natura atracției indestructibile pe care sexul slab o exercita asupra sa. Ce vedeau ele când îl priveau? Habar n-avea, dar ştia că nu-l văd pe el, cel adevărat. Avea o legătură asta cu faptul că el ucisese o femeie în fața lumii? Săraca Molly –

tot ce fusese mai bun în el murise o dată cu ea. Sau apariția numelui său în presă le făcuse pe toate celelalte să roiascăîn jurul său ca muştele?

Majoritatea femeilor care încercaseră să-l viziteze în închisoare nu se mai săturau să asculte poveştile despre cine, cum şi de ce murise de mâna lui; păreau străbătute de un fel de fior electrizant. El nu reuşea să găsească vreo noimăîn asta şi nici în pretențiile lor; ca orice om cu principii, tot ce dorea era să uite de cei pe care îi omorâse. Poate că acest interes era o altă fațetă a efectului tuturor acelor romane de doi bani, apărute în cursul anilor, cu poza lui stupidă pe copertă, cărți pe care, dacă se gândea bine, nu făcuse destul pentru a le opri. La naiba, încercase chiar el să scrie vreo câteva; paznicii de la închisoare aveau un teanc întreg, cu care îi atrăgeau pe turişti. *Buckskin Frank Coşmarul lui Geronimo* sau *Am luptat alături de Wyatt, omul invizibil din Tombstone.*Şi încă o jumătate de duzină. Fiecare dintre ele, un mare succes.

Trebuia să recunoască: din vina lui, celebritatea îi distrusese intimitatea şi îi dădea dureri de cap cumplite.

Cinci ani de închisoare îi aduseseră linişte, o linişte neîntreruptă de interminabilele pretenții ale unei femei ca el să se poarte conform cine ştie cărei idei trăsnite pe care ea o avea în cap – să fie

ascultător, manierat, devotat ei trup şi suflet. Cu alte cuvinte, o schimbare sută la sută a personalității sale. Perioada aceasta de linişte îl făcuse pe Frank să ajungă la concluzia că motivul principal pentru care o femeie dorea să aibăîn preajmă un bărbat era să-l bombardeze cu un întreg arsenal de întrebări prosteşti care-i umblau prin minte.

Îi place rochia asta? Nu pare prea grasăîn ea? Dar această nouă nuanță de roşu? îi place friptura în sânge sau bine friptă? îi vine să creadă cât de mult costă un metru de pânză de bumbac la magazin? Vrea să se țină de mâini şi să stea alături în leagăn, în lumina lunii? Ei bine, nu. Ce-i drept, îi plăcea să le tăvăleascăîn fân, dar în afară de asta, nu reuşea săînțeleagă ce vor atât de mult de la el. Nu cunoştea niciun răspuns la întrebările lor; în ceea ce-l privea, toate variantele legate de viața de fiecare zi trebuiau cântărite în mod egal, aşa că toată tevatura asta plicticoasă despre ce trebuie să mănânci la micul dejun sau cu ce să te îmbraci la dans îl scotea din minți. Molly a fost singura femeie care înțelesese toate astea – şi uite ce i se întâmplase.

Soții erau bărbații care aduceau salariul acasă, nu beau niciodată după lăsarea întunericului şi se trezeau întotdeauna în patul în care se culcau. Înainte de a se culca cu ele prima dată, îşi tot

pusese în minte să o întrebe pe una din fetişcanele astea lacome, de-a dreptul: chiar i se părea că el are o faţă de soţ? Iar dacă răspunsul era afirmativ, să-şi ia pălăria şi s-o ia din loc, pentru că numai o nebună putea ajunge la această concluzie. Ceea ce dorea Frank, ceea ce el credea căîşi doreşte orice bărbat care trăieşte după cum pofteşte, era – mai mult decât celebritatea, mai mult decât bogăţia – să fie lăsat în pace.

Frank se simţea cuprins de un elan patetic: abia trecuseră douăzeci şi patru de ore de când scăpase de puşcărie şi deja devenise sentimental în legătură cu locul acela. Paznicii obişnuiau să-i aducă, în secret, câte o târfă, cam o dată pe lună – erau destule porumbiţe pătate care stăteau la coadă pentru un asemenea angajament. Spre uimirea lui, descoperise că, după moartea lui Molly, asta era singura companie feminină de care avea nevoie.

Stai puţin, se gândi Frank şi se lumină: la urma urmelor, cine spunea că nu putea aranja ceva asemănător şi acum, când era din nou aproape liber? Era condamnat oare să-şi lase soarta pe mâna vreunei gospodine înţelepte căreia îi sfârâiau călcâiele după el? Nu. Simţi un fior de bucurie trezindu-se în el, proaspăt ca un izvor. Asta era: va începe o viaţă nouă. Gata cu viaţa de hoinar. Gata cu viţeluşele care visau să-i pună

căpăstru.
Tocmai îşi strivea mucul de ţigară de pământ, când şeful de gară apăru în fugă, aducând cu el orarul trenurilor care plecaseră din Phoenix în acea dimineaţă: două mărfare, două trenuri de persoane şi unul de poştă, local. Motivul pentru care lăsaseră atâtea trenuri să treacă, în ciuda situaţiei, era de neînţeles pentru Frank, dar el renunţase de mult să-şi mai facă iluzii că ar putea schimba lumea. Un mic grup de voluntari entuziaşti se adunarăîn jurul lui, aşteptându-i răspunsul.
— Vreţi să telegrafiaţi din timp în localităţile unde urmează să oprească toate aceste trenuri? întrebă Frank.
Şeful de gară se schimonosi la faţă; citise şi el vreo două cărţi despre Buckskin Frank şi era vizibil intimidat.
— Credeţi că ar trebui?
— Păi… sigur că da.
— Dar am cercetat fiecare tren în parte, înainte de a-i da drumul.
— Şi?
Şeful de gară rânji de parcă l-ar fi tăiat băşica, luă orarul înapoi şi se îndreptă spre gară.
În zece secunde, pun pariu că o ia ia goană, se gândi Frank, privindu-l cum se îndepărtează.

Omului nu-i trebuiră decât opt.

Frank oftă din rărunchi şi studie mulţimea adunată; era aproape o lună de când primise ultima vizită conjugală la pârnaie. Se întrebă, în trecere, cât de complicat avea să fie să se lase făcut înainte de reînceperea urmăririi. Îşi răsuci o nouăţigarăşi se îndepărtă de grupul de gură cască, părând concentrat în căutarea unor urme, iar ei îl lăsarăîn pace.

Treizeci de paşi mai departe, descoperi o baltă de sânge în praf. Încercă cu degetul: era uscat. De cel puţin două ore. Urme de picături porneau mai departe, dispărând în dreptul unor şine pustii; şeful de garăştia precis ce tren stătuse pe această linie.

— Domnule Mequethy?

Se întoarse; un grup de cinci femei, cele pe care le zărise privindu-l de pe peron, stăteau la zece metri distanţă. Frank duse mâna la pălărie.

— Doamnelor…

Cea care vorbise făcu un pas înainte; era o blondă zdravănă, cu faţa rozalie. Cea mai bună dintre toate, deşi sub aşteptările sale.

— Iertaţi-ne pentru deranj; am citit în ziar, în această dimineaţă, despre eliberarea dumneavoastră.

— Î-hî.

Femeia roşi.
— Iar noi, mă rog, cred că suntem cele mai mari susținătoare ale dumneavoastră de aici, din Phoenix; am citit toate cărțile dumneavoastrăși v-am urmărit cariera cu mare interes.
— Î-hî.
— Cred că ați cunoscut o verişoară de-a mea, acum câțiva ani: Sally Ann Reynolds, din Tombstone, nu? Era chelneriță acolo, la bodega „Dolarul de Argint”, adăugă blonda, roşind de mama focului când Frank nu-i răspunse imediat. În orice caz…
— Ce mai face Sally Ann? răspunse el cu un zâmbet, fără să aibă habar despre cine era vorba.
— E bine; s-a măritat, locuieşte în Tucson şi are doi copii.
— Neapărat trebuie să-i transmiteți salutări de la mine.
— Nici nu văînchipuiți cât de emoționată va fi când va auzi că am vorbit.
Avea licărirea *aceea*în ochi: un fulger de luminăîntr-un diamant ieftin. Frank se simți dintr-o datăîncolțit și stimulat. Povestea vieții lui.
— Ştim că sunteți foarte ocupat, dar ne întrebam dacă nu cumva ați putea să acceptați invitația noastră la prânz, cât timp sunteți în oraş.
Frank zâmbi din nou şi, ca-ntotdeauna, toate

amintirile despre toate nefericirile pricinuite vreodată de femeile pe care le cunoscuse se risipiră ca prin farmec.

CHICAGO, ILLINOIS

Numele ei era Mary Williams: Dante Scruggs aflase asta de la cele două puicuțe bătrâne care stăteau acolo în pensiune. Mary le spusese că vine dintr-un orăşel din Minnesota, unde fusese învățătoare, şi că spera să-şi găsească de lucru la Chicago. Ele au crezut-o pe cuvânt. Dante le-a spus că era inspector şcolar şi că dorea să-i verifice referințele. Mai bine era să nu-i spună domnişoarei Williams că a trecut pe-acolo, le-a zis el zâmbind. Ce bărbat încântător, s-au gândit bătrânele.

Mary avea sânge grecesc, hotărâseră ele. Aşa se explicau trăsăturile exotice şi pielea măslinie, care totuşi nu încălcau niciun fel de limite rasiale dezgustătoare. Proastele habar n-aveau că era indiancă.

Mary plecase foarte devreme, la opt fix. În prima zi îşi cumpărase o hartă a oraşului Chicago; ghidându-se după ea, străbătuse metodic fiecare stradă din zona centrală, căutând ceva. Dante o urmări aşa timp de trei zile. Rămânea mereu în mulțime, nu se apropia niciodată prea mult. Într-un rând, ea întorsese brusc capul, ca şi cum

ar fi uitat ceva, şi se îndreptase chiar spre el; el se întorsese cu spatele la ea, uitându-se într-o vitrină. Era sigur că nu-l văzuse, dar ea nu umbla decât pe străzi aglomerate şi se întorcea de fiecare dată acasăînainte de căderea întunericului.

În cea de a treia după-amiază, păru să găsească ceea ce căuta: o clădire de pe Chicago Avenue, căreia i se spunea Turnul de Apă. Era una dintre puținele clădiri care supraviețuiseră marelui incendiu; spirale de gresie ridicate în jurul unui turn central de o culoare ştearsă – o imagine parcă ruptă dintr-o poveste şi aruncată aici, în inima unui centru comercial modern.

Mary se plimba aşa, în sus şi în jos, mai bine de o oră, studiind turnul din toate unghiurile, dar nu intrăînăuntru. Ce făcea femeia aici? se întrebă Dante.

Îşi pusese aceastăîntrebare de o sută de ori în acea zi: Mary rămăsese la colțul străzii, în fața turnului, până la căderea serii. Nu vorbise cu nimeni, nu făcuse decât să-i privească pe trecători. Ca şi cum ar fi aşteptat pe cineva. Ciudată ființă, hotărâse Dante, care o urmărea din magazinul de răcoritoare de vizavi, sorbindu-şi porția de frappe. O urmări apoi pe drumul spre casă, unde ajunsese exact când lampagiii începeau să-şi facă rondul.

Bărbatul care îşi petrecuse ultimele luni

urmărindu-l pe Dante Scruggs, bărbatul cu ochii negri şi un tatuaj pe brațul drept, venea şi el din urmă, fără să se grăbească. Avea să-l urmărească pe Dante până când va intra în apartament şi apoi se va întoarce la birou pentru a-şi întocmi raportul; superiorul său urma să sosească a doua zi de la New York, cu trenul – avea şi cartea cu el – după care aveau să ia măsuri în privința domnului Dante Scruggs.

NEW YORK CITY

Acceptându-şi poziția de punct de atracție pentru întregul Manhattan, Doyle îşi respectă toate obligațiile, jucând, ca la carte, rolul Celebrului Autor, dar simțindu-se întrucâtva depăşit de această rutină nebunească; norul de intrigi ce se țeseau în jurul lui Jack şi al cărții dispărute îl atrăgeau mai mult decât să răspundă, la nesfârşit, la aceleaşi întrebări despre personajul său mort, pe care i le puneau alți reporteri de aceeaşi teapă cu Ira Pinkus, de care îşi amintea acum aproape cu tandrețe. Dar înghesuiala din librării, entuziasmul sincer pe care cititorii şi-l puteau exprima direct îl reconfortau; din cândîn când, apărea şi câte un om cumsecade, care îi citise chiar şi nuvelele istorice şi care îşi făcea apariția din senin, cu unul din rarele exemplare ale acestora, pentru un autograf.

Discursul rostit de el la Biserica Baptistă de pe Strada 57, în acea seară, fusese un mare succes; locul era înțesat de credincioşi şi Doyle se hotărâse să le ofere ascultătorilor săi exact ceea ce veniseră să audă: Holmes, Holmes şi iarăşi Holmes. Ropotele de aplauze au fost asurzitoare. Celebritățile s-au înghesuit să participe la recepția care a urmat– aceleaşi fețe care apăreau la toate aceste reuniuni, cu o dezarmantă regularitate – făcându-şi loc cu coatele pentru a-l lua pe Doyle de mânăşi a-l strânge în felul acela tipic american, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca din gura lui săţâşnească petrol.

Era deprimant să vezi cât de mulți veniseră pregătiți să-i propună câte o afacere: de la o linie completă de aparatură inspirată de Holmes, până la crâşma în stil englezesc, purtând numele de „Casa lui Sherlock", în care chelnerii urmau să poarte berete şi mantii de vânătoare. Ar trebui să le fac cunoştinţăăstora doi, se gândi Doyle; nici că s-ar fi putut potrivi mai bine.

Un tip masiv, musculos, pe nume Houdini, îi lăsă o impresie de neşters: se oferise să-i demonstreze lui Doyle, pe loc, cum putea scăpa, în cămaşă de forţăşi legat în lanțuri, dintr-un seif încuiat aruncat într-un râu.

— Aş fi mult mai interesat dacă mi-ai putea arăta cum să scap eu de la această petrecere, i se

confesă Doyle.

Tânărul râse; cel puțin avea simțul umorului.

Maiorul Pepperman strălucea ca un foc de semnalizare când au făcut socoteala banilor strânşi; erau abia la început de drum, dar, dacă asta era un semn în legătură cu felul în care avea să decurgă turneul, aveau toate şansele să-şi atingățința. După ce se luptase cu mulțimea pentru a ajunge la trăsură, Doyle refuză din nou invitația lui Pepperman la cină – regreta că trebuie să-l dezamăgească, lăsându-l să se descurce cu tot greul etc., etc., în aşa fel încât Pepperman să nu mai aibă nicio obiecție de făcut – după care, însoțit de Innes, reveni la problemele mai grave, care nu mai puteau suferi amânare şi care îi aşteptau în apartamentul său de la hotelul Waldorf. Jack, Preston şi Lionel Stern fuseseră deja convocați pentru a fi informați despre tot ce se întâmplase în acea zi.

Dupăînmormântarea lui Rupert Selig, care avusese loc în Brooklyn, Stern găsise o telegramă detaliată de la rabinul Isaac Brachman din Chicago. Brachman bănuia că Jacob se întorsese la New York şi a fost şocat să afle că nu ajunsese încă; nu fusese discutată nicio altă destinație şi era regretabil că nu aveau habar de locul spre care se îndreptase tatăl lui Lionel.

Telegrama rabinului Brachman a scos la lumină

o altă problemă serioasă: *Tikkunei Zohar*, cartea pe care Lionel i-o adusese lui Brachman spre studiu cu un an înainte, dispăruse de cinci săptămâni din arhivele templului său. Brachman nu comentase prea mult acest lucru, dar lăsase să se înțeleagă faptul teribil, şi anume că furtul ar fi avut legătură cu Parlamentul Religiilor, organizat în cadrul Expoziției Mondiale Columbia de la Chicago, din 1893 – eveniment la care Jacob Stern participase ca reprezentant al iudaismului ortodox american.

Presto îşi făcu raportul: îşi petrecuse ziua în librăriile cu cărțile rare pe care le vizitase de la sosirea sa în New York, iar proprietarul uneia dintre acestea, din Lower East Side, îi vorbise despre o întâlnire ciudată.

— Un domn bine crescut, german – frumos, înalt, cu alură de atlet – a intrat în magazinul acestui om, chiar ieri, dându-se drept agent al unui colecționar privat foarte bogat, interesat în cumpărarea unor manuscrise religioase rare. Înțelegea că e extrem de dificil să găseşti asemenea documente, care, de obicei, se aflăîn posesia unor erudiți cunoscuți sau instituții. Şi-a exprimat un interes special față de *Gerona Zohar,* dorind săştie dacă omul auzise despre faptul că, de curând, această carte a ajuns în America. Librăria aceasta – şi Presto se întrerupse pentru efect, căci

melodrama făcea parte integrantă din felul său de a fi – se află la mai puțin de două străzi de birourile domnului Stern.

— Iarăşi neamțul acela, spuse Innes.

— I-a spus librarului că s-a întors recent din Europa, continuă Presto.

— Şi, fărăîndoială, se află acum în posesia falsei Zohar pe care noi am lăsat-o pe linia trenului, spuse Doyle. Ai aflat drept cine s-a dat?

Cu zâmbetul larg şi gesturile pompoase, demne de un magician, Presto scoase la vedere, din senin, o carte de vizită.

— Domnul Frederick Schwarzkirk: colecționar. Niciun alt titlu. Birouri în Chicago.

— Schwarzkirk? Ciudat nume.

— Asta înseamnă„biserica neagră” , spuse Jack.

Doyle şi Jack se priviră drept în ochi: amândoi se gândeau la visul despre turn. Nu era o coincidență. În cameră se lăsă tăcerea.

— În turneul tău e inclus şi oraşul Chicago? întrebă Jack.

— Da, într-adevăr, răspunse Doyle.

— Plecăm mâine, adăugă Innes.

— Mergem şi noi cu voi, hotărî Jack.

— Neapărat, spuse Doyle, observând că Jack continua să-l fixeze cu privirea. Ce s-a întâmplat?

— Vreau să te întâlneşti cu cineva în această seară.

— E cam târziu pentru vizite.

— Prietenul meu nu are un program fix, spuse Jack. Te simți în stare?

Doyle îl privi pe Innes, care abia reuşea să-şi stăpânească nerăbdarea.

— Arată-ne drumul, spuse Doyle.

Vântul se întețise când au plecat spre centrul oraşului şi au intrat în Central Park, luând-o apoi spre vest; străzile erau pustii şi frunzele începeau să se îngălbenească. Chiar și aşa și tot se simțea nesfârșita forță dinamică a oraşului, gândi Doyle grăbind pasul şi gâfâind ca un imens motor cu aburi.

Pe când treceau pe lângă reşedințele şi vilele terasate de pe Fifth Avenue, Doyle se simți puțin ruşinat să constate că o parte din el încă mai tânjea după un stil de viață dus la această scară. Casele clasei conducătoare, învăluite în tăcere, păreau nişte fortărețe medievale, uimitoare altare ale vanității şi lăcomiei – şi totuşi, da, îşi dorea şi el unul. În Anglia, cei bogați erau discreți cu averile lor, ascunzându-le, civilizat, în spatele unor garduri înalte, la țară. În America, baronii lumii interlope îşi ridicau aceste monumente de autoglorificare pe cea mai aglomerată stradă din lume: Pentru numele lui Dumnezeu, uitați-vă la mine, am reuşit! Am ruinat banca! Am învins zeii

pe propriul lor teren!

Fire de telefon străbăteau aerul între vile și stradă, legându-i pe cei bogați între ei prin această ultimă invenție la modă; abia dacă găsesc ce să-şi spună când sunt fațăîn față, se gândi Doyle; de ce oare aveau nevoie de atâtea telefoane?

Ce viață interioară epuizantă trebuie să ducăbogații ăştia, care ajung fără voie la realizări supraomeneşti în disperarea de a ajunge nemuritori; gândul atâtor pasiuni îndreptate într-o direcție greşităîl umplu pe Doyle de melancolie, dar apoi se corectă: cine era el să afirme că aceşti titani ai inițiativei greşeau? Peste două mii de ani, când acest mare oraş va ajunge o ruină, s-ar putea ca aceste temple seculare, puternice, să fie tot ce vor mai descoperi arheologii, care îşi vor imagina, din structura lor, viața unei culturi străvechi, demult dispărute. O perie de păr, o urnă, un bust sculptat după o comandă privată, aceste obiecte atât de intime ar putea, într-o zi, să se trezeascăîn spatele unor geamuri de sticlă, într-un muzeu, transformate în relicve şi adorate. Dar dacă un fragment dintr-un vis sau, mai precis, câteva molecule dintr-un trup omenesc ar fi supraviețuit, prinse în materia din care era făcut un obiect? Pentru Doyle, aceasta era forma cea mai apropiată de nemurire la care putea

spera un muritor; trupul se distruge, amintirile se pierd, dar poți trăi timp de secole în forma unei periuțe de dinți sau a unei agrafe.

Ajunşi la râul Hudson, un feribot îi duse, cu trăsură cu tot, până la palisadele din New Jersey. Cei patru porniră apoi, în ritmul mersului trăsurii, pe drumul lung pe care îl aveau de străbătut în acea noapte. Nimeni în afară de Jack nu ştia unde merg, iar el stătea deasupra, pe capră, ținând hățurile în mâinile lui bătucite. Pe drum, Presto îi distră cu poveşti despre prinții şi prințesele din Gwalior şi Rajputana; giuvaeruri blestemate, palate din fildeşşi aur, tigri mâncători de oameni, elefanți care distrugeau totul în cale şi, partea cea mai interesantă pentru Innes, misterele interzise ale haremului: chiar era adevărat că fetele acelea îşi pictau anumite părți esențiale ale trupului lor în roşu stacojiu? într-adevăr, aşa era, îi confirmă Presto; unse cu uleiuri parfumate, aranjate şi strălucitor de frumoase, aceste *houris* trăiau o viață dedicată dăruirii și obținerii de plăceri. Una în brațele celeilalte, sau în brațele stăpânului lor. Mintea lui Innes lucra febril: oare Presto vizitase, într-adevăr, unul dintre acele seraiuri parfumate?

— În sfârşit, nici nu văînchipuiți cât de diferite sunt aceste femei de nevestele bine îngrijite din societatea noastră occidentală, conchise Doyle,

evitând astfel momentul penibil al recunoaşterii acestui lucru evident de către Presto. Nu spun că toate, dar sunt şi din acelea care îşi petrec întreaga viață pentru a-şi păstra farmecul fizic – cu masaje faciale şi cantități industriale de şampon– transformându-se într-un premiu sau un accesoriu decorativ la brațul soților lor.

— Nici măcar n-am putea ține câte cincizeci o dată, protestă Innes.

— Te-ar surprinde să afli câți ar fi în stare, spuse Presto cu un surâs malițios. Când ai bani destui, poți face orice.

— Hai să nu ne mai gândim la număr, spuse Doyle.

— Mie îmi vine în minte o altă deosebire importantă, spuse Stern. În occident, nevasta despre care vorbiți poate să iasă din casă dacă vrea.

— Exact, nu e o sclavăîn sine, spuse Doyle. Dar ceea ce vreau eu să spun este căşi unele şi altele sunt, într-un fel, sclave ale spiritului, nu? Soția de aici poate ieşi din casă, aşa cum spui, dar oare poate să se elibereze din această situație? Dacă se satură de ai ei, poate fugi, ca să-şi trăiască propria viață?

— De ce să vrea aşa ceva? întrebă Innes.

— Vorbesc teoretic, bătrâne.

— Ar trebui să aibă această posibilitate, spuse

Presto. Iar în conformitate cu legile occidentale, are în mod sigur dreptul să apeleze la lege.

— Dar realitatea este cu totul alta: societatea occidentală este în aşa fel organizatăîncât să susțină libertatea de acțiune a bărbatului şi să-l apere împotriva acordării aceloraşi drepturi femeii. Cred că e vorba de o protecție inconştientă a funcției reproducătoare; speciile trebuie să supraviețuiască, cu orice preț; femeia trebuie apărată de rău, chiar dacă noi nu ne dăm seama de asta.

— Eu am fost întotdeauna prea ocupat pentru a-mi mai lua şi o nevastă, spuse Stern cu un ton de regret.

— Mie viața de harem nu mi se pare prea rea, spuse Innes. N-ai prea multe de făcut. Ai timp liber din belşug.

— Tu te laşi sedus de un vis despre disponibilitatea şi amabilitatea femeilor dintr-un harem; ai idee ce i se poate întâmpla unei astfel de fete dacăîşi trădează stăpânul? întrebă Doyle şi se întoarse spre Presto.

— Tortură, desfigurare. I se taie capul, spuse Presto.

— Zău? Dar e îngrozitor!

— Dar cum te-ai simți dacă aceste femei s-ar bucura de aceeaşi libertate sexuală ca şi tine? Dacă ele ar putea alege să facă dragoste cu oricine

doresc, oricând doresc?

— Ce idee absurdă, spuse Innes. Adică, în felul acesta, se pierde din vedere esența lucrurilor, nu?

— Eu mă refeream la faptul că bărbații, deşi au construit lumea noastră civilizată, aşa cum e ea, au făcut acest lucru pe spatele partenerelor cu care Creatorul a avut inspirația să ne binecuvânteze; ele sunt sclavele neştiute de lângă noi.

— Deci, domnule Doyle, sunteți pentru ca femeile să primească drept de vot? întrebă Presto.

— Ah, Dumnezeule, nu, spuse Doyle. Lucrurile astea trebuie rezolvate într-un mod rezonabil. Mai întâi va trebui să le educăm; e important săştie ce li se cere să voteze. Roma n-a fost ridicatăîntr-o singură zi.

— Poate că n-ar fi aşa de rău, spuse Innes, imaginându-şi o lume roză a egalității sexuale. Arfi cu mult mai ieftin să aduci o porumbițăîn patul tău; nu tu flori, nu tu mese costisitoare în doi, în cine ştie ce bistro de lux.

— Mă tem că ideea asta mă aduce la disperare, spuse Presto. Ar însemna să abandonez întregul ritual al vânătorii, emoția cuceririi, pentru ca tot ce doresc la o femeie să-mi fie oferit din primul moment, fără rezistență sau măcar cea mai mică reticență; asta ar ruina întreaga experiență.

— Deci, de fapt, nu te-au încântat vizitele în

harem? întrebă Innes, ca un cățel care scurma pământul după osul său preferat.

Discuția continuă pe acelaşi ton vioi şi pătimaş, fără să lase deoparte niciun amănunt, ca şi cum, pe acest teren delicat şi fertil, s-ar fi putut rezolva ceva. Doyle îşi ridică privirea spre Jack, care conducea trăsura, ignorând întreaga discuție în stilul său preferat, de filosof la dispoziția oricui. Desigur, Jack putea auzi ce se vorbeşte, de pe locul său singuratic, dar nu-şi întoarse nici măcar o dată privirea spre ei, rămânând distant şi concentrat ca paznicul de far care veghează la sosirea furtunii. Cât de mult se îndepărtase Jack de aceste preocupări în esență animalice? Şi dacă pentru el acestea nu mai reprezentau nimic, mai putea fi considerat bărbat adevărat?

Era aproape de ora unu noaptea când zărirăîn depărtare locul spre care se îndreptau, într-o vale care se întindea la picioarele lor, încadrată de o lumină aproape imposibilă: nişte clădiri lungi, de cărămidă, aşezate în formă de pătrat, luminate electric şi înconjurate de un gard înalt de lemn vopsit în alb. Niciun indicator. După un schimb de cuvinte cu paznicul de la poartă, trăsura a fost lăsatăînăuntru; Jack îi duse până la clădirea cea mai înaltă, aflatăîn centrul pătratului şi acolo opri trăsura. Prin ferestrele mari se zăreau camerele imense, pline cu maşinării, aparate de laborator şi

echipamente ştiinţifice.

Intrarăîn urma lui Jack, printr-o uşă de oţel, străbătură un coridor şi ajunserăîntr-un hol imens, cu tavanul foarte înalt, de vreo şase metri; la etaj, de fiecare parte a scării, se vedeau rafturi cu cărţi până la tavan – cel puţin zece mii de cărţi, estimă Doyle. În vitrine imense de sticlă erau aşezate zeci de minerale, compuşi şi prototipuri ale unor invenţii de tot felul. Statui greceşti ornau colţurile camerei; fotografii şi picturi acopereau fiecare centimetru de zid. Camera părea încărcatăşi spaţioasă totodată; purtând marca grandorii, dar şi a unei puternice intimităţi.

Lângă secretaire-ul simplu din mijlocul camerei se afla un bărbat de vârstă mijlocie, cam neîngrijit, ghemuit într-un scaun-balansoar; era întors cu spatele spre ei şi îşi sprijinea ghetele roase pe marginea unui sertar deschis. Părea să doarmă; ţinea în poală o cană de metal, sub mâinile împreunate. Părul încărunţit, vâlvoi, se revărsa bogat, de pe capul mare, nobil. Jack le făcu celorlalţi semn să tacăşi se strecură mai aproape de bărbatul aflat pe scaun. Brusc, Lionel Stern îşi ţinu răsuflarea.

— Ştiţi cine este? şopti el.

Două bile de oţel alunecară din mâinile bărbatului și răsunarăîn cana de metal. Zgomotul

îl trezi; redevenind imediat alert, îşi ridică privirea spre ei. Sprâncenele sale stufoase se uneau într-o cută adâncă, deasupra ochilor cu gene dese, cărunte; avea gura ridatăşi ochii îi străluceau de inteligenţă. Îl zări mai întâi pe Jack şi îi făcu semn să vină lângă masa lui de lucru; îşi strânseră mâinile şi schimbară câteva fraze amabile.

— Acela este Thomas Edison, spuse Stern.

Jack le făcu semn cu mâna să se apropie şi îi prezentă; Edison se lumină asemenea celebrului său bec incandescent Când îl cunoscu pe Doyle.

— Generatorul lui Holmes, în carne şi oase, spuse Edison râzând scurt; ei nu răspunserăşi, ghicindu-le nedumerirea, le explică faptul că„generatorul lui Holmes" era binecunoscut în cercurile ştiinţifice drept precursorul motorului electromagnetic.

— Aha... spuse Doyle.

Edison părea să nu găsească destule cuvinte pentru a-şi exprima entuziasmul faţă de Sherlock Holmes. Cum majoritatea romanelor erau pline de tot felul de creaturi neinspirate şi prosteşti, era de mirare că existau autori care să scrie despre ele; dar ce bucurie era să descoperi o asemenea strălucire îndrăzneaţăîntr-un personaj de ficţiune! Doyle era copleşit de atâtea laude.

Edison sări în picioare cu uşurinţa unui tânăr, se căţără pe scăriţa fixată lângă rafturile de cărţi,

scoase un volum legat în piele, un roman despre Holmes, şi insistă ca Doyle să-i dea un autograf pe prima pagină, sub titlu.

— Mai aveți în lucru şi alte poveşti despre Holmes? întrebă Edison cu interes. Sunt sigur că un tip aşa de inteligent a găsit o modalitate de a supraviețui acelei mici dificultăți de la cascadă.

— Am discutat câte ceva despre asta, răspunse Doyle, nedorind să-l dezamăgească pe marele om.

Innes îl fixă cu privirea, de parcă ar fi vorbit chinezeşte.

Începură să discute despre obiceiurile de lucru ale lui Doyle. Edison dorea săştie fapte clare: câte ore pe zi lucra? (Şase.) Câte cuvinte scria pe zi? (între opt sute şi o mie.) Scria de mână sau cu una din noile maşini de scris? (Cu stiloul.). Câte variante până la forma finală a unui roman? (Trei.) Apoi, conversația se îndreptă spre misterioasele origini ale creativității din mintea umană. Căzură de acord că apetitul infinit al creierului pentru ordine avea drept rezultat dezvoltarea spontană a unor idei organizate, care încercau să simplifice problemele traiului de fiecare zi: fie că era vorba de o poveste care aducea puțină lumină asupra chinuitorului aspect al comportamentului uman, fie că era o maşină care reducea dificultatea muncii fizice în sine.

— Cu toții suntem detectivi, spuse Edison, şi ne luptăm cu acel semn de întrebare de la sfârşitul vieții noastre. Cred că acesta este, în mare parte, motivul pentru care domnul Holmes al dumneavoastră are o audiență atât de largă.

— Dar e doar o maşină, zău aşa, rosti Doyle cu modestie.

— Ei, nu sunt de acord, cu scuzele de rigoare față de Sherlock şi pe baza cunoştințelor medicale actuale, creierul nostru nu este o maşinărie. Atunci când este pe deplin pregătit, cred că el intrăîn contact cu un spațiu al ideilor pure; nu unul fizic, aşa cum îlînțelegem noi, dar niciunul exclusiv teoretic. O dimensiune a gândirii abstracte care merge în paralel cu gândirea noastră, stând la baza lumii noastre şi transmițându-i informații, în feluri pe care ne este greu să ni le imaginăm. Simțim asta direct, prin intermediul unei gândiri umane pregătite. Iar conştientizarea viziunilor pe care le aflăm atunci când vizităm „cealaltă lume" este sursa oricărei inspirații umane fundamentale.

— Pot să văîntreb, domnule, ce făceați cu bilele și cana aceea când am venit? întrebă Doyle.

— Iată de unde îşi moşteneşte domnul Holmes spiritul de observație, spuse Edison cu un zâmbet. Eu am descoperit de tânăr că ideile cele mai bune

căpătau formăîn mintea mea atunci când treceam de granița spre lumea viselor – fie când adormeam, fie când mă trezeam. Am ajuns la concluzia că această scurtă trecere este momentul în care creierul atinge starea optimă de receptivitate, pentru a lua contact cu tărâmul rațiunii pure. Dificultățile apar atunci când încercăm să ne menținem în acel interval median de visare: foarte rapid alunecăm în somn sau ne trezim. Aşa că...

Edison ridică bilele şi cana şi se aşeză pe scaun, pentru a le demonstra.

— Ori de câte ori simt că sunt pe cale să adorm, mă aşez aşa, cu bilele în mâna aşezată deasupra cănii şi mă las purtat în acel teritoriu intermediar; dacă adorm, bilele îmi cad din mânăşi zgomotul mă readuce la realitate – sunt cam surd, aşa că e nevoie de ceva serios pentru treaba asta. Atunci, ridic repede bilele şi mă relaxez din nou. Cu cât exersez mai mult, cu atât reuşesc mai bine să rămân acolo. Vin gândurile. Rezultă ideile bune. Orice om se poate antrena pentru a învăța această tehnică, iar eu am descoperit că, după o oră sau două petrecute în această stare productivă, mă simt mai odihnit decât dacă aş fi petrecut opt ore întregi în pat.

— Dar asta aduce mult cu starea de meditație atinsă de yoghinii din Orientul îndepărtat, spuse Presto.

— Adevărat? întrebă Edison, care nu acordase prea multă atenție celorlalți bărbați, în afara câte unei priviri prietenoase. Mă interesează foarte mult acest lucru; sunteți și dumneavoastră hindus?

— Sunt fiul creştin al unei mame irlandeze catolice şi al unui tată musulman, care a părăsit cultura hindusă pentru a trăi în Anglia, spuse Presto cu o plecăciune.

— Ei bine, America pare să fie, într-adevăr, locul potrivit pentru dumneavoastră.

Aruncând o privire spre ceasul de buzunar, Jack le dădu de înțeles să nu irosească prea mult din timpul atât de prețios al domnului Edison, ci să treacă direct la motivul vizitei lor. Edison, care părea mai degrabă recunoscător decât nemulțumit de aceastăîntrerupere, îi duse prin imensele laboratoare pe care ei le zăriseră prin ferestre. Şaizeci de angajați permanenți făceau munca de laborator, în echipe care se ocupau de diferite proiecte; la vremea aceea, cea mai mare parte a timpului lui Edison era ocupată de detalii administrative, le explică el bosumflat. Aşa doreau investitorii. Banii erau totul acum, nu ca în bunele vremuri de demult, în Menlo Park, când energia nu avea limiteşi încrederea în oameni nu se punea sub semnul îndoielii.

Părăsiră clădirea principalăşi se îndreptară spre colțul cel mai îndepărtat al curții pătrate, intrând într-o magazie lunguiață din lemn, de vreo cincisprezece metri lungime, cu un acoperiş ciudat, oblic şi fixat în balamale. Pereții interiori erau acoperiți cu carton asfaltat, negru; draperii negre acopereau platforma micuță, înălțată la celălalt capăt al camerei. Doyle ajunse la concluzia că balamalele din dreptul tavanului permiteau acestuia săse deschidă lateral, dar nu-şi putea imagina în ce scop. Bărbații luară loc pe scaune pliante, în fața unui ecran alb care atârna direct din tavan, în timp ce Edison dispăru în spatele lor, după un spațiu ascuns de draperii negre.

În cameră se făcu întuneric, iar Doyle profită de această pauză pentru a se apleca spre Jack.

— Cum l-ai cunoscut? îl întrebă el.

— Am venit neanunțat la uşa lui. Asta se întâmpla acum trei ani, când am reînceput serviciul activ, spuse Jack. Am spus cine sunt, am prezentat referințele: agent al Coroanei.

— De ce?

— Din cauza misterelor cu care m-am confruntat. Aveam idei. Doream să pun întrebări. A fost surprinzător de îndatoritor; mă găsea teribil de exotic. Le-a spus alor lui că sunt inginer. Am schimbat câteva idei în legătură cu aplicarea noilor lui tehnologii...

Un zumzet ritmic venind din spatele cortinei îl întrerupse; câteva momente mai târziu, o rază de lumină apăru printr-un orificiu central al acesteia, inundând ecranul cu o lumină atât de strălucitoare, încât îşi simțeau ochii arzând.

Edison reapăru şi se aşeză lângă ei. Dungi negre zvâcneau pe ecran.

— E praful de pe lentile, explică el. Jack, există o porțiune ataşată la începutul rolei care nu are nicio legătură, dar ai răbdare; acolo se află materialul pe care m-ai rugat să vi-l arăt.

Ecranul se întunecă din nou, iar apoi, brusc, doi boxeri apărurăîn fața lor, învârtindu-se într-un ring înconjurat de corzi şi dându-şi pumni unul altuia; nu se auzea niciun sunet, imaginea era decolorată, în tonuri simple, de alb şi negru, iar siluetele făceau gesturi întrerupte, aproape comice, dar spectacolul sideral, la dimensiuni suprareale, apărut din senin în fața lor îi uimi.

— Acela este domnul Jim Corbett, campionul lumii la categoria grea, spuse Edison, arătând spre cel mai masiv dintre boxeri. A fost filmat chiar aici, acum câteva luni. Adversarul său este un băiat de pe aici, pe care l-am scos din anonimatul…

Pe ecran, Corbett îşi punea adversarul la podea cu o singură lovitură.

— …în care s-a întors după aceea.

Imaginea se schimbă, prezentând un peisaj de exterior; un tunel feroviar, tăiat în marginea unui munte, cu şine în ambele direcții care se îndreptau spre ecran. Câteva momente mai târziu, o locomotivă cu aburi ieşi din tunel, îndreptându-se spre ei; fără să vrea, bărbații începură să strige. Innes sări de pe scaun.

Edison pufni şi se lovi cu palma peste coapsă.

— Ori de câte ori aș vedea lumea cum reacționează la aceste imagini, tot îmi vine să râd.

Imaginea de pe ecran se schimbă din nou, prezentând un budoar drapat cu mătase şi perdele ajurate; pe o piele de leopard erau aşezate mai multe perne luxoase. Un braț delicat, plin de brățări din argint, apăru din spatele draperiei, urmat de un picior gol; apoi, posesoarea lor se dezvălui privirilor – o dansatoare trupeşă, cu părul negru, cu şalvari diafani şi pieptul acoperit de un corset transparent; flori îi împodobeau părul, şiraguri de perle străluceau la gâtul ei şi un giuvaer delicat, ca un strop de rouă, îi împodobea buricul. Cocheta cu ei prin ecran, clipind din ochii puternic fardați, apoi începu să se răsucească şi să se unduiască într-un mod care dovedea că este o adevărată profesionistă.

— Dumnezeule mare! rosti Innes. Cine mai e și asta?

— Numele ei este Mica Egipteană, spuse Edison. De fapt, se numeşte Mildred Hockingheimer şi e din Brooklyn. E cea mai celebră practicantă a dansului din buric din toatățara. Și va deveni foarte, foarte cunoscută.

O urmăriră o vreme şi constatară că, în această privință, erau întru totul de acord.

— E foarte talentată, spuse Stern.

— Din Bronx? întrebă Presto. Parcă nu-mi vine să cred.

— Şi-a găsit inspirația pentru dans în persoana unei femei din Siria – care, deloc întâmplător, se numea tot Mica Egipteanăşi care a scandalizat Expoziția Mondială de anul trecut. La ora actuală există douăzeci și cinci de mici egiptene în toatățara. Dar le-am făcut-o; mica *noastră* egipteană e cea mai mare atracție din Kinetoscoapele în care am adus-o; chiar dacă le-am cere un sfert de dolar și tot ar sta bărbații la coadă.

— Merită toți banii, spuse Innes.

— Şi simțul mişcării, în cazul ei, e doar o păcăleală. Captarea imaginii pe retină; e o farsă pe care ne-o joacă ochiul. Fotogramele prezentate cu o viteză atât de mare, în succesiune, sunt percepute ca secvență de către creier.

— Posibilitățile sunt nelimitate, spuse Doyle,

gândindu-se mult mai departe decât la performanța dansatoarei.

— Credeți? Mă tem că s-ar putea să nu aibă utilitate dincolo de lascivitate sau elementul de senzație. Te atrage, bineînțeles, dar e ceva jenant în toate astea, nu?

— Timp de două sute de ani, atracția cea mai populărăîn Anglia au reprezentat-o execuțiile publice, urmate îndeaproape de lupta cu urşii sau luptele de cocoşi, spuse Presto. Dacăminunata dumneavoastră invenție împinge lumea spre perversitate, calea până acolo e foarte scurtă.

— Sper că aveți dreptate. În general, lumea e suspicioasă față de invenții, spuse Edison. Vreme îndelungată, oamenii s-au temut că s-ar putea molipsi de boli cumplite dacă vorbesc la telefon. Nu acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu imaginile în mişcare. N-am mai văzut niciodată aşa ceva – plac oamenilor cum le place cămilelor apa.

— Dar cum ați descoperit-o? întrebă Innes, indiferent la îngrijorarea lui Edison şi căutând febril pretexte pentru a reveni la acelaşi subiect: o convenție, un fel de adunare, ceva care să reunească toate cele douăzeci şi cinci de mici egiptene.

— Dansa în insula Coney, deşi această interpretare a fost înregistrată aici. Grozavă fată, Mildred; îi place să spună că dansul ei e copiat

după ceremoniile secrete din templele Egiptului antic. Cum s-a întâmplat să-i încapă pe mâini tocmai ei, într-o fundătură oarecare, rămâne un mister pe care îl va lua cu ea în mormânt.

Mica Egipteană dispăru fără să le destăinuie niciunul din secretele spre care părea să-i poarte; o imagine tulburătoare a unor pavilioane greceşti şi în stil italian îi luară locul pe ecran. O mulțime de oameni intrau şi ieşeau din clădiri, ca nişte insecte.

— Iată, aceasta este Expoziția Mondială, spuse Edison. A ținut șase luni, anul trecut. A avut, vreunul dintre dumneavoastră, şansa de a participa?

Nu, niciunul dintre ei, îi răspunseră.

— Îmi pare rău că trebuie să vă spun, dar ați pierdut unul din cele mai grandioase spectacole în plină creație. Inițial, edilii oraşului au dorit să arate lumii cum și-a revenit Chicago după marele incendiu din 1871, dar curând a devenit limpede că forțele nevăzute, care din când în când complotează pentru a face lumea să progreseze, aveau alte planuri. În mijlocul celei mai puternice crize economice din ultimii patruzeci de ani, Expoziția a fost vizitată de douăzeci şi şapte de milioane de oameni – aproape jumătate din populația țării. În plus, datorită eforturilor

companiei mele şi celor ale rivalilor noştri, a fost evenimentul la care s-au făcut cele mai multe fotografii din întreaga istorie a umanității.

O cascadă de imagini inundă ecranul: săli de expoziție, pline cu exponate imense – dinamuri, sisteme hidroelectrice, modele de maşini din Noua Eră a Științei. O clădire întreagă era plină cu turbine şi generatoare care păreau create de o rasă de giganți. Pompe de incendiu acționate cu aburi. Trăsuri fără cai. Cele mai recente descoperiri din domeniul căilor ferate; superbe vagoane de dormit, cu perdele de mătase şi chiuvete de argint. În camera centrală, un stâlp electric se înălța pânăîn tavanul halei imense de oțel, iar în jurul acestui ax central, cuvintele „Lumina lui Edison” străluceau feeric. Doyle se întoarse şi zări umbrele care treceau peste privirea lui Edison, uimit de bogăția de idei care îi animau, desigur, mintea: el era părintele acelui progres, ai cărui martori erau cu toții în acel moment.

Într-un pavilion separat erau expuse invențiile de viitor ale lui Edison, aparate care urmau să uşureze viața fiecărui bărbat, fiecărei femei, fiecărui copil: aspiratoare, maşini de spălat, cutii frigorifice. Ba chiar şi altele, mai uimitoare: telectroscopul, un tub prin care puteai privi, ca prin telescop şi care, când avea să fie perfecționat,

avea să permită unui om din New York să vadă la faţă un prieten din Chicago, ca şi cum s-ar fi aflat alături.

În mijlocul unui parc de distracţii, numit „răscrucea de drumuri”, o gigantică roată de lumină purta călătorii în nişte coşuri care se legănau în sus şi în jos, de jur împrejurul unui cerc de foc – inventat de un localnic, pe nume George Washington Ferris, după cum le spuse Edison – care părea o minune căzută de pe Muntele Olimp printre muritori. O imagine ameţitoare le prezentă punctul de vedere al cuiva care era aşezat pe una din băncile rotitoare; văzute de sus, clădirile din expoziţie, risipite acolo, la poalele roţii, păreau zorii unei noi civilizaţii.

— Opt metri înălţime; operatorul nostru aproape că a leşinat, aşa că putea să-şi rupă gâtul, spuse Edison.

Acum, imaginile prezentau grupuri de bărbaţi şi femei, grupaţi pe scări în faţa mai multor pavilioane; imagini în unghiuri largi prezentau stindardele centrale, care anunţau identitatea fiecărui grup – Asociaţia Pan-Americană a Crescătorilor de Cai; Clubul Chicago; Congresul Uniunii Femeilor – toate fiind urmate de prim-planuri în care obiectivul trecea încet pe lângă fiecare membru. Majoritatea, obişnuiţi să pozeze pentru fotograf, stăteau rigizi ca nişte

statui, cu câte un zâmbet fixat pe figură.

Toate bune şi frumoase, se gândi Doyle, gata săîntrebe: ce rost au toate astea?

Apoi urmă Parlamentul Internațional al Religiilor: era unul din grupurile cele mai mari, o reuniune de fețe bisericeşti aşezate pe trepte în jurul steagului lor, lângă care se mai afla un panou pe care era scris: „Nu oameni, ci idei. Nu materia, ci spiritul.”

Lionel Stern se aplecăîn scaun. Începu prezentarea în prim-plan: episcopi, cardinali, diaconi, vicari. Protestanți şi catolici cu însemnele clerului, umăr lângă umăr cu rabini, atât dintre cei tradiționali cât şi alții, adepți ai reformelor contemporane...

— Uite, uite-l acolo, e tata, spuse Lionel Stern, repezindu-se spre ecran şi arătând spre o figură colțuroasă, apărută pentru o clipăîn imagine, în centrul grupului. Se poate opri imaginea?

— Mă tem că nu, spuse Edison.

Obiectivul trecu mai departe; Lionel, disperat, văzu cum figura lui Jacob se îndepărtează spre marginea ecranului şi apoi dispare. Alte figuri, reprezentanți ai nenumăratelor rase şi religii din est îşi făcură apariția, privind spre obiectiv cu o varietate mult mai mare de expresii – de la amuzamentul tăcut la evidenta suspiciune. Toți purtau veşmintele tradiționale: musulmani şi

hinduşi înfăşuraţi în haine lungi de pânzăşi cu turbane pe cap, budişti în robe de culoarea şofranului, confucionişti ascetici, creştini copţi, tibetani, preoţi shinto graţioşi, patriarhi ortodocşi rigizi.

Când aparatul ajunse la celălalt capăt al grupului, se opri din mers şi rămase fixat pe o singură imagine: o figură singulară din rândul din spate le atrase privirea. Un bărbat înalt, şocant, slab ca o sperietoare de ciori, cu o pălărie înaltăşi rasă neagră, semănând cu un antreprenor de pompe funebre. Părul lung, dezordonat, îi aluneca până la umeri; pe spate, în partea stângă, se înălţa o umflătură oribilă, o cocoaşă deformantă. Trăsăturile feţei rămâneau neclare; singuratic, în mijlocul acelui grup, omul îşi întorcea capul dintr-o parte în alta...

Jack sări în picioare de pe scaun. Se îndreptă grăbit spre ecran şi cercetă imaginea palidă; câteva clipe mai târziu, filmul se terminăşi pe ecran apărură tot felul de linii, zgârieturi, pete de praf. Edison închise proiectorul şi în camera se lăsă tăcerea. Jack se întoarse spre Doyle, cu ochii mari, plini de îngrijorare, prins pentru o clipăîn lumina albă, orbitoare a ecranului.

— Trebuie s-o mai văd o dată, spuse Jack.

— Va trebui să derulez filmul mai întâi, îi

răspunse Edison.

— Nu; dați-mi mie filmul, să-l văd aşa, în mâinile mele, secvență după secvență.

— Sigur că da, spuse Edison.

— Ce s-a întâmplat, Jack? întrebă Doyle, privindu-l cu atenție.

Jack nu-i răspunse.

Câteva minute mai târziu, în laboratorul lui Edison, filmul fusese întins pe toată lungimea peste un panou de sticlă luminat de dedesubt. Jack se apleca asupra fiecărei imagini în parte, cu o lupă, în timp ce toți ceilalți stăteau deoparte, tăcuți.

Într-unul din cadre, Jack descoperi o imagine a predicatorului cocoşat, în care trăsăturile feței erau aproape clare.

Jack păli dintr-o dată. Doyle observă căîi tremurau mâinile.

— Îl cunoaştem pe acest bărbat, Arthur, rosti Jack pe un ton grav.

— Îl cunoaştem?

— Ba chiar foarte bine, repetă el, întinzând lupa spre Doyle.

CARTEA A TREIA, CHICAGO

Capitolul 9

Eileen încerca să tragă cu ochiul spre caietul de schițe pe care Jacob îl ținea în mână, dar el o respinse, prefăcându-se că-l deranjează. Ea oftăşi continuă să privească, nemulțumită, pe fereastră, aşa cum o învățase el, prea obişnuită să facă aşa cum îi cerea un bărbat. Cu coada ochiului vedea cum desenează febril, dar nu putea descoperi şi rezultatul. Un abur de aer cald se ridicase până la linia orizontului, în timp ce trenul îşi continua drumul pe linia şerpuită, părăsind zona de câmpie şi urcând încet terasele de stâncă.

Oare ce se petrecea în mintea unui bărbat atunci când era expus la farmecele fizice ale unei femei? Pe Eileen, întrebarea asta o obseda de mulți ani. Orice bărbat, altfel rezonabil, ajuns în compania unei femei neobişnuit de atrăgătoare – era destul de realistă pentru ca, fără falsă vanitate, să se includăşi pe sine în acea categorie – fie că rămânea fără grai, fie că se trezea pradă impulsului de a o poseda şi domina.

Întoarse subiectul pe toate părțile, în sinea ei: oare această nebunie este o reacție la ceea ce fac eu, sau efectul unor mecanisme biologice invizibile? Oricum ar fi, nu prea avea ce face, iar

ideea de a se duce la mănăstire nu-i surâdea deloc; natura nu se lăsa învinsă de logică. Oricum, nu sexul era problema, ci nenorocitele acelea de ritualuri de împerechere. Era mai bine să te naşti pisică sau câine şi să-ți reprimi coşmarurile legate de cine cu cine îşi face de cap când îl apucă iarăşi căldurile. Parte din sentimentele ei îşi doreau să treacă de anii buni pentru procreare, ca să poată fi tratată ca orice altă ființă umană.

Pe de altă parte, bătrânico, se corectă ea– amintindu-şi de fața obosită pe care şi-o descoperise în oglindăîn acea dimineațăşi de cât de binevenite fuseseră impulsurile atențiilor unui bărbat, într-un moment de mare receptivitate din partea ei – e mai bine să nu ne pripim.

— Să vedem dacă v-am înțeles, spuse ea, reluând discuția de mai înainte. Dacă sunteți un membru confirmat al religiei dumneavoastră, asta nu vă dă autoritatea de a comunica cu Dumnezeu?

— Ah, slavă Domnului, nu; numai Moise și alți câțiva evrei din Vechiul Testament poartă pe umeri această responsabilitate şi chiar şi discuțiile lor au fost, de obicei, filtrate de câte un soi de intermediar – un înger sau o tufăîn flăcări, spuse Jacob, aplecat deasupra desenului său.

— Dar cred că sunt sute de prelați creştini în

aceastățară care sunt convinşi că primesc cuvântul Domnului direct de la sursă.

— Da, rosti Jacob cu un zâmbet trist. Ştiu.

— Dar dacă nu aveți niciun contact cu El, oricine ar fi, cum puteți afirma căîmpliniți voia Domnului?

— Un rabin nu are asemenea pretenții, draga mea; aceasta este o muncă prea importantă pentru a fi lăsatăîn seama profesioniştilor. Dacă Dumnezeu vorbeşte cu cineva, atunci aceasta se întâmplă numai prin glasul sufletului omenesc, pe care îl avem cu toții.

— În afară de producătorii din teatru.

— Ca să nu mai vorbim de unele cartiere din New York, spuse Jacob. Poporul meu are credința că existența lumii e susținută de dreptatea unui mic număr de oameni absolut obişnuiți, care nu atrag în niciun fel atenția asupra lor şi îşi văd liniştiți de treabă.

— Ca și sfinții.

— Sfinți necunoscuți, le-am putea spune; ei nu urmăresc răsplata sau recunoaşterea pentru ceea ce fac. Treci pe lângă ei pe stradăşi abia dacăîi observi; nici chiar *ei* nu au habar că fac un serviciu atât de important. Dar ei poartăgreutatea lumii pe umeri.

— Pare mai degrabă o muncă pentru Mesia,

spuse ea.

— Toată treaba asta cu Mesia este atât de mult exagerată…

— Nu credeți în Mesia?

— Există o tradiție în iudaism conform căreia, atunci când cineva îți spune că Mesia a sosit, în timp ce tu plantezi un copac, e bine să termini de plantat mai întâi şi abia după aceea să te duci şi să vezi ce-i cu acel Mesia.

— Hmmm… Presupun că, dacă omul ar fi, într-adevăr, Mesia, ultimul lucru pe care l-ar face ar fi să meargă pe la lume, să-i anunțe.

— Sigur n-o va face, dacă vrea să trăiască până la cină.

Din punct de vedere istoric, această idee s-a născut pentru că evreii din Israel doreau un om cu puteri supranaturale, care să coboare din ceruri şi să-i salveze; mi se pare un răspuns destul de firesc la cei o mie de ani de sclavie, nu credeți?

— Eu mi-aş dori să vină o armatăîntreagă.

— Apoi a venit Iisus şi, indiferent cine credeți că era, restul a devenit istorie. Dar, de atunci, în cultura occidentală, ori de câte ori ne apropiem de sfârşitul unui secol, ca acum, se trezeşte în noi spaima că Ziua Judecății e aproape şi ne dorim ca Mântuitorul să aparăşi să rezolve lucrurile. De aici şi noțiunea că nu poate fi decât una din acele persoane.

— Mai mulți Mesia? întrebă Eileen. Dar, prin definiție, El este unic, nu?

— În Cabala există o idee alternativă, care mie mi s-a părut întotdeauna cu mult mai rezonabilă. În fiecare generație care trece prin această viață există câțiva oameni care stau de veghe – fără săştie că posedă această calitate – şi care, dacă mersul evenimentelor le-ar cere acest lucru, şi-ar putea asuma rolul de Mesia.

— „Rolul” de Mesia?

— Tot astfel, noi toți ne jucăm rolul în viață: ne zbatem şi ne chinuim în ora rezervată nouă pe scenă, plini de zgomot şi furie, numai Dumnezeu ştie de ce. Dacă priveşti lucrurile din această perspectivă, pe îndelungata scenă a vieții, Mesia este doar unul dintre personajele mai interesante.

— Deci, ce fel de evenimente i-ar putea scoate la lumină pe aceşti Mesia?

— Calamitățile obişnuite, după cum presupun: cataclisme, ciumă, dezastre apocaliptice. Eroul nostru are nevoie de o intrare spectaculoasă. Deşi, conform acestei teorii, El ar fi trebuit să fie printre noi tot timpul, fără ca noi să-l vedem.

— Ce se întâmplă cu aceşti oameni dacă nu devin Alesul?

— Trăiesc până la sfârşitul zilelor lor şi mor în pace, norocoşii.

— Fără săştie ce rol ar fi putut juca.

— Pentru binele lor, să sperăm că aşa va fi. Mesia – ce rol teribil. Toți oamenii săți se arunce la picioare, rugându-te să le vindeci reumatismele. Săți se ceară ca fiecare cuvânt rostit să fie o perlă de înțelepciune. Numai durere şi suferință – şi, până la urmă, nici măcar o vorbă bună.

— Că tot veni vorba de crucificare, vă deranjează dacă mă mişc puțin? Mi-a cam înțepenit gâtul.

— Vă rog. Aproape că am terminat, spuse el, umezindu-şi buzele cu vârful limbii, semn de concentrare.

Eileen se relaxăşi se întoarse cu fața în partea cealaltă, privind, dincolo de Jacob, pe cealaltă fereastră.

— Spuneți-mi: n-am fost niciodată sigură ce trebuie, exact, să facă Mesia pentru noi dacă se va întoarce.

— Părerile sunt extrem de împărțite în această privință. O şcoală de gândire este de părere că El va coborî din ceruri exact la timp pentru a salva lumea din întunericul etern. O alta crede că El va sosi purtând sabia răzbunării, pentru a-i judecape cei răi şi a-i răsplăti pe cei credincioşi, care sunt doar în număr de doisprezece. O a treia versiune afirmă că, dacă ar fi destui oameni care să se îndrepte şi să urmeze calea blândeții, El s-ar arăta imediat şi ne-ar conduce dincolo de porțile siderale.

— Cred că depinde cu cine stai de vorbă.

— Ca să nu mai vorbim de cele două treimi ale lumii care nu cred câtuşi de puțin în această idee.

— Dumneata ce crezi, Jacob?

— Deoarece am ajuns la concluzia că acesta este un domeniu în care nu pot decât să-mi recunosc ignoranța totală, am decis că este o întrebare mult prea importantă pentru a-i găsi un răspuns absolut sigur.

— Adică, să lăsăm certitudinile pentru fanatici.

— Exact. Eu prefer să stau şi să aştept. Fie că voi descoperi răspunsul când voi muri, fie că nu.

Râse din toată inima, întoarse caietul de schițe și îi arătă portretul finalizat: avea mâna sigurăşi ochii ştiau să descopere detaliul. Trăsăturile ei erau precis redate – pomeții înalți, arcuirea puternică a sprâncenelor negre – dar asemănarea mergea dincolo de aparențe.

Mi-a surprins caracterul, se gândi ea, tresărind: mândria, voința şi, în profunzime, vulnerabilitatea ascunsă, toate străpunseseră stratul de duritate acumulatăîn timp, pentru a dezvălui idealismul romantic ascuns dedesubt. O actrițăîşi petrecea mult timp în fața oglinzii, studiindu-şi trăsăturile feței – permanent vigilentă, gata de luptă, străduindu-se să oprească din mers fiecare rid, fiecare muşchi al feței – dar nu mai descoperise

acea dulceață uitată din priviri; la vederea ei, izbucni în lacrimi.

Oare fata aceea naivă, cu pielea proaspătă, venită din Manchester, mai exista undeva, în interiorul ei? Se simți ridicolă, aşa cum plângea după un teritoriu de mult pierdut, dar acea parte din tinerețe a naturii sale fusese bunăşi adevărată, şi Jacob o surprinsese cu claritate. Aruncă o privire spre blândețea tandră, deschisă, din ochii albaştri şi, pentru prima datăîn viață, simți că nu mai conta dacă avea părul răvăşit sau machiajul întins.

Ce vrea acest bărbat de la mine? se întrebă ea. Poate că nimic. Ce idee şocantă.

Încercă să-i înapoieze portretul, dar el o rugă să-l păstreze. Ea îşi feri privirea, îşi şterse ochii şi nasul – parcă ar fi fost o trompetă; ce grozav – şi murmură un „mulțumesc" printre suspine.

— Vă rog sămă scuzați o clipă, spuse Jacob, ridicându-se de pe canapea. Ea îi făcu un semn cu capul, recunoscătoare că o lăsa o clipăsingură, şi îl însoți cu privirea.

Jacob avea nevoie de o gură de aer; iarăşi îi bătea inima îngrijorător de repede; era a treia oară de când plecaseră din Chicago. Ea nu observase, era sigur de asta, dar simțea cum i se scurge tot sângele din vine, ca apa din cada de baie. Se simțea teribil de amețit, parcă ar fi mers printr-un

tunel învăluit în ceață. Apucă mânerul uşii şi trase de el cu toate forțele pe care le mai avea. Ajuns pe platforma dintre vagoane, acolo unde ea nu-l mai putea vedea, îşi concentrăîntreaga energie în efortul de a-şi reveni.

Respiră, prost bătrân; e mai rău, mult mai rău.

Se apecă peste balustradă, trăgând adânc în piept aerul fierbinte al deşertului, simțind cum îi umple plămânii, fără efect; inima îi bătea cu efort, sincopat, pierzând ritmul...

Haide Jacob, ajunge cu prostiile, ai treburi importante de făcut.

...Picioarele i se împleticeau, degetele îi amorțeau şi simți că nu-l mai țin genunchii. Se ținu strâns de lanțurile care fixau platforma, privind în jos, spre panglica strălucitoare de oțel care se derula cu repeziciune sub tren; broboane de transpirație îi curgeau de pe frunte, umezindu-i cămaşa...

E mai rău decât înainte; e mai rău decât a fost vreodată.

...Abia îşi mai putea menține echilibrul şi toate gândurile sale erau concentrate într-un singur punct: trebuia să se țină de lanț. Dacăîl scăpa din mână, avea toate şansele să cadă peste balustradă; în jurul său se făcu întuneric, abia mai putea vedea, inima bătea, gata să-i spargă pieptul şi nu mai auzea nimic în afară de vuietul

acestui puls sălbatic...

Încă un pas; prea aproape, moartea plana deasupra lui, ca un fulg.

Apoi, asemenea valurilor care se retrag în matcă, criza începu să cedeze; privirea i se limpezi, puțin câte puțin, petele negre dispărurăşi ele, plămânii reuşiră să aspire suficient de mult aer, disperarea se risipi şi își simți iarăşi buricele degetelor. Se sprijini de peretele vagonului, cu picioarele tremurând, dar simțea cum scade presiunea din interiorul pieptului. Încercând să se ridice în picioare, îşi simți muşchii înțepeniți. Teribilă slăbiciune. Pale de aer uscau transpirația de pe frunte; încercă să păşească pe platformăşi deschise uşa spre vagonul următor.

Înăuntru era răcoare şi întuneric; minunat. Zâmbi chinuit; nu era rău, Jacob, nu-i aşa? Ajunsese mai aproape ca niciodată de limită. Dacă asta era mâna morții pe umărul său, tot ce trebuia să facă era să se întoarcă spre ea şi s-o înfrunte. Avusese întotdeauna o aversiune pentru dureri, dar dacă atât era suficient pentru a pleca, efortul nu părea prea mare. Era vorba de supunere, nu de luptă: trebuia să renunți şi să dispari în tăcere.

O frântură de lumină pătrunse prin geamul acoperit. Jacob se aşeză pe o banchetă; obişnuindu-se cu lumina, începu să distingă

obiectele din jur. Ce-i cu toate formele astea ciudate? Unde sunt? în sala de aşteptare din Purgatoriu?

Apoi îşi aminti de lucrurile care fuseserăîncărcate în gară; o margine de draperie din catifea roşie, câteva vârfuri de lănci întoarse spre tavan îi confirmară această bănuială. Decoruri şi costume de teatru. Cufere, garderobe; unelte în atelierul creației.

— Ce loc potrivit pentru a muri, şopti el.

Auzi o mişcare într-un colț, un sunet iritant, ca de metal lovit de piatră. Aritmie, intenționat, neavând nimic în comun cu uruitul trenului. Jacob ascultă câteva clipe, adunându-şi puterile înainte de a se lăsa pradă curiozității. Se ridicăîn picioare şi porni încet spre locul de unde venea acel sunet, pe lângă culoarul dintre bagaje. De o parte şi de alta zărea câte un vârf de munte pictat, ziduri de palate sau un apus de soare grandios, incredibil.

Sunetul încetă. Jacob se opri. Ceva zăngăni în spatele său. Se întoarse încet. Vârful unui cuțit lung îi atingea gâtul; un bărbat, îmbrăcat în uniforma albastră a gărzilor de la căile ferate ținea în mână arma aceea. În cealaltă mânăținea o bucată de gresie. Acesta era zgomotul pe care îl auzise: omul îi ascuțea tăişul.

Avea figură de asiatic. Chinez? O față palidăşi crispată, aşa cum Jacob îşi imagina că trebuie să fie şi a sa. Nasturii tunicii erau încheiați strâmb; o pată de sânge se zărea sub umăr şi în locul acela albastrul hainei devenise violet.

Acesta e omul despre care se vorbeaîn gară, înțelese Jacob. Cel hăituit, ucigaşul cu sabie. S-ar părea că, până la urmă, aici am să mor...

Dacă aşa stau lucrurile, de ce sunt aşa de calm?

Inima lui nu-şi încetinise câtuşi de puțin bătăile.

Concentrarea solemnă ce se citea pe fața bărbatului dispăru, făcând loc unui interes care îl egala pe cel al lui Jacob; evident, chinezul simțea că n-are de ce să-i fie frică de bătrân. Încet, lama cuțitului se lăsăîn jos şi cei doi se priviră unul pe celălalt, din ce în ce mai fascinați.

— Iertați-mi deranjul, spuse Jacob. Căutam un loc unde să mor!

Bărbatul îl privi cu atenție. Jacob nu mai văzuse niciodată nişte ochi atât de ascunşi; o privire plată, inexpresivă, total neutră.

— Oriunde, este acelaşi lucru, spuse bărbatul, strecurând cuțitul cu îndemnareîntr-o teacă frumos ornamentată.

Oare ce mi se pare atât de cunoscut la bărbatul acesta? se întrebă Jacob. E clar că nu l-am mai văzut până acum – ce idee absurdă – şi, totuşi, ceva mă face să am încredere în el.

— Ce ciudat, rosti Jacob calm.

Bărbatul stătea aşezat pe un scaun fără spătar, în spatele decorurilor; de nevoie, constată Jacob, observând sângele deja scurs pe podea. Omul îşi bandajase rana cu o fâşie de pânză albăînfăşurată peste piept; în stânga, sub braț.

O altă sabie, mai lungă, având un model identic cu cealaltă, mai mică, stătea aşezată la picioarele lui; lama scotea sclipiri de argint, întrezărindu-se din teaca neagră, lăcuită. Bărbatul aşeză pumnalul lângă sabie, cu grijă, simetric.

— *Dai-sho,* spuse el. Mare şi mic.

— Mare și mic?

— *Katana, waldzashi,* rosti el, arătând mai întâi spre sabie, apoi spre pumnal.

— Înțeleg.

— Se numeşte Kusanagi, spuse bărbatul aplecându-se cu grijăşi ridicând sabia. Secerătoarea de iarbă.

— De ce?

— Legenda spune că i-a aparținut lui Susanoo, zeul tunetului; el a meşterit sabia, dintr-un fulger de pe vârf de munte. Într-o zi, Susanoo a plecat la vânătoare şi a lăsat-o acasă; sabia s-a înfuriat şi a secerat la pământ toți copacii şi toată iarba de pe insulă. De asta sunt aşa de puțini copaci în Japonia...

Se întrerupse, închise ochii şi, scuturat de un fior, păli.

— Lama se deschide singură? întrebă Jacob.

Spasmul trecu; bărbatul încuviință cu un gest al capului.

— Grozavă sabie…

— *Honoki,* vorbi iarăşi omul, trecându-şi degetele peste teaca strălucitoare. E din lemn tare: din ultimul copac pe care l-a tăiat sabia. *Same:* pielea unei balene pe care a ucis-o Susanoo. *Habuki:* colierul care fereşte lama, să nu se lovească de teacă. Acest diblu fixează lama în mâner şi e din bambus: *mekugi.* Mânerul e acoperit cu ținte metalice: *menuki.*

Broboane de sudoare curgeau pe fruntea bărbatului; îi tremurau degetele. Face acest inventar pentru a se concentră, hotărî Jacob; încearcă să rămână treaz, atent. Poate căîncearcă să rămânăîn viață.

— Cum se numeşte asta? întrebă Jacob cu blândețe, arătând spre mânerul curbat.

— *Kashira.*

— Dar asta? întrebă el, arătând spre o plăcuță sprijinită de pumnal.

— *Tsuba.* Separă lama de mâner.

Omul trase puțin sabia afară, pentru a-i arăta lui Jacob *tsuba;* o piesă eliptică, din mai multe

straturi metalice lipite, cu grosimea de un centimetru şi jumătate şi înnegrită de vreme. Suprafața din afară era minunat gravată cu imaginea dublă a unei păsări de pradă: fiecare ținea în cioc penele desfăcute din coada celeilalte. Una se înălța, iar cealaltă cădea în mijlocul unor limbi de foc frumos stilizate.

— Aceasta este pasărea Phoenix, spuse Jacob, uimit să descopere o asemenea măiestrie delicatăîntr-o armă mortală.

— Phoenix, rosti bărbatul. Nume de oraş, adăugă el, făcând un semn cu capul înapoi, spre locul de unde veneau.

Gestul nu era lipsit de ironie, constată Jacob; omul acesta era mult mai profund decât lăsa să se vadă.

— E doborâtăşi apoi se înalță din nou, spuse Jacob. Din cenuşă.

— Mai e mult până acolo, spuse bărbatul, referindu-se la starea sa precară.

Aşeză iarăşi sabia jos, lângă sora ei şi încercă să respire chinuit.

— Eşti grav rănit, prietene?

— Am fost lovit de un glonț. În spate, sub umărul stâng.

— Îmi dați voie să mă uit?

— Sunteți doctor?

— Am o profesie aproape la fel de bună, spuse

Jacob. Sunt preot.

Ochii bărbatului începură să strălucească şi fruntea i se încreţi.

— Preot? Dumneavoastră?

— De ce vă miraţi aşa?

— Nu arătaţi a preot.

— Preot, rabin, ce contează? murmură Jacob, ajutându-l să-şi scoată tunica de pe umeri. Unde aţi învăţat englezeşte?

— M-a învăţat un preot; era catolic.

— Ah, aşa deci; vedeţi că există tot felul de preoţi.

Sângele se uscase pe bandajul din jurul trupului bărbatului; la mijloc, însă, continua să curgă.

— Şi eu sunt preot, spuse bărbatul.

— Sunteţi budist?

— *Shinto.*

— Aşadar, sunteţi japonez.

— Aţi auzit de *shinto?*

— Am citit despre asta şi am întâlnit preoţi *shinto* din ţara dumneavoastră anul trecut, în Chicago. Din ce insulă veniţi?

— *Hokkaido.*

— Oamenii aceia erau din Honshu.

— *Hai* Da. Oameni de la oraş.

— *Shinto* înseamnă „calea zeilor”, nu-i aşa?

Jacob desfăcu bandajul de pe rană; omul tresări

uşor când ultimul strat de pânză trase după el o crustă de sânge uscat de pe rană: o gaură mică, rotundă, chiar sub omoplat. Se învinețise de jur împrejur, dar încă nu apăruse nicio urmă de roșeață sau de infecție.

— Da. *Kami-no-michi*, rosti bărbatul, fără să se arate deranjat de curiozitatea lui Jacob. *Kami*înseamnă„superior”; zeii din ceruri.

Glonțul pătrunsese prin spate, prin muşchi, ricoşase într-o coastă, se răsucise şi ieşise în stângă pieptului; acolo, cu câțiva centimetri mai jos, se vedea o altă gaură, mai mare. Bărbatul respira normal, deci plămânul era neatins, se gândi Jacob, simțindu-se puțin ridicol; ce, am ajuns chirurg, aşa, dintr-o dată?

— Mulțumesc zeilor din ceruri că nu te-au luat la ei, spuse Jacob, uitând pentru moment de propria lui slăbiciune. Avem nevoie de ceva ca săcurățăm rana.

— Alcool.

— Ce noroc; dincolo e un vagon plin cu actori. Unde ai găsit bandajul acesta?

Omul arătă spre un sul de tifon aruncat într-un cufăr, lângă el.

— Dar văd că avem aici o întreagă infirmerie, spuse Jacob luând tifonul din cufăr şi începând să facă un bandaj nou. Vorbeşte-mi despre preotul

acela, care te-a învățat englezeşte.

— Locuia la templul nostru. Era un misionar american.

— A venit să vă convertească, nu?

— Până la urmă, l-am convertit noi pe el; e şi acum tot acolo.

— Bine faci, bine găseşti. Mai bine mă duc să văd de nişte alcool.

Ciudat, însă, timp de câteva clipe, Jacob nu se clinti. Oare bărbatul avea suficientăîncredere în el pentru a-l lăsa să plece? Aşa se părea; nici măcar nu se întoarse.

— Unde ați citit despre *shinto?*

— Într-o carte din biblioteca mea de acasă; tradusăîn engleză, desigur. Nu-mi amintesc titlul...

— *Kojiki?*

— Da, cred că acesta era.

— Unde ați văzut această carte?

— Unul din preoții *shinto* mi-a oferit-o anul trecut, la Chicago, la Parlamentul Religiilor; spunea că e prima traducere făcută vreodată.

— Ați mai văzut vreo altă copie? întrebă bărbatul, întorcându-se spre el şi privindu-l drept în ochi cu o intensitate cumplită. În japoneză?

— Nu, răspunse Jacob, dar întrebarea avu un efect ciudat asupra lui; ceva prindea formăîn gândurile sale, dar nu reuşea să-şi dea exact

seama ce era. De ce măîntrebi?

Bărbatul îl fixă cu ochii lui ciudați, lipsiți de expresie.

— *Kojiki*, prima carte, a fost furată din templul nostru.

— Am fost convins că asta îmi vei spune, rosti Jacob.

26 SEPTEMBRIE 1894

Trenul nostru a plecat din gara Grand Central fix la ora unsprezece în această dimineață – nu există oameni mai obsesiv de punctuali decât americanii. Călătoria cu „Rapidul de Expoziție” — un tren expres introdus acum un an, pentru a înlesni venirea şi plecarea vizitatorilor de la Expoziția Mondială. Vom străbate cele opt sute de mile până la Chicago în mai puțin de douăzeci de ore; un lucru la fel de extraordinar ca şi eleganța vagoanelor. Un lux de prima mână. Competiția pentru a câştiga banii clienților pune totul în mişcare aici; mai mare, mai rapid, mai puternic. O nesfârşită dorință de mai bine, dar, într-o țară fără prea multă istorie, era inevitabil ca gândurile locuitorilor ei să se îndrepte, uneori până la epuizare, spre viitor. Înainte de a se considera însă cu adevărat civilizați, n-ar strica să facă ceva cu scuipătoarele acelea pe care nu încetau să le folosească în public.

Albia largă a fiului Hudson ne însoțeşte pe

drumul nostru spre nord; trenul tocmai a depăşit ultimele case de la periferia oraşului, iar acum ne întâmpină o simfonie de culori autumnale de o strălucire şi varietate pe care nu mi le imaginam. Dacă Creatorul universului nostru este artist, El a reuşit să-şi risipească cutia de culori în aceste păduri; tonuri de roşu, ruginiu, vermillon, violet, ambrăşi auriu, toate pulsând de viață sub razele strălucitoare ale soarelui Hawthorne spunea că aici se simte acasă; Irving Melville şi Fenimore Cooper la fel; într-adevăr, locul te inspiră. Maiorul Pepperman, neobosita noastră gazdă, a numit această vreme minunată„vară indiană”. Nu e deloc greu săți-i imaginezi pe indieni trăind în aceste păduri pline de ascunzişuri, făcând ceea ce fac indienii de obicei, vâslind în canoe, trăgând cu arcul, cățărându-se pe stâncile abrupte de pe malul de vest.

Tocmai am terminat corespondența de dimineață – scrisori către Louise; bilete şi cadouri pentru copii; păpuşi imitând-o pe Martha Washington pentru Mary şi un splendid set de soldăței de jucărie pentru Kingsley. Acum va putea relua revoluția americană, continuând să rescrie istoria. În telegrama primită ieri de la Louise, nu mi-a scris nimic despre starea ei de sănătate; acest lucru mă face, desigur fără motiv, să mă tem de tot ce poate fi mai rău.

Oraşul New York m-a epuizat; încă vreo câteva zile şi m-ar fi terminat de tot ce ritm! E uimitor că locuitorii nu cad morți de obosealăîn fiecare seară. N-am vizitat niciun alt oraşîn care oamenii să fie mai încrezători, ba chiar aroganți, cu privire la ceea ce ei reprezintă. E foarte posibil ca oraşul să-şi pregătească un viitor grandios, dar ei nu te lasă deloc să uiți acest lucru.

Două observații: fiecare om întâlnit pe stradă pare total captivat de baseball, un joc local, aparent derivat din cricket, şi despre care ei sunt incapabili să vorbească articulat „Sezonul" lo*r profesional s-a terminat de curând cu un spectacol pe care, cu modestie, ei îl numesc „seria mondială"* — al*tfel sunt sigur că m-ar fi dus la unul din acele meciuri, măcar pentru a mă ameți cu regulile şi regulamentele lor contradictorii, pe care entuziaştii sunt oricând gata să le explice inocenților. A doua observație: în inima unui cartier numit Greenwich Village, unul dintre primele construite în oraş, se află Piața Washington; intrarea este încadrată printr-un frumos monument ridicat în onoarea părintelui fondator. Locul este atât de încântător şi de pitoresc, plin de verdeață, o adevărată oază de pace şi linişte, aşa cum şi-ar dori orice oraş. Dacă Holmes ar fi ajuns în America, cred că Piața Washington este locul unde ar fi rămas.*

Noi formăm un grup foarte bizar. Lionel Stern

împarte cabina cu Presto, maharajahul din Berar – cu greu s-ar putea imagina o pereche mai nepotrivită –, în timp ce Innes şi cu mine ocupăm compartimentul următor; Jack, singur, călind după el, cu mare grijă, valiza aceea compactă pe care i-a dat-o Edison când a plecat de la el. Încă nu ne-a spus şi nouă despre ce este vorba. Iar săracul Pepperman, câinele nostru de pază, încărcat de telegrame şi articole, e gata să se retragăîn spatele unui aer de solemnitate timidă, rănită – atât de nepotrivită pentru un uriaş ca el – ori de câte ori eu invoc dorința de a rămâne singur, lucru care se va întâmpla adesea în cursul acestei călătorii. Ferit-a sfântul ca maiorul să afle despre misiunea noastră de acum; ar putea face apoplexie de atâta îngrijorare.

LA BORDUL RAPIDULUI DE EXPOZIȚIE

Înainte de a ajunge în Albany, trenul îşi luă rămas-bun de la râul Hudson şi coti spre vest, însoțit acum de apele nemişcate ale canalului Erie. Buffalo, New York, veni şi trecu la scurt timp după cina compusă din fripturi în sânge şi munți de cartofi piure la masa lui Pepperman. Acesta încercă, fără succes, să evoce teribilul spirit de aventură al călătoriei lor – „Iată, acela este Ontario, unul din cele cinci mari lacuri; precis că n-ați mai văzut un lac atât de mare!” şi aşa mai

departe – dar omul rămase iarăşi cu buzele umflate, uşor dezamăgit de răspunsurile politicoase şi nu prea entuziaste oferite de Doyle.

Din când în când, Doyle arunca o privire spre tovarăşii săi, care cinau la mesele din apropiere– Stern şi Presto împreună, Jack de unul singur. Maiorul nu observă nimic şi se consolă cu o porție suplimentară de prăjitură cu căpşuni, o noutate pentru Doyle, şi care reuşise să le smulgă exclamațiile cele mai entuziaste de până atunci, făcându-i pe Pepperman să spere într-o camaraderie mai profundă, pentru ca imediat după aceea să fie dezamăgit de refuzul celor doi frați de a veni mai târziu în compartimentul lui, pentru câteva jocuri de whist.

Doyle hotărâse că trebuie să profite de faptul căerau constrânşi să rămânăîn tren, pentru a ataca zidul de tăcere care înconjura ultimii zece ani din viața lui Jack Sparks, înainte de a se aventura mai mult pe un teren periculos, Doyle simțea nevoia să descopere misterul bărbatului care îi ducea într-acolo. Încercările anterioare, bazate pe îngrijorarea lui sinceră, deschisă, eşuaseră, era timpul săîncerce un subterfugiu.

Doyle luă o sticlă de coniac din bar şi porni spre compartimentul lui Jack; îl găsi pe acesta singur, citind la lumina unei lămpi cu gaz. Imediat, Jack ascunse titlul cărții – un tratat ştiințific, perfect

inofensiv, despre principiile conductibilității electrice – dar secretul devenise deja o a doua natură a lui şi cartea ajunse sub scaun, deasupra cutiei misterioase primite de la Edison.

Cu gesturi ceremonioase, Doyle se aşeză pe bancheta din fața lui Sparks; Jack refuză atât coniacul cât şi țigara de foi pe care i le oferise Doyle, apoi se întinse şi făcu lumina mai mică, retrăgându-se în semiîntuneric şi privindu-l pe Doyle fix, gânditor. Doyle nu spuse nimic şi păru să nu observe privirea scrutătoare cu care îl ațintea Jack; îşi aprinse o havană, îşi savură coniacul şi se prefăcu absorbit de acest moment de mulțumire.

Jack îl străpungea cu privirea.

În regulă; dacă nu merge altfel, am să-ți arăt că am mai multă răbdare decât tine; cinci ani de practică medicală m-au învățat şi asta, aşa că pot sta aici până când unul din noi prinde rădăcini.

Sub căutătura blândă, dezinteresată a lui Doyle, Jack deveni nervos; bătea darabana cu un deget pe genunchi. Minutele treceau. Doyle scoase un nor de fum, zâmbi absent şi privi prin perdea, spre întunericul de afară.

— Hmm, mormăi el şi apoi trase perdeaua.

Îşi întoarse iarăşi capul spre Jack şi îi zâmbi din nou. Jack se foi în scaun.

L-am prins în capcană.

Doyle ridică un picior şi îşi studie şireturile de la pantof.

Jack expiră greoi.

E timpul să-i dau lovitura de gratie.

Doyle începu să fredoneze. Fals, la întâmplare. O măsură dintr-o melodie, un fragment din alta; nimic precis. Nici dacă i-ar fi pus sare pe rană n-ar fi avut mai mult succes. Încă trei minute şi apoi...

— Ei, zău aşa, spuse Jack.

— Ce anume?

— Chiar trebuie?

— Ce trebuie?

— Ții morțiș să mă enervezi?

— Vai de mine, nici vorbă de aşa ceva, Jack...

— Doamne, Dumnezeule, ciudat mai eşti!

— ... Ce naiba vrei să spui?

— Dai buzna aici. Cu coniac şi țigări. Faci zgomotul acela enervant. Asta nu e sala de lectură de la Clubul Garrick.

— Ah, te deranjez? îmi pare teribil de rău, bătrâne. Încă un zâmbet răbdător. Nici cea mai vagă intenție de a pleca. Jack îşi întoarse privirea. Trecu încă un minut... apoi...începu să dea încet din cap – păstrând ritmul, în tăcere – în timp ce dirija o muzică imaginară cu unduirile țigării de foi.

— *Ce e?* se răsti Jack, disperat.

— Ce anume?

— *Ce vrei?*

— Absolut nimic; sunt perfect mulțumit, bătrâne.

Mulțumesc, ești...

— E monstruos, e o mojicie, îmi încalci intimitatea. Nu e felul tău obişnuit de a fi.

Apoi, ca şi cum subiectul pe care intenționa să-l aducăîn discuție îi revenise brusc în minte, Doyle îl fixă pe Jack cu ochii blânzi ai unui doctor şi făcu o pauză, ca pentru efect, înainte de a-l întreba:

— Cum te-ai simțit în ultima vreme, Jack?

— Ce întrebare tâmpită mai e şi asta?

— Aş minți dacă aş spune că nu măîngrijorează persoana ta...

— Acum chiar că mă scoți din fire...

— Poate că ar fi mai bine să mă exprim aşa: ca doctor, Jack, am observat la tine anumite... ciudățenii de comportament pe care nu le pot ignora.

— *Ceee?*

— Anumite tendințe simptomatice...

— Termină cu prostiile şi spune clar: ce înseamnă toate astea?

Doyle îl privi, dând din cap gânditor.

— Mi-a trecut prin minte că, de când nu ne-am mai văzut, te-ai cam țicnit.

Chiar şi aşa, în penumbra în care se retrăsese, Doyle observă cum obrajii lui Jack deveniseră stacojii, de parcă fuseseră cuprinşi de febră; Jack păru să facă un cumplit efort de voinţă pentru a-şi înfrâna pornirile violente şi fierberea din sufletul său. Pentru o clipă, tensiunea deveni atât de puternică, încât Doyle se temu că strategia lui se întorsese împotriva sa şi că va trebui să se apere; ştia să boxeze cu Jack, dar Jack ştia să ucidă. În loc de atac, însă, se văzu aţintit cu un deget strâmb, plin de cicatrice de-al lui Jack, care, gâtuit de furie, se răsti:

— Tu… nu ştii… absolut nimic… despre nimic.

Jack spumega de furie, ca un taur agitat.

— Nu cunosc faptele, bineînţeles, spuse Doyle, reuşind, nici el nu ştia cum, să-i răspundă pe acelaşi ton egal, controlat, care îl înfuriase pe Jack.

— Eu nu mă bazez decât pe observaţiile mele, continuă el. Cu ce altceva m-ai ajutat, ca să pot merge mai departe?

— Ţi-ar plăcea să auzi că au fost momente în care mă rugam la Creator, în toatăînţelepciunea lui, să mă lase să mor? Că m-am târât în genunchi şi m-am rugat, ca un vicar naiv, unui Dumnezeu în care nici măcar nu cred? Asta vrei tu, Doyle? Pentru că acesta e adevărul. Şi mă bucur să afirm că*nu* există un Dumnezeu de felul celui căruia i se

face reclamă, pentru că nicio ființă care i-ar semăna, cât de cât, n-ar fi lăsat ca una din creaturile sale să rămânăîn viațăîn starea aceea.

Într-adevăr, gândi Doyle, *acum s-a deschis robinetul.*

— Deci, în loc de asta, El... te-a lăsat în viață ca să suferi – asta vrei să spui?

— Ce concluzie stupidă, prostească. Ai auzit măcar un cuvânt din ce am zis? În privința *destinului* nostru nu se ia nicio hotărâre; nimeni nu ne conduce, *nimic* nu ne stă mărturie. Începi să măînțelegi?

Doyle îl privea fără să scoată un cuvânt. *Lasă-l să vorbească.*

— Nicio inteligență, mai mică sau mai mare, nu ne observă existența pentru că suntem singuri, Doyle, fiecare dintre noi, lăsați pradă frigului şi plutind în gol. Asta e gluma cea mai proastă, mai urâtă decât orice porcărie scrisă pe ziduri: e o mare greşeală; crudă, întâmplătoare şi irațională, ca un accident de tren...

— Viața umană?

— La *creație* mă refer.

Jack se aplecăînainte; ochii îi străluceau ca nişte diamante în întunericul din vagon. Vocea îi scăzu pânăla şoaptă.

— Fiecare piatră, fiecare fir de iarbă, fiecare

fluture. Şi omul, mai mult decât orice altceva– niciun plan, niciun scop fundamental. E o nebunie, aşa-zisa noastră minte, o bătaie de joc; dacă există poezie în natura noastră, ea iese la suprafață la fel de inconştient ca şi bolboroselile unei maimuțe. Dar lumea oamenilor – *societatea* – complotează pentru a ține secret acest lucru. Nu ți se pare curios? Cu toată pregătirea ta ştiințifică?

— Ce vrei să spui?

— Animalele se nasc cu instincte pentru supraviețuire şi îşi dezvoltă metode pentru a reuşi. Omul este singura creatură care are nevoie să se amăgeascăşi care ajunge să creadă că există un motiv mai complicat datorită căruia există pe lume. Ne umplem mintea cu minciuni şi fantezii despre dragoste, despre familie şi un Dumnezeu nevinovat din ceruri, care veghează asupra noastră. Dar e numai un instinct de supraviețuire, imprimat în fiecare din noi de la prima răsuflare; e fundamental pentru supraviețuirea unei societăți ca membrii săi să nu poată afla cât de sordidăşi lipsită de sens este cu adevărat existența lor. Altfel, am putea depune armele, lăsând în urmă această luptă de autodistrugere – şi atunci, ce-ar mai rămâne din prețioasa noastră*societate?*

O tăcere adâncă se aşternu între ei, întreruptă doar de uruitul ritmic, abia auzit, al roților de tren. Jack nici nu clipi, nici nu-l slăbi pe Doyle din

priviri; în spatele ochilor săi, Doyle ghicea întunericul adânc al unei arzătoare nelinişti.

— Imaginează-ți altceva: dar dacă originea universului e mai cumplită decât ştim? Dar dacă există un Creator care s-a străduit să modeleze pământul, să-i dea formăşi contur după gândurile sale? Şi dacă această creație a sa e total, iremediabil dementă?

— Asta crezi tu, Jack?

— Ştii ce se află aici, în adânc – rostind aceste cuvinte, se lovi cu putere în piept – după ce dai la o parte tot ceea ce ține de civilizație, toate obiceiurile, amintirile dragi, tot învelişul fabricat al acestei marionete umane despre care ne facem atâtea iluzii, după ce le jupoi de pe tine, ca pe o piele de animal?

— Spune-mi tu, spuse Doyle, înghițind cu greu.

— Nimic, răspunse Jack, abia şoptit. Un gol. Nici vedere, nici auz, nici gândire; nici cel mai slab ecou. Acesta e secretul primordial pe care nimeni nu trebuie să-l afle. Ei te încălzesc când eşti tânăr: nu vă uitați în jos, copii; stați lângă foc şi noi vă vom spune minciunile în care părinții noştri ne-au obligat să credem, despre gloria omului. Asta pentru că ei ştiu că, dacă ajungi fațăîn față cu vidul acela, uiți tot ce credeai că eşti, ca un gândac strivit sub talpă.

Jack ridică mâinile distruse.

— Ceea ce vezi în fața ochilor este chiar această eroare: eu am intrat în vid. Încă mai sunt acolo. Şi totuşi sunt încă viu. Și nu înseamnă... nimic.

Sparks zâmbi, un zâmbet ca de moarte, cu ochii sclipind într-un triumf nefiresc, maladiv. Trenul pătrunse într-un tunel, aruncându-i în întuneric. Doyle strânse pumnii, neştiind dacă e pe punctul de a trăi sau de a muri, dar ar fi fost bucuros săînfrunte lupta, durerea, orice amănunt palpabil, real, în locul prăbuşirii lui Jack.

— Aşadar, cu aceste şoapte dulci în urechi, întâmpin fiecare nou răsărit de soare, continuă Jack încetişor, cu un glas care părea să se întrupeze din acel întuneric. Nu mă lasă, nu-mi dă pace nicio clipăşi, uite-aşa, continuu să trăiesc. Nebun, zici? Nu-ți irosi judecățile deplasate şi patetice pe mine, *doctore.* Faci pe iluminatul, dar nu eşti mai bun decât ceilalți; tu pui un nume fiecărui lucru pe care nu reuşeşti să-l înțelegi, ca să risipeşti întunericul. Acesta e primul refugiu al unui laş. Era o vreme când mă aşteptam de la tine la mai mult decât o bâlbâială fără sens. Sau poate că succesul ți s-a urcat la cap, făcându-te să te gândeşti numai la buzunare? Poate că asta e. Încă nu s-au plictisit de tine; eşti o figură nouă, te îmbată adorația maselor. Pregăteşte-te, Doyle;

vine şi momentul adevărului. Ei nu vor accepta succesul unuia de-al lor prea multă vreme. Îți vor distruge toate iluziile.

Trenul ieşi din tunel; luminile se aprinseră din nou.

Jack stătea la numai câțiva centimetri distantă; îl fixa cu privirea pe Doyle, care nu ştia cum să-şi ascundă frica şi dezgustul ce i se citeau pe figură. Începea să aibă dubii: boala acestui om nu ținea numai de creier ci şi de suflet, iar profunzimea ei îi reteza orice şansă de răspuns. De unde venea? Care era cauza? Trebuia să insiste cu întrebările.

— Dacă treceai printr-o asemenea stare, de ce nu ți-ai luat singur viața?

Jack se lăsă pe spate, ridică din umeri şi culese, neatent, o scamă de pe mâneca hainei.

— Locul… acela… e un iad, dar nu e lipsit de interes. Vezi aşa ceva şi pe stradă: dai colțul şi te trezeşti fațăîn față cu doi necunoscuți care încearcă să se omoare, punând în joc tot ce au mai rău în trupurile lor. Rezultatul nu reprezintă nimic pentru tine, dar valurile de sânge, spectacolul, aşa cum e, brutal, te țintuieşte locului şi nu-ți poți dezlipi privirea de ei. Îmbrățişarea vidului are acelaşi efect hipnotic asupra imaginației: vezi cât de total lipsită de sens este întruparea unui om cât se poate de obişnuit. Poate că ar fi tragic, dacă n-ar fi atât de ridicol; toată pompa, tot efortul,

tensiunea, toată importanța exagerată pe care oamenii o acordă propriei persoane, umflându-şi meritele şi făcând paradă, tot ceea ce ei consideră drept realizări importante. Muncă, efort, adorație, iubire. *Ca şi cum ar avea vreo importanță.*

De ce nu mi-am pus capăt zilelor? râse Jack, răguşit şi brutal. E bine că măîntrebi. Pentru căviața e atât de crudăîncât mă face să râd şi acesta e singurul motiv pentru care merită să continui să trăieşti.

Doyle se strădui să nu lase propriile păreri şi emoții să i se ghiceascăîn tonul vocii; niciun apel la sensibilitatea lui Jack nu avea şanse de a mai ajunge până la sufletul lui, asta dacă mai era încă posibil aşa ceva.

— Cum ai ajuns în... locul acela?

— Ah, presupun că vrei fapte, nu? Totdeauna te-au interesat numai faptele. Bine, de ce nu? N-am să-ți ascund niciun amănunt. Le poți folosi ca pe nişte cărămizi cu care săînalți un zid în spatele căruia să te poți ascunde, sau să le pui într-una din povestirile tale. Eu nu le-am citit, săştii; presupun că m-ai folosit, oarecum, ca model pentru dragul tău detectiv.

— Presupun că, într-un fel, e adevărat, spuse Doyle, simțind căîncepe să se înfurie.

Jack se aplecă spre el, cu un zâmbet aproape

prietenesc și coborî vocea.

— Atunci, sfatul meu pentru tine, băiete, este următorul: nu pune nicio suflare din ce-ți voi spune în personajele tale. Oamenilor n-o să le placă aşa ceva; nu e destul de sentimental, n-are căldurăşi niciun sfârşit fericit. Tu ştii cum să le dai ceea ce doresc: minciuni poleite şi reflectate în mii de oglinzi. Fereşte-te să le spui adevărul. Ai risca să omori găina care face ouă de aur.

Jack râse din nou amar. Doyle simți căîmpietreşte; suportase deja prea mult, iar acum trebuia să suporte şi acest atac la demnitatea lui. De ce să mai suporte chiar şi un singur cuvânt din acest discurs neruşinat? Ce calitate pierdută a acelui om îl făcea să creadă că merită efortul? Jack, cel pe care îl admirase atât de mult, nu se mai zărea nicăieri; bărbatul acesta părea complet străin şi, în acel moment, semăna mai degrabă cu fratele lui cel nebun, aşa cum şi-l amintea Doyle – iar dacă era să dea crezare filmului lui Edison, Alexander Sparks supraviețuise şi el, cine ştie cum, luptei de la cascadă. Două suflete gemene frânte, blestemate şi care nu se mai puteau mântui; sângele apă nu se face. Asta nu era treaba lui; era suficient de uşor să plece şi să-i lase pe amândoi să fiarbăîn iadul lor privat.

Dar simți cum în el se naşte un sentiment mai

adânc, de responsabilitate; dacă oricare din ei devenea un pericol pentru ceilalți, pentru decență, pur şi simplu, Doyle ştia că era de obligația lui să meargă mai departe, oricât de rănit s-ar fi simțit în amorul lui propriu. Avea rezerve de credințăşi forță necunoscute de nimeni şi, până la proba contrarie, avea să continue să creadă că se poate lupta cu întunericul care îl înghițise pe Jack Sparks. Doyle apelă la acele rezerve: dacă răul mai poate fi rupt din rădăcină, Jack avea şansa mântuirii. Avea nevoie de mai multe informații.

— E limpede că amândoi ați supraviețuit întâmplărilor de la cascadă, spuse Doyle pe un ton ce se dorea natural, fără urmă de dispreț. De ce nu începi de acolo?

Jack zâmbi ca şi cum i-ar fi fost dragi acele amintiri.

— Şi încă ce cascadă; infinită, ca un zbor sau ceva foarte apropiat, ca visul unui zbor. Încleştați, ne-am prăbuşit pe lângă stâncile care ne vâjâiau la urechi. Inima mea era cuprinsă de ură. Dorința de a-l ucide era mai puternică decât orice alt sentiment avut vreodată.

Nu l-am scăpat din strânsoare până când am lovit apa, cu şaizeci de metri mai jos – atât de mult căzuserăm. Moartea părea o certitudine, dar, de-a lungul câtorva mii de ani, apele au săpat în piatră un bazin natural în albia râului de la poalele

muntelui. Am căzut în adânc; m-am lovit de marginea bazinului şi am leşinat. Am simțit cum sunt luat şi dus de curent, ca o frunză, spre mare.

— Şi fratele tău?

— Nu l-am mai văzut. Eu am ajuns pe un pat de stâncăși când m-am trezit era întuneric beznă. Cine ştie cât timp trecuse? Poate o zi, poate două. De-abia distingeam lucrurile din jur; pereți de stâncăîn jur şi deasupra capului; cerul nu se vedea; într-o peşteră se adunau toate apele subterane şi stâncă era străpunsă de atâtea izvoraşe, că părea un fagure de miere. Am rămas acolo, pe stânci, mai multă vreme, incapabil să mă mişc, numai pe jumătate viu.

Eram năucit şi îmi simțeam tot trupul rănit, lovit, dar nu puteam localiza durerea. Aveam destulă apă de băut, dacă aveam nevoie. M-am târât, apoi m-am ridicat în picioare şi am început să studiez locul în care mă aflam prizonier – cam şase metri lungime şi trei lățime; nu era destul loc de stat în picioare decât în partea centrală. Lumea mea se reducea la o chilie strâmtă. Puteam fi liniştit. Nu era mare diferențăîntre pântecul mamei şi mormânt.

Aşa că, atunci când ar fi trebuit să fiu cuprins de panică, am început să mă liniştesc. Când trăieşti în întuneric – te culci, te trezeşti şi te mişti în

întuneric – redevii mai uşor tu însuţi. Nu te mai distrage propria imagine din oglindă: că ai negru sub unghii sau că eşti murdar pe mâini. Rămâi singur cu tine însuţi, asta e. Auzi în tine un glas imperios care te întreabă: cine sunt eu? ce sunt eu? Primele zile ale drumului meu au început cu aceste întrebări. Până la urmă, am ajuns să pun totul sub semnul întrebării. Toate lucrurile în care crezi îşi pierd puterea, puţin câte puţin, până când înţelegi că tot ceea ce ai, tot ceea ce eşti se reduce la gândurile tale.

Aş fi rămas acolo, dar nu aveam mâncare şi, explorând peştera, am descoperit că nu exista altă ieşire; trebuia să mă întorc tot pe râu. Am aşteptat, adunându-mi toate puterile, apoi am sărit. Curenţii erau mai blânzi pe acele canale subterane şi am putut înota o vreme, încolo şi încoace, dar era întuneric beznăşi nu eram sigur unde să ies la suprafaţă, aşa că a trebuit să mă întorc în peşteră de fiecare dată. N-aveam idee câte zile trecuseră – ce mult depinde percepţia noastră despre timp de ciclul luminii şi întunericului – dar fărăalimentaţie riscam să-mi pierd forţele şi atunci mi-am pus toate speranţele într-o ultimăâncercare.

Am sărit în râu, m-am lăsat cât de adânc am putut şi am înotat până când am depăşit punctul din care m-aş mai fi putut întoarce. Cum trăisem în întuneric, reuşisem să-mi ascut uimitor de mult

celelalte simțuri. Simțeam și cea mai mică schimbare în fluxul râului, aşa că m-am lăsat condus de ape; n-aveam nimic de câştigat împotrivindu-mă. Minutele treceau; cu răsuflarea tăiată, eram gata să mă dau bătut; ce tentant era să renunț la tot...şi în clipa aceea am zărit o luminăîn apăşi, cu ultimele puteri, am făcut încă un efort. Mi-am pierdut cunoştința când am ieşit la suprafațăşi am fost purtat de ape la mal, Acolo m-am trezit pe un pat de alge, ca un Moise desuet. În mijlocul nopții, un ciot singuratic.

Când mi-am revenit în simțiri, am realizat că se întâmplase un lucru foarte ciudat: toate grijile, toate greutățile pe care le purtasem cu mine pânăîn acel moment dispăruseră. Îmi aminteam fiecare moment al căderii mele şi motivele ei, dar nu-mi mai păsa. În loc de asta, mă simțeam uşurat, eliberat, imponderabil. Familia mea; fratele meu; chinurile mele ascunse. Parcăîți și aud gândurile, Doyle: *nu i se mai oxigena creierul. Deficiențe de percepție mentală.* Crezi ce vrei; ce mi s-a întâmplat mie în peştera aceea a fost ca şi cum m-aş fi născut a doua oară. O şansă de a crea o nouă viață. Toată greutatea lui Jack Sparks se pierduse, scăpasem de ea ca de o piele de şarpe.

Toți credeau că omul cu acel nume murise –și, la urma urmelor, era normal: o cădere îngrozitoare în

gol, martori credibili – de ce să nu le fac pe plac?

Am văzut deasupra capului stelele de pe cerul nopții şi, pentru prima datăîn viață, ele nu m-au mai făcut să simt disperarea. Descopeream în mine o obiectivitate interioară pe care nu o crezusem posibilă – piatra, apa, copacul, pajiştea, luna; fiecare lucru pe care îl vedeam era chiar acel lucru şi nu vreo umbră colorată de demonii mei interiori– şi mă simțeam izbăvit de orice obligație pământească, de fiecare coşmar întârziat. În capul meu se auzea o voce pe care nu o recunoşteam. *Vino,*îmi spunea ea; *urmează-mă.* Clară, liniştitoare. Promițându-mi o pace pe care nu o cunoscusem niciodată. Am ascultat-o.

Am mers toată noaptea pe lângă malul râului, traversând o vale alpină. Nu-mi păsa încotro măîndrept; cineva veghea asupra drumului meu, pas cu pas. Am dat din întâmplare peste un adăpost părăsit; era refugiul unui păstor, plin cu alimente. Am stat acolo până am terminat toată mâncarea. Mi-am refăcut forțele şi, călăuzit de vocea aceea, am mers trei sute de kilometri spre sud, trecând prin Dolomiți, până la Padova şi, în cele din urmă, am ajuns la Ravenna, la Marea Adriatică. În aer se simțea miros de primăvară. Am găsit de lucru ca hamal la docuri şi mi-am luat o camerăîn apropierea canalului navigabil. Mâncam la aceeaşi cafenea în fiecare seară – măsline negre,

pâine dospită, neagrăşi vin roşu. Mult vin roşu.

Eu îmi petrecusem toată viața în urmărirea fratelui meu; aşa că habar nu aveam cum trăiesc ceilalți oameni. Muncesc, mănâncă, dorm, fac dragoste. Nu-şi fac probleme pentru acele aspecte de viață pe care nu le pot controla – sens, scop; nimeni nu le pune la îndoială, pentru că e mai simplu să laşi astfel de lucruri pe seama şefului, a bisericii, a perceptorului. Trăiesc de la o zi la alta, integrați în natură, nu se îndepărtează niciodată prea mult de pământul din care s-au născut. Era aşa de evident, dar pentru mine era o concepție cu totul nouă. Viața în mijlocul lor a fost o experiență minunată. Zilele au devenit luni, primăvara a fost urmată de varăşi apoi de toamnă. Munceam până la epuizare în fiecare zi, mă culcam cu cât de multe femei puteam şi nu-mi făceam griji pentru nimic.

Rupând toate legăturile cu cel care fusesem, am reuşit să devin cel care doream: ce suntem noi, dacă nu ceea ce ne imaginăm că suntem? într-o dimineață m-am trezit cu un impuls de a merge mai departe; m-am transformat în marinar din insula Wight – am falsificat documentele de care aveam nevoie – şi m-am angajat pe un vas comercial cu aburi care pleca spre Portugalia. Îmi simțeam sângele pulsând mai repede prin vine; am plecat din Lisabona, pe un vas de marfă cu

destinația Brazilia. Ajuns acolo, am rătăcit de-a lungul coastei, lucrând pe vase mai mici, până când, în cele din urmă, am descoperit lumea în care puteam să mă pierd.

Patru ani am petrecut în oraşul Belem, la gurile Amazonului; e un port internațional unde zeci de rase îşi țes mii de intrigi. Căldură tropicală, hoție şi rea credință. Oraşul e înconjurat de junglă, şi influența acesteia pătrunde în sângele oamenilor, în comportamentul lor: hrăpăreți, fără milă, ca nişte vampiri. Cine să-şi imagineze că există atâta veridicitate într-un oraş populat numai de mincinoşi? Niciun suflet de pe-acolo nu ținea cont de adevăr. M-am simțit imediat ca acasă.

M-am dat drept irlandez, o nație destul de exotică printre toți tipii aceia cu sânge fierbinte: am folosit numele de Doyle, ca un *omagiu* față de tine. Prima mea slujbă: mergeam cu un vas cu aburi pe râu în sus şi în jos, ducând cauciuc de la una din plantațiile din bazinul Amazonului, dincolo de Manaos, în inima continentului, aproape de Rio Negro. Un trib băştinaş lucra la câmp pentru stăpânii portughezi; erau En-aguas, „oameni buni” . Numele acesta li se potrivea. Credeam că viața mea din Ravenna fusese modestă; En-aguas erau întruchiparea modestiei însăşi. Locuiau în colibe cu acoperiş de paie, ridicate la trei metri deasupra pământului, pe

piloni, ca să se apere de revărsările apelor. În ciuda îndelungatului lor contact cu albii, ei nu s-au lăsat corupți: nu fac comerț aproape deloc şi îşi iau tot ce le trebuie din junglă.

Mi-am petrecut tot timpul liber cu En-aguas, ajungând să mă bucur, în cele din urmă, de încrederea şefului lor. Ştiau cum să folosească plantele ca leacuri; am fost uluit cât de multe ştiau despre vindecarea bolilor şi proprietățile ierburilor. Şamanul tribului, preotul lor, bea un tonic făcut dintr-o rădăcină cu numele de *ayaheusco,*în timpul unei ceremonii rituale. După ce le-am câştigat încrederea, am luat şi eu parte la o astfel de ceremonie. Substanța aceea te năuceşte; pe când îşi face efectul, se spune că spiritul îți părăseşte trupul şi preotul te ajută să intri în conştiința unui animal, şarpe boa, jaguar şi aşa mai departe, cu care ai o adevărată afinitate: este ghidul spiritului tău. Eu am devenit vultur. Doyle, am zburat pe deasupra junglei, am simțit zbaterea propriilor mele aripi, am privit în jos, spre vârfurile copacilor, şi am simțit, la fel de acut, foamea lui crâncenă. Am trăit şi m-am mişcat în trupul acestei păsări şi experiența aceea a fost cea mai profundă, cea mai vie din întreaga mea viață.

Ochii lui Sparks străluceau, de parcă ar fi fost hipnotizat; acum, după ce Doyle îl convinsese săînceapă să vorbească, părea dureros de dornic

să-i împărtăşească acele momente. Câți ani trecuseră de când Jack nu mai vorbise despre toate astea cu nimeni? câți ani erau de când nu se mai aflase în compania cuiva în care să poată avea încredere? Pentru Doyle era dureros să constate cât de adâncăera izolarea lui Jack, singurătatea lui, cât de mult se îndepărtase de lume. Oare era posibil ca o ființă umană să supraviețuiascăîn singurătate, ruptă de toți ceilalți, chiar când era vorba de cineva atât de plin de viață, cum era Jack? Doyle ştia că el nu ar fi putut.

— Experiența aceea mi-a confirmat ceea ce descoperisem din prima clipă trăităîn întunericul acelei peşteri: conştiința care ne animăîn interior existăîn fiecare creație a naturii, fluidăşi maleabilă, iar ceea ce simțim noi poate transcende de la o formă de viață la alta. Înțelegi ce înseamnă asta? Dacă omul și natura sunt făcuți din aceeaşi substanță, oricum i-ai spune – Spirit Sfânt, scânteia vieții – dacă fiecare moleculă poartăîn ea acelaşi spirit definitoriu, asta înseamnă că indivizii sunt liberi să acționeze conform propriilor convingeri; nu există moralitate universală sau o autoritate supranaturală care să ne decidă comportamentul şi, indiferent de acțiunile noastre, nu vom primi nicio răsplată de dincolo de lumea fizică. Suntem naufragiați pe acest Pământ,

ca Robinson Crusoe.

Pentru oricine are curajul de a-şi elibera gândirea conştientă de presiunea la care te supune societatea pentru a te adapta la cerințele ei, pentru oricine se poate rupe de toate prostiile ei condiționate, răsplata este libertatea voinței. Din acel moment ai puterea de a defini ce e bine şi ce e rău. Aceasta este puritatea. O rigoare morală mai înaltă, care răspunde numai față de sine. Ceea ce îmi mai trebuia era o structură pe care să-mi exersez filosofia.

— Cum anume, exact?

Jack clătină din cap.

— Îmi făcusem o anume reputație; eram omul care reuşeşte să rezolve orice. Mi s-a cerut să lucrez pentru un bărbat despre care auzisem în Belem, un pungaş din oraş, şef printre răufăcători. Era un test perfect pentru teoria mea; am acceptat slujba, intrând astfel în inima ascunsă a oraşului; într-o lună ajunsesem să supraveghez operațiunile de contrabandă ale individului. Erau mărfuri luate de pe fiecare vas care ancora la țărm: arme şi muniții furate de la armată. Banii curgeau, dar eu trăiam modest, într-o căsuță de pe plajă. Drogurile, băutura, toate plăcerile pe care ți le poți imagina îmi stăteau la dispoziție; crima stimulează poftele josnice din natura umanăşi anulează impulsul moral.

Indulgență. Excese. Ispite carnale. Un ciclu care perpetuează comportamentul criminal. Eu mățineam deoparte şi priveam.

Țineam o fatăîn casa de pe plajă; o frumusețe extraordinară pe care o găsisem, într-o zi, pe plajă. Se numea Rina; era un amestec de sânge indian şi portughez. Avea şaisprezece ani. Mama ei era prostituată; nu-şi cunoscuse niciodată tatăl și nu fusese nici măcar o zi la școală. Era dulce, simplăşi nu punea întrebări. Se pricepea de minune să mă facă să râd. Rina mă intriga teribil; faptul că o ființă umană era atât de mulțumită cu latura ei terestră mi se părea cumplit şi fascinant. Ca şi frumusețea fizică, ignoranța ei era atât de completă, de perfectă, încât era aproape educațivă.

Am făcut dragoste cu ea în fiecare noapte, timp de şase luni, și, într-un fel animalic, am început să mă simt cu adevărat legat de fată. Atunci mi-am dat seama că, în toată viața mea, nu mai fusesem niciodată atât de apropiat de cineva sau, cel puțin, nu de o femeie. Într-o dimineață, puțin după ce mă trezisem, i-am văzut obrazul luminat într-un fel anume şi am hotărât să nu mă mai văd niciodată cu ea. Sentimentul acela de intimitate era claustrofobic, intolerabil. Mi-am adunat puținele lucruri pe care le aveam şi am lăsat-o pe Rina

dormind, în pat. În aceeaşi noapte, am ucis un om care a încercat să mă jefuiască pe o alee; i-am rupt gâtul şi l-am lăsat acolo, ca o buruiană. Iar aceste douăîntâmplări – faptul că o părăsisem pe Rina şi apoi bărbatul acela – s-au legat în mintea mea. Libertatea voinței, înțelegi ce vreau să spun. Nu mai ucisesem pe nimeni de mulți ani. Am început să mă gândesc mai mult la crimă. Ce uşor era să omori pe cineva şi ce des o făcusem în trecut; ce puțin îmi păsase. Am început să cred că ar trebui să comit o anumită crimă, să omor intenționat o persoană cunoscută, ca experiment. Să văd ce voi simți.

Doyle respira încet, adânc, sperând că Jack nu va observa că tonul răspunsurilor sale se schimbase. Se mai aflase o datăîn fața unei personalități la fel de febrile şi înstrăinate. Jack intrase pe teritoriul care luase complet mințile fratelui său. Oare similitudinile lor genetice făceau ca amândoi să treacă prin aceleaşi stări? Oare acest rău fusese, în cazul lui Jack, inevitabil de la început?

— Am hotărât să-l omor pe cel care măangajase ca om de încredere: Diego Montes. I se spunea Ah Aranha, „Păianjenul”. Montes ajunsese să depindă de şiretenia mea; trăia ca un animal ignorant, nu era cu mult mai bun decât o lipitoare, era corupt până la os, un tiran care ucidea tot ce atingea.

Ținea un bordel cu zeci de fete răpite din satele indiene din interiorul țării, pe care le punea să se vândă până când se treceau şi atunci le arunca în stradă, ca pe gunoaie. Figura lui, cu fornăitul pe care îl scotea când respira pe gură, drogurile şi băutura, înghițite în cantități industriale, chiar şi felul grețos în care mânca, toate mă dezgustau. Împlinirea sentinței la moarte a acestui om devenise, pentru mine, suprema expresie a libertății mele de voință.

M-am strecurat în vila lui într-o noapte şi i-am tăiat gâtul cu briciul, în somn. N-a fost nevoie de prea mult efort; am început prin a-i tăia corzile vocale, ca să nu strige. Când s-a trezit, l-am legat de pat şi am aşteptat până când i s-a scurs tot sângele din vine.

Pierdut în amintiri, Jack povestea cu indiferență, ca şi cum ar fi vorbit despre o carte citită cândva. Doyle încremenise.

— Eram calm. Golit. Fără milă, ca vulturul cu un şobolan ținut strâns în gheare. Nu simțeam prezența nici unui spirit sacru, sau a unui suflet care să părăsească trupul; niciun înger nu ne privea de sus. Şi nu aveam remuşcări. Mi se confirmase părerea dinainte. Experimentul meu era încununat de succes.

Cu o singură complicație: un martor, o femeie care se dusese să se spele în camera de alături.

Am auzit-o mişcându-se când mă pregăteam să plec. Era Rina.

Probabil că pe fața lui Doyle se citea uimirea.

— Exact, aceeaşi fată frumoasă, ridicolă, cu care trăisem. Era îngrozită de crima a cărei martoră fusese. Acum era prostituată. Montes o recrutase. A plâns şi mi-a povestit cum ajunsese la viața aceea din disperare, când o părăsisem. Ar fi trebuit s-o ucid şi pe ea, chiar acolo, dar prezența ei părea atât de întâmplătoare, încât m-am gândit că nu putea fi o coincidențăşi că, probabil, avea un înțeles pe care aveam să-l descopăr de la sine. Cred că decizia mea a fost influențată, de fapt, de un fel de tandrețe. Aşa că am lăsat-o să trăiască. Am ajutat-o să fugă din casă. Ba chiar mi-am făcut planuri s-o iau cu mine când voi pleca din țară, lucru pe care intenționam să-l fac imediat.

Am avut dreptate. Faptul că o găsisem acolo avea un înțeles. Două zile mai târziu, douăzeci de tipi care lucraseră pentru Diego Montes m-au prins pe când aşteptam să măîmbarc pe un vas spre Belize. Trebuia să măîntâlnesc cu Rina la docuri; o lăsasem singură jumătate de oră, ca să-şi cumpere o pălărie, iar ea mă trădase. Puțin îi păsa de mine. Dar, vezi tu, acum ea acționa din libertate de voință. Toți avem şansa asta, fără excepție.

M-au pus în lanțuri şi m-au aruncat într-o

cuşcă, un puț săpat în argila din curtea închisorii locale, închisă cu un capac de oțel. Întunericul nu era chiar o problemă pentru mine, aşa cum credeau. Dar de data asta nu aveam apăşi, în timpul zilei, temperatura ajungea la patruzeci şi cinci de grade. Paznicii foloseau locul drept latrină. Au trecut trei zile până să-mi vorbească. Doreau să mărturisesc; Rina mă identificase deja drept ucigaş, dar ei erau hotărâți să audă acest lucru de pe buzele mele.

Când s-au gândit că mă muiasem suficient, m-au adus într-o cameră goală, cu excepția unui bloc de marmură albăîn mijloc. Pătată cu sânge. Avea lanțuri pentru brațe şi picioare. M-au legat în genunchi, în fața acestei bucăți de piatrăşi mi-au pus mâinile pe ea. M-au călcat. Unii au şi dansat. Au aruncat pietre grele peste ele. Auzeam falangele scrâşnind, oasele rupându-se; mi-am privit unul din degete, care era aşa de distrus, tot numai carne şi resturi de muşchi, de nu-l mai recunoşteai. Aşa au continuat timp de mai multe ore. Le plăcea ce făceau; erau meseriaşi pricepuți şi cinstiți. Mi-am dat seama cănu aveau de gând să mă omoare până când nu mărturiseam; ciudată răbufnire de vanitate.

Dar n-am vrut să cooperez; durerile erau totuşi suportabile, cât de cât, iar mie începuse să-mi placă viața asta liberă pe care o duceam; nici nu

mă gândeam să renunț aşa de repede la ea, aşa că am continuat să protestez, declarându-mă nevinovat. Mâinile sunt o parte foarte intimă a trupului nostru, nu? Abuzul lor m-a înfuriat foarte, foarte tare. În cele din urmă, m-am prefăcut că leşin, neputând să fiu readus la realitate, aşa că ei mi-au scos fiarele și m-au târât afară din cameră.

L-am lovit pe primul cu piciorul, aici, la baza nasului. L-am lăsat lat. Al doilea a încercat să-şi scoată arma; l-am aruncat pe fereastrăşi am sărit şi eu în urma lui, înainte ca vreunul dintre ei să apuce să tragă. Trupul lui a amortizat şocul căderii. În timp ce alarma a început să sune şi gardienii au încercat, fără succes, să mă nimerească, am fugit într-un colț al curții, acolo unde îşi țineau proviziile. M-am cățărat pe nişte butoaie puse unele peste altele şi am sărit peste zid.

Închisoarea se afla pe o peninsulă, fiind înconjurată de ocean din trei părți. Am reuşit să ajung în junglăînainte ca ei să blocheze drumul. N-au avut curaj să mă urmărească pe timp de noapte; cu cât pătrundeam mai mult în adâncul junglei, cu atât măîndepărtam mai mult de ei. Hățişurile erau din ce în ce mai dese, aşa că am pornit de-a lungul râului, în amonte, o dată cu

fluxul. Când au apărut primii zori, mă aflam deja departe; nu mă mai puteau ajunge. Atunci au început durerile; am adunat ierburi medicinale – rădăcini, puțină coajă de copaci; desigur, m-am folosit mai mult de dinți pentru asta – ca să-mi îngrijesc mâinile amorțite de durere. În aerul acela umed, greu, era normal să se infecteze. Nu puteam risca să măîntorc în oraş, să caut un doctor; prietenii mei din tribul En-aguas, care locuiau mai sus, pe râu, cunoşteau astfel de lucruri. Aveam de făcut un drum de şase zile până la ei. Când am ajuns, eram pe jumătate mort. Ardeam de febră. Deliram.

Jack îşi lăsă mâinile pe genunchi, desfăcu larg degetele rămase şi le privi cu indiferență.

— Vraciul lor mi-a tăiat două din degetele cele mai distruse. Le-a salvat pe celelalte; eu nu-mi mai amintesc nimic. Când m-am trezit, trecuseră deja două zile. Aveam mâinile acoperite cu salvie şi legate cu comprese de frunze. Ei nu mi-au pus nicio întrebare, eu nu le-am spus nimic; brutalitatea era ceva obişnuit în lumea din afara lor, aşa cum o vedeau ei. Trei dintre ei m-au dus, cu o canoe, în josul râului, deghizat în preot. Aşa s-a născut părintele Devine. Aveau să mă ducăîn nord, pânăîn Port Santana, de unde puteam lua un vas cargo pânăîn Indii. Mai întâi, însă, aveam nişte treburi de rezolvat în Belem.

Cu ajutorul prietenilor mei, am umplut fundul unei căruțe cu praf de puşcă furat de la depozitul militar. Apoi am căuta-o pe Rina, în Belem. Lucra într-un bordel. Lua droguri, decăzuse şi viața ei se îndrepta deja spre un sfârşit trist, previzibil. Am scos-o de acolo şi am legat-o de bancheta căruței, cu un căluş la gură. Nu i-am spus niciun cuvânt. Ce mai era de spus? Cuvintele nu-şi aveau rostul. Am privit-o îndelung, drept în ochi. A înțeles perfect.

La lăsarea serii am trimis doi asini, cu căruță cu tot, spre închisoare; gardienii au văzut-o pe Rina pe banchetăşi au luat căruța în curte. N-au observat fitilul aprins, pe care îl ascunsesem sub planşele de lemn şi, din cauza țipetelor ei, nimeni n-a auzit fâsâitul lui. Dar explozia s-a auzit de la o distanță de cincizeci de mile.

Sparks se opri şi trase adânc aer în piept. Avea cearcăne adânci, vineții, parcă pictate. Oare se ascundea şi un strop de regret în spatele vorbelor sale? Doyle nu simțise nimic, în afara bătăilor puternice ale inimii sale.

— A doua zi, de dimineață, eram la bordul acelui vas. Aveam actele unui bărbat care murise pe râu: un olandez, om de afaceri, pe nume Jan de Voort. Povestea mea: plecam acasă, după ce mâinile îmi fuseseră distruse într-un accident. Încă un european alb distrus de junglă. Vrei să merg mai

departe?

Doyle încuviință cu un gest al capului. Cine ştie dacă Jack îşi va mai dezvălui rănile vreodată? Nu vorbi prostii, îşi spuse el. Adu-ți aminte cum pacienții pe care îi laşi să vorbească vrute şi nevrute dezvăluie, până la urmă, secretul bolii lor. Doyle îşi umplu din nou paharul, sperând că Jack nu va observa cât de tare îi tremurau mâinile.

— Am pornit spre nord, fără grabă, printre insule; am ajuns în Curaçao, apoi în Antigua şi Hispaniola. N-aveam un scop anume. Zăceam la soare. Îmi lăsam mâinile să se vindece; le băgăm în nisip fierbinte, de câte ori se putea. Beam mult rom. Altă femeie în fiecare loc, cucerire după cucerire. Plecam când mă plictiseam de ele, adică foarte repede; toate vor să ajute un bărbat aflat în starea aceea să se vindece. Sunt previzibile şi obositoare. Nu puteam suporta acea primă urmă de dezamăgire de pe fața lor, atunci când înțelegeau că nicio părticică din mine nu le aparținea.

Într-o zi am aruncat ancora la New York. Intenția mea era să stau foarte puțin, dar am rămas trei ani, în care am străbătut țara în lung şi în lat, mereu cu o altă identitate. Pe aici, lumea nu pune multe întrebări. Omul e crezut pe cuvânt, dacăştie să muncească.

N-am comis niciun delict. Eram din nou un om

obişnuit. Am fost şase luni supraveghetor, în Alegani, apoi îngrijitor la grajduri, în Philadelphia. Un an vizitiu, în Ohio Valley, pe aceeaşi rută pe care călătorim acum. Timonier pe un vas cu zbaturi, pe Mississippi. Într-o zi, n-am fost în stare să mă scol din pat. M-am uitat în oglindăşi n-am ştiut a cui e fața pe care o vedeam; nu mai ştiam cine sunt. Încet-încet, ajunsesem la epuizare; fiecare celulă a trupului meu era distrusă, uzată. Mâinile mă dureau tot timpul – o durere ascuțită, profundă; eram bântuit de pustietate. M-am chinuit să revin la New York. Strânsesem destui bani, cu viața mizeră pe care o dusesem.

Cum fratele meu era mort, îmi pierdusem singura rațiune de a trăi. Nu avusesem niciodată o alta; niciun motiv suficient de puternic nu-mi mai apăruse în cale. Nu mi-a trecut prin cap că ar fi putut şi el să supraviețuiască. Habar nu aveam de ce rămăsesem eu însumi în viață. Şi nu-mi păsa. Ajunsesem la fundul sacului, şi asta numai din vina mea.

Într-o zi, am ieşit la plimbare pe unde am fost şi noi zilele trecute, în Lower East Side. Era în luna martie, o zi însorită cu o adiere de vânt. Am văzut un chinez pe stradă. Era înalt şi foarte slab; mi-a atras privirea Când măîndreptam spre el. Poate căşi el a descoperit ceva în mine, ceva evident sau neclar, o dorința ascunsă. A ridicat brațul în timp

ce mă apropiam; avea nişte degete ciudate, contorsionate, noduroase spre vârf, ca nişte popice aşezate cu fundul în sus.

Ținea între degete un pachețel învelit, de mărimea unei monede de argint. Nu m-a privit; n-a rostit niciun cuvânt. Nu s-a întors atunci când eu m-am oprit să-l privesc. A coborât brațul şi a intrat pe o uşă. Eu l-am urmat; era o alee, la capătul căreia se aflau câteva trepte strâmte. O lanternă ieftină, din hârtie roşie, se zbătea în bătaia vântului, deasupra unei uşi. Înăuntru – pereți umezi de cărămidă, saltele murdare, puse direct pe podea şi zeci de trupuri întinse, vlăguite, târându-se ca nişte alge purtate de valuri. Chinezul a desfăcut pachețelul şi a umplut ochi o pipă cu brațul lung. Mi-a cerut bani. I-am dat ceva. Niciun moment nu s-a uitat la mine. M-a condus spre una din acele saltele. Mi-a ținut pipa şi a aprins-o cu mâinile lui butucănoase.

— Opiu.

Jack încuviință; nu-l putea privi pe Doyle drept în ochi.

— Am renunțat la seringă după căderea în cascadă; asta făcea parte din renaşterea mea, din iadul pe care l-am înfruntat în peştera aceea, când trupul meu renunțase să-l mai dorească. Mă lăsasem şi nu mămai apucasem. Nici măcar în Belem, unde găseai droguri peste tot şi puteai s-o

faci oricând doreai. N-am încercat nici măcar *o dată.*

Doyle nu-i răspunse. După tot ce mi-a spus, de ce încearcă tocmai acum să mă convingă că spune adevărul?

— Pipa mi-a alungat durerea din mâini. Ea a umplut golul din mine; ca o căldură, un sentiment, orice…

— Nu e nevoie să-mi explici.

— … pipa a devenit lumea mea; lumea mea s-a restrâns la acea cameră. Timp de trei ani. Ce sentiment minunat, să simți foamea şi să nu trebuiască decât să aprinzi un chibrit. Ce uşor este. Mereu la-ndemână. Dacă mă mai pierdusem şi altădatăâin întuneric, acum ajunsesem pânăâin centrul Pământului. Chinezul ținea nişte figurine de jad lângă fiecare pat: statui de zei, de demoni. Ții una în mână după ce tragi din pipăşi o priveşti fix, aştepți ca răcoarea suprafeței sale netede să pătrundăâin tine; modele, zvâcniri cristaline care rezolvă cele mai adânci mistere. O pace pe care nu o poți atinge nici măcar în vis. Timpul dispare; există numai clipa, momentul prezent. Pipa aceea mi-a adus mai multă dragoste decât toate ființele umane pe care le-am cunoscut vreodată. Au fost cele mai fericite momente din viața mea.

— Dar era fals; o fericire falsă. Nu era realitate, spuse Doyle, neputând să-şi stăpânească agitația

puternică de care fusese cuprins de la începutul conversației lor.

— Cine ştie? Oricum, depinde de felul în care noi percepem lucrurile…

— Pe naiba; e o stare datorată drogurilor, nu are nimic natural; nu pot să cred că te-ai rupt chiar atât de mult de realitate.

— Bravo ție, Doyle. Nu te dezminți, până la capăt. Ia să auzim prostiile tale de om cu picioarele bine înfipte în pământ! La asta te pricepi foarte bine…

Doyle nu se mai putu abține:

— De ce îmi vorbeşti așa? Ce ți-am făcut? Numai tu eşti de vină pentru ce ți s-a întâmplat.

Sparks îşi feri privirea. Se strâmbase, sau era doar o părere?

— Aşadar, ai adăugat dependența de droguri la lunga listă a activităților tale. Bravo, Jack; şi eu care credeam că ai renunțat pentru totdeauna. Ce ți-ai propus pentru viitor? Un viol? Pedofilie? Sau pentru că astea două au fost acoperite de fata aceea din Brazilia? Crima cu sânge rece se află deja pe listă; era păcat să laşi să se irosească voința ta cea liberă, măcar şi pentru o clipă. Din moment ce acesta este pentru tine un *modus operandi*, de ce să-ți refuzi ceva? Aşa cum ai stabilit regulile jocului, poți oricând să te justifici.

— Ce te deranjează acum: crimele mele sau aşa-zisa lor imoralitate?

— De parcă ar putea fi delimitate una de cealaltă. Să-ți spun ceva: tocmai disprețul natural cu care priveşti eforturile tăcute de oamenii simpli pentru a trăi îți dă o aparență de decență; ce să zic, ai „descoperit” felul în care trăiesc oamenii, ca şi cum ai fi studiat o colonie de furnici. Cine îți dă dreptul să faci asemenea afirmații? Unde e virtutea care te-a ridicat atât de sus, printre zei? Crezi că suferințele tale te scutesc de judecată? Ascultă-mă pe mine: toată lumea suferăşi asta nu scuteşte pe nimeni de respectarea legii. Chiar crezi cu adevărat că nu porți responsabilitatea actelor tale?

— Nici vorbă…

— Am să fiu sincer cu tine, vorbeşti ca un nebun, Jack Sparks, şi eşti o amenințare pentru toți cei care îți ies în calc, inclusiv pentru mine. Adevărul este că ai luat-o pe acelaşi drum care a făcut din fratele tău o ruină. Sau poate că asta ți-a fost, de fapt, ambiția?

Jack nu-l putea privi în ochi.

— Nu…

— Am să te contrazic. În aceşti ultimi zece ani, eu mi-am construit o viață proprie. Cu hotărâre şi chin şi, da, respectând standardele ordinii sociale. Fără acest contract care să ne lege, fiecare şi-ar

face de cap aşa cum pofteşte, ignorând codul unei conduite morale, n-ar mai rămâne decât o nesfârşită violențăşi civilizația ar rămâne la nivelul unei haite de şacali. Credeam odată că eşti un om bun; ba nu, un om extraordinar. Nu-mi doream nimic mai mult decât să fiu şi eu ca tine. Sunt şocat. Şocat şi profund dezamăgit. Dacă tu eşti rezultatul vieții trăite anapoda, atunci mulțumesc Domnului că există societate şi legile făcute de oameni. Tu le-ai abandonat; ai trecut de cealaltă parte a baricadei.

Jack se întoarse încet şi îl privi pe Doyle drept în ochi; era palid, ca de ceară, cicatricea de pe maxilar se albise, rămăsese cu gura căscată, iar în ochii adânciți în orbite se citeau tensiunea şi disperarea.

— Eu nu am pretins niciodată că nu voi suporta consecințele, şopti el, răguşit. Nu ți-am vorbit decât despre consecințe.

— Atunci hai să lămurim lucrurile: vrei să-mi spui că mi-ai povestit toate astea în speranța căîți voi arăta simpatie sau că te voi aproba?

— Nu...

— Pentru că, dacă te aştepți la iertarea păcatelor tale, eu nu am nici autoritatea, nici intenția de a-ți oferi așa ceva.

— Nu, nu. M-am gândit... nu speram decât...

ceva apropiat de – Jack începu să respire sacadat, cuprins de o emoție incontrolabilă; tremura și se schimonosise la față – de înțelegere. Mai ales de la tine. Am crezut că… vei înțelege.

Jack trase adânc aer în piept, apoi suspină.

— Eu nu știu… cine sunt. Nu știu cum… nu știu cum să trăiesc.

Şocat, Doyle văzu cum bărbatul din fața sa îşi pierdu, dintr-o dată, controlul; mâinile distruse strângeau cu disperare cuvertura de pe banchetăşi din ochii injectați curgeau lacrimi. O clipă, se îndreptă de spate, rămase rigid ca un lemn, apoi se frânse, ca şi cum şi-ar fi rupt şira spinării.

— Mi-e aşa de… ruşine… cumplit de ruşine, de tot ce am făcut… de ce-am devenit. Ca şi *el.* Ai dreptate: sunt ca *el.*

Ura lui Jack față de sine era atât de puternică, încât Doyle rămase uimit.

— Trebuia să fi murit înainte să se întâmple, trebuia să-mi fac curaj să mă sinucid, dar n-am putut… n-am putut…

Vorbea repede, printre suspine.

— Am stat cu briciul pe încheietura mâinii… cu pistolul la gură… dar mi-a fost prea frică să duc lucrurile până la capăt. N-am putut, mă temeam să mor, mă temeam de un gol mai mare decât… cel

în care trăisem. Frica... mai presus de orice, m-a ținut în viață. Mai rău ca un laş. Mai rău ca un animal... Doamne... Doamne, ajută-mă, te rog, Doamne, ajută-mă...

Jack îşi lăsă capul pe genunchi, plângând în hohote care păreau gata să-i spargă pieptul. Durerea răbufnea afară din sufletul lui, în valuri, risipind şi furia lui Doyle. Se simți cuprins de milăşi copleşit de amintirea a ceea ce fusese bun în acest om. Întinse mâna spre Jack, care îşi pierduse întreaga siguranță de sine.

— Jack, nu. Nu, Jack.

Doyle încerca să-l ia de mână, dar Jack se încordă din tot trupul, incapabil să accepte o mângâiere, căci ruşinea lui era mai puternică decât durerea. Îşi trase mâna, se ridicăîn picioare, se întoarse spre perete şi îşi acoperi fața cu amândouă mâinile. Se zguduia din tot trupul, încercând în zadar să se stăpânească.

— Iartă-mă, şopti el. Te rog, iartă-mă.

— În regulă.

Jack clătinăîncă o dată din cap, apoi se repezi pe uşă afară, fără să-şi arate fața, fără să priveascăînapoi. Doyle ieşi imediat după el, pe hol, dar Jack se făcuse deja nevăzut.

Capitolul 10

Se părea că rabinului i se făcuse rău, undeva

între Phoenix şi Wickenburg; un hamal intrase în vagon, la vreo jumătate de oră după ce bătrânul ieşise să-şi dezmorţească picioarele, şi o rugase pe Eileen, în şoaptă, să-l urmeze. Ea revenise după câteva minute, să ceară o sticlă de băutură– Bendigo n-avea de gând să renunţe la a lui – şi apoi ieşise din nou din vagon, luând cu ea sticla pe care i-o împrumutase un maşinist şi trusa ei de machiaj. Vai şi-amar dacă o femeie se desparte de *acel* obiect din bagajele sale.

Când ceilalţi au coborât în gara Wickenburg, Eileen a insistat să-l îngrijească personal pe rabinul Stern, alungându-i pe ceilalţi membri ai trupei şi spunându-le că s-ar putea să fie vorba de ceva contagios; era un avertisment suficient de puternic pentru a ţine un întreg grup de actori la distanţă. Bendigo văzu cum Eileen, ajutată de un bărbat înalt, îmbrăcat cu un costum negru care stătea foarte prost pe el, îl ajutară pe rabinul Stern să coboare scările vagonului de marfă, unde se odihnise după acel „episod" .

Stern mergea încet, rigid, împleticit, sprijinit pe braţele celor doi; nu-şi scosese pălăria şi era pe jumătate acoperit cu o pătură, deşi era o căldură ucigătoare; se zărea barba lungă, albă, deasupra păturii, însă nimic mai mult. Eileen şi pasagerul acela înalt, voluntarul – un doctor care se afla întâmplător în tren, după câte le spusese Eileen,

deşi, dacă era doctor, unde-i era trusa? – îl conduseseră pe rabin în clădirea gării, unde îl aşezarăîntr-un loc retras, pe o banchetă din casa de bilete. Doctorul şi costumul i se păreau cunoscute, dar Bendigo trecu repede la problemele administrative care îl preocupau, înainte de a se lămuri pe deplin.

Decorurile şi costumele au fost coborâte din tren și încărcate în căruțele cu coviltir pe care Rymer le închinase de la un negustor local, pentru ultima parte a călătoriei lor – vreo şaizeci de mile de drum greu; urmau să-şi petreacă noaptea într-o mică aşezare cu numele de Skull Canyon. Eileen reuşise să câştige disputa cu Bendigo, convingându-l să-i permită rabinului Stern să-şi continue drumul împreună cu ei: da, Jacob avea suficiente puteri pentru călătorie şi, nu, dacă Bendigo refuza să-l ia, va rămâneşi ea în Wickenburg, iar dacă asta însemna că avea să lipsească de la spectacolele lor din Satul Nou, sau Cătunul Fericit sau cum s-o fi numind, atunci acela era prețul pe care Rymer trebuia să-l plătească. Dublura ei era o doică prostuță, care n-ar fi reuşit niciodată să reziste până la final, fără să facă o criză de nervi şi, cum se aflau foarte aproape de sfârşitul turneului, Rymer nici nu se gândea să renunțe la banii de care ar fi avut nevoie

pentru a-şi înlocui actrița principală.

Actrițele astea! Pentru ele, totul e o melodramă! O ciudată infatuare, care te lovea la fel de puternic ca febra galbenă sau dezastrele din deşert, sau boala misterioasă de care suferea rabinul. Niciodată, jură Rymer, nu mă voi mai lăsa dominat de toanele unei femei. Oricum, aşa ceva nu se va mai întâmpla după ce va cuceri teatrele de pe Broadway, la întoarcere... Stai puțin – ce idee grozavă!

Ce-ar fi să găsească un tinerel bine făcut, care să joace rolul Ofeliei; da! Chiar şi Shakespeare făcuse acest lucru la vremea lui: toate marile roluri feminine fuseseră, la origine, *scrise* pentru a fi jucate de băieți. Asta era: reînvierea tradiției pierdute! Şi de ce să se oprească la atât? De ce nu se putea ca un bărbat s-o joace şi pe Gertrude, şi toate celelalte roluri feminine? Ce-ar fi să termine o dată cu aceste târfe nesuferite? Oricum, făceau numai încurcături şi era sigur că avea să fie lăudat de critici pentru respectul lui față de clasici!

O idee strălucitoare, Bendigo. Vezi? Chiar şi *acest* necaz are o parte luminoasă.

Dar Eileen îi mai impuse încă o condiție intolerabilă: o căruță separată, pentru transportul rabinului Stern. Trebuia să rămânăîn carantină, argumentă ea, cât se poate de logic; deocamdată, actorii nu prezentau niciun fel de simptome, slavă

Domnului, dar era Bendigo pregătit să rişte infectarea întregii trupe? în cele din urmă, Rymer acceptăşi căruța, gândind în sinea lui: nu mai e mult şi scap eu de tine, târfă pisăloagă ce eşti.

Aşa că, urmându-i la o distanță acceptabilă, căruța transformatăîn spital rămase în spate, în urma celorlalte cinci, trase de asini, care părăseau Wickenburg; rabinul era în spate, cu Eileen, care îşi juca, cum putea, rolul de Florence Nightingale[11]. După ce ieşiră din oraş, doctorul cel înalt şi slab– care, de fapt, se îndrepta şi el spre Oraşul Nou şi, în realitate, *conducea* căruța – se întoarse, privind prin draperia de pânză groasă la sora medicalăşi pacientul ei.

— Îmi pare rău de zdruncinăturile astea, spuse el, dar nu cred că e de vină felul în care conduc, chiar dacă nu sunt prea bun de vizitiu. N-ar strica să pună nişte asfalt prin Arizona.

— Te descurci de minune, Jacob, spuse Eileen.

— Dar costumul meu? Nu l-au recunoscut colegii tăi?

— Am luat câte ceva din trei costume diferite, pe care nici măcar nu le folosim pentru această

[11]*Florence Nightingale* (1820—1910), infirmieră britanică. A organizat spitale militare de campanie în timpul războiului din Crimeea (1854— 1856), războiului de secesiune şi războiului franco-german.

producție; dacă observa cineva, ar fi spus-o până acum.

— Sper că nu mai pățeşte nimeni nimic, spuse Jacob. Eu mă dau drept doctor, dar mă tem că nu mă pricep prea bine la medicină.

— Dacăîntreabă cineva, am să le spun că am făcut eu o confuzie; de fapt, eşti veterinar.

— Bun, cel puțin, caii nu mă pot contrazice. Dar să dea Domnul să nu se îmbolnăvească*ei;* n-aş avea habar cum să-i controlez.

Ea se întoarse în interiorul căruței, luă pălăria de pe capul bolnavului şi îi şterse fruntea cu o cârpă umedă; el o privi cu ochii aceia ciudați, lipsiți de expresie.

— Mulțumesc, spuse Kanazuchi.

— Nu ține prea cald barba aceea? întrebă ea. Mă tem că am folosit cam mult lipici ca s-o prind, dar nu puteam risca să se topească de căldurăşi să ne dăm de gol, nu?

Kanazuchi clătină din cap. Pipăi „secerătoarea de iarbă” , ascunsă sub haina neagră de lângă el, şi închise ochii, lăsându-se purtat spre starea de meditație printre hopuri şi zdruncinături. Avea nevoie de somn; rana era curățatăşi proaspăt pansatăşi nu părea să se fi infectat.

Căldura uscată a deşertului îl liniştea. Avea încredere căînțelepciunea trupului său se va

ocupa de tot restul.

Eileen rămase de veghe la căpătâiul japonezului până când acesta adormi, reflectând la tot ceea ce el şi Jacob îi spuseseră: ceva despre cărți furate şi despre visuri teribile în care apărea un turn în plin deşert, surprinzător de asemănător cu acela despre care se spunea că e în plină construcție în oraşul spre care se îndreptau. După ce bărbatul adormi, ea trecu în partea cealaltăşi se aşezăîn spatele lui Jacob, pe capră.

El trase hățurile şi se adresă animalelor:

— Sunteți nişte asini grozavi, acum mergeți foarte drept şi sunt mulțumit de voi. Nici nu văînchipuiți cât de mulțumit sunt.

— Cum te descurci? îl întrebă ea.

— Splendid! E foarte simplu: tragi hățurile spre stânga, ei o iau la stânga; tragi spre dreapta, ei o iau la dreapta, spuse Jacob şi se aplecă spre ea. Eşti prima persoană căreia îi mărturisesc acest lucru, dar întotdeauna mi-am dorit în secret să devin cowboy.

— N-am să-l spun nimănui, îl linişti ea.

Jacob îşi trecu mâna peste fața proaspăt rasă, care acum părea cu cincisprezece ani mai tânără, fără barba şi perciunii din Vechiul Testament, pe care Eileen îi lipise cu atâta măiestrie pe fața lui Kanazuchi.

— Nu m-am mai ras de când eram copil. De la

şaisprezece ani; ştii, asta făcea parte din obligaţiile mele religioase. Nu avem voie să atingem pielea cu briciul; se zice că asta aminteşte de sângeroasele ritualuri păgâne.

— Slavă Domnului că nu te-ai tăiat când te-ai ras.

— Slavă Domnului că n-am încercat să mă rad în căruţa asta nenorocită, altfel acum aş fi plin de semne.

— Arăţi minunat, Jacob. Parcă văd că o săînceapă femeile să alerge după tine prin deşert.

— Zău? zise el, reflectând la această posibilitate. Ce experienţă ciudată ar fi şi asta. Spune-mi, ce mai face pacientul tău?

— Se odihneşte după pofta inimii.

— Bine. Ce senzaţie minunată, să simt iarăşi atingerea aerului pe obraji. Mă simt gol, ca un nou-născut. Ca să fiu sincer, dacă m-aş uita în oglindă, n-aşşti a cui este faţa aceea.

A ta, se gândi ea. Numai a ta, om drag şi bun ce eşti.

Asinii încetiniră mersul, aşteptând să fie îndrumaţi din hăţuri.

— Dii, drăguţii mei; cred că aşa se spune, nu? Dii, *meine schene kleine chamers*[12]. Dii!

Expresul special cu care călătoreau Buckskin

---

[12] Micuţii şi drăguţii mei măgăruşi (lb. germ).

Frank şi voluntarii săi porniţi să facă dreptate nu ajunse în Wickenburg decât la apusul soarelui. Detaliile de procedură pentru descoperirea trenului, după ce Frank găsise urme de sânge pe şine, îi ţinuserăîn Phoenix mai multe ore preţioase. Atraşi de anunţarea unui premiu de cinci mii de dolari, alţi oameni se alăturaseră poterei şi acum erau aproape patruzeci cu totul; cavaleri ai dreptăţii, străbătând Arizona în căutarea acului din carul cu fân, urmăriţi îndeaproape de un roi de jurnalişti. Rezultatul: o treabă simplă, cum era interogarea şefului de gară din Wickenburg, se transformase într-un adevărat Turn Babei, fiecare voluntar şi fiecare reporter asumându-şi, cu de la sine putere, conducerea cercetării, până când Frank a fost nevoit să tragăîn aer o rafală de gloanţe din carabina sa Henry semiautomată, ca să-i reducă la tăcere.

După cum s-a dovedit, nimeni din gară nu văzuse un chinez coborând din trenul de poştă de la prânz, cu care sosiseră actorii din trupa Penultimate, dar trenul se mai afla încăîn depou şi, cu toate că cineva încercase săşteargă urmele, Frank reuşi să găsească urme de sânge pe podeaua vagonului de marfă. Aveau destule dovezi pentru a porni mai departe şi suficiente motive pentru a pune pe jar toatăşleahta de vânători de capete amatori, gata să porneascăîn plină noapte,

spre Skull Canyon, unde trupa de actori urma săînnopteze.

Urmând sfatul lui Frank, potera nu telegrafie dinainte niciun mesaj către biroul din Skull Canyon, de teamă să nu sperie prada. Era simplu să-i convingă pe hăitaşii care îl însoțeau că aşa era mai prudent; dacă„Chop-Chop" — un ziar din Philadelphia îl supranumise astfel, într-unul din titlurile sale, pe chinezul fugar, şi porecla prinsese foarte repede – era atât de aproape, evident că potera dorea ca gloria capturării sale să-i aparţinăîn exclusivitate. După ce pozaseră, umflându-şi piepturile, pentru mai multe ziare, împodobindu-se cu atâtea arme şi banduliere încât ar fi putut fi foarte uşor confundaţi cu armata lui Pancho Villa, se reuniră cu toţii în singura crâşmă din Wickenburg, să-i tragă o băută serioasă.

Ca să vezi, tocmai *actorii*ăştia să ascundă un criminal fugar – aceasta era concluzia firească a bârfelor din Cantina lui Mekinney. Cine se aseamănă se adună. Nu poţi avea încredere în oamenii de teatru – asta ştia toată lumea cu cât de puţin bun simţ – şi asta, de când John Wilkes Booth îl împuşcase pe preşedinte[13], eveniment cu

---

[13]*J.W. Booth* — actor american, partizan al cauzei sudiste, asasinul preşedintelui Abraham Lincoln în 1865.

care toți aceşti jurați amatori fuseseră, cu siguranță, contemporani, judecând după cât de bătrâni erau. Actorii erau mincinoşi de profesie, în special cei itineranți: numai curvăsăreală, hoții şi şmecherii. Cu tipi din ăştia, mai bine îți ții fata sub cheie şi ascunzi argintăria. Ne-ar trebui legi mai aspre – şi o țineau tot aşa.

În multe locuri din Vest chiar *existau* astfel de legi, le spuse şeriful Tommy Butterfield, în stilul său moale, pedant, întortocheat; la sosirea lor, actorii sunt obligați să anunțe autoritățile locale de toate mişcările lor. Ce-i drept, aşa ceva nu se întâmpla în Arizona, dar erau alte locuri, destule.

Păi de ce naiba îi mai plătim pe reprezentanții noştri aleşi, dacă nu ne protejează de asemenea nomazi disperați, interveni în discuție un model de virtute civică, bine înfipt pe picioare; ceilalți îl puseră imediat la punct, acuzându-l că ațâța spiritele împotriva oficialităților legal alese. Pârâiaşul de whisky, care îşi făcuse apariția încă din tren, curgea acum în valuri precum râul Colorado, şi speranțele de a-i vedea pornind la drum în acea noapte se risipeau mai repede decât lumina soarelui în amurg.

Buckskin Frank, care hotărâse să nu se atingă de băuturăşi care nu se certa niciodată, înțelese că avea să dureze ore întregi până când spiritele aveau să se calmeze; astfel că, în clipa în care

tensiunea începu să crească, se strecură afară.

Să mergi călare, peste noapte, cu o şleahtă de capete pătrate, era oricum o idee jalnică, realiză Frank: precis că ar fi fost în stare să cadă cu toţii în prăpastie, în formaţie, aşa cum erau. În plus, Frank nu se grăbea să pornească cu ei la drum nici ziua, când pe aceste înălţimi căldura devenea insuportabilă, ca din iad. Burtoşii ăştia se dovediseră buni doar de supt banii din buzunarele oamenilor sărmani. Urmărirea unor criminali în ţinuturile sălbatice nu putea fi considerată nici măcar ca un simplu hobby.

Frank îşi aprinse o ţigarăşi, cu o tresărire, constată că, pentru prima dată de când se deschisese uşa celulei sale, era singur. Străzile erau pustii; tot oraşul se înghesuise în local. Hăitaşii îşi aduseseră cu ei caii, de la Phoenix, cu trenul; roibul său era vioi şi gata înşeuat, într-un grajd aflat la mai puţin de cincizeci de metri de locul unde se afla. Îi trecu prin minte un gând nebunesc: ce-ar fi s-o întindă spre Mexic, pe loc?

Vocea lui Molly îi reveni în minte: ţine-ţi cumpătul, Frankie băiatule; o sută de lucruri ar putea merge prost, de aici şi până la graniţă. Aşa îţi faci tu întotdeauna socotelile şi te arunci cu capul înainte, ca taurul, fără să te gândeşti. Dacă băieţii ăştia vin după tine cu tot armamentul pe care îl au, praful şi pulberea se alege de tine. Ia

gândeşte-te, dragule: pe ce carte ar trebui să mizezi?

Frank ştia că singura şansă de a rămâne de această parte a zidului închisorii era să le punăîn braţe un chinez mort, iar dacă chinezul acela se afla în Skull Canyon şi era deja pregătit şi periculos, şansele sale erau de o sută de ori mai mari dacă pornea în urma lui de unul singur şi nu cu tot circul ăsta. Un glonţ bine ochit era tot ce-i trebuia. Iar dacă se dovedea că prinde alt chinez decât cel căutat, tot aveau să-i pună mai puţine întrebări dacăapărea cu un cadavru, decât cu un suspect. Nimeni n-avea cum să bănuiască adevărul.

Când Frank lua o hotărâre, el nu era genul de om care să dea înapoi. Putea să facă drumul chiar în noaptea aceea şi să tragăşi un pui de somn călare. Cerul era senin, luna avea să aparăşi ea în curând; avea chiar şanse să ajungăîn tabăra lor înainte ca actorii să părăsească Skull Canyon, a doua zi de dimineaţă.

Înainte de plecare, prinse un bilet pe peretele grajdului:

AM PLECAT ÎNAINTE ÎN CERCETARE. NE ÎNTÂLNIM ÎN SKULL CANYON, MÂINE. VĂ TELEGRAFIEZ DACĂ APAR SCHIMBĂRI DE PLAN.

AL DUMNEAVOASTRĂ SINCER,

CHICAGO, ILLINOIS

Maiorul Pepperman insistă să-i ducă pe Doyle şi pe Innes într-o plimbare cu trăsura prin Chicago, după debarcarea lor la Union Station. Maiorul se născuse şi crescuse în oraş; sufletul i se umplu de mândria unui fiu al locului, îndată ce puse piciorul în oraşul său natal, iar dacă nu reuşea să trezească la viață sacii ăştia de ceai englezesc în fața frumuseților metropolei sale, putea considera definitiv pierdut renumele său de celebru impresar.

Ca de obicei, părea să se bazeze în primul rând pe dimensiuni: iată magazinul universal Marshall Field; *o suprafață de cincizeci de mii de metri pătrați!* Turnul Reliance: *cincisprezece etaje de sticlăstrălucitoare, un adevărat zgârie-nori!* Fabrica de gumă Wrigley's: *cea mai populară gumă de mestecat din lume!* („Poftim, serviți o lamă de fructe zemoase! Astea au dat lovitura la Expoziția Mondială!"). Până să ajungă la hotel („Casa Palmer: cel mai mare hotel, de la New York la San Francisco!"), entuziasmul bine intenționat, dar din ce în ce mai disperat al maiorului reuşi să-i ameţească definitiv pe cei doi frați.

Aşa cum stabiliseră din tren, Sparks, Stern şi Presto şi-au luat camere într-un hotel mai mic,

aflat la câțiva paşi de hotelul lui Doyle, cum dădeai colțul străzii; acolo au lăsat *Gerona Zohar,*în siguranță, în seiful hotelului. În clipele petrecute împreună, înainte de a se despărți în gară, nici Doyle şi nici Sparks n-au făcut vreo aluzie la conversația lor din seara anterioară; Doyle se simțea teribil de jenat, atât de nenorocitul subiect al mărturisirii lui Jack, cât şi de ceea ce el considera drept o răceală sufletească nepotrivită din partea sa. Ce putea face pentru a trece peste acest impas? Sparks, încă ruşinat, abia dacăîl privea.

În timpul zilei, pe când frații Doyle s-au achitat de responsabilitățile cerute de turneul lui Arthur, ceilalți trei bărbați au făcut o vizită la templul rabinului Isaac Abraham Brachman, pentru ca în aceeaşi seară, în fața focului din apartamentul lui Arthur din Casa Palmer, să-i povestească totul în amănunt. Lionel şi Presto vorbeau; Jack stătea retras, tăcut, necomunicativ.

Rabinul Brachman nu mai primise nicio veste de la Jacob Stern. Nici nu putuse să ghiceascăîncotro se îndrepta acesta sau ce avea de gând, după comportamentul din timpul vizitei pe care i-o făcuse. Stern i se păruse a fi vesel, uşor neatent, interesat mai mult de concepte abstracte decât de zona fizicului. Era teribil de preocupat, ca toți învățații, de furtul cărții *Tikkunei Zohar,* despre

care Brachman nu-i putuse oferi niciun fel de noutăți încurajatoare. Problema ajunsese la poliție şi ofițerii făceau tot ceea ce erau obligați să facă, dar le era total indiferentă pierderea unui obiect atât de rar. Dacă ar fi fost vorba despre un cal de curse sau un pendul vechi, poate că s-ar fi urnit, dar valoarea unui manuscris religios obscur, pe deasupra şi necreştin, nu-i impresiona câtuşi de puțin.

Nu se ştiau prea multe amănunte: *Tikkunei Zohar* dispăruse, pur şi simplu. Fusese acolo într-o seară, când Brachman studiase textele sale, închis într-un birou din biblioteca templului, pentru ca a doua zi de dimineață să dispară. Niciun fel de urme, niciun fel de dovezi ale unei spargeri; zăvorul era neatins. Treabă de profesionişti. Cei trei s-au hotărât să nu-l obosească pe rabinul Brachman – un bărbat slab, cu o constituție delicată, în vârstă de şaptezeci şi cinci de ani – cu informațiile privitoare la o posibilă implicare a Ligii Hanseatice sau la furtul altor cărți sfinte. Iar Brachman se bucurase să afle că*Gerona Zohar* se afla în siguranță, în posesia lor.

Altă dezamăgire: rabinul nu-şi mai amintea de predicatorul evanghelic înalt, sărman, care participase la Parlamentul Religiilor. Mai bine de patru sute de fețe bisericeşti din toată lumea

fuseseră acolo și trecuse un an de atunci; era aproape imposibil, pentru un om de vârsta lui şi cu memoria din ce în ce mai slabă, să rețină o singură figură din mulțime. Era însă gata să-şi revadăînsemnările, săvadă ce poate găsi; asta putea dura o zi sau două.

Abia atunci când Presto îl întrebase pe Brachman dacă avusese vreun vizitator mai neobişnuit în zilele dinaintea furtului, apăruseerăşi informațiile surprinzătoare. Nu fusese nimeni înainte de furt, le spusese rabinul, dar e ciudat că măîntrebați. Chiar în acea dimineață venise în vizită la el un colecționar de manuscrise religioase rare. Un om de afaceri german, amabil, blond, înalt, frumos; venise să-şi exprime simpatia, la vestea că*Tikkunei Zohar* fusese furată. După ce schimbaseră câteva fraze politicoase, bărbatul amintise că, de curând, cumpărase o carte religioasă rară de la New York; dacă i-o aducea, putea oare rabinul să-i confirme autenticitatea manuscrisului?

Deşi omul părea amabilitatea întruchipată, un puternic instinct îl avertizase pe rabinul Brachman să-şi țină gura. Cum auzise tipul acela despre furtul cărții *Tikkunei Zohar?* Doar câteva persoane din afara templului fuseseră informate despre asta; nu se făcuse niciun fel de publicitate

cu privire la acest subiect.

Nu, îi părea rău dar vederea sa era din ce în ce mai slabă, i-a spus Brachman. Era imposibil să-i poată fi de folos într-o problemă care necesită o examinare atât de atentă. Avea un prieten care l-ar fi putut ajuta, dar pentru moment era plecat într-o călătorie. Au mai vorbit puțin despre lucruri mărunte şi apoi omul a plecat, lăsându-i rabinului cartea sa de vizită: îl putea suna, dacă prietenul său revenea curând?

Ca prin minune, Presto scoase la iveală o copie identică a cărții de vizită pe care el însuşi le-o arătase în New York: Frederick Schwarzkirk, acelaşi colecționar din New York, cu care Presto se mai întâlnise deja.

Şmecheria cu *Cartea Zohar* funcționase, spuse Doyle; omul avea cartea falsă, dar avea şi suspiciuni. Dacă informațiile de pe cartea sa de vizită erau corecte, biroul domnului Schwarzkirk se afla în apropierea Casei Palmer; puteau ajunge pe jos până acolo. Aceea avea să fie următoarea lor destinație, dar niciunul dintre ei nu bănuia consecințele acestei hotărâri, deoarece acest lucru nu părea, la vremea respectivă, să aibă nicio importanță.

Drumul cel mai scurt spre locul respectiv ducea chiar pe lângă Turnul de apă de pe Chicago Avenue.

O zi întreagă, Vocile din mintea sa îi spuseseră lui Dante Scruggs că aceea va fi noaptea sa norocoasă. Căţeaua indianăîşi petrecuse aproape o săptămână proţăpităîn faţa nenorocitului ăluia de Turn de apă, de la răsărit până la apus, pentru ca apoi să se grăbeascăsă ajungă la pensiune înainte de lăsarea întunericului. Nu căutase de lucru; nici măcar nu se oprise în vreun magazin, iar asta nu era ceva normal pentru o femeie. Tot ce făcuse la Turn fusese să stea şi să se zgâiască la lumea care trecea pe acolo, mutându-te în fiecare oră pe câte o latură a clădirii, rămânând mereu în mulţime; nu-i lăsase nicio şansă pentru a acţiona. Erau momente când Dante se întreba dacă femeia simţise că o urmărea; indienii erau pricepuţi la aşa ceva, ca animalele.

Fierbea de necaz, ca o locomotivă; oare alesese o pradă greşită? Dacă era nebună, căţeaua nu-l mai interesa; nu era o prospătură. Poate că venise vremea să reflecteze din nou la hotărârea iniţială. Dar în acea dimineaţă Vocile păreau foarte încrezătoare; plutea ceva în aer şi el nu-şi amintea ca Vocile să-l fi amăgit vreodată.

Chiar aşa: se lăsase noaptea şi, când începură să se aprindă luminile pe stradă, ea rămase în faţa turnului. El nu avea de unde şti căşi indianca auzea voci pe care se baza – vocile strămoşilor ei– iar în seara asta o sfătuiseră să aştepte până după

lăsarea serii. Străzile şi trotuarele erau tot mai pustii, aşa că femeia se opri sub unul din stâlpii luminaţi de lângă intrarea în turn. Ora şapte şi jumătate veni şi trecu, trecu şi ora opt. Se apropia clipa potrivită pentru a ajunge la râu: pe ascuns, Dante Scruggs o urmărea de vizavi, cu un entuziasm crescând la gândul momentelor ce aveau să vină. Îşi ţinea mâinile în buzunare: una pe mădular, cealaltă pe cuţit.

Din nou, Dante era atât de concentrat asupra prăzii sale, încât nu observase că era şi el urmărit: de data aceasta, un bărbat înalt, blond, îmbrăcat cu un costum din stofă scumpă, stătea într-o trăsură la celălalt capăt al străzii, cu privirea aţintită asupra lui Dante Scruggs.

Clopotele bisericilor din oraş anunţau ora nouă. Când ultimul ecou se pierdu în zare, femeia păru să fi ajuns la limită; dezamăgită, lăsă umerii în jos şi porni încet la drum. Dante se încordă: acesta ar putea fi momentul. Doar un singur semn…

Un bărbat traversă strada şi scăpă un ziar pe jos. Iată, acesta era semnalul: Vocile îi vorbiseră.

Dante desfăcu capacul sticlei de cloroform pe care o ţinea în buzunar, turnă puţin într-o batistă, puse capacul la loc şi băgă mâna, cu tot cu batistă, în buzunarul exterior al hainei, după care ieşi la lumină, pentru a traversa strada. Dacă ea îşi va urma drumul obişnuit înapoi spre pensiune,

la primul colț spre stânga avea s-o tragăîntr-o străduță laterală pustie, pe unde erau tot felul de magazii şi stâlpi de iluminat rari, cu mare distanțăîntre ei; unul nici nu funcționa de trei zile, pentru că Dante îi tăiase alimentarea. La câțiva paşi mai departe se afla intrarea într-o alee întunecoasă. Acela era locul pe care Dante îl alesese pentru a o ataca: sub stâlpul neluminat.

Da, femeia o luase la stânga. El grăbi pasul: se afla la vreo douăzeci de metri în urma ei şi tălpile moi ale pantofilor săi nu făceau niciun zgomot, aşa că se putea apropia de ea, puțin câte puțin, în aşa fel încât să ajungă la ea exact în momentul în care femeia avea săîntre în conul de umbră; n-avea sens să se grăbeascăşi astfel să-i atragă atenția. Femeia mergea cu capul în jos, târşâind picioarele, indiferentă la tot ce se întâmplă. Perfect. Dante simțea un curent electric străbătându-i trupul, mâinile cu pumnii strânşi în buzunare; se încălzea numai gândindu-se la ce avea să urmeze. Încă zece metri. Acestea erau momentele pentru care trăia; câteodată, satisfacția era mai mare decât chiar în clipa în care intra în acțiune. Putea oare altcineva să trăiască mai intens decât el în acele clipe?

Femeia nici nu se întoarse şi nici nu-l auzi venind. În clipa în care făcu primul pas în întuneric, el scoase batista din buzunar şi,

întinzând mâna, o prinse peste gură, ținând-o strâns cu mâna stângă, apucând-o de păr şi apăsându-i batista pe gură, astfel că luată prin surprindere, ea inhală cu putere.

Imediat, o reacție violentă: îl lovi cu cotul în plex, dădu din picior, zgâriindu-l, rănindu-l la picior. El era obişnuit ca prada să se zvârcolească puțin, la început, dar, Dumnezeule, asta era iute ca o pisică sălbatică. Unghiile ascuțite îi pătrunserăîn obraz, lăsând urme adânci, ratând de puțin să-i scoată ochiul; îl lovi cu genunchiul între picioare şi el abia avu timp să se ferească. Dante nu luă seama la durerile sale, dar nu era obişnuit ca o cățea să se lupte în felul acesta; unele chiar paralizau de frică atunci când sărea la ele, se muiau în brațele lui. Primul fior de frică pe care îl simțeau era, de fapt, partea lui preferată; simțea mirosul lor de sudoare, vedea groaza oglindindu-se în ochii lor. Fir-ar să fie; asta nici măcar nu părea speriată. În ochii ei se vedea un singur lucru: ura. Cățeaua strica totul.

În timp ce se luptau, reuşi totuşi sățină batista acolo unde se afla, fixată peste nasul şi gura victimei, împingând-o la o lungime de braț de el, aşteptând ca drogul să-şi facă efectul şi să-i distrugă rezistența. Ea sărea să-l muşte şi-l lovea cu cizmele peste glezne; nu-l slăbea deloc, dar n-avea cum să-şi mai țină respirația prea multă

vreme. Se zbătea, încercând să se aplece spre picior.

Apoi, femeia îl apucă de antebrațe; unghiile îi sfâşiau carnea ca nişte cuțite, făcând să-i țâşnească sângele. Dante îşi muşcă limba, să nu urle. Ea încercă să-i îndepărteze mâinile de cap; Hristoase, nu mai întâlnise niciodată o femeie atât de puternică, era aproape de talia lui, dacă nu şi mai şi. Aproape că reuşea să-i desfacă mâinile; unde naiba era drogul? Nu putea să rişte să slăbească strânsoarea, pentru a apuca cuțitul; ea era prea periculoasă. Simți un lichid fierbintecurgând peste ochiul său încă neatins, întunecându-i vederea: la naiba era chiar sângele lui. Îi tăiase fața. S-o ia naiba pe cățeaua asta nenorocită; o s-o facă el să plătească, până la ultimul bănuț.

Aşa: strânsoarea ei începea să slăbească. Clipi de câteva ori, apoi dădu ochii peste cap. Dintr-o încăpățânare dictată de instinct, încă mai rezista, lovea şi zgâria, dar o lăsau puterile. Trupul i se muie; Dante o prinse de talie cu un braț, dar, precaut, îi lăsă batista mai departe strânsă peste fațăşi o întinse pe jos. Ea relaxă pumnii şi rămase inertă, iar el se simți, în sfârşit, suficient de sigur şi luă batista. Era întinsă la pământ, acum era a lui, nemişcatăşi pregătită. El îngenunche lângă indiancăşi îşi trecu mâinile peste trupul ei,

cercetând-o. Îi simți stomacul tare; îi pipăi sfârcurile. Îşi apăsă degetele peste sânii ei, peste şoldurile tari, între picioare. Prada asta era cam slabă pentru gusturile lui, dar se putea descurca şi aşa...

Iisuse, avea un cuțit legat în interiorul coapsei: asta căuta. Probabil căştia și să-l folosească.

Bun, asta era prea de tot; amabilitățile puteau înceta. Dante o lovi cu putere şi trebui să se stăpânească pentru a nu-i lovi capul cu picioarele, aşa întinsă acolo cum era. Rănile lui erau superficiale, dar Vocile continuau să fie revoltate.

Încercai să scoți cuțitul la noi, cățea nenorocită?

Dante îşi şterse sângele de pe frunte şi, simțind mirosul de cloroform, aruncă precipitat batista într-o parte. Tipa asta va afla ce înseamnă să ne înfurie. Ridică femeia de subsuori şi porni spre aleea întunecată, trăgând-o după el spre uşa unei magazii abandonate. Studiase zona de mai multe săptămâni; nimeni nu trecea vreodată pe acolo după lăsarea serii. Era suficientă intimitate şi întuneric, iar lui aşa îi plăcea să lucreze. Plănuise să-şi ducă prada în magazie şi de acolo la râu; pregătise deja o valiză cu lumânări şi uneltele sale, iar acum se gândea la nişte pedepse mai grele decât cele obişnuite, pentru că femeia se purtase prosteşte. Poate că, de data asta, va schimba

procedeul; după ce o va lega şi îi va pune căluş la gură, putea aştepta ca ea să se trezeascăşi abia apoi să treacă la treabă. S-o oblige să-l privească. Poate că va găsi şi o oglindă.

Trupul era uşor ca un fulg; oare de unde avusese atâta putere? Nu conta. Era prada lui, altceva nu-l interesa. El era un artist care lucra în carne şi aceasta era noua sa pânză. La gândul distracției ce avea să vină, simți din nou în suflet entuziasmul crescând.

E ora de joacă; veniți şi voi. Vocile erau fericite, mângâietoare, mulțumite de ceea ce el realizase.

— Hei! Tu, cel de-acolo!

Dante ridică privirea. La naiba! Nişte oameni veneau spre el în fugă, la mai puțin de cincizeci de metri distanță: bărbați, cel puțin trei, poate mai mulți, ale căror umbre alungite se profilau pe zidurile clădirilor din jur. Dante îşi trase prada la adăpostul aleii, cântărindu-şi rapid şansele.

— Tu, de-acolo! Stai!

Nu avea nevoie de ajutorul Vocilor pentru a lua o hotărâre; lăsă trupul femeii jos şi o luă la fugă, cât îl țineau picioarele. Oricine erau aceşti bărbați, nu-l văzuseră prea bine; era greu să renunțe la o pradă, dar vor mai fi şi alte zile, mai bune. Auzi paşi intrând pe alee, în spatele lui, în clipa în care el ieşi în stradă; cel puțin unul, poate doi bărbați îl urmăreau, dar el cunoştea fiecare clădire, fiecare

poartă, fiecare fereastră, toate detaliile care făceau parte din pregătirea lui minuțioasă. Nu-l puteau prinde.

Dădu colțul de încă două ori, străbătu în goană un apartament gol dintr-o clădire în ruine, ieşi într-o alee, se trase în umbra unei porți şi se lipi de zidul de cărămidă, nemişcat şi atent; o rază de lumină se reflecta pe lama lată a cuțitului pe care îl ținea la îndemână. Dacăîl urmărea cineva până acolo, îi tăia gâtul. Auzi paşi trecând în fugăpe lângă alee, voci strigând care se pierdeau încet în zare. Aşteptă cu zece minute mai mult decât era nevoie, apoi puse cuțitul la loc; drumul era liber, putea să plece acasă. Îl pierduseră.

Ce-i asta? Inconfundabila țeavă a unui revolver Colt stătea lipită de tâmpla lui; auzi zgomotul piedicii trase.

— Nu te mişca, domnule Scruggs, îi şopti o voce în ureche. Nu vreau să te împuşc, după efortul făcut pentru a te întâlni. Consideră că sunt prietenul dumitale. Înțelegi?

Vocea avea un accent; de ce fel, oare? German?

— Î-hî.

— Bine. Acum poți săîntorci capul.

Era clar, accentul era categoric german; comandase şi el soldați la vremea lui, imigranți care vorbeau exact ca tipul acesta. Dante îi aruncă o privire cu ochiul cel bun; tipul părea tânăr, cam

de vârsta lui, era înalt şi avea părul des, blond. Ochii mari, strălucitori. Umerii lați. O privire pătrunzătoare; costum de calitate. Oare era unul dintre urmăritorii săi? Dante nu credea aşa ceva; tipul ăsta nu respira cu efort.

— Ce doreşti, dom'le? întrebă Dante, în cele din urmă.

Continuând să-i ațintească cu arma, omul lăsățeava să-i alunece de-a lungul frunții, pânăîn dreptul orbitei ochiului său fals, unde se opri. Pe buze îi apăru un zâmbet uşor.

— Poți să-mi spui Frederick.

— Ce doreşti, Frederick?

— Păi, vreau să te ajut, domnule Scruggs.

— Să mă ajuți? Cum vine asta?

— Am săîncep prin a-ți spune că sunt un admirator al muncii tale; vreau să te ajut să-ți faci treaba.

— Ce ştii dumneata despre asta?

— Noi te urmărim de câtva timp, domnule Scruggs. Şi ni s-a părut interesant să-ți urmărim progresele… carierei.

— Adevărat?

— A, da. Ne interesează mult ceea ce faci. Şi trebuie să-ți spun că ne-a plăcut ce am văzut. Ne-a plăcut foarte mult.

— Dacă mă ajuți, cum spui… ce-ți iese din treaba asta?

— O întrebare rezonabilă, domnule Scruggs, cu un răspuns simplu: am să te ajut... pentru că vreau ca şi dumneata să mă ajuţi pe mine.

— Cum te-aş putea ajuta?

— Nici nu-ţi poţi imagina deocamdată. Ce-ar fi să vii cu mine acum, ca să... discutăm amănuntele.

Era ceva întunecat, insinuant şi înspăimântător în privirea amuzată pe care i-o aruncă Frederick. Vocile îl studiau: *ne place.* Dante era surprins: era ceva neobişnuit pentru ele să aibăîncredere în cineva abia cunoscut. Dar nu avea niciun fel de motive să protesteze.

Şi lui îi plăcea.

Doyle fusese primul care strigase când îl văzuseră pe omul acela târând un trup pe alee şi tot el fusese primul care ajunse lângă femeie. Lionel Stern aprinse chibrituri, să facă puţină lumină, şi Doyle se chinui din toate puterile să o readucă la viaţă pe femeia îmbrăcatăîntr-o rochie simplă de pânză, în timp ce Jack şi Innes porniră pe urmele atacatorului ei. Presto scoase un pumnal din bastonul său şi începu să cerceteze locul; aşa găsi batista plină de sânge, muiatăîn cloroform, şi înţeleseră cu toţii că femeia fusese gata să moară din cauza vaporilor puternici. Când, în magazia din apropiere, găsirăşi sacul plin cu sfoară, scule şi instrumente chirurgicale,

înțeleseräîngroziți că femeia fusese la un pas de o soartă cumplită.

Până să se întoarcă ceilalți cu mâinile goale, femeia începuse să respire mai normal şi pulsul i se stabilizase, dar încă nu-şi revenise şi pericolul nu trecuse. Doyle simțea că Jack se pregăteşte să-i spună că n-ar trebui să se lase abătuți de la treburile lor, dar înainte ca prietenul său să deschidă gura, Doyle insistă să o ducă imediat pe femeie undeva, în siguranță. Jack nu protestă, iar Doyle realiză că, după mărturisirile pe care i le făcuse, Sparks nu mai dorea să-l contrazică deschis. Doyle avea acum un atu asupra lui Jack, dar trebuia să-l folosească cu grijă.

Presto făcu semn cu mâna unei trăsuri; câteva minute mai târziu, intrarăîn Casa Palmer pe uşa din spate. Cei trei bărbați îl înconjurau pe Doyle, care o ducea pe femeie în brațe; împreună urcară cu liftul de serviciu. Când ieşiră pe palier, îndreptându-se spre apartamentul lui Doyle, maiorul Pepperman îşi făcu apariția, spre ghinionul lor, de după colțşi obişnuita sa expresie de entuziasm se transformăîn nedumerire.

— Credeam că v-ați dus la culcare, spuse el, căutându-şi cuvintele. Am adus câțiva reporteri, vă aşteaptă jos, în bar…

— Îmi pare rău, bătrâne, spuse Doyle, zâmbindu-i în trecere, cu femeia în brațe.

Altădată.

Innes descuie uşa. Doyle duse femeia înăuntru şi ceilalţi îl urmară; un grup cât se poate de ciudat. Unul din ei era smead la faţă, dar îmbrăcat elegant; altul avea o figurăînspăimântătoare, cu o cicatrice demnă de un pirat. Uşa se închise în nasul lui Pepperman care deja vedea în faţa ochilor titlurile de scandal (CREATORUL LUI HOLMES SURPRINS ÎN CUIBUŞORUL DRAGOSTEI!) şi propria sa ruină, care avea să urmeze şi ea, cu siguranţă.

Doyle clocește ceva din clipa în care a păşit în America, hotărî Pepperman; era evaziv, reticent şi îşi apăra, insistent, intimitatea. Toate astea fuseseră evidente de la început. Ce făceau Doyle şi bărbaţii aceia cu femeia în cameră? Maiorul nu era un geniu, dar tot ştia să pună lucrurile cap la cap: omul era, în secret, un pervers!

Aşteptând liftul, maiorul plecă fruntea şi, necăjit, se dădu cu capul de zid. Îşi pusese banii la bătaie pentru a finanţa acest turneu şi, până când va vedea ceva rezultate, va trebui să-şi protejeze investiţia; nimeni nu trebuie să afle de scârboasele obiceiuri ale lui Doyle, oricare ar fi ele. Promovarea unui autor faimos – şi încă un *englez,* deci cu o respectabilitate *garantată* – păruse, iniţial, o investiţie sigură. De ce nu se mulţumise oare cu circul?

Doyle aşeză femeia pe o canapea şi, pentru prima dată, bărbații reuşiră să-i vadă fața: circa treizeci de ani, piele smeadăşi păr negru, oase şi trăsături puternice. Nu era frumoasă, în niciun caz, dar era atrăgătoare şi părea plină de hotărâre şi curaj.

— O amerindiană, spuse Jack.

Atât el cât şi Presto o fixau cu privirea, părând să o recunoască.

— O ştiți pe această femeie? îi întrebă Doyle observând acest lucru.

Nesigur, Jack clătină capul.

— Cum aş putea? răspunse şi Presto. Doar dacă a fost la Londra, iar asta e puțin probabil. Şi totuşi mi se pare o figură cunoscută.

Doyle sparse o fiolă cu săruri şi o apropie de nasul femeii; ea întoarse brusc capul şi deschise ochii. Alarmată, rămase cu privirea ațintită asupra celor cinci bărbați aplecați deasupra ei. Calm, Doyle o linişti şi îi prezentă pe ceilalți, explicându-i cum o găsiseră pe stradăşi unde se afla acum, amintindu-i și de efectele colaterale la care era expusă datorită inhalării drogului. Ea îl ascultă cu atenție, reuşind să-şi regăsească autocontrolul uimitor şi încercând să umple golurile din memorie: îi reveni în minte imaginea ochiului fals, albastru al atacatorului ei, fixând-o nemişcat,

lipsit de viață.

Nu le spuse prea multe; bău puțină apă, surprinsă că nu simțea niciun impuls de a fugi, dar din partea acestor bărbați nu simțea niciun pericol. Ba chiar din contră: îi zărise, între timp, pe Jack şi pe Presto şi acum le susținea privirea cu aceeaşi curiozitate.

— Cum vă numiți, domnişoară? întrebă Doyle.

Ea îl studie atent înainte de a-i răspunde.

— Numele meu este Mary Williams.

— Nu cumva ne-am mai întâlnit, domnişoară Williams? întrebă Presto.

Omul cu fața smeadă simțea; la fel şi omul alb cu cicatrice. O scruta din priviri.

— Nu.

— Dar nu vi se pare că s-ar fi putut întâmpla? întrebă Presto.

Între cei trei exista o legătură. Ştiau că visul era de vină?

— Da, răspunse ea.

— Care credeți că este motivul?

Ea cunoştea răspunsul, dar încă se ferea să-l rostească.

— De unde veniți, domnişoară Williams? o întrebă Doyle.

Ea le spuse de unde era.

— Deci, sunteți amerindiană.

— Da; din tribul Lakota.

— Adevărat? sări Innes, luminându-se la faţă. Formidabil!

Doyle îi făcu un semn şi Innes se potoli.

— L-aţi mai văzut până acum pe bărbatul care v-a atacat? întrebă Doyle.

— Mă urmăreşte de când am sosit în Chicago.

— Îi ştiţi numele? întrebă Jack.

— Nu, nu ştiu nimic despre el, răspunse ea.

— De ce nu v-aţi adresat poliţiei? întrebă Doyle.

— Nu-mi făcuse nimic.

— Totuşi, poate că ar fi fost un ajutor…

— Ştiu cum să mă apăr.

Răspunsul evident plutea în aer; ea acceptă să-i lămurească.

— În seara asta am făcut o greşeală; mi-era gândul în altă parte. A fost singurul moment în care m-ar fi putut ataca.

— Singurul de care avea nevoie, spuse Jack.

— Dacă revine, am să-l ucid.

Tonul vorbelor ei nu lăsa niciun dubiu în această privinţă.

— Şi totuşi, aveţi mare noroc că mai sunteţi în viaţă, domnişoară Williams, spuse Presto.

Cu aceste cuvinte, deschise sacul pe care îl găsise în magazie. Ea privi cu indiferenţă instrumentele de tortură. Ceea ce vedea n-o

surprindea deloc – nimic din ceea ce era legat de coşmarul acela albastru, chior, n-ar fi surprins-o – dar recunoscu faptul că, într-adevăr, fusese norocoasă.

— Dacăîmi permiteți, având în vedere situația de față, ce făceați acolo seara, singură? întrebă Doyle.

— Aşteptam pe cineva. N-au sosit. Eram aşa de dezamăgită, încât n-am mai fost atentă. Aşa m-a prins.

— Pe cine aşteptați? întrebă Doyle.

Ea îşi mută privirea de la Jack la Presto şi înapoi.

— Cred că-i aşteptam pe aceşti domni.

Cei doi părură să primească lovitura în plin; Doyle, Stern şi Innes erau la rândul lor şocați.

— *Credeți?*întrebă Doyle. Pe ce vă bizuiți?...

— Las-o săvorbească, spuse Jack.

Merge-Singură aşteptă; da, nu părea să fie niciun pericol dacă le spunea.

— V-am văzut într-un vis, reluă ea, privind drept spre Jack.

— Bună noapte trebuie să fi fost, şopti Innes.

— Ştiți că spun adevărul. Amândoi ştiți acest lucru, rosti ea cu calm, adresându-se și lui Presto. Cunoaşteți visul.

Jack şi Presto se priviră circumspect.

— Povestiți-ne, o rugă Presto, ca să o verifice.

— Un turn întunecat, în deşert. Tuneluri sub pământ; acolo se află un altar, sau un templu. Şase persoane se aflăîmpreună acolo; eu sunt printre ele. Ca şi dumneavoastră.

— Da, spuse Jack.

— Un diavol negru se înalță din pământ; e un bărbat. Şi bărbatul acela seamănă puțin cu dumneavoastră, adăugă ea, făcând semn spre Jack.

— Aşa este. Vreau un pahar de whisky scoțian, spuse Doyle, îndreptându-se spre bar.

— Vin și eu, comentă Lionel Stern.

— Mie să-mi pui o porție dublă, rosti şi Innes, pe când Doyle umplea paharele.

— Ați avut și dumneavoastră acest vis, continuă ea. Ați văzut turnul.

Prestoși Jack încuviințară.

— A început acum trei luni. La început, mai rar; acum revine aproape în fiecare noapte.

Jack recunoscu şi el acest lucru. Doyle îl privea din cealaltă parte a camerei. Avea din nou flăcări în priviri, părea răvăşit şi febril, dar eraşi acesta un semn că revenise la viață.

— De două-trei ori pe săptămână, recunoscu şi Presto. Mă trezesc leoarcă de sudoare.

— Știți ce înseamnă? întrebă Jack.

— Nu, ezită ea; de ce să-i înspăimânte cu

interpretările ei?

Refăcut după un pahar de băutură, Doyle reveni lângă ei, despături desenul lui Jacob, pe care îl ținea în buzunar și îl întinse femeii.

— Turnul acela din visul dumneavoastră– seamănă cumva cu acesta?

— Da; e acelaşi.

Doyle îl privi din nou pe Lionel Stern care dădu paharul pe gât şi îşi turnăîncă o porție, cu mâini tremurânde.

— Seamănăşi cu turnul de aici, din oraş, reluă ea.

— Turnul e aici? în Chicago? sări Doyle.

— Nu; cel din vis seamănă cu el, dar e mai mare şi construit din piatră neagră.

— Despre ce turn vorbiți? întrebă Doyle.

— I se spune Turnul de apă. Acolo v-am aşteptat. Acolo mi s-a spus în vis să mă duc.

— Visul v-a spus să ne aşteptați? întrebă Presto.

Ea încuviință cu gravitate.

— Ne puteți duce acolo? întrebă Jack, venind mai aproape.

— Da; e aproape de locul unde m-ați găsit – unde m-ați fi găsit dacă mai aşteptam puțin.

— Să mergem, spuse Jack, îndreptându-se spre uşă.

— Domnişoară Williams, ați suferit o experiență

teribilă; vă sfătuiesc, categoric, să vă odihniți înainte de...începu Doyle.

— Nu, răspunse ea categoric, ridicându-se în picioare.

Pe drum spre stația de taximetre, ciudatul sextet trecu pe lângă barul din holul Casei Palmer; maiorul Pepperman stătea la o masă lângă uşă, îndopând cu forța doi ziarişti din Milwaukee cu poveşti despre interesul pe care îl trezea forța bărbătească a doctorului Arthur Conan Doyle.

— Hei, nu e chiar el acela? întrebă unul din reporteri, zărind bărbatul care tocmai ieşea din hotel.

— Imposibil, spuse repede Pepperman. Doyle s-a culcat acum câteva ore.

— Cred că el era, insistă reporterul.

— Nu se poate, rosti Pepperman, zâmbind printre dinții încleştați.

Când cele două trăsuri se oprirăîn fața Turnului de apă, Doyle rugă vizitiii să aştepte cât timp ei aveau să coboare, să arunce o privire. Luminat feeric de lămpile aşezate strategic, Turnul părea un castel de poveste, înălțându-se din întuneric. Atât Jack cât şi Presto căzură de acord că semăna mult cu cel din visurile lor; Doyle scoase din buzunar desenul lui Jacob şi găsi, la rândul său, multe detalii exacte.

— Aşa se explică schița, îi spuse Doyle lui Lionel

Stern. Probabil că tatăl tău a văzut acest turn pe când se afla la Parlamentul Religiilor.

Dar Jack, Presto şi Mary Williams intuiau că, totuşi, ceva nu era în regulă. Turnul de apă era şi nu era la fel; părea, eventual, un model sau un şablon pentru turnul din vis. Acela era mai înalt, mai întunecat, mai terifiant şi rău prevestitor. Şi nu puteai confunda centrul omului Chicago cu un deşert. Locul pe care îl descoperiseră lăsa mult de dorit, adâncind misterul şi nedumerindu-i.

Ce sens avea legătura dintre visele lor? se întreba Doyle. O dată studiase cazul unor persoane cu capacități de medium, trei la număr, care, aflate în acelaşi timp, în puncte diferite din lume, primiseră simultan acelaşi mesaj din lumea spiritelor, dar fiecare primise informația în stare de transă, nu în somn, şi, în plus, era vorba despre un simplu mesaj scris, nu de imagini complicate, țesute după un model identic.

Din ce aflaseră, se părea că Jacob Stern le împărtăşise visul. De ce fuseseră oare aleşi tocmai aceşti patru oameni pentru a primi tocmai acest mesaj? Mary Williams avea acest dar, deci părea o candidată potrivită; Jack nu demonstrase niciodată calități de medium, deşi fratele său avea puteri oculte, iar faptul că Jack cochetase cu drogurile ar fi putut avea acest efect. Dar Presto nu aducea nici pe departe cu tipul clasic de

medium. Era avocat, pentru Dumnezeu, care om era mai cu picioarele pe pământ decât atât?

Celălalt fir comun: fiecare dintre bărbați avea o legătură oarecare cu o carte sfântă de importanță majoră pentru religia sau cultura lor. Mary Williams nu avea de-a face cu astfel de cărți, dar venea dintr-un popor fără o limbă scrisă.

Niciunul din aceste detalii nu răspundea la întrebările cruciale. Care era înțelesul şi scopul visului? Ce legătură avea el cu cărțile dispărute?

E drept că mie nu mi s-a dat acest vis, se gândi Doyle, dar cel puțin pot să fac un lucru: trebuie să găsesc răspunsul la aceste întrebări, pentru ca ei să poată duce la bun sfârşit misiunea pe care visul le cere să o îndeplinească, oricare ar fi aceasta…

Doyle se întoarse spre Sparks care se îndepărtase de ceilalți şi îşi ridicase, tăcut, privirea spre Turn.

Şi dacă nu găsesc un mod de a-l face pe Jack să-şi vinăîn fire, înțelese Doyle, ei nu vor reuşi niciodată.

În timp ce Doyle studia, împreună cu ceilalți, enigmatica fațadă a Turnului, la câteva străzi distanță, Frederick Schwarzkirk îl conducea pe Dante Scruggs în biroul său de la etajul cinci al unei clădiri. Firma de deasupra uşii menționa doar numele săuşi încă un cuvânt: COLECȚIONAR. Aflat într-una din clădirile

administrative mai recent construite, biroul lui Frederick era singurul ocupat la etajul respectiv şi, la acea oră târzie, nu se mai zărea nicio altă urmă de viață prin preajmă.

În apartamentul slab luminat, activitatea era în toi: şase bărbați cărau teancuri de cărți şi hârtii pe care le duceau afară, în hol. Bărbații erau îmbrăcați în negru şi purtau mănuşi. Camera din față rămăsese goală, cu excepția unui birou masiv, din stejar, aflat în mijloc; pe birou se găsea un aparat telegrafic din care ieşea o bandă de hârtie marcată cu punctele şi liniile mesajului primit.

— Tocmai m-am întors de peste ocean, unde am avut de rezolvat nişte afaceri, spuse Frederick. Şi, după cum vezi, domnule Scruggs, suntem în plin proces de rearanjare.

Dante încuviință, zâmbi şi nu rosti niciun cuvânt. Pe drum, în trăsură, ajunsese la concluzia că era cel mai bine dacăîi punea cât mai puține întrebări lui Frederick; omul dădea impresia că e atât de puternic şi sigur pe el, încât Dante se simțea prost ca noaptea, dar, în acelaşi timp, era bine tratat, cu afecțiune chiar, ca un câine favorit. Iar Vocile continuau să-i spună să nu-şi facă griji; putea să se relaxeze şi să aibăîncredere, căci era în siguranță alături de acest om. Dante stătea comod şi se încălzea în prezența lui Frederick, simțindu-se ca şarpele într-un sac de dormit.

Frederick nu se obosi să-l prezinte pe Dante celorlalţi şi pentru câteva clipe, îl lăsă singur şi se duse în biroul din interior, pentru a le spune celorlalţi ce să facă; îl auzea strigând ceva în germană. Când unul din aceştia trecu pe lângă el cu o cutie în braţe, îndreptându-se spre hol, Dante observă, pe sub mânecile suflecate, un tatuaj ciudat în interiorul încheieturii braţului său stâng: un cerc deschis, tăiat de trei linii în zig-zag.

Amabil, Dante sări într-o parte, pentru a lăsa să treacă alţi doi bărbaţi care împingeau mai multe cutii aşezate pe un cărucior. Prin această mişcare, ajunse mai aproape de birou şi de banda de telegraf, aşa că nu putu rezista tentaţiei de a arunca o privire furişă asupra acelor hieroglife – în cei doi ani de armată lucrase ca telegrafist. Abia reuşi să descifreze fraza ADUCEŢI CARTEA IMEDIAT, când auzi un scârţâit în podea şi înţelese că Frederick reveniseîn cameră. Dante se îndepărtă de birou şi coborând privirea, începu să-şi studieze pantofii cu un aer nevinovat. Frederick trecu pe lângă el şi se aşezăîn spatele biroului.

— Nu eşti băiat cuminte, i se adresă el lui Dante, făcându-i senin cu degetul.

Dante chicoti şi zâmbi prosteşte, incapabil să-şi ascundă vinovăţia.

— Nu eşti cuminte, nu-i aşa, domnule Scruggs?

— Da, domnule.

— Băieţeii răi sunt câteodată pedepsiţi, spuse Frederick, apucând banda de telegraf şi derulând-o printre degetele sale subţiri, pentru a citi mesajul.

Dante era năucit şi nedumerit, dar asta nu-l deranja prea mult; nu se temea. Când termină de citit, Frederick aprinse un chibrit şi dădu foc bucăţii de hârtie, pe care apoi o aruncă pe podea. Se aplecă deasupra aparatului şi formulă un mesaj; ascultând cu atenţie, Dante apucă să audă cuvintele O ZI MINUNATĂ, înainte ca Frederick săînceapă să-i vorbească, împiedicându-l să se concentreze.

— Ţi-a plăcut armata, nu-i aşa, domnule Scruggs?

— Ah, da. Mai mult decât orice altceva.

— Îţi plăcea autoritatea, erai mândru de dumneata, continuă Frederick, zâmbindu-i răutăcios; cum de putea să vorbeascăşi să transmită un mesaj în cod Morse în acelaşi timp?

— Î-hî.

— Te simţeai puternic.

— Mda.

— Erai o parte dintr-un întreg mai mare; asta dădea un sens vieţii dumitale.

— Mda. Îmi plăcea asta.

— Un soldat credincios. Fiecare clipă a zilei avea

un scop, care servea unui ideal aflat dincolo de puterea dumitale de înțelegere. Umăr la umăr cu ceilalți, într-un gând, înainte, pentru a servi aceleaşi idealuri înalte.

— Ce?

Exprimarea aceasta era puțin cam complicată pentru el.

Frederick râse şi apoi îi adresă un zâmbet părintesc.

— Ți-ar plăcea să fii din nou soldat în armată, nu-i aşa, domnule Scruggs?

— Aşa cred.

Dante nu era prea sigur.

— Nu vorbesc de o armată condusă de la distanță de un guvern format din comandanți încuiați, umflați de grăsime şi incompetenți; laşi, corupți, care să se teamă de propria lor umbră. Eu mă refer la o armată cu totul diferită, domnule Scruggs, unde să simți cu adevărat căîți este locul. Un loc în care, în loc să fii pedepsit pentru calitățile unice care te fac ceea ce eşti, să fii răsplătit. O armată care să-ți permită, ba nu, să te *încurajeze* să-ți continui… propria activitate. Nu-i aşa căți-ar plăcea, domnule Scruggs?

Dante îngustă pleoapele; simți un fior străbătându-i trupul în clipa în care înțelese sensul tonului, chiar dacă nu și al cuvintelor

rostite de Frederick.

— Mda. Da, domnule, mi-ar plăcea foarte mult.

— Noi recrutăm oameni din toată lumea, spuse Frederick. Nu sunt prea mulți cei care îndeplinesc cerințele noastre. Dar după luni de observație atentă, pot afirma cu destulăîncredere că dumneata… eşti potrivit.

— Dar cum de m-ați găsit?

— Noi avem ochi şi urechi peste tot. Dacă e cazul, persoana potrivităne atrage atenția. E observat, studiat, aşa cum ai fost dumneata. Dacă dovedeşte că merită, noi trecem în faza în care te afli dumneata acum.

Dante înghiți în sec; se simțea mărunt, copleşit, ca şi cum un înger coborât din ceruri i-ar fi atins cu aripile sale.

Frederick terminase de transmis mesajul. Se aplecă, scoase firul telegrafului din prizăşi întinse cifrul spre Dante.

— Te rog, domnule Scruggs, pune-l în cutie.

— Sigur, Frederick.

Dante privi de jur împrejur; în camera nu mai rămăsese nicio cutie.

— Dar…

— Acolo, spuse Frederick, arătând spre biroul interior şi scoțând un teanc de hârtii din sertar, fără să-l privească.

Dante încuviințăşi intră dincolo, ținând cifrul în

mână; şase perechi de brațe îl apucară strâns, îl ridicarăşi îi trântiră peste un birou. În birou era aproape întuneric, doar o rază de lumină pătrundea prin jaluzelele trase.

Dante nu reuşea să le distingă chipurile; nu, purtau măşti.

Măşti negre; tăiate numai în dreptul ochilor. O mânăînmănuşatăîi acoperi gura. Simțea tensiunea crescând în trupul său; se lupta din toate puterile dar îl țineau aşa de bine, încât nu reuşi să se mişte.

Se simțea ca un animal la abator; parcă vedea în fața ochilor bovinele prinse în chingi, cu securea deasupra capetelor. Ce era asta? Simțea un miros înțepător în aer; Ceva greu, cu iz de sulf, asemenea cărbunilor aprinşi.

Zări chipul lui Frederick, aplecat deasupra sa; zâmbetul dispăruse, înlocuit de cruzime şi hotărâre. Frederick întinse mâna și scoase din teacă cuțitul aflat în buzunarul lui Dante. Ceilalți bărbați îi suflecau mânecile cămăşii, îi trăgeau pantalonii în vine. Se simți dintr-o dată cuprins de groazăşi, fără să vrea, făcu pe el.

Frederick privi cuțitul şi citi marca de fabricație de lângă mâner.

— Green River, Wyoming. Ce minunat. Cuțitele Green River sunt printre cele mai bune din lume.

Dacă l-aş compara cu o vioară, ar fi un adevărat Stradivarius.

Ce naiba mai era şi asta? Ce dorea? Ce aveau de gând să-i facă? Dante îşi rotea îngrozit privirea de jur împrejur. Unde erau Vocile? De ce nu-l ajuta nimeni?

Frederick desfăcu nasturii hainei lui Dante, o dădu la o parte şi îl atinse uşor peste testicule.

— Te-ai gândit, măcar o clipă, ce au simțit femeile pe care le-ai ucis, domnule Scruggs? Ce simt în timp ce lucrezi pe pielea lor? Ce groază abjectă? Teama de a muri? Durerea, în clipa în care faci prima tăietură? Am văzut bucățile pe care le-ai păstrat în apartamentul dumitale; ai mare grijă de ele, nu? Asta mă interesează: aşa, ca între *colecționari,* cum le alegi? Ce te face să păstrezi o bucatăşi să arunci o alta? Femeia sau structura? Funcția părții respective? Poate că nu ştii sau nu te-ai gândit bine; da, aşa cred. E doar o magie, nu? Carnea se află acolo, în fața dumitale, îți vorbeşte şi trebuie să-ți aparțină, pur şi simplu. Cred că aşa a fost, de fiecare dată: când îți vorbeşte, trebuie să o asculți şi să te supui.

Dante scânci şi începu să geamă.

— Relaxează-te; nu asta le spui mereu fetelor, la început?

Îl împunse uşor cu lama cuțitului. Dante simți sângele curgându-i între coapse. Frederick se

aplecă la urechea lui şi îi vorbi, aproape în şoaptă.

— Fiecare plăcere are prețul ei; fiecare păcat, o răsplată. Ritualurile inițiatice sunt străvechi şi misterioase, la fel de necunoscute nouă ca şi chipul Domnului. Şi totuşi, le respectăm şi astăzi, pentru că aşa s-a împlinit întotdeauna intrarea în frăția noastră. Tu eşti botezat și renăscut în apa sângelui şi fricii tale. Numai aşa ne poți fi de folos; numai aşa poți deveni mai util decât ți-ai fi imaginat vreodată. Ține minte, moartea te poate ajunge oricând: nesupunerea nu poate fi tolerată. Violența te poate lovi cu viteza fulgerului. Gândurile tale nu-ți mai aparțin. Mintea şi spiritul tău aparțin acum unei puteri mai înalte. Ai dorit întotdeauna să servești, acum ai acest prilej. Fii convins că viața te-a adus aici la timp, pentru că asta ți-ai dorit şi acum ți se cere doar recunoaştere şi supunere totală.

Frederick lovi masa cu vârful lamei cuțitului, chiar între picioarele lui Dante, rănindu-l din nou şi făcându-i să sângereze şi mai puternic.

— Fii unul dintre noi şi vei trăi veşnic.

Brusc, Dante simți o durere cumplităîn brațul stâng; privi într-acolo, orbit de lacrimi; pe biceps, pielea arsă cu fierul fumega. Când instrumentul fu dat la o parte, zări urmarea arsurii: un cerc de foc, întretăiat de trei linii în zig-zag.

Dante leşină.

Capitolul 11

O îngrămădeală de colibe şi magazii pe jumătate dărăpănate, ridicate la gura unei foste mine de argint, forma aşezarea Skull City, din Arizona. Populația atinsese cifra maximă de 350 de persoane înainte de secarea filonului şi de hotărârea companiei de căi ferate, care refuzase să construiască o linie auxiliară; acum, numărul rezidenților permanenți era exact de doi: prospectori locali, frați gemeni în vârstă de şaizeci şi cinci de ani, veniți din Philadelphia, pe nume Barboglio, care continuau și acum să mai lucreze în adâncuri în fiecare zi, trăind de pe urma prafului pe care îl mai rădeau de pe ziduri. Alți zece erau doar rezidenți temporari – lucrători care veneau şi plecau din oraş, angajați ai stației de diligențe şi ai hotelului Skull Canyon, unde se găseau singurele camere pentru călători.

Numărul locuitorilor crescuse la 31, o dată cu sosirea, cu o seară mai înainte, a trupei de teatru Penultimate – hotelul nu avea decât 15 locuri, aşa că mașiniștii și actorii tineri şi-au petrecut noaptea în căruțele lor cu coviltir. De fapt, erau 32, dacăîl punem la socotealăşi pe Frank Mequethy, sosit chiar înainte de răsăritul soarelui şi care îşi făcuse un culcuş printre stânci, pe înălțimile de unde

puteai privi în jos, spre vale şi hotel. O dată cu primele raze de soare, Frank se aşeză la pândă, căci se afla suficient de aproape pentru a distinge, prin luneta puştii, chipurile trecătorilor de pe stradă, trase siguranța şi aşteptă apariția chinezului.

Cinci rulote erau parcate în spatele hotelului, dintre care una pentru materiale. Caii păşteau lângă ele. Lumea începu să se trezească la viață, când soarele risipi umbra de pe stânci; lucrătorii dădeau pe gât câte un pahar, aduceau lemne, făceau focul în bucătării; fumul se ridica pe hornurile sobelor. Buckskin Frank îşi strânse mai bine pătura peste umeri, sperând să se încălzeascăşi să nu-i mai clănțăne dinții; ce n-ar fi dat să se afle acum în fața focului, acolo jos, cu o cană fierbinte de cafea în mâini. După toate, i se făcuse şi foame şi simți că-l apucă durerea de stomac când vântul aduse, până la el, un iz de slănină.

În timpul nopții, în deşert se lăsase un frig năprasnic.

Nu mai reuşise să reziste, aşa cum făcea în copilărie; frigul ăsta îți rămânea în oase. Cam la jumătate de drum de Wickenburg, Frank ajunsese la concluzia că era prea bătrân pentru porcăria asta; mai bine se îndrepta spre Sonora, la urma

urmelor.Îl cuprinse disperarea; nu-şi mai amintea câte dimineți minunate din viața sa se risipiseră aşa, pe înălțimi, la pândă, aşteptând cine ştie ce nenorocit să iasă dintr-o casă sau peşteră sau dintr-o colibă indiană, pentru ca Frank să-l găurească cu un glonț; acest gen de aşteptare avea drept efect introspecția morbidă pe care o trăise în cei cinci ani petrecuți la puşcărie. Nu, domnule, treaba asta istovitoare nu i se mai potrivea; acum, tot ce-şi dorea era o saltea tare şi o pereche de țâțe calde. Numai gândul că toate astea s-ar putea afla la doar o aruncătură de bățîl mai ținea treaz.

Primii actori îşi făcură apariția din rulote, împleticindu-se, când dinspre hotel răsună semnalul pentru micul dejun; cei mai tineri se întindeau, se foiau şi îşi umflau pieptul, în felul acela evident, alintat al celor obişnuiți să fie observați; chiar şi aici, la naiba în praznic, mahmuri şi gata să tragă o fugăîn tufişuri, să se uşureze, fără măcar săştie că Frank le urmăreşte fiecare mişcare, se purtau ca şi cum s-ar fi aflat în fața publicului.

Niciun chinez.

Trecu o jumătate de oră; după micul dejun, îngrijitorii de la grajduri scoaseră caii afară, îi înhămară la căruțe şi aşteptară până când restul actorilor ieşiră din hotel. Frank studie cu atenție

fiecare figură, prin lunetă. Patru femei, doisprezece bărbați – toți albi – urcarăîn trei căruțe; un tip înalt, gras, cu păr lung, care părea să fie şeful, apucă hățurile celei în care Frank bănuia că se găseau decorurile. Caravana părea gata de drum, dar îşi întârzia plecarea: a cincea căruță, cea mai mică din toate, puțin mai dichisită decât o căruță cu coviltir, rămase goală.

În sfârşit, încă trei persoane; Frank se aplecă puțin, puse degetul pe trăgaci şi studie atent prin lunetă. O femeie cu părul negru – Hristoase, o adevărată frumusețe cu ochii strălucitori – şi un bărbat înalt, subțire, îmbrăcat într-un costum negru, elegant. Între ei, un om aplecat, cu barba lungăşi ciudată; o pălărie rotundă, de blană, costum negru, haină groasă, neagră. Cei doi îl sprijiniră până la căruțăşi îl ajutară să urce în spate.

Ceva nu era în regulă; Frank încercă să descopere mai multe detalii. Între barbăşi pălărie, fața omului era ascunsă complet – ah, uite acolo, pe pieptul cămăşii albe se zărea o patăîntunecată, mai clarăîn clipa în care urca în vehicul. Era cumva sânge?

Să rişte? Frank lipi degetul pe trăgaci, apăsând uşor.

Gândeşte-te bine, Frank, auzi în minte vocea lui Molly. Eşti încă puşcăriaşşi n-o să-ți fie de niciun

folos dacă găureşti pe cine nu trebuie, în fața a douăzeci de martori. Frank se opri.

Glasuri vorbind pe un ton mai răstit. Frank îşi întoarse luneta într-acolo; caraghiosul cu părul lung coborâse din vehiculul pentru decoruri dând din mâini şi țipând la femeia cu păr negru; ea îi răspunse pe acelaşi ton. Frank nu auzea exact ce-şi spun, dar tonul se distingea destul de limpede şi Pletosul o cam încasa rău de tot. În cele din urmă, tipul plecă dezumflat, cu coada între picioare, iar femeia urcă din nou lângă bătrân. Teribilă femeie, zău aşa, gândi Frank.

Caravana ieşi din vale şi porni în sus pe deal, spre şoseaua care ducea spre vest. Proprietarul grajdului din Wickenburg, de unde actorii închiriaseră căruțele, îi spusese lui Frank că trupa se îndrepta către o aşezare religioasă din deşert, un loc numit Oraşul Nou, aflat la douăzeci şi cinci de mile nord-vest de Skull Canyon. Construcția oraşului începuse doar de câțiva ani şi deocamdată nici nu era trecut pe hartă, dar se dezvolta repede. Tipii de acolo nu erau mormoni şi păreau să fie creştini; mai mult, omul nu ştia precis. În orice caz, erau clienți serioşi, plăteau la timp. Păreau inofensivi, deşi, poate, puțin cam excentrici; ce idee, săconstruieşti un castel, cu piatra adusă de la carierele din munți.

Dacă potera îi urma instrucțiunile şi oamenii lui

nu se rătăceau fără rost în deșert – și acesta era un mare semn de întrebare – tot nu puteau ajunge la Skull Canyon înainte de ultimele ore ale după-amiezii; Frank nu putea aştepta atât de mult. Poate că chinezul nu se afla printre actori, dar instinctul îi spunea lui Frank să-l studieze mai îndeaproape pe bărbatul în negru din ultima rulotă; erau actori, la urma urmei, iar actorii se pricepeau la machiaj.

Mai avea încă un motiv să-i urmărească, deşi nu-i venea prea bine să-l recunoască; dorea să o vadă mai bine pe cealaltă persoană din spatele vehiculului. Femeia cu părul negru făcea să-i bată inima mai puternic; în plus, semăna atât de mult cu Molly, încât ai fi zis că sunt surori.

Frank se ridicăîn picioare, să se dezmorțească, şi porni călare spre hotel, să mai întrebe câte ceva; nimeni nu-l văzuse prea bine pe bătrân. Părea evreu, spuse unul din cei prezenți; un tip din Lumea Veche, asemenea celor pe care-i văzuse în est. Ce anume căuta alături de o trupă de actori în mijlocul deşertului, nu ştia nimeni; umbla vorba că suferă de un fel de febrăşi li se spusese să nu se apropie de el. Odată intrat în hotel, nu mai ieşise din camera lui.

Femeia brunetă? O adevărată frumusețe. Ea îl îngrijea pe bolnav; ea, împreună cu slăbănogul.

Cineva adăugă că-i auzise chiar numele – o chema Eileen.

Dacă exista birou de telegraf în oraşul de destinație al trupei de actori? Da, domnule. Frank lăsă la hotel un mesaj sigilat, pentru poteră; când aveau să sosească, trebuiau să-l aştepte în Skull Canyon până le va transmite alte instrucțiuni.

Iar dacăîntreba cineva, Frank le-ar fi recunoscător să fi se spună că Buckskin Frank pornise spre nord-est, spre Prescott.

Frank îşi adăpă calul, luă, la rândul său, o gustare rece şi porni pe drumul prăfuit care ducea spre vest, spre Oraşul Nou.

În seara aceea, la ora unsprezece, Când Doyle, Jack şi ceilalți au ajuns la biroul lui Frederick Schwarzkirk, au găsit uşa deschisăşi apartamentul gol. Patru detectivi – Jack, Doyle, Presto cu ochiul lui de avocat, atent la detaliu şi, în felul ei, Merge-Singură – trecurăîntregul apartament prin sită, în timp ce Innes şi Lionel Stern rămăseseră de pază afară, în hol.

Camerele fuseseră golite în acea dimineață, devreme. Erau urme de hârtie arsăîn coşul de gunoi, o rolă de bandă telegraficăîntr-un sertar, conturul unui obiect care fusese ridicat de pe biroul prăfuit, firele prizei desfăcute; aici fusese instalat un telegraf privat, hotărî Jack; cei de aici făcuseră ilegal conexiunea la stâlpul de afară.

Praful uniform depus pe rafturile din camera interioară le dovedi că toate cărțile aflate acolo rămăseseră nemişcate până când fuseseră mutate; Presto era de părere că fuseseră puse acolo doar de fațadă.

Dintr-un birou micuț, aflat în camera interioară, Mary Williams simți miros de urină umană. Găsi și urme de sânge pe lemn şi, cu toate că ferestrele fuseseră deschise, un iz neplăcut de carne arsă plutea încăîn cameră. Lucruri scârboase, oribile se petrecuserăîn camera aceea.

Acest birou fusese, în mod sigur, menținut ca acoperire pentru activitățile celor care erau responsabili de furtul cărților sfinte, conchise Doyle. Iar asta însemna că„Frederick Schwarzkirk” era una şi aceeaşi persoană cu supraviețuitorul echipei care îi atacase la bordul vasului „Elba” . Nu era prea clar ce legătură ar fi putut avea acest om cu visul comun – pe lângă traducerea numelui său. „biserica neagră”. Iar cercetările lor, oricât de amănunțite, nu puteau să arunce nicio lumină asupra locului spre care se îndrepta.

— Ia să ne gândim puțin, spuse Doyle când ieşiră din nou afară. Tipii ăştia sunt foarte periculoşi. Dacă au plecat definitiv, ce greşeli au făcut?

Nimeni nu scoase o vorbă, deşi se gândeau cu toţii la acelaşi lucru: noi suntem în viaţăşi asta e o greşeală, aşa că s-ar putea să fie cu ochii pe noi chiar şi acum. Fortăreaţa de beton în care se aflau nu le oferea destulă siguranţă. Ieşiră din nou în stradă, la adăpostul întunericului, şi îşi ridicară gulerele hainelor, să se apere de vântul puternic care bătea dinspre lac.

— Rabinul Brachman, tresări Jack, îngrijorat.

— Voiau să-i arate cartea falsă, spuse Presto, continuându-i gândul.

— Doyle, tu, domnul Stern şi domnişoara Williams văîntoarceţi la hotel, imediat; puneţi cartea la loc sigur, spuse Jack, amintind de autoritatea sa de odinioară. Presto, Innes şi cu mine mergem la templul lui Brachman.

Jack sări în prima trăsură; Presto şi Innes îl urmară.

— Du cartea la tine în cameră; nu deschide uşa nimănui până nu ne întoarcem noi.

Jack se trezeşte la viaţă când e nevoie de acţiune, se gândi Doyle. În restul timpului e ca amorţit. Doyle o privi pe Mary Williams, care urcă lângă el, în a doua trăsură, şi în minte îi încolţi o idee.

O singură lampă ardea la o fereastră de deasupra coloanelor de la intrarea în Templul

B’nai Abraham.

— Acolo stă Brachman, spuse Jack. Următoarea fereastră e de la biblioteca lui, de unde a fost furată*Tikkunei Zohar.*

— Pare solidă, spuse Innes, studiind fațada clădirii construite în stil neoclasic.

— Hoții au folosit intrarea din spate, spuse Presto.

— Tot pe acolo vor mai încerca şi a doua oară, adăugă Jack.

Cei trei rămaseserăîn umbră, pe cealaltă parte a străzii, înainte de a veni aici, se opriseră la hotel: Jack trecuse în fugă prin camera lui, pentru a lua valiza primită de la Edison, după vizita în atelierul acestuia.

— Se mişcă cineva, spuse Innes, arătând spre fereastra luminată.

O siluetăîşi făcu apariția între lampăşi jaluzeaua de la fereastră; era dificil de desluşit, dar nu părea aceea a unui rabin infirm de şaptezeci şi cinci de ani. Mai degrabă o persoanăînaltă, cu umerii lați.

Ținea în mâini o carte mare, deschisă.

Jack deschise valiza. Ferind-o de privirile curioase ale celorlalți, scoase de acolo ceva ce semăna cu un binoclu. Lentilele erau fixate într-un suport de formă rotunjită, din oțel; era o armătură care permitea aşezarea binoclului pe cap, semănând cu un fel de caschetă. Jack îşi

puse binoclul; arăta înspăimântător, ca un gândac uriaş.

Fără să scoată o vorbă, Jack privi spre ferestrele templului. În spatele lui, Innes şi Presto se priviră nedumeriţi.

— Ăăă... vezi ceva? întrebă Innes.

— Da, răspunse Jack, întorcând capul dintr-o parte în cealaltă.

— Ceva... anume? îl întrebă Presto.

Jack se încordă.

— Repede, spuse el, scoţându-şi ochelarii şi punându-i la loc, după care, spre deplina dezamăgire a lui Innes, închise din nou valiza. Veniţi după mine, reluă el.

Traversară strada în fugăşi se îndreptară spre uşa din spatele sinagogii. Ajuns acolo, Jack scoase din buzunarul vestei o trusă de scule, alegând de acolo un obiect pătrat, de mărimea unei cutii de pantofi, la capătul căruia era fixată o carcasă rotundă, argintie, cu un glob de sticlăîn mijloc. Carcasa avea nişte voleţi mobili, de jur împrejur, cu ajutorul cărora putea fi mărită sau micşorată deschizătura din jurul globului de sticlă. Ţinând aparatul cu o mână, Jack îi dădu valiza lui Innes.

— Ţine fix aparatul, cu deschizătura spre zăvor, i se adresă Jack lui Presto.

Presto făcu aşa cum i se spusese. Jack micşoră deschizătura şi apoi apăsă un mic întrerupător de

pe o latură a cutiei; se auzi un uruit uşor şi, imediat după aceea, un fascicul subţire de lumină albă, electrică, apăru prin deschizătură, luminând gaura cheii.

— Dumnezeule mare, şopti Innes. *Ce* mai e şi asta?

— Cu ce seamănă? îl apostrofă Jack, îngenunchind şi apucându-se de lucru la broască.

— E alimentat de la o baterie? întrebă Presto.

— O lumină automată, spuse Innes.

— De fapt, aşa îi spune şi Edison, comentă Jack.

Cu un declic abia auzit, zăvorul cedă; Jack apăsă pe mâner şi deschise încet uşa, spre întunericul dinăuntru; se auziră balamalele scrâşnind.

— Închide lumina, spuse Jack.

Presto decuplă aparatul. Jack îşi scoase iarăşi ochelarii şi, punându-i pe cap, privi prin deschizătura uşii, în interior.

Duse mâna la buze, într-un gest care le cerea să păstreze tăcerea şi, unul câte unul, se strecurarăîn clădire. Innes şi Presto înaintau ţinând, fiecare, câte un braţ pe umărul celui aflat în faţă. Jack îi duse într-o primă cameră – o bucătărie – şi se opri sub o arcadă. Innes şi Presto încercau să-şi obişnuiască ochii cu întunericul, dar acesta era la fel de impenetrabil ca şi tăcerea ce-i înconjura.

Jack luă cutia din mâinile lui Presto şi o aprinse şi o stinse repede; în clipa de lumină, reuşiseră să zărească o scară aflatăâîn holul central, ducând spre nivelul următor. O uşă dublăâîn stânga, un candelabru ritual chiar lângă ea, pe podea; acolo se afla intrarea în sinagoga propriu-zisă. Un culoar ducea drept înainte, spre fațada templului. Jack porni iarăşi la drum, conducând nesigura procesiune până la baza scărilor; acolo se opriră.

Sus se auzea în continuare mişcare. Paşi uşori, măsurați, de papuci târşâiți pe covor. Cineva încerca să umble neauzit.

Timpul se oprise; Innes şi Presto nu îndrăzneau să facă nicio mişcare, intuind prezența celorlalți doar după respirație. Simțind nevoia unui reper, Innes întinse mâna şi apucă balustrada scării; pipăind mai departe, descoperi un buton rotund.

Acum, la etaj se auzeau mai mulți paşi, din ce în ce mai grăbiți; ceva căzu pe podea, apoi urmară icnetele unei lupte.

Innes roti butonul şi lumina se aprinse.

Două siluete îmbrăcate de sus până jos în negru coborau în grabă scările spre ei, dar înghețară preț de o clipă, orbiți de lumina candelabrului din hol.

Presto scoase pumnalul din teacăşi se pregăti să-i întâmpine pe cei doi. Primul din ei sări peste balustradăşi ateriză, ca o pisică, pe picioare, în hol, pornind apoi în fugă spre uşă; ținea în mână

un sac mare, negru. Innes porni în urma lui. Al doilea scoase din mânecă un cuțit. Presto aruncă pumnalul cu mare dexteritate; lama străpunse palma bărbatului şi se înfipse în perete. Omul în negru scăpă cuțitul din mână; Presto se apropie şi, adunându-şi toate puterile, îl pocni în falcă, năucindu-l; se lovi cu capul de balustradăşi îşi pierdu cunoştința.

Innes ieşi pe uşa din față doar la câteva clipe după bărbatul cu sacul negru dar nu-l mai văzu nicăieri. Innes se gândi că prudența era partea cea mai bună a curajului, reveni în templu şi închise uşa.

Urcând la etaj, Presto descoperi un al treilea bărbat în negru, lungit la podea, fără viață. Capul său eraîntors într-o poziție ciudată peste gâtul răsucit. Cu pumnalul pregătit, Presto se strecurăpe uşa întredeschisă, în camera în care lampa pe care o văzuseră mai devreme era în continuare aprinsă.

Innes strânse pumnii şi trecu, cu mare grijă, peste bărbatul nemişcat căzut pe scări. După ce mai făcu doi paşi, bărbatul sări în picioare şi porni în goană pe scări în jos; Innes se lăsă să alunece pe balustradă – gata cu prudența – şi îi sări omului drept în spate, împingându-l spre perete. Musculos şi spătos, cum era, acesta rămase în picioare şi zvâcni disperat înapoi, ca un taur care

încearcă să scape de cel care îl încalecă. Innes prinse gâtul omului ca într-un cleşte – parcă ar fi ținut în mâini un hidrant – şi strigă după ajutor.

— Ține-te bine, strigă Presto drept răspuns, coborând scările.

Omul în negru se dădu spre spate, lovindu-l de mai multe ori pe Innes de perete, până când ajunserăîn dreptul uşii deschise care dădea spre templu şi, continuând să se lupte, ajunseră pe culoarul central, căzând la podea. Omul se lăsă cu toată greutatea peste Innes, lăsându-l cu respirația tăiată de durere şi zvârcolindu-se în patru labe. Înainte ca Presto să reuşească să ajungă la el, omul în negru se făcu nevăzut, dar auziră undeva un zgomot de sticlă spartă.

— Du-te, şopti Innes, făcându-i semn lui Presto spre partea din spate a casei.

Presto aprinse lampa automatăşi porni după fugar. Intrăîntr-o magazie, se strecură pe lângă arcada sub care se țineau sulurile Torei şi îndreptă fasciculul de lumină spre una din draperii, care flutura ciudat. Înfipse pumnalul în ea şi apoi o dădu deoparte, dar descoperi fereastra spartă pe unde scăpase omul în negru.

Între timp, Innes se ridicase şi respirația îi revenise la normal.

— Te pricepi să-l foloseşti, îi spuse el lui Presto, arătând către pumnalul care îşi reluă locul în

baston.

— Am fost campion de spadă la Oxford trei ani la rând, îi răspunse Presto. N-am mai străpuns pe nimeni până acum. Intenționat, vreau să spun.

Reveniră în grabă în camera luminată de la etaj.

Rabinul Brachman zăcea liniştit într-un fotoliu, lângă birou, cu capul plecat, ca şi cum, în timp ce lucra, ar fi adormit de oboseală. La lumina lămpii puteau să-i vadă ochii deschişi şi pielea albă, ca de ceară.

Jack stătea în picioare în fața trupului rabinului, cercetându-i biroul.

— Au scăpat, nu?

— Doi dintre ei, răspunse Presto.

— Dar nu fără luptă, adăugă Innes, simțind încă durerea.

— Presupun că tipul mort din hol e opera ta, spuse Presto.

Jack încuviință.

— Ai prins unul? întrebă Innes. Minunat!

— N-am vrut să-l omor, murmură Jack pe un ton glacial. Nu ne e de niciun folos mort.

Abia atunci, Innes îl văzu pe Brachman.

— Dumnezeule mare, şi el e mort?

— Talentul pentru deducție pare să fie o trăsătură de familie, spuse Jack, arătându-le un semn mic, roşiatic pe brațul rabinului. E aceeaşi metodă pe care au folosit-o pentru a-l ucide pe

Rupert Selig la bordul „Elbei” .

— Bietul om, spuse Presto, întristat. Avea doisprezece nepoţi, parcă aşa spunea.

— Arthur era de părere că pe Selig l-au speriat de moarte, spuse Innes.

— Arthur s-a înşelat, sări Jack. Injecția dă impresia unui atac de cord; asta vor ei să se creadă. Mai bine duceți-vă să vedeți ce se întâmplă cu tipul de afară, din hol. Și fiți atenți, să nu cumva să se întoarcăși ceilalți; eu am de lucru aici.

— Doar o clipă, să mă reculeg lângă cel dispărut, dacă nu te deranjează, îl apostrofăPresto. A fost un om bun; merită puțină considerație.

Jack îl fixă cu privirea. Innes nu era sigur dacă era doar surprins sau se simțea jignit.

— Sau poate cănu ți-a trecut prin cap, Jack, că dacă nu ne opream să luăm valiza ta, Brachman ar mai fi putut fi încăîn viațăîn clipa asta.

Jack îşi coborî privirea în podea şi se făcu stacojiu la față. Innes era şocat de forța furiei lui Presto; deși era și el de acord că avea dreptate, faptul că vorbea despre asta în prezența unui cadavru îl făcea pe Innes să se simtă ca şi cum ar fi stat gol-goluțîn fața elevilor săi, la ora de algebră.

Presto închise ochii rabinului Brachman cu un gest blând, închise şi el ochii pentru câteva clipe, intonă o rugăciune în gând şi apoi ieşi din cameră.

Innes se pregătea să-l urmeze.
— Rămâi aici, cu mine, spuse Jack.
— Vorbeşti serios?
— Am nevoie de ajutorul tău.
Innes încuviințăîncet şi duse mâinile la spate, aşa cum îl văzuse adesea pe Arthur – semn al unei reflecții profunde – şi rămase lângă Jack.
— Cei pe care i-ați urmărit voi aveau ceva în mâini? întrebă Jack.
— Unul ducea un sac negru, răspunse Innes şi apoi se lămuri: Crezi cumva că...
— Falsul Zohar, spuse Jack, dând din cap. I l-au arătat rabinului, încercând să-l forțeze să-şi spună părerea. Deci au dubii cu privire la autenticitatea lui.
— Nu prea cred că rabinul le-a făcut pe plac, nu? Probabil că i-a refuzat; altfel, de ce să-l fi ucis?
— Pentru că ne-au auzit pe noi, jos în hol; altfel, nu, nu cred că le-a spus ceva, reflectă Jack, apropiindu-se de cadavru; părea o pisică agilă, cu ochii strălucind de concentrare. Brachman lucra la biroul său când i-a auzit intrând – sunt urme proaspete de cerneală aici, la baza palmei, iar călimara a rămas deschisă. Ce sugerează asta?
Innes căzu pe gânduri.
— Înseamnă că, aşa cum spuneai, lucra.
— Nu, ripostă Jack închizând ochii, nerăbdător. Ce înseamnă, dacă ne gândim la cum arată biroul

acum.

Innes studie cu atenție fiecare detaliu, nervos ca un student la examenele finale.

— Nu sunt niciun fel de hârtii. Poate că a ascuns ceva?

— Într-un loc pe care nici măcar aceşti hoți profesionişti nu l-ar fi putut descoperi. Unde ar putea fi? întrebă Jack.

Innes îşi roti privirea de jurîmprejurul camerei, încruntat, dând gânditor din cap şi, în cele din urmă, recunoscu:

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Să presupunem că rabinul avea, cel mult, zece secunde la dispoziție, din clipa în care i-a auzit sosind şi până când au intrat în cameră.

— Atunci, undeva pe aproape; în birou?

— Acolo am căutat deja. Cu atenție.

— Sub o scândură din podea? Sub covor?

— Nici chiar aşa de evident, spuse Jack, privindu-l atent, cu brațele încrucişate.

Asta e, *mă verifică,* realiză Innes. În fond, mi-a spus Arthur că tipul e cam ciudat. Cercetă biroul, apoi fiecare despărțitură, pe rând, ca şi cum s-ar fi aşteptat să le ia prin surprindere. Privi cu atenție călimara. Ridică sugativa şi descoperi o tăieturăîntr-o parte a acesteia.

— Aha, se bucură el.

— Nu, poți să te uiți, nu e nimic acolo, spuse

Jack.

Innes făcu un pas înapoi, pentru a vedea totul în perspectivă, îşi puse mâinile pe şolduri şi, cu cotul, lovi lampa de pe birou; lampa se răsturnăşi căzu, spărgându-se; câteva picături de ulei scurse pe podea începură să ardăîncet. El stinse flăcările cu talpa pantofului, la un pas de a lua foc și ea. Camera se cufundă din nou în întuneric.

— Ce prost sunt, mormăi Innes, care nu se simțea deloc în largul său, la gândul că se aflăîn preajma unui cadavru. Îmi pare rău.

Jack aprinse lampa portabilăşi îndreptă fasciculul de lumină spre cioburile de sticlă de pe podea.

— Ai făcut-o, spuse Jack.

— Dar am zis că-mi pare rău…

— Nu; le-ai *găsit.*

Innes coborî privirea şi zări bucățelele de hârtie printre cioburi.

— Ei, trebuia să se întâmple, nu? comentă el, bucuros că avea acest merit. Adică, lampa era la îndemână. Şi nu avea mult timp la dispoziție.

Jack ridică hârtiile şi le studie la lumina lămpii: o listă tipărită, cu participanții la Parlamentul Religiilor şi un bilet scris de mână.

— S-a întâmplat ceva? se auzi glasul lui Presto, care tocmai intra pe uşă.

— Nicio problemă, îi răspunse Innes, care încerca în zadar să citească biletul peste umărul lui Jack.

— De ce stați în întuneric?

— Eu cercetam lampa, răspunse Innes. Am răsturnat-o din greşeală.

— Tipul din hol are acelaşi tatuaj imprimat pe brațul stâng: un cerc întretăiat de trei linii în zig-zag. Ce ai acolo? întrebă Presto, apropiindu-se.

— Cu regretabilul preț al vieții sale, răspunse Jack, accentuând cuvintele, avem acum răspunsul pe care îl căutam.

— Vreau să-mi spuneți ce părere aveți despre prietenul meu, Jack, spuse Doyle, calm.

Merge-Singurăîl privi o clipăîn ochi, apoi dădu din cap.

— E foarte bolnav.

— Spuneți-mi, cum anume? o întrebă Doyle.

Ea îşi alese cuvintele cu grijăînainte de a-i răspunde; simțea îngrijorarea acestui bărbat pentru prietenul lui şi nu dorea să-l necăjeascăşi mai mult.

— Se vede că e bolnav; e ca o greutate, sau ca o umbră... aici, adăugă ea, ducând mâna la inimă. La el e foarte puternică.

Stăteau în fața focului, în apartamentul lui Doyle din Casa Palmer, Merge-Singură pe podea, lângă foc, ținând picioarele încrucişate, Doyle

într-un şezlong, savurând un pahar de coniac. Epuizat, Lionel Stern adormise pe canapea, iar cutiaîn care se afla *Cartea Zohar* stătea pe masă, între ei.

— Vorbiți ca un doctor, domnişoară Williams, spuse Doyle.

— M-a învățat bunicul; a fost un vraci grozav. Dar medicina noastră e foarte diferită de a dumneavoastră.

— Cum anume?

— Noi credem că boala vine din afarăşi pătrunde în trup; poate sta ascunsă acolo mult timp şi se dezvoltăînainte de a se manifesta.

— Cum aşa? Şi eu sunt doctor, spuse Doyle, sincer curios şi hotărându-se să se destăinuiască, în speranța că i se va răspunde la fel. Vreau să spun că am studiat medicina. Şi cred că unii oameni au un talent înnăscut pentru a-i vindeca pe alții. Ce n-aş da să pot spune că mă număr şi eu printre ei. Eu am muncit din greu, dar nimic nu a fost prea uşor.

— Şi atunci, ați devenit scriitor.

— Trebuia să-mi câştig pâinea cumva, nu? zâmbi el, ca pentru a se scuza.

— Îmi pare rău că nu am citit nimic din ce ați scris.

— Nu-i nimic; într-un fel, mă simt uşurat. Deci, cei din tribul dumneavoastră vă consideră

doctoriță, domnişoară Williams?

Merge-Singură căzu din nou pe gânduri; avea încredere în acest om, deşi nici ea nu ştia de ce; nu era ceva obişnuit să aibăîncredere într-un alb. El nu părea săştie prea multe despre felul lor de a fi, ca toți albii, de altfel, dar o trata cu un respect deschis, cu care ea nu era obişnuită. Doyle era puternic, dar nu avea nevoie să se laude cu asta, aşa cum făceau cei mai mulți albi. Se întrebă dacă toată lumea era la fel în țara de unde venea; nu mai întâlnise niciodată un englez.

— Da, îi răspunse.

— Şi puteți vedea limpede că prietenul meu e bolnav?

— Mai mult decât atât; viața lui e în pericol.

Doyle se îndreptă de spate; credea în vorbele ei.

— Deci este vorba de o boală fizică.

— Acum, boala îi afectează spiritul, dar îi va pătrunde şi în trup. Curând.

— S-ar putea vindeca mai înainte?

— Ar trebui să-l controlez înainte de a mă pronunța.

— Credeți că l-ați putea ajuta?

— N-aş vrea să spun nimic de pe acum.

— Cum i-ați trata boala?

— Boala trebuie alungată din trupul său.

— Cum ați face acest lucru?

— La noi, doctorul cere bolii să iasă din trupul

pacientului şi să treacăîn trupul său.

— Mi se pare periculos pentru dumneavoastră.

— Așa și este.

Doyle îi studie chipul la lumina focului din cămin; sincerăşi solemnă, ea privea flăcările. Toată ființa ei radia o forță discretă, încrezătoare. Îşi aminti de diatriba plină de patimă rostită de Roosevelt împotriva indienilor americani şi se cutremură, gândindu-se la nenumăratele clişee stupide pe care chiar el însuşi le debitase în legătură cu ei. Dacă Mary era un exemplu tipic, era limpede că se deosebeau de albi – erau produsul unei culturi diferite, chiar al unei rase diferite – dar acesta nu era un motiv pentru a-i dispreţui sau a te teme de ei. Şi, în ciuda pregătirii lui convenționale, da, credea că ea are puterea de a vindeca.

— Ce faceți cu boala după ce o scoateți din trupul pacientului?

— O trimit undeva: în aer, în apă sau în pământ.

Uneori, în foc. Depinde de ce fel de boală este. Asta e ceea ce învățăm noi să facem.

Doyle îşi aminti ce-i povestise Jack despre tribul En-aguas din Brazilia.

— Folosiți diferite ierburi şi rădăcini pentru a vă ajuta, compuşi medicinali.

— Da, răspunse ea, surprinsă de cunoştințele

lui. Uneori.

— Ce anume produce acest gen de boală? spuneați că vine dinafară.

— Când lumea e prost făcută, există mai multăboală. Bolile vin din lume şi intrăîn trupul oamenilor.

— Și cum s-a îmbolnăvit lumea?

— Oamenii sunt de vină, spuse ea, simplu. Când boala pătrunde în ei, nu face decât să revină de unde a plecat.

— Deci credeți că, înainte de apariția omului, lumea era perfectă?

— Da, era în echilibru, răspunse Mary.

Înainte de venirea albilor, îşi spuse în sinea ei.

El o privi deschis, cu sinceritate.

— Deci, dacă se îmbolnăveşte cineva, dumneavoastră credeți că e vorba numai de o reflecție a răului existent deja în corpul lui.

— Așa este de cele mai multe ori.

— Domnişoară Williams, vă rog să-mi spuneți deschis: există vreo şansă de a-mi vindeca prietenul?

— E greu de spus. Nu ştiu dacă prietenul dumneavoastră doreşte acest lucru.

— Cum adică?

— Uneori, omul se ataşează de boala lui; uneori ajunge să creadă că boala e mai reală decât el

însuşi.
— Aşa s-a întâmplat cu prietenul meu?
— Da, aşa cred.
— Deci nu ar putea fi vindecat. De nimeni.
— Nu şi atunci când ataşamentul e foarte puternic. Nu, dacă nu hotărăşte el însuşi că aşa trebuie. Iubeşte prea mult moartea.
Îi intuieşte caracterul perfect, asta e sigur, se gândi Doyle. Sorbi şi ultima înghițitură de coniac. După toate standardele medicale, Jack ar fi considerat nebun, desigur. Dacă vreun medicament, de orice fel, putea să-l readucă la viață, rămânea de văzut.
O bătaie puternicăîn uşăîi făcu să tresară. Precaut, Doyle o deschise doar câțiva centimetri.
— Uite ce e, Doyle, trebuie să vorbim!
Era maiorul Pepperman. Judecând după cât de tare îi mirosea gura, băuse zdravăn.
— Îmi pare rău, dar va trebui să aşteptați până mâine dimineață, domnule maior…
Înainte ca Doyle să-l poată opri, Pepperman împinse vârful cizmei prin deschizătura uşii şi o deschise larg. Făcu un pas în cameră, o zări pe Merge-Singură lângă foc şi pe Lionel Stern întins pe canapea.
— Ştiam eu! sări Pepperman, arătând spre femeie cu degetul. Se întâmplă lucruri dubioase aici, domnule Doyle; mă simt nevoit să-ți amintesc

că am dreptul să fiu informat...

— Domnule maior, vărog...

— Domnule, nu cred că apreciați ce risc mi-am asumat aducându-văîn aceastățară. Peste cinci mii de dolari din capitalul meu au fost investiți în această afacere, iar dacă dumneata nu eşti în stare să-ți respecți obligațiile care reies din înțelegerea noastră, şi cu care ai fost de acord, mă nenoroceşti de-a binelea!

— Domnule maior, sunt foarte hotărât să-mi respect obligațiile...

— Ştiu eu ce-ți trece prin minte!

— Zău?

— Îți faci de cap cu tipi dubioşi, noaptea, aduci pe furiş femei leşinate în camera dumitale; păi numai eu ştiu ce a trebuit să fac, numai ca să-i împiedic pe detectivii hotelului săîntre aici cu forța!

Pepperman se plimba de colo-colo, dând din mâini ca un nebun. Doyle schimbă o privire jenată cu Lionel Stern, parcăîncercând să-şi ceară scuze; Lionel stătea de pază lângă cutia în care se afla *Cartea Zohar.* Merge-Singurăîşi întoarse privirea spre drugul de fier sprijinit lângă cămin.

— Trebuie să mă asigur, domnule; îmi trebuie o garanție corespunzătoare, altfel voi vorbi cu avocatul meu despre asta. Lucrurile astea se

pedepsesc prin lege aici, în America! Eu sunt om cu nevastăşi trei copii roşcovani!

Uşa din spatele lui se deschise. Jack, Innes şi Presto intrară grăbiți.

— Rabinul Brachman a fost ucis, spuse Jack, înainte de a-l observa pe uriaşul care tropăia nervos într-un colț al camerei.

— Crimă, sunt ruinat! gemu Pepperman.

— Ah, Dumnezeule, murmură Stern, prăbuşindu-se pe canapea.

— Nici măcar la circ n-or să mă mai primească.

Presto se duse lângă Stern, să-l consoleze, iar Innes porni spre Pepperman, să-l potolească, dacă va fi necesar. Jack îl luă pe Doyle deoparte.

— Ce face omul ăsta aici? şopti Jack.

— Nu sunt prea sigur, îi răspunse Doyle.

— Haide, haide, domnule maior, spunea Innes.

Lucrurile nu stau chiar aşa de rău.

— Am să ajung să fac reclamă pentru halterofili şi femeile cu barbă, într-un spectacol ambulant, spuse Pepperman printre suspine, lăsându-se încet pe genunchi şi lovind podeaua cu pumnii.

— Nu poți să scapi de el? întrebă Jack.

— E foarte supărat, îi răspunse Doyle.

— Se vede.

Merge-Singură se îndreptă spre uriaşul cuprins de disperare şi îl luă de mână; el îşi ridică fruntea şi o privi ca un puşti de şase ani căruia tocmai i-a

murit căţeluşul preferat. Ea începu să murmure ceva cu voce joasă,îl mângâie de câteva ori pe gât şi, vizibil, suspinele lui Pepperman începură să se rărească. Se relaxă, iar femeia îi puse o mână pe frunte şi îi şopti ceva la ureche. Pepperman închise ochii, alunecăîntr-o parte şi adormi înainte să atingă podeaua cu capul.

— Am mai văzut aşa ceva, cu şerpi, spuse Presto uimit, dar niciodată cu oameni.

— Cred că va dormi o bună bucată de vreme, spuse Merge-Singură.

— Ce facem cu el? întrebă Innes.

— Scoateți-l afară, pe hol, sugeră Jack.

— Săracul, n-a făcut nimic rău, spuse Doyle. Să-l punem pe pat.

A fost nevoie de toţi şase pentru a-l ridica şi a-l duce pe Pepperman în dormitor. Doyle aruncă o pătură peste el, închise uşa și se întoarse în salon. Jack și Presto îi puseră pe toţi la curent cu ceea ce se întâmplase la sinagogă: bărbații îmbrăcați în negru, încercarea lor de a face autentificarea cărții, uciderea rabinului Brachman.

Altădată nu i s-ar fi întâmplat aşa ceva tocmai lui Jack, se gândi Doyle fără să vrea. Le-ar fi anticipat intențiile, ar fi gândit el o metodă pentru a-i împiedica.

— Erau la fel ca oamenii de pe „Elba” , inclusiv

în privința semnului de pe brațul stâng, spuse Jack. E un marcaj, ars pe piele, ca la animale.

— De acolo venea mirosul de carne arsă din cameră, spuse Mary.

— Putea fi un fel de inițiere, fu de părere Presto.

— Hai săîncercăm să punem cap la cap ceea ce ştim, spuse Doyle, încercând să impună puțină ordine.

Jack puse pe masă două bucăți de hârtie.

— Înainte de a muri, Brachman a ascuns informațiile pe care i le cerusem în lampa de birou, unde Innes a reuşit să le găsească.

— Zău, n-a fost mare lucru, spuse Innes cu modestie.

— Pe acest program sunt trecute numele tuturor clericilor care au participat la Parlamentul Religiilor. Brachman a încercuit un nume, cel al unui evanghelist charismatic, american: reverendul A. Glorious Day.

— A. Glorious Day? reluă Doyle, simțind un nod în gât. Cu „A” de la Alexander?

— E predicatorul pe care l-am văzut în imaginile lui Edison, spuse Jack.

— Cine e omul acesta? întrebă Mary.

— Fratele meu, răspunse Jack.

Doyle şi Mary schimbară o privire: aceasta e sursa bolii sale. Ea păru să-l înțeleagă.

— Aşadar, ştim că Alexander a fost aici, în

Chicago, şi cunoaştem numele de care se foloseşte, spuse Doyle. Putem stabili o legătură cu furtul cărților sfinte?

— Iată al doilea obiect lăsat de Brachman cu câteva clipe înainte de a muri, spuse Jack, întinzând biletul spre Doyle.

Doyle îl citi cu voce tare.

— „Domnule Sparks, îmi amintesc că m-am întâlnit o singură dată cu reverendul Day în timpul Congresului. În perioada aceea s-au organizat multe seminare; eu am prezentat atunci o lucrare despre semnificația textelor sacre în fundamentarea religiilor din lume. Reverendul Day a venit la mine după aceea, dovedind un interes deosebit pentru acele cărți sacre, în legătură cu care mi-a pus mai multe întrebări...” Biletul se încheie aici, brusc.

— Uite şi o pată de cerneală; s-a oprit, ținând penița pe hârtie, spuse Jack.

— Aşadar, atunci s-a născut interesul lui Alexander pentru cărțile sfinte; la Parlamentul Religiilor, unde se dădea drept reverend, spuse Doyle.

Jack încuviință, apoi adăugă:

— Primul furt a avut loc şase luni mai târziu.

— *Upanişadele,* luate din templul din India, spuse Presto.

— Apoi, după o lună, *Biblia Vulgata,* de la

Oxford, spuse şi Jack.

— Iar *Tikkunei,* de la Chicago, cu numai câteva săptămâni în urmă, adăugă Stern.

— Sunt sigur că urmele duc la acest colecționar german, conchise Jack.

— Despre care putem spune, cu oarecare certitudine, că a fost angajat de fratele tău; în primele luni de după Parlament a luat legătura cu Liga Hanseaticăşi a comandat furturile, spuse Doyle.

— Exact, îl aprobă Jack.

— De unde putea şti despre existența Ligii? întrebă Stern.

— În anii petrecuți în Anglia, Alexander a aflat despre existența tuturor organizațiilor criminale din lume, cu care apoi a luat legătura, spuse Doyle. Nu-i greu să ne închipuim căşi Liga se afla printre ele.

— Dar, de ce? întrebă Innes. De ce vrea fratele tău aceste cărți?

Tăcere.

— Bunăîntrebare, Innes, comentă Doyle.

— Mulțumesc, Arthur.

— Încă nu putem răspunde, decise Jack, trăgându-se deoparte şi luând loc într-un fotoliu.

— Ştim cel puțin că nu a încercat să obțină o răscumpărare în schimbul lor, spuse Presto.

— Poate că le căuta pentru... informații mistice,

sugeră Stern.
— Secrete ascunse, spuse şi Doyle. Asemenea celor cuprinse, se pare, în Cabala.
— Cum era, de exemplu, povestea despre Golem, îşi aminti Innes.
— E posibil, îl aprobă Doyle.
— Nu începeți cu speculații din astea, sări Jack.
Se lăsă iarăşi tăcerea.
— Știm unde se află fratele dumneavoastră acum? întrebă Mary.
— Ştim că au trimis o telegramă din birou, spuse Presto. Probabil că aşa comunicăîntre ei.
— Avem cum să aflăm unde duce acest fir? întrebă Doyle.
— Deocamdată, nu, răspunse Jack.
— Sunt sigur că au folosit un fel de cifru, spuse Doyle. Oricum, între timp, orice urmă a legăturii dintre ei a fost, probabil, distrusă.
— Turnul, spuse Mary, străfulgerată de un gând. Acolo e.
Ideea îi surprinse pe toți cei aflați în cameră, dar nimeni nu înțelegea deocamdată ce vrea să spună.
— Omul din vis, cel care seamănă cu dumneavoastră, i se adresă Mary lui Jack. Era fratele dumneavoastră. A fost la Chicago; a văzut Turnul de apă, la fel ca şi tatăl dumneavoastră, înainte de a face acel desen, se întoarse ea spre

Stern.

— Dumnezeule mare, murmură Stern. Poate că tatăl meu şi Alexander s-au şi întâlnit acolo; e posibil, nu?

— Desigur. Continuați, o rugă Doyle.

— Dar dacă fratele dumneavoastră construieşte acest turn? întrebă Mary. După modelul celui pe care l-a văzut aici.

— Schwarzkirk, „pădurea neagră”, adăugă Presto. Se potriveşte perfect.

— Undeva în vest, spuse Mary. În deşertul pe care l-am văzut noi în vis.

— Poate că acolo s-a dus tata, sări Stern, plin de speranțe.

— Vreți să spuneți căturnul negru pe care l-ați visat există*în realitate,* nu doar ca simbol? se miră Doyle.

— Da.

— De ce nu? întrebă Presto, incitat de această idee.

— Nu ştiu; s-ar putea, admise Doyle.

— Iar dacă aşa este, ar fi greu să găsim o clădire de asemenea dimensiuni şi atât de deosebită ca formă? întrebă Presto.

— Câtuşi de puțin, răspunse Doyle. Putem lua legătura, telegrafic, cu toate carierele de piatrăşi şantierele de construcții din oraşele vestice.

— Pentru aşa ceva are nevoie de foarte mulți

meseriaşi, spuse Presto.

— Şi de o grămadă de bani, adăugă Stern.

— Furnizori, contractori... adăugă Presto.

— Şi ziare; nu se poate să nu aparăştiri despre un proiect atât de neobişnuit, spuse Doyle. Innes, fă o listă; pe urmă, mergem la stația de telegraf şi începem să transmitem mesajele.

Innes luă o foaie de hârtie de pe birou şi începu să scrie.

Doyle aruncă o privire spre Jack care, retras, îşi ațintise privirile în podea, fără să participe la discuție.

— Îți mai aminteşti şi alte amănunte din vis care să ne ajute să aflăm unde este turnul?

Jack nu păru să-l audă.

— Mary, se pare că dumitale ți s-au arătat mai multe lucruri în vis, spuse Presto.

Merge-Singurăîncuviință, închise ochii şi îşi concentră gândurile, încercând să revinăîn lumea visului.

— Şase oameni sunt adunați într-o cameră, sub pământ, rosti ea încet.

— Templul, da; cred că am văzut şi eu asta, spuse Presto.

— De fiecare dată, omul acela, ca un corb negru, se înalță din pământ spre cer, printre flăcări.

— Ca pasărea Phoenix, spuse Doyle.

— Phoenix.

Privirile li se întâlniră; Mary şi Doyle se gândiră imediat la acelaşi lucru.

— Phoenix, Arizona, spuse Doyle. Trimitem acolo primele telegrame, decise Doyle. Dumnezeule! Mi-a venit o idee.

Doyle începu să caute febril în carneţelul său de notiţe, până ce descoperi desenul găsit în cabina lui Rupert Selig şi imaginea marcajului de pe braţele hoţilor.

— Tot timpul am presupus că desenul e un fel de emblemă a acelei Ligi a hoţilor.

— Şi ce dacă? întrebă Presto.

— Poate că am greşit, insistă Doyle. Poate că este cu totul altceva.

— Ce altceva ar putea fi? întrebă Innes.

Doyle întoarse desenul într-o parte şi-i arătă celorlalţi.

— Cu ce seamănă acum? încercă Presto.

— Un cod Morse, spuse Innes.

— Exact, aprobă Doyle şi, cu creionul lui Innes, transcrise semnele în plan. Se pricepe cineva să-mi spună ce înseamnă?

Jack se apropiase neobservat de ei. Se uită la bucata de hârtie peste umărul lui Doyle.

— Litera „R” şi o serie de numere, spuse Jack. Treisprezece şi unsprezece pe linia mediană. Treisprezece şi optsprezece pe ultima linie.

— Deci nu e o dată calendaristică, spuse Doyle.
— Poate fi un punct geografic: longitudine şi latitudine, sugeră Innes.
— Ar fi în mijlocul oceanului Atlantic, nu se poate, spuse Jack clătinând din cap.
— Poate că e o referinţă biblică, propuse Stern. Capitolul şi versetul.
— Innes, e o Biblie în sertarul de lângă patul meu, spuse Doyle şi Innes se repezi imediat într-acolo. Nu-l trezi pe maior.
— De unde putem şti despre ce capitol din Biblie este vorba? întrebă Presto, când Innes se întoarse cu cartea şi i-o dădu lui Doyle.
— Trebuie să fie unul care începe cu litera „R” , cred eu, îşi dădu Doyle cu părerea.
— Numai trei capitole încep cu litera „R” , câtă Innes din memorie. Ruth, Romanii și Revelația.
— Ruth are numai patru capitole, spuse Doyle, răsfoind rapid secțiunea respectivă. Iar Romanii, numai paisprezece versete.
— Ce este Revelația? întrebă Mary.
— O profeție despre Apocalips, o lămuri Jack.
— Uite-o, spuse Doyle, descoperind pagina. Revelația, treisprezece, unsprezece: „Atunci am văzut o altă fiară ieşind din pământ; şi avea două coame ca ale unui miel și vorbea ca un balaur.”
Acum, treisprezece, optsprezece: „Aici este

înțelepciunea: Cine are pricepere să socotească numărul fiarei, căci este un număr de om. Şi numărul lui este *666”* .

Capitolul 12

Primul punct de control se afla la cinci mile distanță de centrul oraşului. Se apropia înserarea când caravana trupei de actori ajunse acolo; totul era înconjurat de deşert, izolat şi plan, iar soarele ardea încă foarte puternic. Eileen îi era recunoscătoare lui Jacob pentru sticlele de apăîn plus, pe care le umpluse înainte de a pleca din Skull Canyon; Kanazuchi singur băuse două, fără să vorbească, mişcându-se doar atât cât era necesar. Rana era curatăşi nu se infectase; acest bărbat ciudat părea să-şi folosească energia economisită pentru a-şi impune, conştient, să se vindece – şi zău dacă nu avea efect; paloarea de pe chipul lui dispăruse şi acum respira egal, profund.

Pentru moment, Eileen îşi făcea mai multe griji pentru Jacob, care condusese vehiculul o zi întreagă, în acea căldură orbitoare; îl înlocuise și ea o vreme, ținând hățurile până ce o lovise căldura în moalele capului şi se întorsese la adăpostul pânzelor groase. Era convinsă că bătrânul era epuizat, măcar şi numai din cauza hopurilor şi zdruncinăturilor datorate drumului greu – avea fața roşie şi valuri de sudoare îi

umeziseră cămaşa – dar nu se plângea; părea la fel de vesel şi glumeț ca-ntotdeauna şi n-o lăsa nici pe ea să cadă pradă deznădejdii.

În orice caz, putea să-l ia naiba pe Bendigo, care îi pusese să străbată deşertul în arşița zilei; primul lor spectacol era abia a doua zi, aşa că nu trebuia să pornească la drum înainte de apusul soarelui; drumul era bine marcat și aveau destule felinare la ei. Dar, ferească Dumnezeu să lipsească ei de la o masă oferită pe gratis; cum să irosească Ryner un bănuț? Coborând pe drumul şerpuit de la poalele munților Juniper spre nisipurile de la est de Mojave, caravana tocmai trecuse printre nişte formațiuni stâncoase, semănând cu nişte coloane spiralate de calcar şi aluviuni – o pădure de stânci înălțată din pământul plat. Caravana le ocoli şi, trecând de locul cel mai aglomerat, ajunse în dreptul unei porți modeste, făcute din butuci tăiați la capete – primul semn de activitate umană după multe ore de drum. O colibă micuță de lemn, aparent nelocuită, se zărea într-o parte a curții.

Un şuier ascuțit străbătu văzduhul.

Vreo doisprezece bărbați înarmați până-n dinți– oameni, adică, fiindcă Eileen constată că jumătate dintre ei erau femei – apărură ca din senin din toate părțile, înconjurându-i, cu armele pregătite şi degetul pe trăgaci. Toți purtau pantaloni uşori,

de bumbac, cizme cu tocuri de metal şi nişte tunici identice, albe, fără guler; la brâu aveau câte o bandulieră plină ochi cu gloanțe.

Mai era ceva ciudat: toți zâmbeau.

O femeie înaltă, singura fără puşcă – dar cu port-armă sub fiecare brațşi un fluier la gât – se apropie de poartăşi i se adresă lui Rymer, aflat în prima căruță.

— Bine ai venit în Oraşul Nou, prietene, rosti ea pe un ton vesel, cu glasul ei puternic şi limpede. Ce doriți de la noi, vă rog?

— Suntem actorii trupei Penultimate, răspunse Bendigo, făcând o plecăciune teatrală, cu pălăria tirolezăîn mână. Teatru ambulant. Venim să vă facem să vă simțiți bine, să vă amuzăm şi, sperăm cu toată umilința, să vă fim pe plac.

— Numai o clipă, vă rog, îi răspunse femeia, zâmbind.

Dintr-o mapă de piele scoase o listă pe care, după toate aparențele, găsi ceea ce căuta.

— Numele dumneavoastră, domnule?

— Sunt Bendigo Rymer, directorul fericitei noastre trupe; vă stau întru totul la dispoziție.

— Câte persoane sunt în grup, domnule Rymer?

— Şaptesprezece, pardon, nouăsprezece cu totul.

— Mulțumesc, domnule; sunteți aşteptați, conchise ea, închizând mapa. Vom arunca o

privire în căruțe şi pe urmă puteți trece.

— Chiar vă rog, spuse Rymer. Nu avem nimic de ascuns.

Femeia dădu un semnal şi gărzile se apropiarăşi dădură pânzele la o parte, în timp ce oamenii rămaşi lângă verandă continuau să-i țină sub amenințarea armelor.

— Bună ziua, îi spuse Jacob paznicului tânăr, negru care îi luase hățurile din mâini.

— Bună ziua, domnule, răspunse bărbatul politicos, zâmbindu-i larg.

— E teribil de cald aici, la dumneavoastră, în deşert, în această după-amiază, continuă Jacob, ştergându-şi fruntea cu batista.

— Da, domnule, spuse paznicul, continuând să zâmbească, fără să-l piardă o clipă din ochi.

Perdeaua din spate se dădu la o parte; Kanazuchi stătea aşezat şi îşi ascunsese săbiile sub cămaşă. Surprinsă, Eileen se întoarse să-l privească mai bine pe paznic: era o femeie tânără, de cel mult douăzeci de ani, cu pistrui şi coadă de cal, dar avea siguranța în mişcări a unui soldat bine antrenat. Fata studie cu atenție interiorul vehiculului. Ce-o fi căutând? se întreba Eileen şi îl privi gânditoare pe Kanazuchi, preț de câteva clipe. El îi făcu un semn din cap şi îi zâmbi liniştit. Fata îi răspunse tot cu un zâmbet, lăsând să se vadă un dinte lipsă, despre care era cu siguranță

bine să nu fie întrebată.

— Bună, îi spuse Eileen.

— Vă urez o zi minunată, spuse fata şi lăsă perdeaua jos.

Gărzile rămase la intrare se dădură deoparte, făcându-i semn femeii din spatele porții; ea apăsă o contragreutate și bariera de buşteni se ridică uşor, deschizându-le drumul.

— Vă rog, poftiți, domnule Rymer, i se adresă ea lui Bendigo. Nu încercați să văîndepărtați de drum. Când ajungeți în Oraşul Nou, veți fi aşteptați de cineva care vă va da mai multe instrucțiuni.

— Vă suntem recunoscători, doamnă, răspunse Rymer.

Leoarcă de transpirație, Bendigo se felicităîn gând pentru calmul neclintit de care dăduse dovadă. În afara teatrului, persoanele care reprezentau autoritatea îi dădeau fiori, mai ales dacă purtau şi arme – dar femeia aceasta nu observase nimic. Ce actor grozav era! îşi îmboldi asinii şi intră pe poartă. Ceilalți îl urmară grăbiți.

— Vă urăm o zi minunată, le spuse femeia de la poartă, zâmbind şi făcând fiecăruia semn cu mâna.

— Mulțumim, îi răspunse Jacob, răspunzându-i cu acelaşi gest, şi dumneavoastră la fel!

Eileen privi pe furişînapoi, către bariera care fusese din nou coborâtă; paznicii îi urmăriră o vreme cu privirea, ținând armele pregătite, în vreme ce ceilalți dispăruurădin nou în ascunzătorile lor.

— Ce zici de asta? întrebă Eileen.

— Se simte influența fanatismului religios, răspunse Jacob, de pe locul din față.

Kanazuchi se apropie de Eileen, să priveascăşi el din spatele perdelei. Era complet schimbat; întâlnirea cu cei de la poartăîl revitalizase – era concentrat, cu simțurile treze şi mişcările sale îşi redobândiseră agilitatea şi îndemânarea. Deşi Eileen nu se simțea ea însăşi în pericol, intui pentru prima dată că lumea avea motive să se teamă de acest om. Părea mai degrabă un animal decât o ființă umană.

— Erau cam ciudați, nu? întrebă ea.

— Oameni serioşi, răspunse Kanazuchi.

— Fericiți în toată regula.

— Nu, spuse el, clătinând din cap. Nu sunt fericiți.

Dincolo de punctul de control, drumul era mult mai bun; fusese nivelat şi acoperit, aşa că hopurile dispăruseră. Undeva, în spate, în depărtare, se auzeau bătăi ritmice. Eileen miji ochii şi privi într-acolo, dar nu reuşi să distingă nimic prin aburul căldurii care se ridica de la pământ.

— Ce-i asta?

— Fac garduri, spuse Kanazuchi. Din sârmă ghimpată.

— Cine?

— Oamenii îmbrăcați în alb.

— Îi vezi de aici?

El nu-i răspunse; îşi scoase pălăria lui Jacob de pe cap, se dezbrăcă de haina lungă, neagrăşi începu să-şi dezlipească barba.

Se apropiau.

Era timpul să-şi reia propria identitate.

Până la ora nouă dimineața, biroul de telegraf al firmei Western Union din Chicago primise o mulțime de răspunsuri la telegramele trimise de ei cu o seară mai înainte. Adăugarea numelui lui Arthur Conan Doyle lângăîntrebări făcuse ca răspunsurile să fie mai amabile şi mai amănunțite, mai ales din partea redactorilor de la diferite ziare; majoritatea recunoşteau că nu reuşiseră să afle informațiile solicitate, dar nu puteau să nu se intereseze de soarta viitoare a unui anume personaj fictiv.

După cum bănuiseră, rezultatele cele mai promițătoare au venit într-un răspuns detaliat, primit de la ziarul *Arkona Republican* din Phoenix, cel mai important ziar al teritoriului Arizonei.

Redactorul le scria că atenția localnicilor era tot mai mult atrasă de aşezământul religios recent

fondat, aflat la circa o sută de mile depărtare, spre nord-vest. Se numea Oraşul Nou, dar se ridica pe un teren privat. Fondatorii lui cumpăraseră o suprafață de peste cincizeci de mile pătrate de pământ nearabil. Era limpede că aveau bani la dispoziție; se vorbea că bogăția Oraşului Nou se baza pe un filon de argint, fabulos de bogat.

Toate încercările repetate ale reporterilor de a face o cercetare la fața locului fuseseră refuzate politicos dar ferm; cei de acolo doreau să-şi păstreze intimitatea, cine ştie din ce motiv. Nu era ceva neobişnuit în acest colț de lume nu prea populat; mulți veneau în Vest în speranța de a găsi un loc liniştit.

Unul dintre reporterii de la *Republican* trimis acolo fusese atât de entuziasmat de Oraşul Nou, încât decisese să rămână acolo. Nu mai auziseră nimic despre omul respectiv, după primirea telegramei în care le anunța demisia sa – şi în care descria acel loc drept „un fel de utopie” – dar acest lucru nu-i mirase prea mult pe cei de la ziar: omul era de fel din Indiana, şi încăşi celibatar, un tip ciudat care nu reuşise să se acomodeze la ei.

Nici experimentele sociale utopice nu erau chiar aşa o raritate în America, reflectă Doyle. Avuseseră loc cel puțin o sută de la războiul civil şi până atunci, cel mai notabil fiind comunitatea

perfecţioniştilor din Oneida, în nordul statului New York; cei de acolo erau recunoscuți pentru frumoasele obiecte de argint pe care le produceau, dar mai ales pentru refuzul de a accepta căsătoria monogamă. La celălalt capăt al spectrului sexual se aflau *shaker-ii* conduşi de Mama Ann Lee, adepți ai Bisericii Milenare, celibatari abstinenți care îşi răspândiseră credința în peste treizeci de localități, din Massachusetts pânăîn Ohio. Cum îşi propuneau să se perpetueze fără aportul reproducerii biologice? De asta nu le păsa, căci Mama Lee anunțase sfârşitul lumii nu peste multă vreme, în timpul vieții lor; castitatea îi asigura că numai sufletele lor vor putea să treacă de Porțile Raiului. Motivul pentru care *shaker*-ii se ocupau cu meşteşuguri atât de dificile, pentru a crea obiecte atât de durabile, era încă neclar.

Atitudinea Arizonei față de Oraşul Nou putea fi rezumatăîn câteva cuvinte: „noi îi lăsăm în pace, iar ei ne lasăpe noi în pace” , spunea redactorul şef. Câteva aşezări de mormoni fuseseră fondate în aceeaşi regiune nordică a teritoriului şi toți îşi vedeau de treburile şi de credința lor, fără s-o pună la îndoială; în fond, întreg statul Utah se grupase în jurul mormonilor şi al bogățiilor adunate de ei prin minerit şi creşterea animalelor. Politicienii din Arizona nu erau proşti săîntoarcă spatele unor astfel de bogății potențiale, numai

dintr-o prostească prejudecată religioasă.

Deci: gruparea îşi asigura singurăcele necesare şi se autoguverna, aşa că, dacă locuitorii din Oraşul Nou doreau să trăiascăîn conformitate cu propria lor credință, oricare ar fi fost aceea, ce rost avea să fie deranjați? (Dar nimeni nu părea săştie care le era credința.) Iar dacă zona înconjurătoare avea să beneficieze de efectele financiare ale activității acestei comunități, aşa cum se întâmplase cu mormonii din Utah, era cu atât mai bine. Totul era în deplină concordanță cu garantarea libertății religioase în America şi aceasta era poziția ziarului *Republican* cu privire la acest subiect.

După un popas într-o librărie locală, Innes se întorsese cu o hartă detaliată a teritoriului Arizonei, reuşind să stabilească exact poziția Oraşului Nou descris de redactor; oraşul se afla chiar în inima deşertului Mojave.

Până acum, toate bune. Un ultim mesaj de la *Republican*îi făcu să se hotărască asupra planurilor lor următoare. Se spunea căîn Oraşul Nou se construieşte un templu care avea să rivalizeze cu cel al mormonilor, de curând construit în Salt Lake City. Nimeni dintre cei de la ziar nu-l văzuse, dar se vorbea că această construcție se înalță foarte repede şi că materia

primă este piatra neagră adusă din carierele din nordul Mexicului.

Biserica neagră.

Părăsind biroul telegrafic, Doyle se întoarse la Casa Palmer şi lăsă un cec în valoare de 2500 de dolari pentru maiorul Rolando Pepperman, prin care se garanta participarea lui Doyle la restul turneului, cu o întârziere de două zile. Acestea îi erau necesare, îi spusese el maiorului, pentru rezolvarea unor dificultăți personale, apărute pe neaşteptate. Reținut la pat, mahmur şi supărat, Pepperman acceptase oferta lui Doyle fără să protesteze, fiind convins că nu-l va mai vedea, dar resemnat și uşurat.

Maiorul se hotărâse deja: dacă va fi acceptat, se va întoarce la circ.

Cum încă nu se făcuse nicio legăturăîntre faptele respective şi Oraşul Nou, redactorul de la *Republican* nu menționase în telegrama sa întâmplarea care domina titlurile locale, fuga chinezului tăietor de capete, denumit Chop-Chop – porecla îi aparținea personal redactorului-şef, într-unul din cele mai inspirate momente ale existenței sale.

Dacă ar fi făcut-o, Doyle, Jack, Innes, Presto şi Merge-Singură s-ar fi îndreptat spre gara din Chicago şi ar fi cumpărat în mare grabă câte un

bilet dus pânăîn Phoenix.

Cu o noapte mai înainte, având iarăşi acelaşi vis, Merge-Singură reuşise să distingă una din cele trei figuri ale personajelor care îi însoţiseră sub pământ:

Un asiatic, ţinând în mâini o sabie în flăcări.

Când Dante Scruggs îşi reveni cât de cât în simţiri, se trezi într-un tren. Se afla într-un compartiment separat, afară era soare şi trenul trecea printr-o zonă de câmpie; ferme, câmpuri de porumb. Alţi trei bărbaţi se aflau în acelaşi compartiment cu el; erau îmbrăcaţi în costume închise la culoare şi îi recunoştea vag: îi văzuse deja în birourile lui Frederick, cu o searăînainte.

Cei care îi făcuseră atâta rău.

Erau cu ochii pe el; păreau curioşi, dar chipurile lor nu exprimau nici emoţie, nici prietenie. Cei trei nu semănau fizic, dar se comportau la fel, făceau aceleaşi gesturi şi erau atenţi la orice mişcare, părând gata să reacţioneze violent, la cea mai mică provocare. Dante ştia ce înseamnă asta.

— Cât e ceasul? îi întrebă el.

Cei trei îl priveau fix; în cele din urmă, unul din ei făcu un semn spre buzunarul pentru ceas al vestei.

Privindu-se mai bine, Dante descoperi căşi el era îmbrăcat la fel, ca un om de afaceri plecat în călătorie. Băgă mâna în buzunarul vestei, scoase

ceasul şi-l deschise.

Douăşi cincisprezece minute.

Puse ceasul la loc. Simțea o pulsație dureroasăîn brațul stâng, dar, amintindu-şi de felul în care fusese însemnat acolo, se hotărî să nu atingă locul şi nici să nu le atragă celorlalți atenția asupra sa. Cine ştie ce-i mai puteau face?

De ce nu-şi amintea nimic din cele întâmplate după acel moment de cumplită durere? îl țineau strâns; Frederick se aplecase deasupra lui, vorbindu-i blând, hipnotic. Evident, leşinase, pentru că trecuseră mai bine de douăsprezece ore de atunci. Oare îi dăduseră vreun drog, ca să-l facă să uite tot restul?

Dorea să pună o mie de întrebări, dar teama îl făcu să păstreze tăcerea. Un alt sentiment neaşteptat îşi făcu loc în sufletul lui: se simțea apropiat de aceşti oameni, solidar cu ei. Dante le văzuse semnul de pe braț; desigur, şi ei trecuseră prin acelaşi calvar – suferința şi spaima acelei inițieri de coşmar. Acest fapt îi unea mai mult decât ar fi făcut-o prietenia; de altfel, Dante nici nu avea nevoie de prieteni, nu avusese niciodată.

Camaraderia era cu totul altceva.

Ce îi spusese Frederick?

O armată. Aceşti bărbați erau soldați așa cum fusese și el, aşa cum era din nou acum.

Luptători. Ideea îi plăcea din ce în ce mai mult.

În fond, ce nu-i plăcuse la armata regulată? Bârfele, plângerile pentru lucruri fără importanțăşi lenea voluntarilor obişnuiți, prostia lor şi lipsa unei discipline. Şi comportamentul care îi făcea mai puțin atenți la ceea ce el considera drept menire principală a unui soldat: crima.

Asta nu părea să fie o problemă la aceşti oameni. Dante începea să se relaxeze. Poate că Frederick avea dreptate. Poate căîntr-adevăr era potrivit pentru această armată.

Uşa se deschise; cei doi bărbați aflați mai aproape se ridicarăşi ieşiră afară, în timp ce Frederick intrăîn compartiment şi se aşeză exact în fața lui Dante. La vederea surâsului de pe chipul frumos al lui Frederick, Dante se încordă din nou; inima îi bătea mai tare şi îşi simți palmele umede.

— Cum te mai simți? îl întrebă Frederick cu căldură.

— În regulă, spuse Dante. Chiar foarte bine.

— Ai vreo problemă?

Dante clătină din cap.

— Te-ai... răzgândit?

— Nu, domnule.

Frederick îl privi fix până când Dante îşi feri privirea. Apoi îi puse, prieteneşte, o mână pe genunchi şi îl mângâie incitant. Dante se înroşi, îşi

ridică privirea şi-i zâmbi.
— Te vei descurca foarte bine, spuse Frederick. La experiența ta, antrenamentele nu vor fi dificile.
— Antrenamentele?
— Nici nu va dura mult. Ai mai condus trupe până acum. E posibil să fii bun chiar de ofițer.
— Cum spuneți dumneavoastră.
Frederick se lăsă pe spate şi îl privi atent.
— Ți-e foame, domnule Scruggs?
— Da, domnule, spuse Dante, dându-şi seama că aşa era. Sunt lihnit de foame.
Frederick făcu un semn; omul rămas în compartiment scoase un coşîmpletit din compartimentul de bagaje, îl aşeză pe banchetă lângă Dante şi îl deschise, lăsând să se vadă o selecție de sandvişuri, fructe şi băuturi, de-ți lăsa gura apă.
— Suntem foarte atenți la hrană, spuse Frederick. Numai mâncare bună. Nutritivăşi bine echilibrată. Nu sunt permise băuturile tari.
— Oricum, eu nu beau alcool, spuse Dante.
— E foarte bine. Soldatul sătul merge la drum lung, nu-i aşa, domnule Scruggs? Serveşte-te.
Dante nu-şi amintea să-i fi fost vreodată atât de foame; Devoră trei sandvişuri și două sticle de bere fără să scoată o vorbă, ştergându-şi apoi gura cu mâneca hainei, fără ruşine, ca un câine înfometat.

Frederick se lăsă pe spate, îşi încrucişă braţele şi începu din nou să-l privească pe Dante, zâmbind răutăcios.

După ce Dante termină de mâncat şi scoase un râgâit zdravăn, la un semnal al lui Frederick, al treilea bărbat puse coşul înapoi pe raft şi ieşi din compartiment. Cu un gest delicat, Frederick îi întinse lui Dante un şerveţel; Dante se uită la el uimit, până când, dumirindu-se, îl luăşi îşi şterse resturile şi umezeala de pe gurăşi bărbie.

— Eşti curios să afli câte ceva despre grupul din care faci acum parte, domnule Scruggs? îl întrebă Frederick, cu acelaşi zâmbet răutăcios.

— Eu cred, îi spuse Dante râgâind din nou, că datoria mea este să fac ce mi se spune şi să nu pun întrebări.

— Bine. De exemplu, nu e necesar săştii cum ne numim, pentru că nu ţi se va cere niciodată să răspunzi la o asemenea întrebare.

Dante încuviinţă cu un gest al capului.

— Nu ţi se va spune niciodată decât ceea ce vom considera că trebuie să cunoşti. Ştii încotro mergem acum?

— Undeva spre vest, spuse Dante ridicând din umeri, observând poziţia soarelui prin fereastră.

— Destul de bine; dar, în afară de asta, te *interesează*unde mergem?

— Nu, domnule.

— Noi credem din tot sufletul în disciplină, domnule Scruggs. Disciplina în comportament; disciplina interioară. Este esențial pentru munca noastră ca oamenii să nu ne observe. Imaginează-ți, de exemplu, că munca ți-ar cere să iei cina într-un restaurant luxos și că, totuşi, ar trebui să nu atragi atenția asupra ta.

— În regulă.

Frederick se aplecă spre el şi şopti:

— Crezi că e posibil, domnule Scruggs, dacă te porți ca un porc care scurmă prin noroi?

Dante simți că păleşte la față; Frederick nu înceta să-i zâmbească.

— Nu, domnule.

— De asta învățăm să ne antrenăm mintea; de asta credem că orice eşec personal trebuie pedepsit cu severitate. Numai aşa *învățăm.*

Dante simțea şiroaie de sudoare curgându-i pe şira spinării. Frederick întinse mâna şi-l bătu pe picior.

— Nu fi aşa de îngrijorat, domnule Scruggs. Nu cunoşteai pretențiile noastre şi îți era foarte foame. Dar, după această conversație, sper să nu mai văd din partea dumitale un comportament atât de dizgrațios. Niciodată.

Ne-am înțeles?

— Da, domnule.

Frederick îi strânse genunchiul,în semn de înțelegere, apoi se lăsă iarăşi pe spate.

— Noi recunoaştem în fiecare din oamenii noştri capacitatea unică de a-şi îndeplini misiunea şi, dacă suntem mulțumiți, răsplata e pe măsură. Dumneata ai interesele dumitale speciale în viață, domnule Scruggs, diferite de ale noastre; noi credem că, dacă vei satisface pe deplin nevoile noastre, îți vom oferi, la rândul nostru, o şansă de a le satisface şi pe ale dumitale.

— Bine. Oare ce înseamnă asta?

— Nu-ți face iluzii; generozitatea se naşte dintr-un motiv egoist. Din experiențăştiu că dacă un om primeşte ceea ce îşi doreşte, atunci când îşi doreşte, mai târziu va munci cu mai mult spor. E o *investiție.*Înțelegi?

— Nu sunt sigur.

— Mai bine să-ți dau un exemplu. Să ne imaginăm că ai primit o sarcinădificilă, pe care ai îndeplinit-o fără greşeală. Ce aştepți de la noi în schimb?

Dante clătină din cap, nedumerit.

Frederick pocni din degete; unul din oamenii săi deschise uşa dinspre coridor şi pe uşă pătrunse o femeie tânără, grăsuță, atrăgătoare; era blond-roşcată, frumos îmbrăcatăşi ținea în mână o valijoară.

— Da? se adresă Frederick tinerei femei.

— Mă scuzați, domnilor, nu voiam să vă deranjez, spuse femeia, vizibil emoționată.

— Cum vă putem ajuta, domnişoară? întrebă Frederick politicos.

— Vedeți, am găsit valiza asta sub locul meu, în vagonul următor, spuse ea, lungind vocalele, aşa cum făceau toți cei din Midwest. Iar tipul de-afară– prietenul dumneavoastră, presupun; el stătea în fața mea – a spuse că e de părere că valiza îi aparține unui domn de aici. Aşa că m-a întrebat dacă m-ar deranja s-o aduc chiar eu înapoi.

— Drăguț din partea dumneavoastră, spuse Frederick. Prietenul nostru v-a oferit ceva pentru că ați adus-o înapoi cu bine?

— Într-un fel, roşi femeia.

— Cum adică?

— Mi-a spus că unul din dumneavoastrăîmi va da zece dolari dacă o aduc.

— Avea dreptate, spuse Frederick, scoțând portofelul.

Iertați-mi purtarea, dar nu doriți să ne țineți companie o vreme, domnişoară? Cred că e mai confortabil aici și vă suntem cu adevărat recunoscători.

— În regulă, spuse ea, rămânând în picioare, cu valijoara în mână, neştiind ce să facă.

Omul de pe culoar închise uşa în urma ei,

lăsând-o singură cu Frederick şi Dante.

— Poftiți, domnule Johnson, i se adresă Frederick lui Dante, ce-ar fi să vă luați valiza de la domnişoara?

Dante se uită la Frederick, nedumerit.

— Ah, e a dumneavoastră? întrebă femeia, întinzându-i valijoara.

— Mulțumesc, spuse Dante, luând valijoara şi ținând-o în poală.

Frederick făcu un semn spre locul de lângă el şi femeia se aşeză, în timp ce el scotea o bancnotă de zece dolari din portofel.

— Cum v-am promis, îi spuse el.

— Vă mulțumesc foarte mult, domnule, spuse femeia, luând banii cu ochii plecați, ruşinată.

— Nu, eu vă mulțumesc *dumneavoastră,* dragă domnişoară, spuse Frederick. Domnule Johnson, nu vreți să vă uitați dacă lipseşte ceva?

Dante încuviință, puse valiza pe genunchi şi o deschise cu grijă.

— Dacă nu vă supără că văîntreb, călătoriți singură, domnişoară? o întrebă Frederick. Apropo, cum vă numiți?

— Rowena. Rowena Jenkis. Nu, nu mă deranjează. Da, călătoresc singură, spuse ea.

— Înțeleg, spuse Frederick, zâmbindu-i cu căldură. Sunteți foarte drăguță, dacă nu vă supără remarca mea.

— Nu, nu mă supără deloc.

— Sunteți, din întâmplare, prostituată, domnişoară Rowena?

Fata păru şocată; strânse pumnii şi privi nervoasă spre uşă. Frederick îi studie reacțiile cu atenție.

— Vă rog, n-am vrut să vă jignesc cu aceastăîntrebare, spuse Frederick amabil. Şi cu siguranță că nu vă voi dispreţui dacă acesta este adevărul. Noi suntem nişte oameni foarte deschişi. Nu era decât o observație. Doream să-mi satisfac curiozitatea.

Ea îşi întoarse rapid privirea, de la unul la celălalt.

— De fapt, am făcut şi aşa ceva, mda, răspunse ea, desfăcând palmele şi mângâind uşor pătura moale, de mohair, întinsă peste banchetă.

Dante deschise valiza; înăuntru, aşezate meticulos pe un strat de catifea neagră, erau două rânduri de instrumente chirurgicale noi, strălucitoare, inoxidabile: bisturiu, ferăstrău, foarfeci.

— Totul este în regulă, domnule Johnson? îl întrebă Frederick.

— Ah, da.

— Nu lipseşte nimic?

— Nu, spuse Dante. Totul este perfect.

— Bine.

Dante închise valijoara cu grijăşi îşi ridică privirea spre fată.

Ea îi zâmbi; bărbatul celălalt, care vorbea cu accent, era prea sofisticat pentru gusturile ei şi o intimida, dar îi plăcea acest blond tinerel. Se gândi că ar putea să se distreze nițel cu el, scoțându-i la lumină secretele tinereşti. Părea foarte prietenos– era mioapă, dar ura să poarte ochelari – însă era ceva ciudat cu ochiul lui stâng; oare despre ce era vorba?

— Pot să vă ofer ceva de băut, domnişoară Rowena? o întrebă Frederick, coborând din nou coşul pentru picnic.

Poate doriți să mâncați ceva. Am adus cu noi câteva sandvişuri minunate.

— Ar fi minunat, mulțumesc, spuse Rowena, instalându-se mai bine pe scaunul de clasa întâi.

Rowena nu fusese deloc entuziasmată la ideea că trebuia să se mute în Kansas City; cunoştea casa în care trebuia să lucreze şi nu era nici pe departe asemenea celei din Chicago, de unde tocmai plecase. Era îngrozitor să facă din nou cunoştință cu o groază de fete noi.

Dar, judecând după teancul de bani din portofelul acestui tip spilcuit, avea sentimentul că această excursie se va dovedi, până la urmă, fructuoasă.

Către sfârşitul după-amiezii, Buckskin Frank ajunse în locul din care caravana actorilor îşi începuse drumul prin deşert. Călătorise mult prin această regiune, dar nu ajunsese niciodată atât de departe; nici măcar apaşii nu găseau nimic interesant pe aici. Era cumplit de cald când dădeai de nisip, dar el ştia cum să conducă un cal pe un astfel de drum; o făcuse de sute de ori în acele zone deşertice, şi se oprea din orăîn oră, ca să dea apă calului şi să bea şi el. Întotdeauna avusese mare grijă de animalele sale. Păreau să merite mai multă dragoste decât majoritatea oamenilor pe care îi cunoştea şi îți dăruiau la fel de multă bucurie.

Drumul era uşor de urmat şi urmele caravanei erau încă proaspete. Se opri pe creasta ultimului deal înainte ca drumul să coboare definitiv pe terenul plat; o altă răscruce se zărea cam la patru sute de metri mai jos – singura pe care o întâlnea de când plecase din Skull Canyon, îndreptându-se spre sud-vest.

Iată: în depărtare se zărea praful ridicat de roți. Frank luă binoclul.

Zări actorii, cu cele cinci căruțe cu coviltir, trecând printre nişte stânci înalte. Ultima căruță avea perdeaua dată deoparte, dar nu vedea niciun… Ce mai era şi asta?

Întoarse binoclul şi reglă lentilele: părea o poartă

de-a latul drumului, cam la o milă depărtare. Căruțele se îndreptau într-acolo. O gheretă micuță; o linie de telegraf pornea de acolo şi străbătea drumul mai departe. Se zăreau siluete în mişcare, dar nu reuşea să vadă mai clar de la o asemenea distanță.

Observase un alt nor de praf ridicându-se pe un drum secundar, aflat în stânga acestuia; întoarse binoclul într-acolo.

Alte căruțe, mai multe – vreo zece – aflate mai aproape de porți decât celălalt grup, se îndreptau spre răscrucea aflată sub locul în care se afla Frank. Vizitiii purtau cămăşi albe şi, lângă ei, alți oameni îmbrăcați în alb veneau călare, înarmați.

Ce era în căruțe?

Nişte lăzi lungi, puse unele peste altele.

Cunoştea această formă.

Dar nu avea niciun sens; căruțele erau conduse de civili. Nu era posibil, nu-i aşa? Ca să fie mai sigur, avea nevoie să-i vadă mai de aproape.

Nu era treaba lui, îşi spuse, dar dacă prinderea chinezului avea să se complice, trebuia să se implice şi el.

Frank calculă că mai erau vreo zece minute până când caravana avea să ajungă la răscruce. Porni în galop pe panta dealului în jos, apoi părăsi drumul şi o luă prin nisip, către primele formațiuni de

stânci. Forme ciudate se înălțau în fașa lui: o adevărată rețea de coloane răsucite, albe şi roz, semănând cu nişte copaci pietrificați. Legă calul de căpăstru, la loc ferit,şi porni în căutarea unui loc de pândă.

Căruțele nu ajunseserăîncă; se îndreptau spre locul unde se afla Frank, pe drumul principal, venind dinspre stânga. Frank auzea deja ecouri de mişcare, urmate de lovituri ritmice şi voci.

Un cântec?

Frank se strecură printre stânci şi se aşeză deasupra unei stânci, mulțumit de locul pe care îl găsise; natura îi oferise o deschizăturăîn stâncă, pe unde vedea perfect ce se întâmplă.

Vreo doisprezece oameni în cămăşi albe, dintre cei pe care îi văzuse venind cu căruțele, stăteau în cerc, într-un luminiş, bătând din palme şi cântând: „Leagănă-mă la pieptul lui Abraham”.

Chipuri tinere, zâmbind cu toată gura. Doi dintre ei erau negri, unul mexican, cel puțin unul indian. Jumătate erau femei. Purtau bandulieră la brâu şi port-armă sub braț. Puştile erau sprijinite de stânci; erau arme serioase, cu repetiție.

Ce naiba de școală de duminică mai era și asta?

Frank sări într-o parte; în spatele lui se auzeau paşi. Se întoarse încet; un alt tip cu cămaşă albă, un tânăr blond, care abia dacă renunțase la

pantalonii scurți, patrula pe drumul strâmt dintre stânci, cu o puşcăîn mână.

O pietricică se rostogoli peste marginea stâncii unde se afla Frank şi căzu la picioarele băiatului; el se aplecăşi îngenunche.

Frank încremeni; dacă băiatul îşi ridică privirea, poate să-mi vadă tălpile cizmelor. Dacă-i aşa, am să-i strivesc fața sub tălpi.

Băiatul rămase nemişcat.

Frank îşi ținu răsuflarea. Ce naiba face? La vârsta lui, eu aş trage o țigară pe furiş, sau m-aş lupta cu o fată, să-i scot juponul. Băiatul îşi făcu cruce – se *rugase!* – se ridicăîn picioare, zâmbi ca pentru sine şi porni mai departe, fără să observe calul lui Frank, în ascunzătoarea unde acesta îl lăsase.

Frank expirăîncet, apoi numără până la o sută. Cântecele şi bătăile din palme continuau în luminiş; acelaşi cântec, repetat la nesfârşit. Niciun om îmbrăcat în cămaşă albă nu veni după el. Frank coborî de pe stânci şi se întoarse, neauzit, la calul lui.

Prea era ciudat.

Un puternic imbold al instinctelor îl avertiza: Frank, băiete, dacă vrei să porneşti spre Mexico, acum e momentul.

Căruțele din caravanăîşi continuau drumul; acum ajunseserăîn dreptul lui. Frank reveni pe

marginea stâncii, la mai puțin de cincizeci de metri distanță, se sprijini într-o crevasăşi îşi îndreptă binoclul într-acolo.

Spre lăzile lungi din spatele căruțelor.

Privi cu atenție fiecare încărcătură; da, pe fiecare ladă se zărea marca pe care bănuise că o va descoperi: U. S. ARMY.

Lăzile erau pline cu puşti Winchester. Armament militar standard.

Cu sutele.

ORAŞUL NOU

— Domnul fie lăudat. Aleluia; nu-i aşa că este o zi minunată?

— Mulțumesc, frate Cornelius; într-adevăr, e o zi minunată, răspunse reverendul ieşind din casă pentru prima datăîn acea zi – trecuseră deja câteva ore după prânz – şi îndreptându-se spre trotuarul pavat cu scânduri al străzii principale. Strânse pleoapele, căci soarele era foarte puternic; aerul fierbinte, uscat, îi ardea plămânii. Din nou, se întreba de unde va găsi resurse pentru a îndeplini obligațiile acestei zile.

Dac-ar şti ce vreau de la ei... reflectă reverendul Day, privind obosit strada aglomerată. *Câți ar mai rămâne? câți s-ar întoarce din drum şi ar fugi?*

— Spune-mi, frate Cornelius, ai avut o zi bună?

— O zi minunată, părinte. Domnul fie lăudat,

răspunse Cornelius Moncrief, care îl aştepta de mai bine de două ore, fără să se plângă, aşa cum făcea în fiecare zi.

— Mă bucur să te aud vorbind aşa. Vrei să măînsoţeşti, frate?

Porniră împreună la pas, fără să-şi vorbească; uriaşul neîndemânatic – recent numit în postul de şef al pazei interne – îşi încetini mersul, pentru a ţine pasul cu predicatorul gârbovit, cocoşat, ai cărui pinteni de argint scoteau scântei, zăngănind după cum îşi târa piciorul şchiop. Cetăţenii care treceau pe stradă zâmbeau şi făceau câte o plecăciune adâncăîn faţa reverendului Day, arătându-i devotamentul lor; reverendul răspundea cu blândeţe fiecărui membru al turmei sale, căci buzele sale erau oricând gata să rostească o binecuvântare.

Sunt îngroziţi de mine; asta-i face să muncească cu sârg.

— Dragostea poporului nostru este o minune. Un adevărat dar de la Dumnezeu, spuse reverendul când părăsiră strada principalăşi se îndreptară spre turn.

— Foarte adevărat, părinte.

— Nu ştiu dacăţi-am spus, frate Cornelius, cât de recunoscători îţi suntem pentru munca grea pe care o faci în numele Bisericii noastre.

— Sunteţi prea bun, părinte, spuse Cornelius,

simțind o greutate în piept, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când reverendul îi vorbea cu blândețe– ca şi cum era pe punctul de a izbucni în râs sau în plâns, numai că nu era prea sigur dacă era una sau cealaltă.

— Frate, mi-ai redat înmiit credința ta; tu aduci în inimile soldaților noştri creştini spiritul de luptă, îi inspiri să ia armele în mâini cu bucurie şi mare zel, să meargăînainte ca unul, pentru protejarea turmei noastre şi distrugerea duşmanilor noştri.

Cornelius plângea fără să se poată opri; rămase pe loc, prea copleşit pentru a-l privi pe reverend sau pentru a-i răspunde, încuviințând însă din cap şi făcând o plecăciune. Reverendul Day îl privea, bătându-l înțelegător pe umăr. *Nu contează de câte ori le arunc în față porcăriile astea, ei le înghit de fiecare dată, ca nişte lupi flămânzi.*

— Linişteşte-te, frate Cornelius, spuse reverendul Day, apucându-l de bărbie. Lacrimile tale sunt ca o ploaie blândă din rai, care dă viață acestei câmpii sterpe şi prăfuite; acolo unde a fost deşert, cresc iarăşi flori.

Cornelius îl privi, zâmbindu-i timid printre lacrimi.

*E timpul să simtă puțin gustul împărtăşaniei,*îşi spuse reverendul Day.

Îl fixă pe Cornelius cu privirea şi îşi puse forța în funcțiune, lovindu-l gradat, cu măsură; vedea cu satisfacție cum Puterea îşi făcea drum spre sufletul celuilalt, modelându-i gândurile după nevoile reverendului.

Un fior întunecat îi străbătea tot trupul; adora să le dea împărtăşania, adora delicioasa senzație avută când ajungea în interiorul lor, adora intimitatea contactului spiritual, palparea goliciunii pe care erau gata să i-o arate. Aceste momente de violare a intimității prin ochi erau cele pentru care trăia.

Văzându-l pe Cornelius dându-şi ochii peste cap, reverendul îşi retrase tentaculele Puterii, lăsându-se să se odihnească şi pocni din degete în fața bărbatului. Cornelius clipi, iar legătura se rupse. Ochii continuau să i se învârtăîn cap, ca nişte pietricele rupte din stâncă.

După ani de încercări şi erori, reverendul învățase să-şi regleze intensitatea Puterii pe care o exercita asupra supuşilor săi. Pătrundea în sufletul lor cu delicatețea unui chirurg; îşi doza forțele cu subtilitate, în aşa fel încât ei deveneau cuminți ca nişte păpuşi şi rămâneau aşa zile întregi, ca şi cum creierul le-ar fi fost amețit de gin. Dacă le dădea prea puțin, îşi reveneau prea repede; dacăîi amețea prea tare, se îmbătau complet. Nu erau puține erorile de acest fel,

ascunse în gropile nu prea adânci din cimitirul aflat chiar la ieşirea din oraş.

Cu Cornelius trebuia să lucreze întotdeauna la limită; voința sa era puternicăşi avea nevoie de mai multă forță decât de obicei pentru a-l ține legat, dar reverendul nu putea risca să-i distrugă sistemul nervos. Avea nevoie de acest om. Într-un timp foarte scurt, Cornelius transformase nişte recruți începători, nedisciplinați, într-o adevărată armată; nimeni altul din acest oraş nu i-ar fi putut egala talentul în materie de conducere şi tactică, temperate de un barbarism atât de vesel.

Şi a fost nevoie de atâta efort! Doamne, cât de obosit era!

Cornelius deschise ochii. Bun, îşi revenise. Acum, câteva cuvinte din Scriptură, pentru a-l călăuzi prin ceață:

— Apleacă-ți urechea spre ştiința mea; astăzi te-am luminat, pentru ca tu să afli certitudinea cuvintelor adevărate. Ascultă, fiul meu, şi fii înțelept; pentru că numai cu înțelepciune se construieşte o casăşi numai prin înțelegere poate fi făcută să dureze.

Privirea lui Cornelius se limpezise din nou şi el dădu din cap, în semn de aprobare; devoțiune totalăşi niciun pic de milă.

Exact, cap pătrat, gândi reverendul, privindu-l atent. *Mesajul şi-a atins ținta.*

— Deci, spuse reverendul Day, mergând mai departe şi revenind la afaceri, ce veşti *bune* ai astăzi pentru noi, frate?

Cornelius ezită o clipă, îşi regăsi echilibrul şi apoi porni şi el la pas, ca un animal ascultător.

— Trupa de actori a intrat în oraş prin poarta de est, exact la ora prevăzută, spuse Cornelius, fluturând o telegramăîn aer.

— Când?

— Cam acum o oră; ar trebui săîntre în oraşîn orice moment.

— Nu e minunat? murmură Day, sincer entuziasmat. Ne putem aştepta la o distracție pe cinste. Îți dai seama ce mult timp a trecut de când nu am mai fost la teatru?

— Nu? se miră Cornelius, ridicând din sprâncene.

E inutil. Ce să-i faci, asta e situația.

— Întâmpină-i pe noii sosiți din partea mea şi invită-i astă-seară la cină, în calitate de oaspeți de onoare.

— Sigur, părinte, spuse Cornelius, scoțând din buzunar o altă telegramă. Mai am şi alte veşti bune; puştile cele noi au sosit chiar acum.

— Minunat, frate.

— Dacă nu vă deranjează, domnule, le voi trimite la depozit, ca să pot inspecta eu însumi transportul.

— Da, aşa să faci, te rog. Acum spune-mi, frate Cornelius: antrenamentele miliției noastre se desfăşoară normal?

— Părinte, frații şi surorile noastre se dăruiesc trup şi suflet; au dobândit harul divin, spuse Cornelius şi ochii i se încețoşară din nou.

— Minunat. Cum stau cu *îndemânarea*?

— Din ce în ce mai bine. Iar după ce vor primi puştile noi, vor fi şi mai puternici.

— Bine, excelent...

Cornelius se înecă, apoi îşi drese glasul.

— Părinte, n-am fost niciodată mai mândru de un grup atât de minunat de tineri...

— Foarte bine, răspunse Day, tăindu-i elanul cu un gest al mâinii, obosit de veşnica bâlbâială a lui Cornelius, atât de patetic pentru un om de talia lui.

Ajunseră la baza turnului. Muncitorii se fereau din calea lor. Day se trase la umbră, scăpând, în sfârşit, de razele dogoritoare ale soarelui. În clipa în care îşi scoase pălăria, ca să-şi şteargă sudoarea de pe frunte, simți un fior electric prin şira spinării. Recunoscu imediat acest semnal: aura se strângea deja ca o bandă de fier în jurul frunții sale.

De data asta era de rău.

Day simți cum începe să-i curgă sânge din nas. Se întoarse cu spatele şi îşi acoperi fața cu batista.

Trebuie să mă grăbesc, nu mai am mult timp la dispoziție.

— Scuză-mă, frate, trebuie să-mi încep meditația, vorbi reverendul Day, alungându-l pe Cornelius cu pălăria. Pleacă. Întoarce-te la lucru.

Cornelius îşi stăpânea cu greu lacrimile; încuviință cu un gest al capului şi se întoarse cu paşi repezi spre oraş, privind din când în când peste umăr, ca să se asigure că totul e în regulă. Reverendul Day aşteptă primul său gest, îi făcu semn cu mâna şi apoi se trase greoi pe o latură a catedralei.

Văzându-l că se apropie, muncitorii se risipiră, care încotro. Rămas singur, reverendul scoase o legătură de chei din buzunar şi deschise lacătul de siguranță al unui chepeng dublu, din oțel. Ridică o latură a chepengului, o lăsă deschisăîntr-o parte şi se îndreptă, să-şi tragă răsuflarea, după care începu să coboare scara.

Batista se înroşea în mâinile lui şi sângele nu se mai oprea.

Coborî scara, sub pământ şi introduse o cheie în uşa neagră, de onix; zăvorul se deschise cu un declic sonor, plăcut. Day împinse uşor uşa; panoul imens, o minune de construcție şi design, se roti pe armăturile cu rulmenți şi se deschise uşor, ca o boare. Reverendul Day păşi în aerul răcoros al altarului, apoi închise şi zăvorî uşa în

spatele său.

În holul octogonal, candelabre mari, de oțel şi sticlă, îi luminară drumul pe culoarele labirintice dăltuite în stâncă. Se sprijinea cu o mână de zidul perfect neted, ca mătasea, iar paşii săi răsunau pe dalele de marmură neagră, urmând drumul pe care numai el îl ştia cu ochii închişi, spre inima bisericii, acolo unde lumina era mai palidăşi ecoul paşilor săi era mai puternic.

Ajuns în fața celei de a doua uşi, introduse în broască cheia de piatră neagrăşi intrăîn capela sa privată. În afară de Day, numai lucrătorii în piatrăşi chinezii din echipa de demolări, care duseseră la bun sfârşit această parte a construcției, mai văzuseră acest sanctuar secret; toți erau acum îngropați aici, sub hexagrama de mozaic negru de pe podeaua de marmură albă.

Aici, departe de culoarele de trecere, pereții de stâncă păstrau un aer umed, mirosind a pământ. Reverendul Day îşi târî picioarele până la marginea hexagramei, ridicându-şi privirea spre tavanul sculptat în dantelării ciudate şi oprindu-se să verifice una din cele şase casete, aşezate pe câte un piedestal, în dreptul fiecărui colț al stelei cu şase colțuri.

Deschise cutia şi mângâie cu degetele pergamentul cărții străvechi care se afla acolo. Era

o copie *în folio* a Coranului. O şuviță de sânge se prelinse de pe buzele sale pe una din pagini. Când sângele său atinse hârtia, simți cum Puterea vibreazăîn el, ca aburul într-un dinam, amenințând să-i explodeze prin piele. Îşi trase mâna înapoi, de teamă să nu distrugă cartea.

Da; camera funcționa perfect, aşa cum îi revelase viziunea; puterea sa se amplifica aici, ca lumina soarelui văzută prin lupă.

Se opri în dreptul ultimei casete: singura în care nu se afla nimic.

Încă o carte şi voi putea duce la bun sfârşit Lucrarea Sfântă. Iar Frederick e pe drum încoace; o voi avea în câteva zile.

Lumini colorate sclipeau de jur împrejur – tonuri de roşu, verde, violet – anunțându-i apropierea Viziunilor.

Simțind o durere cumplită pulsându-i în creier şi sângele curgându-i din nas, reverendul Day se îndreptă tremurând spre centrul stelei, gemând uşor. Mâinile îi atârnau moi pe lângă corp; era leoarcă de sudoare pe mâini şi picioare şi se simțea cuprins de groazăşi uimire, intuind apropierea Viziunilor. Întoarse privirea spre colțul camerei, unde un puț cobora în adânc: era intrarea abandonată spre mină, pe care o descoperise când aştepta aici, aşa cum îi ceruseră Viziunile. O gaură neagră, seacă, fără fund. Din

adâncuri venea către el o boare de vânt şi golul acela putea înghiţi, până la unul, toate visurile sale întunecate.

Reverendul dădu ochii pe spate în clipa în care Viziunile puseră stăpânire pe el, aruncându-l cu toată puterea la podea; dădea violent din picioare, ţinea pumnii încleştaţi şi se zvârcolea pe podea, cu spume la gură; urlete violente, jalnice, de animal încolţit îi încleştau gâtlejul.

Dar mintea îi rămânea limpede. Simţi o explozie în creier.

Lumina din Adânc îl făcuse prizonier.

Şi, prins în îmbrăţişarea ei strălucitoare, auzi, chiar din profunzimea extazului său diabolic, şoaptele Bestiei ascunse în străfundurile minei.

CARTEA A PATRA, ORAŞUL NOU

Capitolul 13

29 SEPTEMBRIE 1894

La apusul soarelui, trenul nostru traversează râul Mississippi în apropiere de St. Louis. Am plecat din Chicago la prânz; dacă prindem legătura fărăîntârziere, călătoria pânăîn Flagstaff, Arizona, va dura douăzeci şi patru de ore. În gara de acolo, un tren special ne aşteaptă pentru a ne duce în oraşul Prescott; după hartă, sunt mai puțin de şaizeci de mile până la Oraşul Nou. Cât va dura drumul în realitate depinde de factori pe care nu avem cum să-i ştim: terenul, vremea, calitatea drumurilor. E suficient să spun că vom parcurge drumul cât de repede este omeneşte posibil şi vom vedea ce va fi. Nu e tocmai genul de excursie de lux la care se gândea Teddy Roosevelt.

Generos, Presto a fost de acord să ofere fondurile necesare din rezervele sale aparent nelimitate; a rezervat trei compartimente de dormit pentru noi şase. Trebuie săîncercăm să ne odihnim cu toții în această parte a călătoriei; oricât de greu ar părea, ar putea fi ultima noastrăşansă de a ne odihni.

Ceilalți sunt mai în față, în vagonul restaurant. JS a rămas singur în compartimentul de lângă mine.

După recentele sale mărturisiri, s-a retras tot mai adânc în tăcere şi o melancolie ciudată. Ce n-aş da să pot spune că se pregăteşte pentru ceea ce simte că va urma; mai degrabă aş zice să suntem martorii unei sufocări lente a personalității sale. Nici chiar înțelegerea faptului că fratele lui trăieşte nu l-a ajutat să redobândească un scop în viață; în ochii lui Jack arde o luminăîntunecată, solitară. Şi, după câte a îndurat acest om, nu ştiu dacă altul s-ar fi descurcat mai bine.

Aceşti trei tovarăşi de călătorie – Jack, Presto şi femeia indiană, Mary Williams, alături de Jacob Stern despre care nu ştim nimic – au, datorită visului lor, o responsabilitate comună pe care încă nu putem s-o înțelegem; tot ea este cauza pentru care nici eu, nici Innes nu împărtăşim acest vis. Dar fiecare dintre noi are de jucat un rol şi, dacă rolul meu este să fiu detectivul menit să descopere scopul lor fundamental, eu sunt mulțumit. Totuşi, bănuiesc că ar fi mai important să-l ajut pe Jack să se regăsească, într-o oarecare măsură, înainte de confruntarea finală. Fără Jack în deplinătatea forțelor sale, viitorul acestor oameni ar putea sfârşi printr-un dezastru. Timpul e scurt; mai am o singură carte de jucat.

În această seară.

Turnul negru apăru în fața ochilor lor când căruțele trecură de ultimul grup de stânci şi cotiră

pe drumul care intra în oraş; peste tot se zăreau oameni muncind ca nişte furnici pe schelele care acopereau turnul central, înălțat la peste şaizeci de metri deasupra solului. Construcția nu era încăîncheiată – chiar şi aşa, de la distanță, unele porțiuni ale fațadei păreau încă nefinisate.

Cu toate astea, la vederea acestui spectacol şocant, nefiresc, înălțându-se în inima deșertului, rămaseră muți de uimire.

— Asta ai văzut în vis? întrebă Eileen, urcând pe capră, lângă Jacob.

— Cam aşa ceva, îi răspunse Jacob cu gura uscată, simțind că inima începe să-i bată mai puternic. Se simțea ca paralizat la vederea acestei construcții.

— Și dumneata la fel?

Scoțând capul pe după perdeaua de pânză, Kanazuchi încuviință.

— În regulă, şopti Eileen, încercând să se concentreze asupra unor probleme de ordin practic. Acum, ce facem?

— N-am nici cea mai vagă idee, spuse Jacob.

— Dar... dar ai spus că vei şti atunci când îl vei vedea.

— Stai puțin, draga mea, te rog. E suficient de şocant să te trezeşti dintr-o datăîn fața unei asemenea privelişti. Ca să nu mai vorbim de

implicațiile... legate de...

Lui Jacob îi tremura glasul şi Eileen observă că abia reuşea să mai țină hățurile.

Dumnezeule mare, ce greşeală am făcut, realiză Eileen. Am crezut că bietul om are un plan, că dacă se dovedeşte că turnul visat existăîn realitate, va fi capabil să ne apere de tot ce va urma, şi când colo îi este fricăşi se simte slăbit şi probabil ştie tot atât de puțin ca şi mine ce e de făcut.

— Sigur că da, Jacob, îi răspunse ea. E şocant, ce-i drept. Mai bine vedem ce se întâmplă, bine?

El îşi trecu, nervos, o mână peste față, fără să-şi poată lua ochii de la turn. Eileen îi întinse sticla de apăşi ținu frâiele în locul lui, să poată bea pe săturate.

— Mi-e foarte sete, şopti el şi duse iarăşi sticla la gură.

Din spate se auzi un scârțâit de lemn. Eileen privi prin perdea: Kanazuchi rupsese o scândură cu mâinile goale. Se aplecăşi puse sabia cea lungăîn locul rămas gol, sub lemn.

— Ce faci? îl întrebă ea.

El nu-i răspunse. Eileen constată că bărbatul se îmbrăcase iarăşi în veşmintele sale negre, semănând cu o pijama; hainele lui Jacob stăteau într-un colț, aranjate cu grijă. Kanazuchi puse

scândură la loc, ascunse sabia mai mică, de mărimea unui cuțit, sub cureaua de la brâu și apoi veni lângă ei, în dreptul perdelei.

— Jacob, rosti el calm.

Jacob se întoarse brusc, transpirat, cu teama în priviri, respirând repede şi precipitat. Se priviră câteva clipe în ochi. Kanazuchi întinse mâna şi, cu vârfurile degetelor, îl atinse uşor pe frunte. Jacob închise ochii şi chipul lui Kanazuchi se transformă dintr-o dată, devenind de nerecunoscut; părea la fel de sălbatic şi alert ca şi până atunci, dar forța expresiei sale era temperată de o undă de blândețe şi compasiune.

Surprinzător, se gândi Eileen. Dar, în fond, omul ăsta pretinde că e preot, nu?

Jacob se liniştise şi respira din nou normal; cutele de pe frunte nu mai păreau atât de adânci. După un minut, Kanazuchi îşi trase mâna și Jacob deschise ochii.

Privirea îi era iarăşi limpede. Teama dispăruse.

— Aminteşte-ți, îi spuse Kanazuchi.

Jacob încuviință. Kanazuchi se întoarse în spate; simțind un imbold neaşteptat, Eileen îl apucă de braț.

— Ce i-ai făcut? îl întrebă ea.

Kanazuchi o studie cu atenție preț de câteva clipe; ei nu-i era teamă, intuind adâncul din

spatele ochilor lui şi înțelegând cât de mult ascundea acest om din propria sa ființă.

— Uneori, îi răspunse Kanazuchi, trebuie să ne aducem unul altuia aminte cine suntem cu adevărat.

Înclină uşor fruntea, cu respect. Eileen îşi trase mâna. Asemenea unei umbre, Kanazuchi coborî fără zgomot din căruță. Privind în urma lui, Eileen îl văzu luând-o la fugă prin deşert şi dispărând după nişte stânci. Continuă să priveascăîntr-acolo cu atenție, dar nu-l mai zări.

— Ce ți-a făcut? îl întrebă ea pe Jacob.

— Dacă ar fi să cred aşa ceva, aş spune că, într-un fel... mi-a luat durerea cu mâna, îi răspunse el, urcând lângă ea, în căruță.

— Prostii.

— Haide, haide; nu poți spune că un om e rău, numai pentru că poartă sabie.

— Dar taie capetele oamenilor.

— Scumpă doamnă, nu ne putem impune valorile noastre culturale asupra unei persoane atât de diferite de noi, nu?

— Ferească sfântul. Și, ca să-ți arăt ce minte deschisă am, poate că mă voi apuca şi eu să tai capete, aşa, pentru distracție.

— Sunt sigur că, dacă vrei să exersezi, te poate ajuta chiar el cu provizii, râse Jacob. Scuză-mă,

Eileen; înainte să ajungem, cred că ar fi mai bine să-mi pun hainele mele.

Doar tu trebuie să aduci un rabin bolnav în capcana asta, adăugăJacob şi trase perdeaua. Smocuri de păr zăceau risipite pe podeaua căruței. Mă tem că barba nu mai poate fi folosită, reluă el.

— Dacăîntreabă cineva, am să le spun căți-a căzut din cauza bolii.

Eileen trase frâiele, îmboldind asinii să ajungă din urmă celelalte căruțe. Câteva clipe mai târziu îl auzi pe Jacob în spate, fluierând voios.

Ce schimbare uimitoare se petrecuse cu Jacob după ce Kanazuchi se ocupase de el, reflectă Eileen. Dar, în fond, amândoi erau preoți şi împărtăşeau acelaşi vis bizar; poate că asta însemna că au mai multe în comun decât şi-ar fi putut imagina ea.

— Cred că avem companie, îi spuse Jacob, privind afară. Nori de praf se ridicau departe, pe drumul lăsat în urmă: sosea o altă caravană.

Câteva clipe mai târziu, un rabin Jacob convingător, deşi lipsit de barbă, îşi făcu reapariția lângă Eileen, luă frâiele şi încercă să se bucure de primele imagini din Oraşul Nou.

Oraşul se afla la jumătate de milă distanță; clădiri gemene, făcute din scânduri de lemn, se ridicau pe ambele părți ale unui drum principal, care se termina în dreptul şantierului unde se

construia turnul. Numai câteva dintre clădiri aveau şi etaj; dincolo de ele, câteva colibe sărăcăcioase, ridicate la întâmplare, cât vedeai cu ochii. Un depozit cu acoperişul rotunjit, ca o cupolă, se ridica impunător în mijlocul lor, spre sud.

— Ia te uită, spuse Jacob. Oamenii aceştia au muncit din greu, din cât se vede.

Drept în fața lor, un alt punct de control le bara drumul. Un gard înalt de sârmă se întindeaîn ambele direcții, încercuind aşezarea şi lăsând doar o fâşie strâmtă de teren, de vreo sută de metri, între gard şi marginile oraşului. Gărzi înarmate, purtând aceleaşi cămăşi albe, se îndreptară spre căruțele lor.

— Jacob, nu vreau să te plictisesc... spuse Eileen, mușcându-și buzele.

— Da, draga mea.

— Te-ai mai gândit la ce te-am întrebat?

— Da, m-am gândit. Eu zic să zâmbim cât putem şi să facem exact ce se aşteaptă de la noi şi, între timp, să ne acomodăm cu oraşul și să-i cunoaştem conducătorii. Vei juca aici o săptămână, nu? Deci, avem ceva timp şi, ca oaspeți bineveniți, s-ar putea să fie mai simplu decât îți închipui. Mai ales pentru o persoană atât de cuceritoare prin naturalețea ei, cum eşti tu.

— Bine.

Până una-alta, nu era rău.

— Apoi, cu mare grijă, vom încerca să aflăm unde au pus cărțile.

— Şi după asta...?

Jacob se întoarse spre ea şi-i zâmbi.

— Te rog, draga mea, ai puțină răbdare; încep să improvizez.

— Îmi pare rău, murmură ea şi îşi aprinse o țigară. E o deformație profesională; trebuie să-mi cunosc bine rolul înainte de a ieşi pe scenă.

— Înțeleg perfect.

— Dar el? întrebă Eileen, făcând un semn spre stâncile în spatele cărora dispăruse Kanazuchi. El ce va face?

— Cred că misteriosul nostru prieten va face cam acelaşi lucru. Știm căși-a lăsat arma aici; la un moment dat, sunt sigur că va reveni după ea.

— Doar n-o să stăm în căruță toată noaptea, să-l aşteptăm...

— Dacă are nevoie de noi, sunt convins că e capabil să ne găsească.

Eileen trase cu sete din țigarăşi suflă fumul afară. Gardianul se afla acum la mai puțin de cincizeci de metri distanțăşi făcea semn spre Bendigo, aflat în prima căruță.

— Am putea să murim pe-aici, spuse ea.

— M-am gândit şi eu la asta.

— Mi se pare ridicol ca, în situația de față, să dăm un spectacol. Mai mult decât de obicei.

— La urma urmelor, omul poate muri în patul lui sau poate cădea de pe cal, sau, Doamne fereşte, poate fi lovit de un trăsnet din senin, îi spuse el cu blândețe. Asta nu înseamnă că trebuie să renunțăm la viață.

Ea îl privi, aruncățigara şi îl cuprinse cu brațele, punându-şi capul pe umărul lui. El o mângâie tandru pe cap. Eileen se simțea bine şi-i venea să plângă, dar se lupta cu lacrimile, nedorind să pară prea slabă.

— Să nu-mi faci tocmai mie una ca asta şi să te hotărăşti să mori, bine? îi spuse ea. Abia ne-am întâlnit, dar mi-eşti din ce în ce mai drag, bătrânelule.

— Voi încerca să-ți fac pe plac. Dar asta, numai pentru că insişti, îi răspunse el râzând.

Căruțele din fațăîşi încetiniră mersul, apoi se opriră. Rymer se ridicase în picioare şi, fluturând pălăria, schimbase câteva vorbe cu gărzile; îndatădupă aceea, bariera se ridicăşi căruțele porniră mai departe la drum.

— Tu trebuie să faci pe bolnavul, îi aminti Eileen.

Jacob îi dădu hățurile şi îşi reluă locul în spate

înainte săîntre pe poartă. Eileen răspunse binevoitor zâmbetelor entuziaste ale gărzilor care îi întâmpinau lângă panoul pe care scria: BINE AȚI VENIT ÎN ORAŞUL NOU.

— Bună ziua, bună ziua, le strigă ea, adăugând cu voce joasă: bine v-am găsit, prostănacilor. Aşa, zâmbiți, foarte bine, parc-ați fi o haită de nevăstuici țicnite.

Trupa străbătu granița şi intră pe strada principală. Fațadele caselor proaspăt văruite străluceau de curățenie; cu ghivece de flori şi perdele scrobite la ferestre. Firme simple anunțau negoțul din fiecare clădire: băcănie, dentist, argintărie şi fierărie, hotel, magazin general. În fața fiecărui magazin, pe trotuarele de lemn, spălate şi frecate, oameni zâmbitori le făceau, fericiți, semne cu mâna. Cămăşile lor erau de un alb imaculat; toți păreau sănătoşi şi curați.

Puțin mai departe, pe partea stângă a drumului, un grup de oameni se adunase în fața teatrului, lângă anunțul pe care scria: BINE AȚI VENIT, PENULTIMATE PLAYERS. Se auziră urale de bucurie când căruțele opriră lângă intrarea în teatru şi ovațiile Continuară, căci tot mai mulți oameni veneau alergând, să se alăture mulțimii; toți rânjeau până la urechi şi purtau aceleaşi tunici albe.

Bendigo Rymer se ridică din nou în picioare pe bancheta căruței, făcu un semn larg cu pălăria în mânăşi se înclină adânc în toate direcțiile.

Prostul e convins căăştia au venit aici să-l întâmpine pe el, gândi Eileen. Ca şi cum ar fi murit şi ar fi ajuns în rai.

— Mulțumesc! Mă mulțumesc foarte mult! spunea el cu ochii în lacrimi, deşi glasul său nu se putea auzi de atâtea urale. Nici nu ştiți ce mult înseamnă pentru mine prezența dumneavoastră aici: sunt copleşit de această primire călduroasă.

— N-am mai văzut niciodată un om care să-şi dorească să fie iubit cu atâta disperare, spuse Jacob mirat.

— Norocul tău.

Restul actorilor scoseseră capetele afară de după perdele, la fel de mirați; până acum, nu făcuseră decât săîntre în oraş. Cum avea să fie această mulțime la reprezentația propriu-zisă?

Uralele se potoliră ca prin farmec în clipa în care un uriaşîmbrăcat într-o tunică lungă, gri – singura persoană din oraş care nu purta cămaşă albă – ieşi în fațăşi se apropie de căruța lui Bendigo, însoțit de o femeie cu un carnețel în mână.

— Bine ați venit în Oraşul Nou, prieteni, spuse uriaşul.

— Vă mulțumesc, eu…începu Bendigo.

— Nu-i aşa că e o zi minunată?

— Într-adevăr, într-adevăr, domnule, cum nu am mai…

— Dumneata eşti domnul Bendigo Rymer, prietene?

— Eu însumi, domnule, la dispoziția dumneavoastră…

— Vreți să coborâți şi să-i rugați pe oamenii dumneavoastră să iasă din căruțe şi să se adune aici, lângă mine, vă rog?

— Imediat, domnule! spuse Bendigo şi, întorcându-se spre caravană, bătu de câteva ori din palme. Actori! Cei din fațăşi din centru, pas alergător, la mine!

Actorii şi ajutoarele lor se grupară lângă Bendigo; Cetățenii oraşului, tăcuți dar continuând să zâmbească, îi înconjurară. Eileen îl ajuta pe Jacob să coboare din căruțăşi, ca să-i convingă căîncă nu se însănătoşise, îl sprijini până când acesta ajunse, şchiopătând, lângă ceilalți.

— Permiteți-mi să vă prezint, cu toată umilința, actorii trupei Penultimate, conduşi de Bendigo Rymer, veniți aici să-şi facă datoria şi să vă delecteze, rosti Bendigo, fluturându-şi pălăria verde, caraghioasă.

Uriaşul îi numără cu atenție. Nimeni din mulțime nu mişca și nu sufla. Omul citi ceva din carnetul femeii, îi numără din nou şi apoi se

încruntă.

— Trebuia să fiți nouăsprezece, i se adresă el lui Bendigo.

— Poftim?

— Nu-s decât optsprezece oameni aici. La poartă ați spus nouăsprezece. Aveți o explicație pentru asta, domnule Rymer?

Rymer înghiți în sec şi privi în jur, o aținti pe Eileen şi, în trecere observă că Jacob nu mai avea barbă. Mintea începu să-i lucreze febril. Făcu un pas înainte, spre uriaş, încrucişându-şi mâinile pe piept şi vorbindu-i pe un ton camaraderesc, total nepotrivit.

— Da, bineînțeles, e foarte simplu, domnule...?

Bendigo căuta un răspuns; uriaşul îl privi zâmbind.

— Hmm, domnule dragă, vezi dumneata... domnul acela – şi Rymer, întorcându-se, arătă spre Jacob – ni s-a alăturat în Phoenix, când s-a îmbolnăvit, şi probabil că am uitat să-l pun la socoteală.

— Atunci, ar trebui să fie cu unul mai mult, nu mai puțin, spuse uriaşul. Nu-i aşa?

Bendigo simți cum îi îngheață zâmbetul pe buze; zăpăcit, nu mai ştia ce să spună. Eileen se apropie de cei doi.

— Vă pot explica eu, rosti ea pe un ton calm. A mai fost un domn cu noi când am plecat din

Wickenburg, un doctor care a călătorit un timp pe acelaşi drum, ca să fie sigur că prietenul nostru îşi revine complet.

— Şi unde a dispărut?

— S-a întors călare, ieri; îşi adusese calul cu el, legat la spatele căruței noastre. Noi stăteam în ultima căruțăşi am mers ceva mai încet decât ceilalți – pentru mine a fost ceva cu totul nou să conduc o căruță trasă de catâri – aşa că, probabil, domnul Rymer nu a observat plecarea doctorului.

— Într-adevăr, asta era, spuse Rymer, ştergându-şi fruntea udă de transpirație. Omul în plus.

Uriaşul îşi mută privirea de la unul la celălalt, zâmbind, nelăsându-i să ghicească ce gândeşte. Eileen îi zări pistoalele prinse la brâu, sub haină, şi patul unui revolver care ieşea dintr-un buzunar interior.

— Deci, acest om nu este aici, spuse el, în sfârşit, apoi făcu semn spre Jacob. El nu face parte din trupă.

— Nu, nici vorbă, se grăbi Rymer să-i răspundă.

— E un *prieten,* spuse Eileen.

— Cum se numeşte?

— Numele lui este Jacob Stern, răspunse Eileen.

Uriaşul îi făcu un semn femeii de lângă el şi aceasta scrise numele în carnețel, apoi întoarse pagina.

— Trebuie să-mi spuneți acum numele celorlalți membri ai trupei, spuse uriaşul.

— Bineînțeles, domnule, spuse Rymer, încercând săîncropească o listă.

— Dumneavoastră cum vă numiți? îl întrebă Eileen.

— Dar dumneavoastră?

— Eu am întrebat prima, insistă ea.

Bendigo se răsuci şi îi aruncă o privire cruntă; Eileen nu s-ar fi mirat dacă i-ar fi tras una în fluierul piciorului.

— Eu sunt fratele Cornelius, doamnă, spuse omul cu un zâmbet amenințător.

— Eileen Temple, spuse ea, întinzându-i mâna.

Bărbatul, nedumerit, îi privi mâna şi apoi i-o scutură uşor.

— Frumos oraș aveți, frate Cornelius.

— Ştim asta, spuse Cornelius.

— Nu vrei să te potoleşti? mormăi Bendigo zâmbind furios.

— Veți sta la hotel, chiar la capătul acestei străzi, spuse Cornelius. Vă vom escorta până acolo, după ce vă duceți lucrurile la te-a-tru.

— E minunat, abia aşteptăm. Sunt convins că e o clădire minunată, izbucni Bendigo.

— Aştept să vă spuneți părerea în privința asta, îi spuse Cornelius. Veți fi primii care o veți folosi.

La un gest al său, femeia îi dădu lui Rymer un teanc de foi tipărite.

— Acestea sunt regulile în Oraşul Nou, le spuse Cornelius. Vă rog să dați câte una fiecărui om. Cereți-le să se supună. Regulile noastre sunt importante pentru noi.

— Desigur, frate Cornelius, spuse Bendigo.

— Reverendul Day doreşte să vă invite să-i fiți oaspeți astă-seară, la cină, spuse Cornelius, aruncând o privire spre Jacob. Toți, adăugă el, ațintind-o pe Eileen cu ochi de gheață; ea întoarse capul.

— Dar e splendid, spuse Rymer. Vă rog să-i transmiteți că vom fi onorați să-i acceptăm invitația. La ce oră…

— La opt.

— Și unde anume…

— Venim noi să vă luăm, spuse Cornelius. Vă urez să aveți o zi minunată.

Cu aceste cuvinte, se retrase în mijlocul mulțimii. Răsuflând uşurat, Rymer împărți foile actorilor. Câțiva voluntari plini de entuziasm ieşiră din mulțime, gata să-i ajute să descarce decorurile.

Eileen nu văzuse niciodată atâția oameni din rase atât de diferite, care să trăiască atât de armonios în grup.

Ceva era categoric în neregulă.

Kanazuchi, aflat sus, pe stânci, dincolo de poarta de est spre oraş, îi urmărise cu privirea. Cu ochiul liber nu le putea înțelege cuvintele de la distanță, dar se pricepea să judece expresiile fețelor lor şi gesturile pe care le făceau. Iată la ce concluzii ajunsese:

Oamenii în cămăşi albe acționau într-un singur gând, ca albinele în stup.

Niciunul dintre ei nu observase căîn ultima căruță se mai aflase cineva; prostănacul acela de actor cu gura mare şi pălăria verde fusese cât pe ce să-l dea de gol când Eileen ieşise din grup.

Uriaşul, cel care pusese întrebările, era un om periculos. Din cauza vigilenței acestuia, Jacob avea să aibă de furcăîn curând; el nu putea lăsa ca bătrânului să i se întâmple ceva. La timpul potrivit, avea să fie nevoie de prezența lui Jacob, pentru ce anume însă numai timpul putea să le spună.

Kanazuchi ştia că nu va putea face nimic înainte de căderea întunericului, deci încă vreo patru-cinci ore. Patrule semănând cu o armată regulată treceau dintr-o parte în cealaltă a barierei; se hotărî să-i urmărească, pentru a le descoperi obiceiurile.

După ce actorii îşi descărcară decorurile, duseră căruțele la adăpost, în partea de sud a oraşului:

„secerătoarea de iarbă” era în siguranță pentru moment şi ştia unde să o găsească.

Kanazuchi se întoarse, privind cu atenție turnul care i se arătase în vis şi muncitorii care lucrau de zor împrejurul lui.

La lăsarea întunericului, de acolo va începe căutările.

Innes dădu buzna în compartiment, ținând în mână o telegramă.

— Am făcut rost de cai, hărți, arme şi provizii; totul ne aşteaptăîn gara din Prescott, anunță el, dându-i lui Doyle o copie a listei pe care o făcuse. Mi-am permis să notez toate astea; dacă tu crezi că mai avem nevoie şi de altceva, mai avem încă timp să telegrafiem.

Acum ieşea în evidență pregătirea militară a băiatului, gândi Doyle cu satisfacție, citind lista.

— Este exact ce ne trebuie, îi răspunse el, dându-i hârtia înapoi.

— Am cerut arme cu repetiție; presupun căştiți amândoi să le folosiți, continuă Innes, întorcându-se spre Presto şi Mary Williams.

Ei încuviințară. Presto continua să le relateze cum se purtase Jack la moartea rabinului Brachman.

— Eşti sigur că putem avea încredere în el? întrebă Presto. Mie mi se pare că este alarmant de

indiferent la viața oamenilor.

Doyle privi afară, pe fereastră, spre câmpiile luminate de lună, peste care trenul trecea în mare viteză.

— Vă rog, puteți să ne lăsați puțin singuri? se adresă Doyle dintr-o dată celor doi bărbați.

Innes şi Presto ieşiră; Doyle se întoarse spre Mary.

— Dumneavoastră sunteți legată de Jack. Prin vis.

Ea încuviință, privindu-l drept în ochi, fără să clipească.

— Eu am făcut tot ce am putut pentru el. Diagnosticul meu... nu oferă nicio soluție. Știți cumva care este motivul bolii lui?

— Uneori, oamenii sunt atacați... din afară.

— Ce vreți să spuneți?

Ea ezită o clipă.

— Răul.

— Credeți în existența răului? Vreau să spun, a răului ca entitate de sine stătătoare?

— Aceasta este învățătura noastră.

Doyle trase adânc aer în piept, trezindu-se dintr-o dată pe un teritoriu necunoscut.

— Atunci, dacă veți încerca să-l vindecați, îi spuse el femeii, e bine săîncepeți cât mai repede.

Ea îl privi grav, încuviințăşi se îndreptă spre uşă.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Nu, răspunse ea şi părăsi în tăcere compartimentul.

Buckskin Frank aşteptă ca soarele să-şi încheie drumul spre asfinţit şi abia după acea îşi părăsi adăpostul dintre stânci. Jos, activitatea încetase înainte de lăsarea întunericului şi puştii îmbrăcaţi în alb aprinseră un foc de tabără, căci se făcuse frig. Până să răsară luna, Frank porni la drum, cu calul de căpăstru, departe de clădirea unde gardienii stăteau încă la lumina lămpilor de gaz, cercetând tot perimetrul încercuit.

Zece rânduri duble de sârmă ghimpată fuseseră desfăşurate între stâlpii aşezaţi la douăzeci de paşi unul faţă de celălalt; stâlpii erau înfipţi adânc în nisip întărit cu mortar, ca să reziste timpului. Sârma, o combinaţie de două tipuri diferite, putea rupe în bucăţi pe oricine, fie om, fie animal. Tipii ăştia se pricepeau să facă un gard pe cinste, nu putea să nu recunoască; probabil că, printre cântăreţii de psalmi, se găseau şi ajutoare de la fermele de animale. Dar oare aici se creşteau animale? Pe aici nu existau păşuni; în plus, pentru o asemenea fermă, trei rânduri de sârmă ar fi fost de ajuns. Ca să nu mai spunem că Frank nu mai văzuse un gard înalt de doi metri şi jumătate, construit numai pentru a ţine vitele înăuntru. Nu; acesta fusese ridicat pentru ca nimeni să nu

pătrundă*înăuntru.*

Cam la fiecare cinci sute de metri fusese ridicat câte un turn de pază – o platformă acoperită, aflată la şapte metri şi jumătate înălțime, prevăzută cu o scară ce urca până sus. În fiecare turn se aflau câteva gărzi în cămăşi albe, înarmate cu puşti Winchester; Frank fu nevoit să se retragă cu câteva sute de metri mai înapoi, pentru a nu fi văzut.

Ceva mai departe, revenind în dreptul gardului după ce inspectase un turn de pază, Frank zări o puzderie de lumini risipite în deşert; un oraşîn toată regula se afla în centrul acestei împrejmuiri. Dacă chinezul se ascundea într-una din căruțele actorilor, acum cu siguranțăcă se afla deja în oraş.

Frank era tot călare, tremurând de frig şi încercând să evalueze situația. Gardul continua spre stânga, cât vedeai cu privirea; probabil căînchidea toată aşezarea într-un cerc. În mod sigur că existau şi alte porți de trecere pe acest traseu, ceea ce însemna că putea fie săîncerce să treacă de gărzi, fie să-şi taie drum prin gard, pe undeva. Dar cum ar fi putut face drumul întors, cu un chinez mort pe spatele calului, asta era cu totul altă poveste.

Pe de altă parte, Mexicul se afla la numai două zile de drum uşor spre sud şi acolo nu erau nici garduri de sârmă ghimpatăşi nici paznici. Putea

să-şi radă mustața. Putea să-şi vopsească părul cu suc de lămâie, aşa cum aflase că se face în puşcărie.

Femeia cu părul negru se afla şi ea înăuntru. Gândindu-se la ea, îi reveni în fața ochilor imaginea cadavrului lui Molly Fanshaw, zăcând pe o stradă din Tombstone, după ce-şi rupsese gâtul căzând de la etajul al doilea. El stătea la geam şi o privea, cu sticla goală de whisky în mână...

Alungă amintirea aceea chinuitoare.

Fusese și-așa destul de rău să trăiascăîn celula lui cu această imagine; de-afară, mii de lucruri îți readuc în minte fiecare eşec. Până la urmă, se dovedeşte că ai mai multe motive să fii dezgustat de cel care ai fost decât ți-ai fi putut imagina, nu-i aşa, Frank, băiete?

Era aceasta vocea lui Molly sau chiar a lui? în ultima vreme, o auzea din ce în ce mai des. Cuvintele ei îi erau de ajutor, cu ironia şi blândețea lor. Aşa îi plăcea să-şi amintească de ea. Oare îşi pierdea curajul, sau era pe cale săînnebunească? Molly murise, sau ținea țeava pistolului la tâmpla lui?

La naiba. Ce mai conta?

Observă luminăşi mişcare în interiorul perimetrului închis, spre stânga; ce mai era şi asta? Era prea departe.

Scoase binoclul și îl focalizăîntr-acolo.

Torțe. Un şir lung de torțe purtate de oameni în cămăşi albe, luminați de lună. Erau cel puțin o sută, în formație de paradă, cu arma la umăr, însoțiți de un uriaş călare pe cal, care semăna cu un sergent de instrucție.

Orice ar mai fi fost și trăsnaia asta, era cu mult mai rău decât un chinez nebun care alerga de colo-colo, tăind capetele oamenilor.

Femeia cu părul negru era şi ea acolo.

Frank întinse mâna după cleştele de tăiat sârmă pe care-l adusese în desagă, dar se opri când auzi vocea lui Molly:

Dacă vrei să crezi că o faci pentru fată, e-n regulă, Frankie. Dar să ne înțelegem: mai întâi trebuie să-ți reglezi conturile cu tine însuți. Poftim, n-ai decât să mergi înainte, să devii martir, Buckskin Mequerthy, dar nu e cazul să o faci prosteşte. Taie-ți drum prin sârma asta şi, în zece minute, ai toate şansele să te trezeşti amenințat de o sută de puşti. Fii sincer, Frank; niciodată n-ai fost bun de gură, ca să scapi cu fața curată.

Pe Molly n-o puteai păcăli cu una, cu două.

Frank trase frâul calului, întoarse şi o porni mai departe de-a lungul gardului, căutând poarta următoare.

În vreme ce Buckskin Frank îşi făcea culcuş sub

cerul liber, aşteptând sosirea zorilor, Kanazuchi îşi folosea braţele pentru a desface sârma gardului din interior. Ar fi putut foarte uşor să le despice cu cuţitul său lung, dar nu putea lăsa urme şi, având la dispoziţie doar cinci minute până la sosirea patrulei, nu-şi putea permite nicio ezitare; luna avea să se ridice în curând pe cer, răpindu-i singurul avantaj.

Desfăcu sârmele ca pe nişte funde împletite şi se strecură agil prin deschizătura strâmtă. Rana începu iarăşi să-l doară cumplit când, pentru a reuşi dificila manevră, fu nevoit să-şi încordeze muşchii, atent să nu-şi prindă cămaşa în ţepii ascuţiţi; dacă ar fi făcut el gardul, l-ar fi uns cu otravă.

Aranjând firele la loc, îşi şterse urmele paşilor în nisip şi porni în fugă cât îl ţineau puterile spre cel mai apropiat adăpost, aflat la vreo sută de metri distanţă. Dacă un gardian ar fi privit într-acolo, n-ar fi văzut decât plutirea de-o clipă a unei umbre.

Lipindu-se de zid, la umbră, îşi puse simţurile în funcţiune; auzea tot felul de sunete, care veneau dinspre casele aflate la două străzi distanţă de strada principală. Erau nişte căsuţe mici, cu o singură cameră, înghesuite una lângă cealaltă, în toate direcţiile; sobele cu lemne scoteau fum pe hornuri simple. Era ora mesei. Găinile

cotcodăceau în coteţele din spatele fiecărei case. Caii fornăiau în grajduri. Cineva trecu prin apropiere; un om în cămaşă albă, cărând nişte găleţi cu apă. Kanazuchi se ascunse mai bine în întuneric, aşteptând ca ecoul paşilor să se stingă.

Turnul se afla la numai câteva sute de metri depărtare, mai întunecat decât însuşi întunericul nopţii. Construcţia sa continua; se vedeau lumini şi se auzeau lovituri de ciocan şi zgomot de piatră spartă. Evitând strada principală, se putea strecura printre căsuţe până acolo.

Se furişă pe alei, ascunzându-se în câte un intrând sau în umbra caselor, ori de câte ori simţea apropierea cuiva. Din când în când, zărea câte o cămaşă albă prin ferestrele deschise; oamenii stăteau nemişcaţi lângă foc, aşezaţi la masă, în tăcere, sau întinşi pe pat, cu ochii larg deschişi. Trecând prin spaţiul strâmt dintre două case, auzi pe cineva plângând: prin uşa întredeschisă zări o femeie ghemuită pe podea, suspinând; un bărbat stătea la masă, mâncând liniştit, fără să-i dea nicio atenţie.

Niciun câine nu-l deranjă pe drum; oamenii ăştia nu ţineau animale pe lângă casă. Ciudat lucru, la o comunitate atât de mare. Şi, în plus, nu se auzeau râsete; aşa ceva ar fi fost foarte normal într-un oraş – în familie, între îndrăgostiţi, în locurile unde lumea se aduna la un pahar.

Pe aici nu se zărea aşa ceva. Mai lipsea ceva: nu văzuse copii. Erau multe cupluri, dar niciun copil.

Dădu colțul și se trezi fațăîn față cu cea mai tânără persoană văzută pânăîn acel moment – un băiat de vreo cincisprezece ani, îmbrăcat în cămaşă albăşi care ducea de mâncare la animale. Niciunul nu mai mişcă; băiatul îl privea pe Kanazuchi indiferent, plictisit şi fără elan, apoi se întoarse și își văzu de drum.

Kanazuchi ridică o piatră de jos, se strecură pe după clădirea următoare şi aşteptă; câteva clipe mai târziu, doi bărbați adulți îşi făcură apariția din direcția în care dispăruse băiatul; bărbații purtau bastoane şi felinare şi, la lumina lor, căutau intrusul. Kanazuchi aruncă piatra departe, în direcția opusă, lovind acoperişul unei case; bărbații se întoarserăşi se îndreptarăîntr-acolo.

Curând după aceea, Kanazuchi ajunse la marginea aşezării; două sute de metri de teren deschis urcau în pantă spre şantier. Construite sub formă de „E" pe cele două laturi, aripile bisericii ieşeau mai mult în afară decât partea centrală, deasupra căreia se ridica turnul negru pe care îl văzuse în vis.

Minarete spiralate împodobeau platforma structurală; pereții erau acoperiți cu nenumărate

forme neregulate pe care Kanazuchi nu le distingea prea bine. O echipă de lucrători în piatră lucra de zor, pe schelele ce acopereau aripile clădirii.

În mijloc, turnul, a cărui înălțime egala lungimea clădirii, părea să fie aproape terminat. Sus, o cupolă susținută de piloni arcuiți era, probabil, viitoarea clopotniță; deasupra se zărea un acoperiş de olane negre.

Uşi imense, strâmte, se deschideau la baza turnului; pânzele cu care erau acoperite îl împiedicau însă pe Kanazuchi să vadă ce se aflăîn interior. Poteci trasate pe sol înconjurau biserica şi continuau mai departe, până la punctul de alimentare cu apăşi barăcile muncitorilor; tot acolo se mai aflau, săpate în piatră, o moară, magaziile de scule şi cuptoarele pentru cărămizi. Întregul şantier părea conceput pentru o armată de muncitori. Nu se vedea nicio gură-cască; bărbații şi femeile de acolo păreau să-şi ştie bine rostul şi ce au de făcut.

La câteva sute de metri în spatele clădirii se zărea un adevărat munte de piatră netedă, semănând cu o cupolă monolitică de două ori mai înaltă decât turnul central al bisericii. Dacă le priveai pe amândouă, movila de piatră constituia un fundal dramatic, care accentua imaginea întunecată a turnului. Între şantier şi stâncă se

afla intrarea din spatele clădirii, pe unde trecea mult mai puțină lume.

Kanazuchi aşteptă ca luna să se ascundăîn spatele unui nor şi apoi ieşi din ascunzătoare spre terenul deschis, departe de turn dar şi de oraş, făcând un ocol până ajunse în dreptul formațiunii stâncoase. De aici, spatele bisericii se vedea foarte bine; nici vorbă să fie la fel de multă activitate şi aici. Rafinamentul şi interesul pentru detaliu dispăruseră; constructorul hotărâse că biserica lui trebuia văzută numai din față.

Kanazuchi studie modul de lucru al muncitorilor care, din când în când, scoteau roabe pline de resturi afară, prin ieşirea din spate, pe care le duceau într-un loc special, deschis, aflat la vreo sută de paşi spre cupolă. Se strecurăşi el spre ieşirea din şantier şi se ascunse în spatele unei movile de resturi.

Când următorul muncitor îşi făcu apariția, Kanazuchi aşteptă până când acesta ridică roaba pentru a o goli, apoi îi rupse gâtul cu o singură loviturăşi îi trase trupul inert în spatele movilei. Îi scoase hainele şi le îmbrăcă peste ale sale; tunica albă, pantalonii şi cizmele. Făcută dintr-un bumbac aspru, cămaşa avea gulerul deschis şi atârna între picioare, fiind numai bună ca să-şi ascundă cuțitul cel lung, *wakizashi,* sub curea.

Apoi, săpând pământul cu mâinile goale, îngropă cadavrul.

Recuperă roaba exact în clipa în care un alt muncitor venea într-acolo cu o nouăîncărcătură; tânărul palid, slab, aruncă resturile fără să-i dea prea mare importanță. Kanazuchi apucă mânerele roabei şi porni în urma tânărului spre intrarea din spate. Cu cât se apropia mai mult, cu atât vedea mai clar biserica, în toată grandoarea ei; era cea mai masivă clădire pe care o văzuse vreodată. De la baza ei, Kanazuchi îşi ridică privirea şi nu reuşi să vadă vârful turnului.

Intrară pe o rampă de lemn, aşezată deasupra unei scări luminate de torțe prinse în perete. Lucrătorii montau dale de gresie pe podea. Alți oameni dăltuiau arcele şi portalurile; câțiva puneau mortar între crăpăturile dintre blocurile de piatră. Kanazuchi împinse roaba spre camera centrală a bisericii; în lumina slabă, nu reuşi să distingă până la capăt pereții înalți care se ridicau deasupra lui. Dar putea simți suflul rece, întunecat al morții în preajmă.

Îşi aminti desenele făcute de un preot de la mănăstirea lor, în care îi arătase catedralele europene, şi se gândi că arătau, probabil, la fel ca şi această clădire: reci şi amenințătoare, astfel concepute încât să sperie şi să umilească enoriaşii. În țara lui, bisericile erau clădiri

delicate, legate de pământul din jur, construite pentru a inspira armonie şi pace. Se întrebă din nou ce fel de Dumnezeu era acela pe care îl urmau occidentalii, dacă avea atâta nevoie să fie temut.

În viziunea lui, Kanazuchi văzuse o cameră subterană, aflată dedesubtul holului principal al turnului; o camerăîn care îi văzuse pe aceşti chinezi muncind. Poate că se afla undeva, dedesubtul locului unde stătea acum; resturile de piatră spartă din spatele bisericii ar fi putut proveni dintr-o astfel de excavare. Dacă acea cameră exista, Kanazuchi avea nevoie de timp pentru a-i descoperi intrarea.

Un şir de nişe dreptunghiulare scobite în pereți, pe ambele părți ale holului, urmau să fie acoperite cu geamuri, dar într-una din acestea fusese deja montat un vitraliu; era o fereastră rotundă, aflată chiar deasupra uşilor din spate, luminată de o rază strălucitoare a lunii, care proiecta imaginea sticlei multicolore pe podeaua de piatră neagră.

Un cerc perfect de lumină roşie, străpuns de trei linii în zigzag, ca nişte fulgere.

Observă că podeaua era uşor înclinată spre partea sa centrală, acolo unde era proiectat cercul roşu. Îngenunchind, pentru a vedea mai bine, observă nişte culoare foarte strâmte săpate în piatră de jur împrejurul camerei, toate ducând pânăîn dreptul unui grilaj aflat în punctul cel mai

adânc al acestei construcții uşor concave. Prin grilă pătrundea o uşoară adiere care venea de dedesubt.

Când Kanazuchi întinse mâna, să studieze mai bine grilajul, clopotele din turn începură să batăasurzitor. La primele bătăi, muncitorii din jurul său încetară imediat lucrul, îşi lăsară uneltele jos şi se îndreptară spre partea din față a catedralei. Kanazuchi porni în urma lor, pierzându-şi urma printre muncitorii care ieşeau grăbiți pe uşa deschisă. Oamenii – cam o sută – se înghesuiau în tăcere în fața intrării. Îşi ascuți simțurile și înțelese, cu o tresărire, că mulțimea care îl înconjura nu se gândea decât la muncă. Niciun glas, niciun zgomot, nicio voce interioară. Ca şi cum ar fi fost dirijați de o minte superioară.

Supraveghetori îmbrăcați în negru îşi făcură apariția pe ambele părți, înarmați cu puşti. Privind drept înainte, Kanazuchi observă un alt grup, la fel de numeros, de oameni în cămăşi albe care se apropiau dinspre vest: era schimbul următor. Mai mult fețe tuciurii, negre şi galbene decât albe, observă el; la fel ca şi cei din jurul său.

Cele două grupuri de lucrători trecură unul pe lângă celălalt, schimbând între ele doar zâmbete indiferente. Noul grup intrăîn bisericăşi zgomotele care anunțau munca laborioasă reîncepură.

Schimbul lui Kanazuchi mărşălui vreo cinci sute de metri spre vest, se împărți în grupuri mici şi intrăîn trei clădiri joase; barăcile muncitorilor. Kanazuchi, ascultător, porni în urma celor aflați lângă el şi ajunse în dormitorul lor, sub privirile vigilente ale gărzilor armate aflate la intrare; nimeni nu-i dădu prea multă atenție.

Şiruri de paturi suprapuse se întindeau pe lângă pereți; puteau încăpea aici patruzeci de persoane, femei şi bărbați la un loc. Muncitorii, epuizați, cădeau pe primul pat care le ieşea în fața ochilor; mulți adormeau instantaneu.

Kanazuchi urcă sus, pe unul din paturile de deasupra. Clădirea era bine păzită, pe toate părțile. Nu avea altă soluție; cum rana din spate avea nevoie de timp pentru a se vindeca, trebuia să se odihnească. Putea dormi o vreme.

Reverendul A. Glorious Day ajunse la cină cu o orăîntârziere. În acest timp, actorii, după cum le era obiceiul, consumaseră tot ce era de mâncare la îndemână. După ce îşi petrecuseră o după-amiază liniştită la hotel – regulamentul tipărit informă că nicio persoană din afara comunității nu se putea plimba prin oraş fără escortăşi nu fi se oferise aşa ceva – trupa Penultimate fusese adunată, la ora opt fix, şi dusă direct spre reşedința privată a reverendului.

Casa Speranței, stătea scris pe panoul aflat în

fața conacului – cea mai mare şi elegantă clădire de pe strada principală. În sufragerie, ca şiîn celelalte camere pe care reuşiră să le zărească în trecere, se putea observa un amestec de stiluri decorative bogate – scaune de pluş din epoca victoriană, panouri norvegiene, covoare persane, statui orientale – ca şi cum casele unei duzini de milionari fuseseră răscolite, iar bunurile lor fuseseră redistribuite.

Oameni tăcuți, zâmbitori şi îndatoritori, îmbrăcați în cămăşi albe, le-au servit o masă copioasă, cu feluri de mâncare uşor condimentate, după stilul mexican. La sfârşitul mesei, Rymer a luat cuvântul, propunând un toast cu paharul de vin roşu pe care îl ținea în mână – deşi alcoolul era strict interzis în Oraşul Nou, conform regulamentului; Casa Speranței avea, după toate aparențele, alte reguli. Rymer îşi încheie discursul cu cinci minute întregi în care se felicita pentru inspirația de a-i fi adus pe actorii săi în acest bastion iluminat al civilizației.

— Bravo, domnule Rymer; grația dumneavoastră nu e întrecută decât de talentul epic de care dați dovadă.

Se întoarseră cu toții. Reverendul Day stătea în pragul uşii deschise; fusese acolo tot timpul interminabilei declamații a lui Bendigo, dar niciunul din membrii trupei nu-l văzuse şi nu-l

auzise intrând. Bendigo se înclină până la pământ în direcția preotului, aproape sigur că i se făcuse un compliment.

— Acum, trebuie să-mi explicați neapărat, continuă reverendul, cum ați reuşit să găsiți un nume atât de fascinant pentru micuța dumneavoastră trupă?

— Pentru că, dacă-mi permiteți, veni răspunsul lui Rymer, care se înfoia cât era de lung, ne mândrim să oferim publicului nostru penultima experiențăîn domeniul teatral.

— Aşa deci? murmură reverendul, aşezându-se pe scaun, cu Eileen în dreapta sa şi Bendigo în stânga, dincolo de care se afla Jacob Stern. Cunoaşteți, din întâmplare, faptul că definiția termenului de *penultim* este „cel dinainte de ultimul”?

Rânjetul de automulțumire de pe fața lui Rymer îngheță ca o floare lovită de grindină; nu reuşea să-şi mai adune gândurile.

*Cu ăsta va fi mai uşor decât dacă aş lua bomboana de la gura unui copil mort,*înțelese Day.

Eileen aprecie malița reverendului, dar, privindu-l pentru prima dată, aşa cum stătea aşezat lângă ea, simți că i se taie răsuflarea.

Primul ei gând: omul acesta e pe moarte.

Reverendul se mişca asemeni unei insecte, rigid şi mecanic, ca şi cum ar fi avut o bară de oțel în loc

de şira spinării. Costumul negru atârna pe trupul său firav, ca o velă pe catarg. O cocoaşăîi rotunjea umărul drept şi piciorul stâng părea uscat. Avea mâinile lungi şi subțiri, depărtate de corp şi acoperite cu păr negru şi des; parcă ar fi fost labe de maimuță. Fața lui era scheletică: o frunte înaltă, bombată, cu o pereche de ochi sclipitori, verzi, adânciți în orbite şi pomeții căzuți peste maxilarul alb, osos. Şuvițe negre şi cărunte îi cădeau, în dezordine, peste frunte şi peste umeri. Vene contorsionate, pulsând uşor, se zăreau pe tâmple, de o parte şi de alta a frunții. Cicatrice livide, lucioase îi despicau pielea albă ca marmura, ca și cum ar fi fost tăiat în bucăți și reasamblat de un cârpaci.

Cunosc această figură, îşi spuse ea. Am mai văzut-o; nu ştiu unde sau de ce, dar Dumnezeu ştie că e imposibil s-o uiți. Se gândi să aducă vorba despre asta, dar un puternic instinct o avertiză să nu-l întrebe nimic pe acest bărbat.

Reverendul nu făcu prezentările; cunoştea numele care pentru el prezentau o oarecare importanțăşi toți ceilalți înțeleseră imediat cine era; actorii păreau să-şi fi pierdut glasul la sosirea lui. Reverendul vorbea cu un puternic accent sudic– sau, nu cumva era o urmă de pronunție britanică?

Fără săştie nimic despre gândurile care o frământau pe Eileen, Jacob realiză căîl mai întâlnise pe acest om şi îşi amintea exact şi locul: Parlamentul Religiilor, cu un an înainte, la Chicago. Acum însă, după ce el însuşi îşi răsese barba, era clar că reverendul nu-l mai recunoscuse; ochii lui cu putere magicăîl studiaseră atent, fără a da semne că-l recunoscuse.

Are ochi ucigători, reflectă Jacob, privind spre restul de plăcintă cu mere din farfurie şi simțind cum inima începe să-i bată mai tare. Mai întâlnise şi în alte rânduri oameni a căror voință era atât de puternică, încât părea aproape palpabilă; omul acesta îşi exercita forța prin ochi, aşa cum alții îşi folosesc muşchii. Nu trebuie să-l privesc în ochi, îşi spuse el, dorindu-şi să o poată avertiza pe Eileen.

— Cum vă simțiți în această seară, domnule Jacob Stern? îl întrebă reverendul. Înțeleg că v-ați îmbolnăvit pe drum.

— Mă simt mult mai bine, mulțumesc, răspunse Jacob, sperând că Eileen îşi va întoarce privirea spre el; ea însăîl privea fix pe reverend.

— E clar că nu sunteți un membru al trupei; pot să văîntreb ce vă aduce prin aceste locuri?

— S-ar zice că sunt un fel de turist, spuse Jacob cu modestie. Un om care se bucură de ieşirea din

activitate, pornit să cunoască Vestul…

— Totuşi, ce fel de comunitate este aceasta? întrebă Eileen, incapabilă să-şi stăpânească curiozitatea. Înțeleg că dumneavoastră o conduceți și vreau să văîntreb, care este sensul ei? Ce scop are?

Reverendul Day se întoarse pentru prima dată spre ea şi Eileen simți din plin forța privirii sale, ca pe o loviturăîn plină figură; părea să se poarte normal, ba chiar prietenos, dar forța din ochii lui îi făcea rău, îi întorcea stomacul pe dos. Se albi la față; trebui să-şi ferească privirea.

— Acela de a-l servi pe Dumnezeu, domnişoară Temple, răspunse reverendul cu modestie. Şi pe Fiul său, Salvatorul nostru, Iisus Hristos. *Asta ar trebui să facem toți.* Iertați-mă, dar nu ați primit o copie a regulamentului nostru? Oferim câte una tuturor vizitatorilor când sosesc în oraş.

Vrea să-l privesc, simți Eileen; vrea s-o fac şi eu nu trebuie să mă supun. Nu-mi convine să-mi scruteze gândurile, ca un păianjen care încearcă o cale pentru a pătrunde înăuntru.

— Iertați-mi observația, spuse Jacob, înțelegând disperarea femeii şi încercând săîndrepte atenția reverendului în altă parte. Mi s-a părut că acolo se punea accent mai mult pe ceea ce lumea *n-ar trebui să facă.*

Day se întoarse încet spre Jacob; îi aruncă o privire grea, gata să dea frâu liber furiei.

— Sunt sigur că vă amintiți, domnule, căînsuşi Domnul ne-a trimis decalogul său.

Nu-i place să fie contrazis, reflectă Jacob. Sunt sigur că nu e obişnuit să i se riposteze – iar cu ochi ca aceştia ce om sănătos ar face aşa ceva? Ei bine, dă-i drumul monstrule, aruncă-ți furia asupra unui bătrân, dar dacă te atingi de un singur fir de păr al acestei femei, ai să regreți şi ziua în care te-ai născut.

— Numai zece porunci, spuse Jacob. Dumneavoastră aveți cincizeci.

— Obediența strictă față de Dumnezeu este o cale dificilă, plină de provocări pentru orice om, răspunse Day. Noi nu pretindem că suntem perfecți, domnule Stern, dar aspirăm la perfecțiune.

— Lumea ar aprecia efortul dumneavoastră. De ce vă ascundeți așa?

— Lumea… este diabolică, aşa cum sunt sigur că ați descoperit în călătoriile dumneavoastră. Noi sperăm să construim o lume mai bună pentru noi înşine aici, în oraşul nostru. De aceea am dat locuinței mele numele de Casa Speranței. Şi ne aşteptăm ca vizitatorii noştri să ne respecte eforturile şi valorile, chiar dacă nu sunt

obligatoriu de acord cu ele.

— De respectat, e sigur că le vor respecta, spuse Jacob.

Nu-l provoca, Jacob; calmează-te.

Reverendul îl fixă pe Jacob cu privirea, ca şi cum descoperise ceva; dintr-o dată, îi acordă mai mult interes.

— Sunteți, din întâmplare, un slujitor al Domnului, domnule Stern?

Jacob întâlni privirea lui Eileen pentru o fracțiune de secundă; acum era rândul ei să-l avertizeze *pe el.*

— Se poate spune şi aşa, răspunse Jacob. Sunt rabin.

— Desigur, acum înțeleg, spuse reverendul Day. Avem câțiva frați israeliți printre noi aici, împreună cu membri ai celorlalte credințe – convertiți, desigur, la calea noastră – dar care, la început, împărtăşeau aceleaşi păreri cu dumneavoastră.

— Uneori pierdem, alteori câştigăm, murmură Jacob ridicând din umeri.

Reverendul îi zâmbi răbdător.

— Nu aş dori să impun oaspeților mei rigoarea unei dezbateri teologice, dar poate că*dumneavoastră* veți accepta să vă întâlniți cu mine, domnule rabin Jacob Stern, pentru a discuta... deosebirile dintre noi.

— Mă bucur că am această posibilitate, părinte. Dar trebuie să vă avertizez că, după părerea mea, convertirea la iudaism este un lucru foarte serios.

— Cu toții împlinim Lucrarea Domnului şi, în munca aceasta, trebuie să ne asumăm şi riscurile, îi răspunse Day zâmbind.

Reverendul Day se întoarse din nou spre Bendigo Rymer, care rămăsese nemişcat pe timpul acestui schimb de replici şi care, acum, clipea des din ochi, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-o transă profundă.

— Sper că ați fost mulțumit de modestul nostru teatru, domnule Rymer, spuse Day, ridicându-se în picioare.

— Da; este minunat, domnule, răspunse Rymer, impresionat de solicitudinea acestui om. Dotările sunt excelente; vă mulțumesc din inimă.

— Splendid. Nici nu văînchipuiți cât de nerăbdători suntem să vă vedem mâine seară, pe scenă, spuse Day.

Reverendul făcu o uşoară plecăciune şi părăsi în grabăîncăperea. Jacob îşi duse mâna la frunte, încercând să-şi calmeze durerea cumplită pe care o simțea dintr-o dată. Eileen veni lângă el, îngrijorată.

Restul actorilor, care se simțeau epuizați, ca şi cum şi-ar fi ținut respirația timp de o oră, suspinarăîn cor, uşurați.

Merge-Singură bătu uşor la uşa compartimentului.

Niciun răspuns. Se pregătea să bată din nou, dar Jack Sparks deschise brusc uşa, cu pistolul în mână, furios că era deranjat. Ea îşi păstră calmul şi aşteptă ca el să deschidă discuția.

— Ce doreşti?

— Pot să intru? îl întrebă ea.

— De ce?

Ea îl privi şi încercă să străpungă, cu blândețe, zidul de furie cu care Jack se înconjurase. Jack coborî privirea şi aşeză pistolul la loc, sub curea. Ținu uşa pentru ca ea să poată intra, apoi o închise şi trase zăvorul.

Ea luă loc, încercând să-şi controleze respirația, pentru a nu risipi liniştea din compartiment; după câteva clipe de tensiune, Jack se aşeză pe bancheta din fața ei.

— Vreau să-ți vorbesc despre visul meu, îi spuse ea.

După câteva clipe de tăcere:

— Dă-i drumul, răspunse Jack.

O privea cu o căutătură rece, nerăbdătoare, plină de dispreț. Ea trase din nou aer în piept; felul în care începea era cel mai important.

— În visul meu, pământul era mama mea; cerul îmi era tată. Sunt despărțiți, dar trăiesc alături, atingându-se în dreptul orizontului, în cumpănă.

Pentru că părinții mei trăiesc în armonie, fiecare din animalele care se nasc în lume are imaginea zeilor din ceruri şi de pe pământ.

Oamenii sunt ultimele ființe născute; creația lor a durat cel mai mult.

— De ce?

— Pentru că poartă cea mai mare responsabilitate...

— Ce înseamnă asta?

— Oamenii sunt singurii care primesc şi lumina, şi întunericul. Animalele ascultă de zei, fără să punăîntrebări; ele cunosc numai bunătatea. Oamenii sunt singurii care trebuie să asculte ambele părți. Ei sunt singurii care trebuie să decidă.

— Ce să decidă?

— Care latură e mai puternicăîn ei.

Pentru o clipă, Mary îi întâlni privirea; ochii lui Jack luceau de furie.

— *El* te-a trimis aici? o întrebă el, făcând un semn scurt cu capul spre compartimentul lui Doyle.

— Eu nu fac decât să-ți vorbesc despre visul meu, îi răspunse ea pe un ton grav, aşteptând reacția lui.

— Bine, murmură el, în cele din urmă.

— În visul meu, oamenii şi-au pierdut echilibrul; au uitat că s-au născut atât din pământ, cât şi din

cer. Au gândurile puternice, dar inimile închise; şi-au pierdut respectul pentru celelalte animale şi zeii care le reprezintă. Acum, oamenii cred căşi-au găsit propria cale spre pământ şi că sunt singuri, separați de restul lucrurilor create. Au mintea puternică, dar, hotărând să urmeze această cale, și-au întors fața de la adevăr.

Aşa devin pustii pe dinăuntru. În această pustietate pătrund gândurile, gândurile care vorbesc cu glasul inimii. Gânduri despre putere şi felul în care pot fi controlați ceilalți. Întuneric. Aşa se deschide rana.

— Rana?

— Rana pământului. Rana pe care am văzut-o noi în vis.

— În deșert.

Ea încuviință cu un gest al capului.

— Oamenii au nevoie de tămăduire, trebuie să-şi unească inima şi spiritul; gândul le spune că au nevoie de mai multă putere şi, în acest fel, rănile se adâncesc. Nu fac decât să-ți povestesc visul meu.

Jack se mai îmblânzi şi, luptându-se cu durerea, se arătă din ce în ce mai interesat de această poveste.

— În visul nostru, un turn a fost ridicat în deşert, spuse ea, suficient de sigură pe sine pentru

a-l include şi pe Jack în discuție. Poporul meu foloseşte leacuri pentru a-şi deschide sufletul şi pentru a asculta glasul zeilor; cu toate că ne adresăm cerului pentru a-i auzi, noi ştim că zeii trăiesc în noi şi acela este glasul pe care trebuie să-l ascultăm.

— Dar turnul?

— Turnul este ca roata noastră magică, numai că se adreseazăîntunericului. O rană s-a deschis în pământ şi Omul-Negru-ca-un-Corb cere întunericului să iasă din ranăşi să-şi întindă puterea peste pământ.

— Şi astfel, întunericul învinge, spuse Jack.

— Aşa se încheie Timpul. Aşa sunt distruşi oamenii; pentru că ci au deschis rana şi i-au permis Omului-Negru-ca-un-Corb să cheme întunericul în lume.

— Cine este acest om?

— În fiecare din noi, este vocea falsă a gândului. În vis, el este cel care conduce oamenii pe un drum greşit şi cheamăîntunericul din adâncul pământului.

— Dar în lumea reală, şopti Jack, este fratele meu.

Ea ezită.

— Cred că da.

— Cine sunt cei șase?

— Cei chemați să-l oprească.

— Chemați de cine?

— Noi suntem chemați să răspundem la aceastăîntrebare.

— Dar noi doi facem parte dintre ei.

— Nouă ne-a fost dat visul. Da, cred că acesta este motivul.

Jack rămase tăcut, cu fața contorsionată, pradă valurilor de emoție cu care se lupta. Ea îl privea cu compasiune, fără să facă nicio mişcare de apropiere; el trebuia să vină spre ea.

— Cum? Cum îl putem opri? întrebă Jack îngrozit, cu vocea tremurătoare. Am mai încercat şi altă datăşi n-am reuşit. Mi-am ratat şi mie viața. Am lăsat întunericul să pătrundăîn sufletul meu. Mi-e teamă, şopti el. Mi-e teamă că nu sunt destul de puternic.

Merge-Singură respiră iarăşi adânc şi îl privi drept în ochi pentru prima dată; acesta era momentul.

— Trebuie să te vindeci. Înainte de a încerca din nou, îi spuse ea.

El o fixă cu privirea şi ultima barieră dintre ei se topi; deveni real şi vulnerabil şi lacrimi mari începură să-i curgă pe obraji.

— Nu ştiu cum săîncep, şopti el.

— Dar vei încerca, oricum, să-l opreşti.

— Da.

— Şi vei rata din nou. Asta vrei?

— Nu.

— Atunci, nu ai de ales.

El clătină din cap, ştiind că Mary avea dreptate. Lacrimile continuau să-i curgă pe obraji.

Ea îl luă de mânăşi îl strânse cu putere. El o privi.

— Am să te ajut, îi promise ea.

Primul țipăt din compartimentul alăturat îl trezi instantaneu pe Doyle din somnul său agitat. Se repezi la uşă, urmat îndeaproape de Innes; amândoi se opriră să asculte la uşa compartimentului lui Jack. O incantație ritmică răzbătea până la ei, o voce de femeie şi mirosul tare de tămâie arsă. Mai puternic decât cântecul, se auzeau gemete întrerupte, din când în când, de câte un țipăt care-ți făcea părul măciucă.

— Sfinte Hristoase, şopti Doyle.

— Parcă l-ar fi pus la frigare, spuse şi Innes.

Doyle împinse uşa; imaginea care le apăru în fața ochilor îi făcu să se oprească brusc.

În camera strâmtă era cumplit de cald. Jack stătea întins în spațiul mic dintre banchete. Merge-Singurăîngenunchease lângă el. Jack îşi pierduse cunoştința, era gol până la brâu şi avea tot pieptul vopsit cu dungi roşii şi albe; Mary

Williams, îmbrăcată sumar, era și ea vopsită pe față cu aceleaşi culori. Din două ulcele de lut ieşea fum și mirosul de tămâie se simțea peste tot, făcând aerul irespirabil. O pipă lungă, de lemn, era aşezată pe banchetăşi o nuia de salcie, de peste un metru lungime şi împodobită cu pene de vultur, se afla pe podea, lângă capul lui Jack.

Amândoi erau leoarcă de sudoare, iar Jack, în suferință, urla de durere în timp ce ea îşi rotea mâinile pe deasupra trupului lui, ca şi cum ar fi modelat o bucată de aluat. Într-o concentrare febrilă, cu trăsăturile feței încordate, parcă sculptate, repeta la nesfârşit aceeaşi incantație de neînțeles şi nici măcar nu-şi ridică privirea la sosirea fraților Doyle.

Un alt țipăt cumplit scăpă de pe buzele lui Jack şi trupul său, încordat ca un arc, se ridică de la pământ. Dându-şi seama că strigătele lui Jack puteau fi auzite de la un capăt la celălalt al vagonului, Doyle se gândi săînchidă uşa compartimentului, dar nu mai reuşi să răspundă acestui impuls, căci observă că ea ținea în mână ceva luat de pe pieptul lui Jack.

O masă tremurătoare de țesut transparent, roz şi roşu, cam de mărimea unui grapefruit lunguieț, cu o masă neagră, gelatinoasă, incandescentă, în centrul său; totul înfăşurat într-o substanță

cenuşie, scârboasăşi care, asemenea coastelor, părea să constituie structura acelui obiect.

Ceva mortal, o larvă fără nimic omenesc în ea, se gândi Doyle. Se întoarse spre Innes; băiatul era alb ca hârtia. Oricât ar părea de ciudat, asta îl linişti puțin; cel puțin, şi Innes vedea acelaşi lucru.

Mâinile femeii continuau să se agite, parcă vibrând, aşa că la o asemenea viteză de mişcare, era dificil de observat dacă oribila ființă se mişca de la sine sau era scuturată de mâinile lui Mary. În sinea lor, se întrebau dacă Mary ținea cu adevărat ceva în mână.

Jack căzu iarăşi la podea.

Doyle îl apucă de braț pe Innes şi îl trase afară, în hol, închizând repede uşa în urma lor. Şocați, schimbară o privire; Innes clipea des din ochi şi încerca să spună ceva, dar niciun sunet nu ieşea de pe buzele lui.

Doyle ridică un deget pe buze şi clătină din cap. Innes se întoarse îndatăînapoi în cabinăşi scoase o sticlă de whisky din bagaj. Aşezați unul în fața celuilalt, pe paturi, cei doi frați sorbeau câte o duşcăşi aşteptau ca băutura tare să alunge amintirea aceea respingătoare din mințile lor.

Nu mai vorbiră despre asta; din compartimentul alăturat nu se mai auzi niciun strigăt în timpul care mai rămăsese până la ivirea zorilor.

SKULL CANYON, ARIZONA

Potera îşi petrecuse deja o seară plină la hotelul din Skull Canyon, pe care pusese stăpânire în toată regula, aşa că, atunci când alcoolul începu să curgă pentru a doua seară la rând, deveni cât se poate de clar că oraşul nu avea să-i mai suporte prea multă vreme.

Cei din grup nu încetau să se ia la harță cu privire la care era principala amenințare la adresa societății pe care trebuiau s-o înlăture mai întâi: chinezul sau nenorocitul acela de fiu de cățea, Frank Mequethy, trişorul cu ochi de şarpe, care lovea prietenii pe la spate. Dar căzuseră cu toții de acord că, indiferent pe care din aceşti câini fugari aveau să-l prindă primul, îi vor pune funia de gât, ca să-l atârne de primul copac întâlnit în cale.

Şeriful Tommy Butterfield resimțea cel mai profund această trădare; el susținuse cauza lui Frank pe lângă guvernator, ce naiba. Avusese încredere în omul ăsta, îşi riscase viitorul politic şi uite cum îl răsplătea „Piele de Bivol”: cu un bilet prins pe peretele grajdului, după ce se făcuse nevăzut în noapte. Şobolanul ăsta nenorocit ar putea fi acum la jumătatea drumului spre Guadalajara. Tommy convinsese hăitaşii să meargă mai departe până la Skull Canyon, conform indicațiilor lui Frank din acea dimineață,

dar când ajunseră acolo şi descoperiră că plecase mai departe, cu toții se ridicaseră, într-un glas, cerând răzbunare.

În cursul zilei următoare, replicile deveniră din ce în ce mai tăioase şi dubiile din ce în ce mai puternice, până când, în cele din urmă, unul din funcționarii hotelului recunoscu că Frank nu plecase spre Prescott, aşa cum le spusese la început hăitaşilor – el respectase ordinele stricte ale lui Frank, sub amenințarea cu moartea, adăugase omul în grabă. Dar îl văzuse pornind călare spre vest, către aşezarea aceea religioasă. Unde plecaserăşi actorii, împreună cu chinezul Chop-Chop. La auzul acestei veşti, vacarmul deveni asurzitor.

Plecăm într-acolo chiar în seara asta, au fost de părere majoritatea, intrăm peste ei cu puştile în mâini şi-i facem praf pe amândoi; ferească sfântul să ne stea cineva în cale! Nu mai rămânea decât să descopere locul cu pricina.

Acela a fost momentul în care domnul retras, care stătuse, tăcut, la o masăîmpreună cu cei patru tovarăşi ai săi de călătorie, a vorbit pentru prima dată.

Ştim noi drumul, se oferi el să-i ajute. De fapt, şi noi ne îndreptăm într-acolo, aşa că ne-ar face mare plăcere să vă arătăm drumul.

Chiar acum?

Da, noi ne-am propus să plecăm în seara asta, le explică omul. Şi cunoaştem un loc bun de tabără pe drum, dacă doriți să vă odihniți.

Cu ce treburi mergeți *dumneavoastră*în acest oraş religios, întrebă cineva.

Vindem Biblii, răspunse omul şi, imediat, unul din tovarăşii săi le arătă o valiză plină cu cărți sfinte.

Se institui un sfat al bătrânilor printre membrii poterei; tipii ăştia păreau oameni de treabă, aşa, bine îmbrăcați şi politicoşi, oameni cu fiica lui Dumnezeu, asta era clar. În plus, cunoşteau şi locurile. Verdictul a fost repede exprimat, în unanimitate: potera va porni cu ei, imediat.

Până să se adune cei treizeci şi opt de justițiari amatori în fața hotelului, cei cinci comis-voiajori erau deja în şa, gata de plecare. Niciunul din hăitaşi nu auzi când conducătorul acelor oameni, bărbatul care vorbise primul în restaurant, care avea o figură frumoasăşi un uşor accent german, se adresăîn şoaptă tovarăşilor săi:

— *Aşteptați semnalul meu.*

Capitolul 14

Frank aşteptă cinci minute după răsăritul soarelui, apoi se îndreptă spre poarta de intrare; un bărbat şi o femeie, amândoi îmbrăcați cu cămăşi albe identice şi purtând puşti marca

Winchester ieşiră din gheretă să-l întâmpine.

— Bine ați venit în Oraşul Nou, spuse femeia.

— Îmi face plăcere să mă aflu aici, răspunse Frank.

— Nu-i aşa că este o zi minunată?

— Se putea şi mai rău, mormăi Frank.

— Cu ce treburi pe la noi, domnule?

Amândoi zâmbeau.

— M-am gândit să măînrolez şi eu, le răspunse Frank cu un rânjet.

— Să vă...înrolați? întrebă femeia.

— Mda.

— Scuzați-ne o clipă, vă rog.

Cei doi reintrarăîn gheretă, şoptindu-şi ceva unul altuia; prin fereastră, Frank văzu cum transmiteau un mesaj telegrafic. Ridicându-şi privirea, observă firul suspendat, îndreptat spre oraşul aflat în depărtare. Îşi scoase binoclul şi-l îndrepta spre est, acolo unde văzuse manevrele militare desfăşurate în timpul nopții; un adevărat teren de instrucție, cu saci de nisip şi ținte, cu tot.

Frank auzi declicul aparatului telegrafic: se primea un răspuns. Ascunse binoclul în clipa când paznicii reveniră afară, amândoi numai un zâmbet.

— Puteți trece, domnule, îi spuse femeia. Vă rog să nu văîndepărtați de drum. Când ajungeți în Oraşul Nou, veți fi aşteptat de cineva care vă va da

alte instrucțiuni.

— Vă urez să aveți o zi minunată, îi spuse bărbatul.

Frank duse mâna la pălărie şi dădu pinteni calului mai departe. Poarta se închise în urma lui. Drumul era simplu dar bine întreținut: pietre plate, aşezate ordonat, pe o lățime suficientă pentru trecerea unei căruțe. Drumul fusese tăiat drept printre dunele mişcătoare. În depărtare se zărea fumul ieşind prin hornurile caselor. Pe măsură ce parcurgea cele cinci mile care îl despărțeau de poarta următoare, pata neagră pe care o văzuse de departe se dovedi a fi un uriaş turn negru. În clipa în care înțelese la ce se uita, auzi din nou în gând vocea lui Molly şi se opri brusc.

S-ar părea că ai pătruns într-un tărâm de coşmar, Frankie; nu ştiu al cui este coşmarul – sigur nu al tău, căci nu sunt şi eu acolo. Ce ai de gând să faci?

Doar mă cunoşti, Molly; dacă am început un lucru, trebuie să-l duc la bun sfârşit.

Puzderie de colibe se vedeau deja în față. Era surprinzător; din exterior, se aşteptase ca Oraşul Nou să fie tot numai garduri înalte, de țăruşi, cu copaci umbroşi şi copii pistruiați; locul acela semăna mai degrabă cu periferiile acelea prăfuite şi oameni sărmani pe care le întâlnise în

apropierea marilor oraşe din Mexic.

Merse mai departe. Fețe zâmbitoare îi făcurăsemn să treacă prin a doua poartă. O fată tânără, drăguță, călare, îl întâmpină la barierăşi-l escortă spre grajdul aflat chiar în apropierea străzii principale din oraş. Aruncând o privire pe sub arcada care dădea spre o curte interioară, Frank zări căruțele actorilor, aşezate una lângă cealaltă, lângă perete.

Ajunse acolo unde trebuia; măcar de atâta lucru putea fi sigur.

Cinci oameni zâmbitori, îmbrăcați cu cămăşi albe– niciunul mai mare de optsprezece ani, albi şi negri la un loc – îl primiră cu bucurie. Un ajutor de gradat îi luă calul şi puşca marca Henry, prinsă de şaua calului. Cineva îi puse o bucată de hârtie în mână – „Regulamentul Oraşului Nou pentru vizitatori" – şi i se ceru să dea arma de la piept.

— Nu este permis să purtați armăîn Oraşul Nou, îi spuse unul din însoțitori, arătând spre regula numărul 14 de pe foaia de hârtie lungă cât brațul său.

Frank simți că nu avea rost să protesteze şi le dădu Colțul său.

— Am să păstrez cureaua, dacă nu vă deranjează, le spuse el.

— Nu ne deranjează deloc, domnule, răspunse unul din ei, făcând o plecăciune.

— Bine.
— Sunteţi amabil să vă scoateţi pălăria şi să vă ridicaţi mâinile deasupra capului, domnule? îl întrebă un altul.
— De ce?
— Ca să vă dăm o cămaşă, se auzi al treilea.
Doi dintre ei desfăceau o cămaşă albă, gata să i-o treacă peste cap. Frank reflectă preţ de o clipăşi decise că nu-i convenea aşa ceva.
9
— Nu, mulţumesc, spuse el.
Le dădu înapoi lista de reguli şi ieşi din grajd. Comitetul de primire se ţinea după el, ca un stol de raţe speriate.
— Dar, domnule, toţi cei care doresc să ni se alăture trebuie să poarte cămaşa…
— E scris chiar aici, în regulament.
Frank ieşi pe strada principalăşi merse mai departe; atât drumul, cât şi trotuarele erau pline de oameni preocupaţi, zâmbitori, toţi îmbrăcaţi în aceleaşi cămăşi albe. Erau destule feţe asiatice în acest amestec, constată Frank. Niciunul nu corespundea exact semnalmentelor chinezului pe care-l căuta, dar erau destui pentru a-l face să spere că Chop-Chop nu se afla prea departe.
Frank se opri în loc, frecă un chibrit de un stâlp de lemn şi îşi aprinse un trabuc. Cei cinci cu cămăşi albe din urma lui îşi vorbeau în şoaptă,

nedumeriți; în cele din urmă, unul dintre ei, un puşti negru cu ochelari, păşi în față.

— Îmi pare rău, domnule, dar fumatul este interzis în Oraşul...

Frank se întoarse pe călcâie şi-l țintui locului cu o singură privire.

— Băieți, vouă nu v-ar plăcea să mergeți la pescuit? îi întrebă Frank, ducând mâna la buzunar şi scoțând de acolo o mână de dolari de argint. Aveți fiecare câte un dolar, ce ziceți?

Băieții, şocați, se priveau între ei.

— În Oraşul Nou nu există bani, domnule.

— Avem tot ce ne trebuie.

— Toate nevoile noastre sunt asigurate.

— Am înțeles, spuse Frank şi puse banii la loc, în buzunar.

— E important ca toată lumea să respecte regulile.

— Sigur că da, băiete, altfel avem de-a face cu anarhia şi în felul ăsta nu se poate construi şoseaua, nu?

Ei îl priviră fără săînțeleagă, până când băiatul negru, cu fața rotundăşi tristă, care părea să fie liderul lor, reluă firul discuției.

— Mai ales dacă cineva doreşte să ni se alăture. Ni s-a spus că dumneavoastră doriți acest lucru.

— Aşa v-au spus, care vasăzică...

— Doriți să veniți la noi, nu?

— Mă mai gândesc, spuse Frank, privind în lungul străzii. Un afiş, lipit în fața unei clădiri masive îi atrase privirea; culori vii, litere de-o şchioapă. Se îndreptăîntr-acolo.

— Pentru că noi avem reguli stricte pentru cei care doresc să ni se alăture, insistă negrişorul, fără să-l slăbească.

— Nu ştiu de ce, dar asta nu măsurprinde.

— E necesar să respectați...

— Cum te numeşti, băiete?

— Clarence, domnule, răspunse negrişorul.

— Să-ți spun ceva, Clarence. Ce-ar fi să termini cu prostiile astea şi să mi-o spui de-a dreptul, ca să mă pot hotărî? Cine conduce treaba aici?

— Poftim?

— Cine e şeful?

— Conducătorul nostru?

— Cine a scris regulile?

— Conducătorul nostru este reverendul Day.

— Reverendul A. Glorious Day, adăugă un altul, plin de entuziasm.

— De la ce vine „A” ? întrebă Frank.

Alte priviri nedumerite.

— Ce-i aşa de suspect în legătură cu acest reverend Day? întrebă Frank.

— Reverendul Day vorbeşte cu Arhanghelul, spuse Clarence.

— Ne aduce cuvântul Domnului.
— Prin reverend, noi îl vedem pe El…
— Intrăm în *comuniune* cu El, frate Tad, îl corectă Clarence.
Uluit, Frank se opri brusc.
— Ce faceți?
— Intrăm în comuniune cu Arhanghelul.
Iarăşi străluceau de zâmbete, ca nişte becuri aprinse.
— Ce arhanghel este acela? întrebă Frank.
— Nu-i cunoaştem numele, domnule.
— Este numai Arhanghelul.
— Stăîn stânga Domnului, spuse Clarence.
— Asta vă spune reverendul Day?
— Ah, desigur, el îl cunoaştem bine pe Arhanghel…
— Dar şi noi, cei de aici, îl cunoaştem, în sufletele noastre, spuse Clarence. Când intrăm în comuniune cu El.
— Şi unde are loc comuniunea asta?
Cămăşile albe schimbară câteva zâmbete, ca şi cum răspunsul ar fi fost prea evident.
— Peste tot.
— Arhanghelul este pretutindeni.
— Îi auzim glasul oriunde ne ducem.
— Nu suntem niciodată singuri…
— Vreți să spuneți că acum, de exemplu, auziți o voce care vă spune ce să faceți? întrebă Frank

precaut.

— Da, domnule; prin reverendul Day, Arhanghelul este mereu cu noi.

— Binecuvântat fie Domnul.

— Aleluia.

— În regulă, spuse Frank, dând uşor din cap şi aruncând o privire spre cămăşile albe cu fețe zâmbitoare de pe stradă, îngrijorat mai mult decât oricând că pătrunsese într-o adunare de nebuni.

— Şi dumneavoastră veți auzi Arhanghelul, domnule, după ce veți veni la noi.

— După ce-l veți întâlni pe reverendul Day, veți înțelege.

— Toți cei care doresc să se înroleze se întâlnesc cu reverendul Day...

— Pentru ce se află acolo turnul pe care îl construiți? întrebă Frank.

— Acela este Tabernaclul Arhanghelului, domnule.

— Deci, o biserică.

— Mult mai mult decât atât, domnule.

— Când se va sfârşi Lucrarea Sfântă, acolo va apărea Arhanghelul, interveni şi Clarence, extaziat.

— Reverendul spune că Lucrarea Sfântă este aproape.

— Nu mai e mult.

— Ce zi minunată va fi aceea!

Urmă un cor de aleluia.

Iisuse Hristoase, se gândi Frank, sunt mai nebuni decât o şleahtă de maimuțe bete, când le iei la puricat.

— Să te întreb ceva, Clarence, spuse Frank, punând o mână pe umărul băiatului şi arătând spre afişul pentru trupa Penultimate, aflat lângă ei, lipit pe zid. Piesa asta va fi reprezentatăîn această seară; aşa e?

— Ah, da, domnule.

— Iar actorii stau aici, în oraş?

— Da, domnule; sunt la hotel, spuse negrişorul.

— Unde e asta?

— Chiar la capătul străzii.

— Acolo stau toți vizitatorii noştri.

— Acolo veți sta şi dumneavoastră, domnule.

— Ei, de ce n-ați spus aşa de la început…

Se întrerupseră; ceva se întâmpla pe stradă. Cinci oameni călare galopau spre clădirea aflată de cealaltă parte a străzii, gonind oamenii în trecerea lor. Spre deosebire de celelalte clădiri de pe stradă, aceasta era o construcție masivă, semănând cu un conac mexican. Pe firma de deasupra porții stătea scris: Casa Speranței.

Călăreții strigau; un bărbat solid, îmbrăcat cu o salopetă gri, coborî treptele Casei Speranței pentru a-i întâmpina. Era acelaşi pe care Frank îl

văzuse în noaptea trecută, alături de trupe.

Cei cinci erau îmbrăcați elegant; costume negre, deşi pline de praf după atâta drum călare. Unul era rănit şi ceilalți îl ajutară să coboare de pe cal. Bandajul din jurul coapsei era plin de sânge, semănând cu o rană prin împuşcare. Un tip înalt, blond, conducătorul grupului, striga ceva către omul în gri. Blondul vorbea cu un uşor accent străin.

Era ceva în legătură cu o poteră.

La naiba.

Bărbatul solid dădea instrucțiuni în toate părțile; cămăşile albe duceau caii în grajd. Alți oameni, de data aceasta îmbrăcați complet în negru, îşi făcuseră apariția din Casa Speranței, pentru a ajuta la transportul rănitului înăuntru. Unul din călăreți, un blond mai scund, luă o valijoară din traista aşezată pe spatele calului şi apoi intrăşi el în casă. Totul se terminase în mai puțin de un minut. Activitatea de pe stradă reveni imediat la normal; nimeni nu se opri săbârfească ceea ce văzuseră.

N-am mai pomenit aşa ceva, într-un oraş atât de mic, se gândi Frank; un eveniment de acest fel i-ar fi pus pe alții pe jar cel puțin o oră.

Bărbatul solid coborî din nou scările Casei Speranței şi, uluit, Frank simți că-şi pierde cumpătul.

Îl ştia de undeva. De unde oare?

Iisuse, asta era: Cornelius Moncrief.

Bătăuş de lux la căile ferate. Cu zece ani în urmă, Moncrief sosise în Tombstone şi aproape că-l omorâse în bătaie pe conțopistul său, în plin restaurant. Pretindea că omul fugise, după ce furase douăzeci de mii de dolari de la birou. Dacă era adevărat sau nu, Frank şi adjuncții săi nu putuseră să descopere, căci sărmanul nu avea asupra lui niciun ban, dar el refuzase să depună o plângere, aşa că nu-l putuserăînchide pe Cornelius pentru agresiune. Din atitudinea lui Moncrief se vedea că e conştient de poziția sa inatacabilă de la compania Southern Pacific.

Frank îl escortase până la marginea oraşului, conform instrucțiunilor lui Wyatt şi îl sfătuise să nu mai pună piciorul pe-acolo. Cornelius îi râsese în fațăşi plecase fără o vorbă; era nebun şi-i plăcea să facă rău oamenilor. De asta îşi amintea de el.

Ce naiba făcea aici?

— Mai bine mă duceți la hotel, le spuse Frank băieților.

Kanazuchi ieşi pe furiş din baraca lucrătorilor după ce se prefăcuse că vrea să folosească latrina. Gardienii nu erau chiar aşa de vigilenți la primele ore ale dimineții şi fuseseră ocupați cu micul dejun– câte un castron de terci şi o bucată de pâine – servit în sala de mese dintre barăci.

Pe drum, Kanazuchi arboră figura pasivă, zâmbitoare, a cămăşilor albe și nimeni nu-i acordă vreo atenție. La lumina zilei se vedea clar că niciuna din aceste clădiri nu fusese văruită sau vopsită. Niciun fel de flori sau decorațiuni. Numai patru pereți subțiri şi câte un acoperiş plat, de tablă. Murdărie şi disperare. Singura stradă atrăgătoare din oraş servea drept imagine falsă, pentru a-i impresiona pe vizitatori. Sau pentru a menține ordinea printre cetățeni.

Visul îi spusese că va găsi Kojiki şi celelalte cărți sfinte în camera de sub biserică, dar el nu reuşise să găsească o soluție pentru principala sa problemă: cum să descopere intrarea, când locul era plin de lucrători, atât ziua cât şi noaptea.

Acoperişul rotunjit al unei clădiri aflate spre partea de sud a oraşului îi atrase atenția şi se îndreptăîntr-acolo.

Pe drum, auzi sunetele pe care nu le întâlnise în seara precedentă.

Voci de copii. Râsete.

Merse spre locul de unde se auzeau aceste sunete şi ajunse în dreptul unei îngrădituri mărginite de un gard de sârmă ghimpată. În cercul interior, nişte copii se jucau în praf. Erau cam o sută, alergând, aruncând mingea de la unul la altul. Niciunul nu era mai mare de opt-nouă ani.

La celălalt capăt al curții se ridicau câteva clădiri joase: acolo locuiau. Un şir de adulți stăteau de jur împrejur, fără să participe la jocul copiilor, fără să-i încurajeze sau să-i supravegheze. Priveau, pur şi simplu.

Kanazuchi văzuse destul pentru a înțelege că locuitorii din acest oraş trăiau şi acționau dirijați de cea mai puternică formă de control mental pe care o întâlnise vreodată; era inutil săîncerci să pătrunzi în adâncul conştiinței lor. Cum era posibil, sau de ce îi subjugau conducătorii lor, era imposibil de explicat; un zid impenetrabil de ceață fusese țesut în jurul gândurilor acestor oameni. Dar Kanazuchi simțea că energia care îi avea sub control începea deja să scadă.

Şi, dintr-un motiv sau altul, aceşti copii erau încă liberi, ba chiar fericiți. Trăiau împreună; departe de familiile lor.

Se aştepta ca şi ei să ajungă la vârsta potrivită, înțelese Kanazuchi. Ca vitele dintr-o fermă.

Unul din copii, o fetiță micuță, cu părul cârlionțat, alergă spre marginea gardului, după o minge roşie. Mingea trecu pe sub sârme şi se opri la picioarele lui Kanazuchi; el luă mingea şi o întinse spre fetiță. Fata îl privi, neîndrăznind să se apropie; Kanazuchi făcu mingea să dispară printr-un gest iute din mână, apoi întinse mâna prin gard şi o scoase de după urechea fetiței. Ea

luă mingea uimităşi o luă la fugăînapoi, râzând în hohote.

Unul din adulții din interior observase legătura dintre ei; Kanazuchi arboră din nou zâmbetul pe figură, făcu un semn amabil cu mânaşi plecă.

În fața ochilor săi apăru o magazie cu două nivele, ridicată la o oarecare distanță de barăcile din luminiş.

Aşteptă până când nu mai zări pe nimeni împrejur şi traversă până acolo. Uşile duble, ca de grajd, de la intrare erau întredeschise; în față patrulau două cămăşi albe care căscau de mama focului. Kanazuchi se îndreptăîncet spre spatele clădirii, unde descoperi o uşă simplă. Încercă mânerul, îl răsuci cu toată puterea până când acesta cedă, apoi se strecurăînăuntru.

Cutii mari, de lemn, puse unele peste altele, acoperite cu bucăți de pânzăşi fixate la podea cu frânghii groase ocupau cea mai mare parte a spațiului din interior. Kanazuchi trecu printre rândurile cât el de înalte. La adăpost de orice privire indiscretă, despică frânghia cu care era legat un rând de cutii şi desfăcu puțin capacul. Înăuntru văzu vreo douăsprezece puşti, ceea ce însemna căîn magazie se găseau ceva mai mult de o mie de arme.

Pe latura cealaltă zări nişte obiecte de formă neregulată; ridică pânza şi descoperi patru puşti

cu încărcătoare rotunde, montate pe trepiede. Alături, sute de cutiuțe micuțe, purtând marca firmei Gatling şi pline cu muniție. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva, dar auzise de arme de felul acesta: mitraliere. Mai auzise şi că un soldat înarmat cu o mitralieră putea ucide, în câmp deschis, o sută de oameni, în mai puțin de un minut.

Un sunet: cineva sforăia. Se strecurăîncet până când, cu trei şiruri mai încolo, descoperi un tip în cămaşă albă, dormind pe jos, cu puşca lângă el. O figură de asiatic.

Chinez.

Kanazuchi ridică puşca şi, cu țeava, îl gâdilă pe la nas pe omul culcat. Omul se trezi cu greu şi, cu toate că era amenințat cu arma, nu reacționăîn niciun fel.

— De ce dormi în post? îl întrebă Kanazuchi în dialectul mandarin.

— Vei raporta că m-ai găsit aşa? ripostă omul, indiferent.

— Dacă eram un intrus?

— Nu mai vorbi în limba asta, îi spuse omul în englezeşte. E împotriva regulamentului.

— Am să-ți fac un raport, dacă nu-mi răspunzi la întrebări, spuse Kanazuchi în engleză.

— Trebuie să-mi faci raport. Am încălcat

regulile. Trebuie să fiu pedepsit, spuse omul, aproape rugător, arătând pentru prima dată o urmă de emoție. Asta este obligația ta.

— Ştii ce se va întâmpla?

— Voi fi trimis la reverend.

— Ce-ți va face reverendul?

— Voi fi pedepsit.

— Cum?

— Trebuie să le spui ce am făcut. Aşa e regulamentul. Dacă nu le spui, *tu* eşti cel care încalcă regulile...

Kanazuchi îl apucă de gât, nelăsându-l să vorbească.

— Când ai venit aici? îl întrebă el.

Omul îl privea fix, fără să-i pese că abia mai respira.

— De doi ani.

— Au fost aici oameni care au lucrat cu explozibili. Chinezi. I-ai cunoscut?

Omul încuviință cu un gest al capului.

— Lucrau la drumuri; ai lucrat şi tu la drumuri?

Omul încuviință din nou.

— Unde sunt ei acum?

— Au plecat.

— Au construit ceva aici, o cameră sub pământ, sub biserica aceea; ştii unde e această cameră?

Omul clătină din cap. Spunea adevărul.

— Reverendul este cel pentru care a fost

construită clădirea? întrebă Kanazuchi.

Omul dădu iarăşi din cap.

— Totul este pentru reverend.

— Unde este reverendul acum?

Omul clătină din cap.

— Spune-mi unde e, sau te ucid.

Omul clătină din nou capul, privindu-l cu ochi reci ca de reptilă.

— Tu nu eşti unul dintre ai noştri…şopti el.

Încercă să strige; înainte ca măcar un sunet să-i iasă de de pe buze, Kanazuchi îl strânse mai tare, pânăîi frânse gâtul. Omul căzu moale, ca o păpuşă ruptă. Kanazuchi trase cadavrul spre marginea încăperii, goli o cutie de arme, îndesă trupul celui mort înăuntru şi acoperi cutia cu bucata de pânză.

De-afară nu se auzea nicio mişcare; paznicii nu-l văzuserăşi nici nu-l auziseră. Se retrase spre uşa din spate şi ieşi din magazie.

Cu servieta în poală, Dante stătea pe un scaun, în holul din fața biroului, aşteptând, aşa cum îi poruncise Frederick. Bărbații cu care călătorise se aflau în alte locuri din casă, îngrijindu-şi tovarăşul rănit; omul fusese lovit de un glonț rătăcit, la trecerea poterei. Urmaseră aproape două ore de mers întins, pe cai, până la Oraşul Nou. Dante încă nu-şi revenise.

Prin perdeaua dantelată, se vedea strada

principală; simplitatea ei albă, curată, îi amintea mult de casa pe care şi-o dorise întotdeauna şi de unde spera să nu mai plece. Aproape că renunțase să creadă că poate exista un loc atât de prietenos. Dar aceasta era Casa Speranței, nu?

Simțea miros de plăcinte, mere şi lichior de cireşe, preferatele sale. Se întrebă dacă va primi şi nişte îngheţată de vanilie lângă plăcintă; da, probabil că da. Se întrebă când i se va permite să pună mâna pe una din acele femei neobişnuit de frumoase, pe care le văzuse pe stradă. Vocile din mintea sa nu fuseseră nicicând atât de fericite.

Vrem să mâncăm tot, tot, tot.

Starea de visare fu risipită de vociferările care răzbăteau dinspre birou; omul căruia auzise că i se spune „reverend” țipa la Frederick, ceva despre o carte pe care o adusese acesta.

— Inutilă! E *inutilă!*

Cartea pe care o căraseră cu ei zbură afară, pe uşă, rupându-se în două când se lovi de perete.

— Cum ai putut să fii aşa de orb? Cum să-mi închei lucrarea, fără cartea adevărată? Ce vrei să folosesc în locul ei?

Dante nu auzi răspunsul lui Frederick, dar simți că acesta vorbea pe un ton mai potolit.

— A, zău? Ai lăsat urme de firimituri, nu? Şi cum naiba poți fi aşa de sigur că vor aduce cartea bună cu ei? se răsti reverendul. Cum poți măcar

să fii sigur că*vor veni pe urmele voastre!*

Urmă un alt răspuns calm din partea lui Frederick.

— NU! urlă reverendul. Nu primeşti nici*un* ban până nu pun mâna pe carte!

Din nou, Frederick răspunse cu acelaşi calm; după câteva minute, furia reverendului se potoli şi începu să audă pe cineva răstindu-se la Frederick. Lumea aceasta nouă devenea dintr-o dată mult mai fragilă.

Câteva clipe mai târziu, uşa se deschise; Frederick zâmbitor, îi făcu semn săîntre. Dante pătrunse în birou.

Reverendul Day stătea în picioare, în fața biroului, zâmbitor, fără urmă de supărare, întinzând brațele spre Dante.

Frederick îl conduse până acolo şi, apucându-l pe Dante de braț, îi suflecă mâneca brațului stâng şi scoase marcajul la vedere; preotul înclină capul în semn de deplină aprobare.

— Ce-ar fi să-i arăți domnului reverend sculele tale, domnule Scruggs? îi şopti Frederick la ureche.

Dante deschise capacul valizei; se simți uşor jenat când constată că nu avusese timp să curețe toate lamele, după ce terminase lupta cu potera. Nu durase mult până să-şi dea seama că nu-i plăcea la fel de mult să lucreze pe bărbați şi, cu un

fior, îşi aminti de fata blondă din tren – păstrase două bucăți din pielea ei într-un flacon din valijoară, dar încă nu avusese timp să le aprecieze suficient – dar, oricum, era mai bine decât cu animale sau insecte. Mai bine bărbați decât nimic.

Nu ştia nici el cum, dar în clipa în care privi în ochii reverendului, simți că toate secretele sale erau înțelese.

Nu era nevoie să explice sau să se simtă ruşinat. Acesta era stăpânul, generalul lor, iar el, Dante, era soldatul său cel mai devotat. Exact aşa cum spusese şi Frederick.

Iar Vocilor le plăcea acest om chiar mai mult decât le plăcuse de Frederick.

— Ştii, e interesant, cred că avem de-a face cu unul gata pregătit, i se adresă reverendul lui Frederick, continuând să-l privească pe Dante.

— Ce înseamnă asta, domnule? întrebă Frederick.

— Omul ăsta nu are nevoie nici măcar de botez, spuse reverendul Day, întinzând mâna şi mângâind uşor obrazul flasc al lui Dante.

— Am căzut de acord că nu veți supune la „împărtăşanie” pe niciunul din oamenii mei, rosti Frederick, încordat. Aşa ne-am înțeles.

— Nu te enerva degeaba, Frederick, spuse reverendul Day, mângâindu-l pe Dante cu privirea. Băiatul ăsta a fost înzestrat cu har de la

natură, aşa că ar fi o pierdere de vreme.

Trenul trase pe peronul din fața gării Flagstaff, Arizona, cu zece minute înainte de ora stabilită; coborând în grabă, Doyle, Innes, Presto şi Lionel se întâlniră cu două oficialități de la liniile ferate Santa Fe, gata să-i însoțească până la trenul expres pregătit pentru ei, aflat cu trei linii mai departe. Nu era decât o locomotivă cu un singur vagon de pasageri, care urma să plece în direcția Prescott.

Merge-Singură venea la brațul lui Jack, în urma celorlalți. Ei au urcat ultimii în tren. Ea nu plecase nicio clipă din compartimentul lui, din clipa în care Doyle şi Innes dăduseră buzna înăuntru, cu o seară mai devreme. Nimeni nu le adresa niciun cuvânt şi, chiar şi în clipa în care urcarăîn tren, ei nu aruncară celorlalți nicio privire.

Era ora prânzului şi soarele dogorea cumplit. Jack era palid şi epuizat, abia dacă avea destulă putere pentru a-şi trage picioarele. Toată energia sa era orientată spre interior. Ea părea la fel de epuizatăşi singurul lucru de care părea preocupată era să-l aducă pe Jack în siguranțăîn cel de-al doilea tren.

Dacă a făcut aşa cum mi-a spus mie, atunci înseamnă că a luat boala asupra ei, se gândi Doyle, privind în urma ei. Dacă e aşa, nici nu-i venea să se gândească prin ce trecea biata femeie.

Observă că Mary ținea în mână vergeaua cu pana de vultur la un capăt.

Dar dacă n-a reuşit? Dacă niciunul, nici celălalt nu mai au putere? Ce mă fac? Nu pot să mă lupt eu cu fantasmele altcuiva.

— Nu e momentul cel mai potrivit pentru romantism, ce zici? şopti Presto către Doyle.

— Dumnezeule mare, ce vrei să spui cu asta?

— Ea a stat toată noaptea în compartimentul lui. La un moment dat mi s-a părut că aud... un țipăt de *amor.*

— Într-adevăr, ai auzit un țipăt. Dar n-avea nimic de-a face cu *amorul,*îi răspunse Doyle.

Dragoste poate, dar nu pasiune. Iar despre modul indescriptibil în care văzuse că poate fi folosită acea putere, nu putea vorbi nimănui.

Innes le întrerupse conversația, pentru a-i da lui Doyle o altă telegramă, prin care se confirma că toate materialele comandate îi vor aştepta, pregătite, la sosirea lor în Prescott. După ce urmări urcarea tuturor bagajelor în tren, Innes urcă ultimul, la timp pentru a observa cum Mary şi Jack dispăreau într-unul dintre compartimente.

— Astăzi nu i-a mai scos nicio prăjiturică de căpşuni din piept, nu? îl întrebă el pe Doyle în şoaptă.

— Să sperăm că una singură a fost suficientă, şopti şi Doyle, ridicând din nou degetul în dreptul

buzelor.

Cinci minute mai târziu, trenul pornea spre sud, scoțând aburi pe nări.

Aveau două ore de mers până la Prescott.

— Nu-mi place că mergi acolo de unul singur, spuse Eileen.

— Înclin să fiu de acord cu tine, dar nu sună ca o invitație pe care s-o pot refuza, draga mea, spuse Jacob.

— Tu nu te simți bine; ar trebui să te odihneşti.

— Acum vorbeşti ca răposata nevastă-mea: Jacob, vino la culcare, ai să-ți strici ochii dacă citeşti pe lumina aceea.

— Probabil că nici de ea nu ascultai.

Jacob se opri lângă uşa holului şi o luă de mână.

— Întotdeauna am ascultat-o. La urma urmelor, i-am supraviețuit şase ani.

— Nu pleca, şopti ea.

— Pentru asta am venit. Are rost să faci un asemenea efort, numai pentru a te răzgândi în ultima clipă?

— Atunci, lasă-mă să vin cu tine.

— Dar, draga mea Eileen, tu nu ai fost invitată.

— Sunt sigură că pe reverend n-o să-l deranjeze.

— Nu. Dar mă gândesc la visul acela.

Eileen îl privi în ochi şi văzu bucuria şi hotărârea lui Jacob; nici urmă de teamă. Simți o lacrimăîn colțul ochiului.

— Te rog, să nu mori, şopti ea.

El îi zâmbi, îi sărută mâna cu delicateţe, se întoarse şi ieşi în stradă pe uşile batante.

Ca un cowboy, se gândi el îndreptându-se de spate şi pornind spre Casa Speranţei.

Eileen îşi ştergea lacrimile, nedorind ca actorii care se adunau în hol să o vadăîntr-o asemenea stare. Se pregătea să plece spre teatru, căci repetiţia fusese programată peste câteva minute.

Un om se ridică dintr-un fotoliu şi se îndreptă spre ea, scoţându-şi pălăria. Era îmbrăcat cu o haină de piele gălbuie, cu franjuri, purta cizme şi apărători peste pantaloni; semăna cu un actor dintr-o melodramă cu subiect western. Tot era bine că nu purta şi el cămaşă albă. Dar cinci tineri cu chipuri îngrijorate, îmbrăcaţi în cămăşi albe, îl urmau îndeaproape.

— Doamnă, pot să văvorbesc?

Era înalt. Frumos, mai mult decât putea spune în cuvinte. Şi, vai, ce voce, ca vibraţia joasă a unui violoncel, îşi revizui instantaneu prima impresie; petrecuse prea mult timp printre actori. După cum se mişca, după cum se purta, omul acesta era un cowboy adevărat.

Ea scoase o ţigară – modul său preferat de a câştiga timp; el aprinse un chibrit pe unghia degetului mare, înainte ca ea să apuce să-şi scoată chibriturile din poşetă.

— Despre ce anume?

— Vă deranjează dacă ieşim afară o clipă? o întrebă el, ridicând din umeri, în semn de explicație, în direcția celor cinci cămăşi albe.

— Cu plăcere.

El îi ținu uşa la intrare şi apoi se întoarse, blocând trecerea celor cinci care încercau să vină după el.

— Băieți, voi vedeți-vă de treabă, le spuse el.

— Dar trebuie să vă ducem în cameră…

— Uite un dolar, spuse el, aruncându-le o monedă. Cumpărați-vă nişte acadele.

— Dar, domnule…

— Clarence, dacă te prind că vii după mine încă o dată, îți trag un şut în fund de nu te mai mişti o săptămână.

Frank închise uşa în nasul lor, îşi puse pălăria şi o ajunse din urmă pe Eileen, pe trotuar.

— Vă numiți Eileen, nu, domnişoară?

— Da.

— Numele meu este Frank.

— Frank, am impresia că nu te interesează să-ți dau un autograf.

— Nu, doamnă. Îmi permiteți să văîntreb cât timp v-ați propus să rămâneți în oraşul ăsta de nebuni?

— Piesa este programată cu reprezentații timp de o săptămână.

— Ca s-o spun p-a dreaptă, stăm pe un butoi cu pulbere care e gata să ia foc.

Trecătorii în cămăşi albe aruncau priviri admirative spre aceşti străini înalţi, frumoşi, nonconformişti.

— Zâmbiţi tot timpul, vă rog, îi şopti Frank.

— Te întrebi ce-or avea de sunt aşa de fericiţi, spuse ea zâmbind şi înclinând amabilă capul. Ne-au ţinut sub cheie din clipa în care am sosit. E drept, nu-i o idee prea rea fiind vorba de actori. De când sunteţi aici?

— Cam de o oră.

— Aveţi idee ce naiba se petrece?

— Fură arme de la armata Statelor Unite, de exemplu.

— Arme? Pentru oamenii *aceştia*?

— Şi toţi sunt la un pas de moarte, până la unul.

O negresă grasă, de vârstă mijlocie, se apropie şi se postăîn drumul lor, ţinând în mână o copie a regulamentului tipărit.

— Scuzaţi-mă, prieteni, le spuse ea cu un zâmbet strâmb, dar este interzis ca vizitatorii să se plimbe prin Oraşul Nou fără escortă.

— Mulţumim, doamnă; reverendul ne-a spus că e în regulă, spuse Frank, răspunzându-i tot cu un zâmbet.

— Tocmai am vorbit cu el, spuse Eileen, zâmbind prosteşte. Vă transmite salutări.

Perplexă, femeia se opri; ei trecură pe lângă ea şi îşi Continuară drumul.

— Nici să fumați n-aveți voie, strigă femeia în urma lor, mai puțin sigură pe sine.

Eileen îi făcu semn cu mâna şi aruncățigara peste umăr.

— Deci, am vrut să vă spun, reluă Frank, că dacă doriți să vă luați tălpăşița de-aici înainte ca americanii să vină să-şi caute armele şi să se spargă buba – scuzați expresia – mi-ar face mare plăcere să vă scot naibii de aici.

Ea se opri în loc, să-l privească. Da: sinceritate americană autentică.

— Eşti foarte amabil, Frank.

— E plăcerea mea.

— Dar mă tem că nu pot pleca deocamdată. Nu fără Jacob.

— Bătrânul.

— Nu e chiar aşa de bătrân. Aşa pare?

— Nu e soțul dumneavoastră, nu?

— Nu.

— Bun, se bucură el, zâmbind pentru prima dată sincer de când ieşiseră din hotel. Atunci îl luăm şi pe Jacob cu noi.

— Mă tem că nu va fi chiar aşa de simplu, spuse ea.

El o privi drept în ochi.

— De fapt, nici pentru mine nu va fi simplu.

Ea se uităîn jur, la cămăşile albe de pe stradă, îi făcu un semn discret şi, dând colțul, intrară pe o alee pustie.

— Începe dumneata, spuse ea.

Frank îşi dădu pălăria mai pe spate şi îşi înfipse degetele sub curea.

— Va trebui să văîntreb despre chinez.

Ea miji ochii şi îl privi iarăşi cu atenție; pentru un bărbat atât de frumos, trebuia să recunoască, nici prost nu era.

— Ai visat ceva ciudat în ultima vreme, Frank?

Frank se gândi câteva clipe.

— Nu, doamnă.

— Atunci, îți voi spune mai întâi o poveste ciudată.

— Poftim, intră, rabine Stern, spuse reverendul, făcându-i semn cu mâna spre canapeaua de catifea aflatăîntr-un colț al biroului său. Sunt încântat că ați putut veni astăzi la mine.

— Am reuşit să-mi găsesc timp, deşi eram foarte ocupat.

Reverendul nu se ridică de la birou și nici nu-i strânse mâna; Jacob se aşeză pe canapea, lângă un glob mare de sticlă fixat pe un postament din lemn de stejar. În afară de icoana bizantină aurită de pe peretele din spatele biroului şi o Biblie din vremea regelui Jacob, care stătea deschisă pe un

suport special pentru citit, nimic nu sugera că acesta ar fi fost biroul unui preot. Mobilele noi, chiar de lux, semănau cu o imagine văzută odată de Jacob, în care era prezentat biroul lui D. Rockefeller. Aerul era răcoros şi greu. Razele subțiri de lumină ce pătrundeau prin jaluzelele de lemn în camera întunecoasă erau singurele care aminteau de aşezarea acestei case în mijlocul deşertului. Fire de praf se ridicau din covorul gros, persan, tremurând în lumină. Jacob se obişnui repede cu semiîntunericul, dar tot nu reuşi să distingă clar chipul reverendului, aşezat în spatele biroului.

— Aveți o cameră foarte confortabilă, spuse Jacob.

— Vă place? Am pus să mi se construiască această casă din cărămizi, aşa cum se obişnuieşte pe aici; astfel rămâne răcoare până târziu, după-masă. Mobila este în întregime primită prin donații, ca dar din partea unor frați mai avuți. Eu nu sunt de părere că un membru al clerului ar trebui să primească un salariu regulat; ce crezi, rabine? După părerea mea, acest lucru violeazăîncrederea sacră dintre Dumnezeu şi... reprezentanții săi.

— Asta e foarte bine pentru Dumnezeu, dar omul trebuie să mănânce.

— Zeciuiala; acesta este răspunsul şi, desigur,

asemenea altor idei înțelepte, se practică de sute de ani. Toată lumea din comunitate face acelaşi sacrificiu – sau, să-i spunem contribuție –, punând deoparte o sumă din venitul lor, pentru susținerea păstorului lor spiritual, fie că e vorba de un predicator, preot sau rabin.

— Zece la sută este cifra obişnuită, spuse Jacob.

— Eu am adus acestei tradiții o inovație minoră, spuse reverendul, aplecându-se spre lumină. Eu iau sută la sută.

Ochii lui Day apăreau pentru prima datăîn lumina fierbinte a soarelui. Jacob simți strânsoarea lor tentacularăşi îşi feri privirea. Înghiți cu greutate şi inima începu să-i bată mai sincopat.

— Am avut norocul să botez un mare număr de milionari, după ritualul bisericii noastre, de la începutul carierei mele ecleziastice. Nu se poate spune că zeciuiala a fost ideea lor în totalitate, dar, o dată ce această sugestie a pătruns în mintea lor, ea a fost primită cu o remarcabilă receptivitate. Şi am descoperit căîn aceste state din vest există un surplus extraordinar de bogăție: vase, bani, argint, petrol. Milionarii nu sunt rari pe-aici, aşa cum sunt în est – ca să fim clari, găseşti câte unul la fiecare colț de stradă. Şi, în ciuda părerii generale despre zgârcenia lor, am descoperit căşi bogații au nevoie de mântuire, la fel ca oricare alt

păcătos.
— Şi aceşti milionari sunt încă supuşii dumneavoastră?
— Ah, da. Chiar aici, în Oraşul Nou, răspunse Day, uitând să menționeze cât de mult se bucura să-i vadă pe foştii magnați ai industriei şi pe nevestele lor încrezute spălând de zor latrinele. Iar dacă-i întrebați, reluă el, m-aş mira să existe măcar unul care să nu recunoască faptul că viața lor este de o mie de ori mai bogată acum.
— De o mie de ori.
— Viața prea materialistăîți dă multă bătaie de cap. Mai e şi îngrijorarea, teama că ai putea pierde ceea ce ai acumulat, sau disperarea de a creşte valoarea bunurilor tale, mult peste nevoile rezonabile. Dar ce bucurie simți când eşti eliberat de această suferințăşi îți dedici întreaga viață unei simplități spirituale!
— Atâția bani trebuie să fie o greutate teribilă, spuse Jacob, privind împrejur, la bogățiile din cameră. Spuneți-mi, cum vă descurcați *dumneavoastră* atât de bine?
— Eu mă consider binecuvântat, cu adevărat, rosti reverendul Day ridicându-se în picioare şi îndreptându-se, şchiopătând, spre Jacob. Imensa bogăție nu-mi îngreuneazăîn niciun fel sufletul. E uşoară ca un fulg pe umerii mei infirmi.
Spunând aceste cuvinte, îşi flutură mâna pe

raza de lumină, risipind firele suspendate de praf.

— Care este secretul dumneavoastră?

— Nu pretind nimic pentru mine. Sunt un servitor, nu un stăpân. Trăiesc pentru a-mi împlini obligația față de Dumnezeu, şi bunurile lumeşti care-mi trec prin mâini nu lasă nicio pată. Întreabă-mă, Jacob Stern, ce înseamnă pentru mine toți aceşti bani şi voi răspunde, foarte sincer, că nu ştiu deosebirea dintre un dolar de argint şi un ferăstrău circular. Banii sunt doar un instrument dăruit mie pentru a desăvârşi Lucrarea Sfântă...

— Lucrarea Sfântă...

— Păi, cum, Oraşul Nou. Catedrala noastră. Tot ce se vede în jurul nostru.

— Dar scopul său?

— Să-l aducă pe om mai aproape de Dumnezeu. Sau poate că ar trebui să spun: să-l aduc pe El mai aproape de om...

Reverendul se opri în loc şi zâmbi într-un fel ciudat.

— Aveți multe întrebări de pus, nu-i aşa? De ce n-am vorbi mai... deschis?

— Despre ce?

— Te cunosc, Jacob Stern, spuse Day, aşezându-se pe un scaun chiar în fața lui. Recunosc, la început nu ştiam de unde; ți-ai ras barba, bătrâne. Parlamentul Religiilor de anul

trecut, la Chicago, nu?
Jacob simți înteţindu-se bătăile inimii. Încuviință cu un semn al capului.
— Nu eşti vreun turist venit să-şi găsească un loc de retragere. Eşti un erudit, specialist în Cabala şi, din câte îmi amintesc, unul din cei mai renumiți. Cabala este una din cărțile sfinte pe care am încercat să le descifrez de când m-am apucat serios de această muncă de colecționar. Aşa că e normal, rabine Stern, să vreau săştiu exact... ce faci dumneata aici?
Jacob simți un val de energie cuprinzându-i capul şi pieptul, ca o insectă amorfă aflatăîn căutarea unui punct slab. Îşi adună toate forțele, ridicând o barieră a gândului pentru a ține departe fălcile ei lacome. Viața lui era la fel de fragilăşi lipsită de apărare ca firele de praf care pluteau în aerul greu, închis.
— Mi se pare că eu am întrebat primul, spuse el.
— Aşa este, spuse reverendul Day. Avem timp; nu aveți alte obligații urgente, adăugă el izbucnind într-un râs cinic, un prim semn de cruzime.
— Ascult, spuse Jacob.
Reverendul Day se aplecăînainte, vorbindu-i în şoaptă, ca la teatru, ca un adult care rosteşte o poveste pentru copii.
— Într-o zi, un om se trezeşte şi descoperă căîn

el arde o lumină. O imensă fântână a Puterii. Să-i zicem scânteia divină, sau oricum doreşti; important este că a fost binecuvântat de har.

— S-a mai întâmplat, spuse Jacob.

— Cu timpul, omul învață să folosească Puterea– nu, nu e adevărat; învață cum să*dea posibilitatea* acestei Puteri să-şi îndeplinească lucrul sacru prin intermediul său. E o modalitate de a exprima acelaşi lucru, cu mai multă modestie. Din acel moment, Lumina călăuzeşte fiecare gând al său, fiecare acțiune, astfel încât omul strânge în jurul său o congregație şi îi conduce pe ai săi departe de lumea coruptă. În deşert. Pentru a construi un nou Ierusalim. Puterea îi dăruieşte Viziunea care-i arată cum şi unde trebuie să meargă; un vis despre un turn negru, despre biserica omului, înălțată din nisip.

— Ați avut un asemenea vis? întrebă Jacob ridicând surprins ochii către Day, pentru a-i coborî apoi din nou în jos cu un efort.

— Timp de nouă ani, spuse reverendul. Din ziua în care m-am trezit într-un şanț murdar, pe malul unui râu.

În Elveția, culmea. Nu mai țineam minte cine sunt şi niciun alt amănunt despre viața mea de până atunci. Tot ce aveam era acest vis. Această viziune. Şi am plătit un preț teribil pentru iluminarea mea. Infirmitatea trupului, mult mai

cumplită decât ceea ce se vede acum; am avut nevoie de un an pentru a mă vindeca şi de încă doi până să pot merge din nou pe picioare. A meritat? Fără nicio ezitare, aş răspunde oricând că da.

Du-te în America, mi-a poruncit viziunea, şi plantează-ți sămânța în nisip. Cine eram eu să protestez în fața unei voci atât de autoritare? Astfel că am adoptat rasa preoțească, dar nu şi beneficiile clerului, spuse Day, apucând poalele rasei sale. De fapt, am luat-o de la un predicator baptist pe care l-am ucis în Charleston, Carolina de Sud. Mi se potriveşte perfect, n-a fost nevoie de nicio modificare şi, cu… neregularitățile trupului meu, nu mi-e uşor să găsesc haine pe măsură. Într-adevăr, haina îl face pe om, până la urmă. Ce crezi, rabine? Nu-i aşa că sunt prototipul perfect al unui evanghelist modern?

Day începu să fredoneze un fragment dintr-o melodie compusă de Gilbert şi Sullivan şi izbucni în râs.

— Aşadar, Viziunea dumneavoastră v-a adus aici, spuse Jacob, făcând un efort de concentrare pentru a nu-l lăsa pe Day să devieze de la subiect.

— Cu ajutorul milionarilor pe care i-am câştigat de partea mea de la Charleston şi până aici – New Orleans, în special, s-a dovedit un teren foarte fertil; viața de dezmăț combinată cu noile averi au făcut ca, practic, să*se roage* de mine să le dăruiesc

iertarea păcatelor. Prin contribuțiile lor generoase, nu a trecut mult timp şi Oraşul Nou a adus viațăîn acest pământ sterp. E uşor de înțeles câtă minuțiozitate a fost necesară pentru a da naştere unui asemenea rod al imaginației; arhitectură, organizare socială, alimentare, guvern local. Anii au trecut şi a rămas prea puțin timp pentru partea teologică.

Pânăîntr-o zi, când am văzut ce minunat arată oraşul nostru; eram aproape o sutăşi veneau din ce în ce mai mulți după călătoriile mele pe coasta de vest, unde am urcat într-o căruță pentru a spune cuvântului Domnului...şi am înțeles cât de mult neglijasem dezvoltarea fundamentului *scris* al comunității noastre. Spiritul nostru era entuziast, dar carnea era... ignorantă.

Aşa că am făcut un pelerinaj. La Chicago, anul trecut, pentru a mă amesteca printre celelalte fete bisericeşti. Ce grupare de cunoaştere, ce inspirație! Îți spun sincer, rabine, Parlamentul Religiilor mi-a schimbat viața. Mi s-a revelat drumul, şi el nu era deloc simplu: trebuia să studiez şi să descopăr baza, *prima materia* valabilă pentru toate religiile lumii, pentru ca apoi să unesc toate adevărurile lor separate în numele unei singure Viziuni adevărate, pe care o dobândisem deja, dar pe care încă nu o puteam articula.

Astfel că am început să colecționez marile cărți sfinte ale lumii, ca să le studiez secretele. Una din primele idei dobândite a fost aceea că nu există coincidențe pe lume. Şi trebuie să-ți spun, Jacob Stern, că apariția ta în Oraşul Nou în acest moment este un mare noroc.

— De ce?

Durerea cumplită de cap îl făcea pe Jacob să perceapă din ce în ce mai vag cuvintele rostite de Day; reverendul îşi trase scaunul mai aproape. În aer plutea un miros greţos de flori ofilite.

— Pentru că eu cred că ai fost trimis la mine, ca să desăvârşim împreună Lucrarea Sfântă. De asta te afli aici. De asta ai avutşi dumneata acelaşi vis ca şi mine, despre biserica noastră.

— Ce vă face să fiți aşa de sigur că am avut acelaşi vis? întrebă Jacob.

— Hai să nu ne furăm singuri căciula. Ştiu multe lucruri despre dumneata şi n-am nicio îndoială că eşti destul de înțelept ca să-ți dai seama care este motivul.

Reverendul dădea, ca din întâmplare, din mână; Jacob simți căîncepe să-i curgă lichid din nas şi duse mâna într-acolo: sânge. Ridică privirea, amețit, evitând cât de puțin privirea reverendului. Dar observă pe buzele acestuia căşi lui îi curgea sânge.

Jacob dădu iarăşi din cap; motivul nu avea

importanță. Singurul lucru important era „cum” : cum să-l oprească.

— După cum se vede, datorită responsabilităților mele, n-am putut considera pe nici unii dintre oamenii de aici drept *colegi*, spuse reverendul Day, vorbind din ce în ce mai exaltat, fără să-i pese că sângera. Ştiam că vei veni; mi s-a arătat în vis.

— Ce trebuie să fac?

— Cum nu am discutat până acum cu nicio persoană calificată pentru a-mi aprecia descoperirile, nu prea ştiu de unde săîncep. Am să-ți arăt la ce concluzii am ajuns prin studiile mele şi să-mi spui dacă eşti de acord.

— Bine.

Mirosul de mucegai era pătrunzător; Jacob respira pe gură, cu ochii ațintiți în podea, simțind cum privirea reverendului îi dobora, pe rând, toate armele de apărare.

— În scripturile ebraice Dumnezeu nu e menționat direct; El primeşte multe alte nume, dar *Ain Sof,* Dumnezeu, izvorul întregii creații, nu este niciodată numit direct, pentru că identitatea sa se afla dincolo de înțelegerea omenească. Corectează-mă dacă greşesc.

Jacob înclină capul în semn de aprobare; durerea devenise insuportabilă. Îşi apucă tâmplele între mâini şi făcu un efort de concentrare, privind

neîncetat firele de praf care pluteau în aer datorită gesturilor largi ale acestui om.

— Absența lui Dumnezeu înseamnăîntuneric. Întunericul reprezintă Răul. Înainte de apariția luminii pe pământ, înainte ca Dumnezeu însuşi să fi existat – pentru că Dumnezeu este Binele – nu exista decât întuneric. Ştim că Dumnezeu i-a dăruit omului libertatea de voință, pentru că El a dorit ca noi să trăim liberi pe pământ. Dar pentru a fi cu *adevărat* liberi, trebuie să sfidăm ceea ce, în mod tradițional, numim „voința Domnului”, înțelegi? Sfidându-i pe Dumnezeu ne apropiem mai mult de El. Acesta a fost sensul originar al creației. Iar pentru ca omul să trăiască aşa cum a dorit Dumnezeu, Răul trebuia să existe în sufletul omului de la începuturi, pentru că fără posibilitatea răului, fărăşansa de *a alege*între aceste două căi, omul nu-şi poate exercita libertatea de voință.

Aşadar…*Răul a fost darul originar al Domnului către oameni.* Mă urmăreşti, rabine?

Jacob reuşi, nici el nu ştia cum, să găsească destulă forță pentru a clătina din cap; durerea era acum însoțită de un țiuit în urechi, care anula orice alt sunet în afară de vocea lui Day.

— Da, Răul are un scop, spuse Jacob, dar acela este de a-l face pe om să se lupte cu nimicnicia sa. Să păşeascăînainte, pentru a deveni din nou o

entitate completă.

— Da, aceasta este una din căile care ne sunt deschise, recunosc. Dar e clar că mai existăşi o altă cale spre dumnezeire: prin urmărirea puterii căreia noi îi spunem „Răul” , continuă Day cu patimă. Poți fi sigur că nu oricine poate să o urmeze. Numai aceia, puțini, care au căzut în întuneric, au fost corupți de el şi au găsit forța de a se înălța din nou...

— Aceasta nu e o cale pentru ființele umane, spuse Jacob, care avea senzația că-şi aude propria voce de la mare distanță, abia şoptită.

— Asta spun şi eu, insistă reverendul, zâmbind larg, cu sângele curgându-i printre dinți. Această cale mai puțin umblată este calea *emulației* lui Dumnezeu, nu aceea a ascultării cuvântului Său. Pentru a deveni zeu, prin dobândirea Puterii și trecerea dincolo de bine și de rău.

Astfel, omul poate ajunge mai aproape de Dumnezeu decât ar fi îndrăznit să spere, pentru a-L provoca şi a-l combate autoritatea.

— Nu-L poți învinge pe Dumnezeu, spuse Jacob, simțind o imensă greutate care-i strivea membrele şi-l apăsa pe ceafă.

— Ah, aşa crezi? Atunci, să te întreb ceva: pentru a urma calea binelui, calea lui *Dumnezeu,* calea pe care cele mai multe ființe umane pornesc

orbeşte, au fost create marile cărți sfinte ale lumii. Asta e învățătura obişnuită, nu? Ne-au fost date pentru că ele cuprind cuvântul Domnului; o serie de îndrumare de viață, cărți spirituale în care legile Domnului sunt prezentate în detaliu şi trimise omului prin intermediul profeților religiilor lumii.

— Da, da.

— Atunci putem spune că Dumnezeu *există*în acele cărți, nu-i aşa? Dumnezeu ne apare prin cuvintele Lui şi legile Lui care ne limitează şi ne definesc. Aşa se manifestă El în lumea noastră fizică.

— De acord.

Reverendul Day se aplecă mai mult, ajungând la numai câțiva centimetri de fața lui Jacob.

— Rabine, cum putem fi siguri că destinul omului este – nu să*asculte* de voința Domnului – ci să se elibereze de El? De ce trebuie să continuăm să trăim presupunând, fără niciun dubiu, că planul stabilit de El pentru noi în aceste cărți este cel *potrivit*?

— Răspunsul nu stăîn putința...

— Dar El ne-a dăruit libertatea de voință; cum putem fi siguri că adevărata Lui intenție nu e, de fapt, să eliberăm lumea de influența Lui și astfel să devenim și noi zei, într-o bună zi? Dar dacă

eliberarea se dovedeşte a fi adevărata menire a acelui Mesia la care se referă cărțile?

— Nu înțeleg, spuse Jacob, agățându-se cu disperare de realitate, pe când întunericul îi amenința vederea şi simțea lacrimi mari curgându-i pe obraji.

— Ți se va părea o blasfemie; imaginează-ți că aşa-zisa noastră*zeitate* nu e, conform standardelor cosmice, decât o marionetă prostească, copleşită de îndoieli, nesigură de propriile sale intenții, asemenea oricărui om de pe pământ. Imaginează-ți o astfel de ființă, care nu mai e capabilă sau nu mai doreşte să ne călăuzească aşa cum avem nevoie, ca un părinte care-şi pierde controlul asupra copiilor săi atunci când devin prea mari pentru a mai avea nevoie de protecția lui…

— Noi nu avem de unde şti acest lucru.

— Dă-mi voie să te contrazic. Priveşte evidența în față, Jacob. Priveşte răutatea acestei lumi: păcat, violență, corupție, război. Poți spune despre Creatorul unui asemenea infern că este infailibil? Oare căile și metodele sale sunt ireproşabile? Eu cred că nu.

— Acestea sunt lucruri create de oameni, nu de Dumnezeu… protestă Jacob; inima îi bătea să-i spargă pieptul, fugindu-i de sub control.

Reverendul Day nu-l mai asculta; se întinse şi-l strânse pe Jacob de încheieturile mâinilor, străpungându-i trupul cu glasul său ascuțit.

— Eu cred că adevăratul scop al omului este de a *eradica* legile Domnului de pe pământ, de a ne elibera de limitele impuse de El acum o mie de ani. Ironia este că aşa-zisul Dumnezeu ştie că a eşuat, chiar dacă nu acceptă acest gând. Iar eu am ajuns săînțeleg că acest act final de rebeliune, izgonirea Domnului din lumea noastră, este adevăratul motiv pentru care Dumnezeu *însuşi* l-a creat pe om– pentru ca el să-L învingăşi să-L întreacă – chiar dacă El nu va recunoaşte acest lucru.

— Cum?

— Distrugând prezența Lui pe pământ, şopti pătimaş reverendul.

— Dar cum vrei să...

— Planul de distrugere a Lui a fost ascuns în cărțile Sale de la început. El însuşi l-a scris acolo, iar eu am descifrat această informație și am construit o cameră sub biserica mea, după spusele Lui, pentru a amplifica forța acțiunii.

— Ce acțiune?

— E atât de simplu, Jacob; *El vrea ca noi să ardem cărțile.*

Jacob, cu privirea ațintităîn podea, clătină din cap, încercând să se apere de această nebunie.

— Să ardem cărțile! Să distrugem legile Lui, săştergem orice urmă a prezenței Sale pe pământ! Aceasta este Lucrarea Sfântă pentru care Dumnezeu a creat omul de la bun început. Iar împlinirea ei îl va elibera pe Mesia, cel care ne poate conduce până la eliberarea finală. Mesia, unul şi adevărat.

— Tu?

Reverendul Day izbucni în râs, cu sângele curgându-i din urechi, din nări şi din colțurile ochilor.

— Ferească sfântul, nu; eu sunt doar un mesager. Mesia este îngerul unic, prea pur şi generos pentru cei asemenea Domnului; e Arhanghelul pe care El l-a legat în lanțuri, l-a izgonit din ceruri şi l-a făcut prizonier în adâncul pământului, de teamă că, prin voia sa dreaptă, el îi va dezvălui într-o zi şi omului destinul său real, mai înalt.

Noi vom desăvârşi aici lucrarea Arhanghelului, acesta este scopul oraşului nostru. Vom distruge cărțile şi vom rupe lanțurile care-l țin pe Mesia prizonier în întuneric. Aceasta este divinitatea din vis; de asta am fost binecuvântați cu această viziune. De asta... noi... noi...

Reverendul Day se ridică brusc în picioare, cu membrele tremurând de agitație. Jacob îşi simțea capul gala să explodeze şi abia mai putea să

suporte mirosul de putreziciune.

Îl privi pe Day: dăduse ochii peste cap şi scotea nişte gemete răguşite din gâtlej; trupul îi înțepeni dintr-o datăşi căzu cu toată greutatea pe covorul de pe podea, într-un nor de praf şi cu sângele țâşnindu-i din tot trupul.

Presiunea din creierul lui Jacob se risipi, ca prin minune. Îi revenise vederea, nu-l mai durea capul şi reuşi, în sfârşit, săînregistreze imaginea preotului întins pe podea, la picioarele lui.

O crizăîngrozitoare, îşi zise Jacob. Omul e epileptic.

Şi toată puterea lui nu-i e de ajuns pentru a se apăra de atac.

Jacob strânse marginea canapelei, înțelegând ce are de făcut. De unde să strângă atâta putere? Omul acesta fusese la un pas de a-l ucide, fără măcar să-l privească direct în ochi. Jacob se ridică, tremurând, în picioare; criza lui Day nu trecuse, dar el nu putea şti cât timp are la dispoziție.

Îşi aruncă ochii prin camerăşi zări o contragreutate din cristal, un glob irizat aşezat pe birou. Jacob se îndrepta, nesigur, spre birou, abia respirând. Apucă globul de cristal cu amândouă mâinile; da, era suficient de greu.

Era cam de aceeaşi mărime cu bilele de oțel cu

care se jucau italienii în Greenwich Village.

Doi paşi înapoi şi ajunse deasupra reverendului; privindu-l, constată că atacul se mai domolise. Disperat, Jacob încercă să-și mențină echilibrul, trase adânc aer în piept şi ridică cristalul deasupra capului.

Simți o amețeală, efortul era prea mare. I se întunecă iarăşi vederea, aşa că, îngrijorat, lăsă bila jos şi căzu în genunchi. Fața îi era năclăită de transpirație amestecată cu sânge; puse bila pe podea şi se şterse cu mâneca hainei.

Respiră adânc, bătrâne; chiar dacă e ultimul lucru pe care mai apuci să-l faci, pentru ca biata ta viață săînsemne ceva, trebuie săştergi de pe fața pământului această ruşinoasă insultă la adresa Domnului.

Convulsiile reverendului erau din ce în ce mai rare; Day scoase limba în colțul gurii, printre spume.

Termină-l, Jacob; eliberează acest animal nenorocit de chinul prin care trece.

Jacob se apropie mai mult şi ridică iarăşi bila de cristal. Rămase aşa câteva clipe, aşteptând ca reverendul să se întoarcă cu fața în sus, pentru a-l lovi drept în frunte.

Day deschise ochii, brusc conştient şi cu simțurile treze, fixându-l pe Jacob, ca şi cum l-ar fi

pândit tot timpul până atunci.

Jacob îşi feri privirea şi-l lovi cu bila de cristal.

Era prea târziu; o forță puternică devie lovitura într-o parte; bila se lovi de covor, la câțiva centimetri de craniul reverendului.

Cu un gest rapid, Day îl apucă pe Jacob de încheietura mâinii, ca-ntr-o menghină, strivindu-i osul. Cu cealaltă mânăîi făcu un semn ironic.

— Nu-i bine ce faci, şopti reverendul Day, palid şi înspăimântător ca un cadavru.

Făcu un gest cu mâna şi globul de cristal căzu din mâinile lui Jacob şi se lovi de zid, spărgându-se în mii de cioburi.

Un alt gest şi Jacob căzu pe spate, lovindu-se de marginea biroului şi rămânând acolo, neajutorat, incapabil să clintească măcar un muşchi.

— Hinduşii au o teorie interesantă, spuse reverendul, îndreptându-se spre el. Ei cred că Dumnezeu le vorbeşte… prin *ochi.*

Capitolul 15

Deşi destinat unui viitor strălucit din momentul în care liniile ferate nord-sud din teritoriu aveau să se întâlnească pe peronul gării sale, oraşul Prescott, Arizona, nu depăşise încă mărimea unei halte. Trenul special comandat de Doyle era singurul aflat în întregul perimetru în acea după-amiază.

Şase cai zdraveni şi doi catâri de povarăîi aşteptau la depou, alături de materialele comandate de Innes: hărți, puşti, muniție, truse medicale şi provizii de hranăşi mâncare pentru o săptămână. Omul din spatele tejghelei, fost căutător de aur, se ocupa de aprovizionarea expedițiilor miniere de cincisprezece ani. Trecuseră pe-acolo şi câțiva englezi – numele de Arthur Conan Doyle nu-i spunea nimic bătrânului; el nu prea citea – dar nu mai văzuse niciodată un grup mai ciudat sau mai pornit pe treabă, decât acela cu care discuta acum.

Un tânăr care învârtea o nuia în apropierea butoiului cu pulbere îi urmări pânăîşi încheiară tranzacțiile, după care se ridicăşi porni agale spre telegraf.

Când Doyle ieşi din depou, îi văzu pe Jack şi Mary Williams, care tocmai coborau din tren, din nou rămaşi ultimii. Ea părea să-şi fi recuperat energiile, culoarea îi revenise în obraji şi se schimbase: acum purta costum de călărie şi cizme înalte. Jack era la fel de palid. Ea îl lăsă să se aşeze pe o piatră, în curtea depoului, înfăşurat într-o pătură, cu cutia lui Edison între picioare şi plecă să vadă de cai.

Profitând de şansa de a-i vorbi între patru ochi, Doyle se apropie de Mary şi o întrebăîn şoaptă:

— Cum se simte?

— E prea devreme pentru a da un răspuns precis, îi răspunse ea, fără să-l privească, prinzând un sac de pânză de şaua calului.

— Dar crezi că a avut efect?

— Vindecarea a fost dificilă.

— Am văzut. Îi trebuie ceva timp să-şi revină, nu?

— Uneori, omul nu-şi mai revine deloc, spuse ea, aruncând o privire spre Jack care, învelit în pătură, stătea cu privirea aţintităîn pământ.

— Când vom şti exact?

— Depinde de el, răspunse ea, încercând săînchidă subiectul.

— Nu avem, până la urmă, nicio certitudine cu leacurile tale, sări Doyle, iritat.

— Nici cu ale voastre.

Mary se întoarse spre el; Doyle văzu urmele efortului atât de puternic întipărite pe chipul ei încât fu imediat cuprins de remuşcări.

— Sper că nu v-am deranjat aseară, îi spuse el.

— Când?

— Am auzit un ţipăt şi am intrat în compartiment.

— Nu-mi amintesc, spuse ea, privindu-l drept în ochi.

El ajunse la concluzia că spunea adevărul.

— Mary? Poţi să-mi spui acum ceva mai clar… ce avea?

— Nu ştiu cum să descriu în cuvintele voastre.

— Atunci, foloseşte-le pe ale tale.

Ea tăcu.

— Sufletul lui era pierdut, spuse ea fără nicio introducere.

— Poți spune cum anume?

— Sufletul poate călători departe, dar trebuie să regăsească drumul înapoi. Drumul înapoi către trupul lui era blocat.

— Blocat?

— Când sufletul pleacă, cineva poate să-i fure locul.

— Cine anume?

— Un *windigo.*

— Ce?

— Un demon.

Amintirea masei cărnoase pe care o zărise, preț de o clipă, în mâinile ei îi reveni în minte. Se simțea neajutorat, năucit şi puțin bolnav.

— Cum se poate întâmpla asta?

— Are vreo importanță?

— Presupun că nu, spuse Doyle. N-am mai văzut niciodată ceva care să semene cu ce-am văzut aseară, în camera aceea.

Ea îl privi iarăşi drept în ochi.

— Nici eu.

— Mary, eu...

— Numele meu este Merge-Singură.

Doyle încuviinţă, apreciind încrederea pe care o implica această destăinuire.

— Dacă pot fi de folos cu ceva...

Ea clătină din cap.

— Acum depinde numai de el.

Înainte ca el să apuce s-o mai întrebe şi altceva, Mary luă caii şi se îndreptă spre Jack. Privind într-acolo, Doyle văzu cum femeia îl ajută pe acesta să se ridice în picioare şi, cu mare grijă, îl urcă pe cal. Nu-şi putea da seama dacă Jack se gândea la ceva anume. N-o privea şi se mişca automat, răspunzând la atingerea ei ca un somnambul. Doyle se întoarse lângă ceilalţi.

Lionel era singurul dintre ei care nu mai urcase niciodată pe cal; hotărâră să-l aşeze în şaua unui jugan cuminte, cu care să vinăîn urma lor. Lionel se afla în curte, ţinând frâiele calului la distanţăşi uitându-se cam speriat la animal.

— În principiu, îi spuse Lionel lui Doyle când acesta trecu pe lângă el, mă opun să stau pe orice fiinţă mai mare şi mai proastă decât mine.

Innes se ocupase de platăşi de alegerea catârilor, iar acum, împreună cu Presto, cerceta o hartăîntinsă pe stânci.

— Bătrânul de la birou spune că vom găsi un drum, cam pe-aici, care nu e pe hartă, spuse Innes, trasând o linie de la est spre vest.

— Ce fel de drum?
— Nebunii şi l-au făcut singuri; se pare că duce drept spre oraş, spuse Presto.
— Cât timp ne trebuie?
— Dacă mergem întins, diseară, târziu, putem fi acolo.
— Ce fel de loc e acela, Skull Canyon? întrebă Doyle.
— E o haltă pentru diligență. Scurtăm drumul pe aici, peste dealuri, şi ieşim la drum, cam la zece mile spre vest, spuse Innes, simțindu-se în largul său în lumea hărților şi a soluțiilor tactice.
— Bătrânul spunea că, în ultimii ani, au existat mereu grupuri de oameni care au trecut pe-aici, în drum spre Oraşul Nou, spuse Presto.
— Nişte fanatici, asta e, spuse Innes. Ne-a mai spus că ieri, de dimineață, cinci oameni au coborât dintr-un tren și au reținut nişte cai.
— Se potrivesc perfect cu descrierea lui Frederick Schwarzkirk şi a tovarăşilor lui, spuse Presto pe un ton scăzut, aruncând o privire spre Mary. Între ei se afla şi un bărbat cu un inconfundabil ochi albastru, de sticlă.
Doyle se încruntă; nici măcar nu-i trecuse prin minte că s-ar fi putut ca atacul asupra lui Mary să aibă vreo legătură cu Liga Hoților.
— Îngrijorător…şopti el.

— Da, confirmă Presto, privind spre Innes. Aşa ne-am gândit şi noi.

În apropierea lor se auzi o bufnitură; desagii lui Lionel căzuseră pe jos, iar el stătea încordat pe cal, ținându-se de partea din spate a hamului, cu fața înapoi.

— Cred că am nevoie de un mic ajutor, le spuse el.

Frank vedea Casa Speranței de la fereastra camerei sale aflate la etajul al doilea al hotelului. Pervazul era plin de scrum de țigară; stătuse o orăîntreagă cu ochii pe uşa de la intrare, aşa cum îi promisese lui Eileen când ea plecase la teatru.

Jacob nu se mai întorsese de la întâlnirea sa cu reverendul Day. Eileen se dusese până acolo să-l caute la ora şase şi fusese trimisă la plimbare. Discuția continua, îi spusese un om în cămaşă neagră; cei doi nu doreau să fie deranjați. Lui Eileen, instinctul îi spunea însă altceva, aşa că se întorsese la hotel foarte îngrijorată. Frank o calmase cât de bine se pricepuse şi îi promisese că-l va găsi pe Jacob şi că se vor întâlni la teatru, după spectacol.

Avea destule motive de îngrijorare. Eileen îi spusese că chinezul fusese în căruța lor tot drumul, de la Wickenburg şi până aici, inclusiv în acea dimineață, când Frank îl văzuse la Skull Canyon; îl avusese pe ucigaşin bătaia puştii şi-l

lăsase să scape. Acum, probabil că Chop-Chop se afla pe undeva prin Oraşul Nou, liber ca pasărea cerului. Se numea Kanazuchi şi era un fel de preot, din Japonia, nu din China, iar dacă era să creadăşi restul celor spuse de Eileen, atât el cât şi tipul celălalt, Jacob, fuseseră aduşi aici de un coşmar despre turnul acela mare, negru.

În alte vremuri, numai atât şi ar fi fost de ajuns pentru a-l face să se apuce iar de băutură.

Totuşi, o parte a dilemei sale fusese clarificată; dacă avea de gând să realizeze ceva în relația sa cu Eileen – şi, după ce vorbise cu ea, nu-şi dorea nimic mai mult pe lume – un glonțîn burta japonezului i-ar fi redus şansele la zero. Ceea ce, pentru Frank, însemna că se afla într-o încurcătură cum nu i se mai întâmplase.

Îşi privi ceasul aşezat pe pervaz, cu capacul deschis: şapte şi jumătate. Piesa începea la opt. Ar fi vrut să dea o raită pe la Casa Speranței, dar era mai bine să aştepte până la lăsarea întunericului. În acelaşi timp, dorea la fel de mult, dacă nu chiar şi mai şi, s-o vadă pe Eileen pe scenă.

O altă idee îi încolți în minte; ar fi putut avea rezultate mai bune, dar şi riscul era mai mare. Pentru asta ar fi avut nevoie de puşcă, dar în felul acesta avea toate şansele să fie ucis. Evident, tot aceasta era varianta spre care se îndrepta.

Frank îşi puse pălăria, ieşi din camerăşi, de sus,

din capul scărilor, aruncă o privire spre holul de la intrare. Clarence şi nebunii lor continuau să-l aştepte. Încercă vreo câteva uşi, până găsi una deschisă, se strecură printr-o fereastră, coborî pe burlan până jos, pe o alee pustie, şi porni spre intersecția cu strada principală; la lăsarea serii, o mulțime de oameni se adunase în fața teatrului.

Piesa asta, sau orice altă piesăîn care juca Eileen, puteau să mai aştepte. Dar, pentru Frank, era cel mai bun motiv pentru a rămâne în viață.

De la marginea cartierului săracilor, Kanazuchi urmărea ultimii oameni în cămăşi albe care intrau în teatru. Torțele fixate afară, pe ziduri, începeau să-şi facă efectul, alungând întunericul. Aşteptăîncă cinci minute şi apoi traversă strada pustie şi, trecând printr-o alee, se îndreptă spre grajduri.

Aflase că reverendul Day locuia în casa mare, de cărămidă, aflată chiar în fața teatrului. Cu siguranță că omul acela cunoştea locul unde se aflau templul de sub pământ şi cărțile; probabil că el însuşi organizase furtul cărții *Kojiki.*

Kanazuchi aşteptase ore întregi pentru ca reverendul Day să iasă din casa pe care cămăşile albe o numeau Casa Speranței, dar nimic nu se întâmplase. Casa era bine păzităşi paznicii, toți îmbrăcați în negru, erau mai periculoşi şi mai bine înarmați decât cămăşile albe pe care le văzuse.

Pentru a intra, ar fi avut nevoie de „secerătoarea de iarbă”.

Ciudat; de unde se afla, Kanazuchi fusese, la scurtă vreme după sosirea sa, martorul unui moment de zăpăceală a cămăşilor albe, ca şi cum controlul de care erau dominați ar fi slăbit puțin. Unii se opriseră pe loc, pe stradă, alții căzuserăîn genunchi; alți câțiva păreau să sufere dureri puternice. După câteva minute, controlul fusese reinstaurat și cămăşile albe își reluaseră imediat treburile, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Nu era nimeni prin apropiere, aşa că intrăîn grajd; locul părea pustiu. Ghidându-se după lumina singurului felinar aflat acolo, se îndreptă spre căruțele actorilor. Se opri şi ciuli urechea; nu era nimeni. Kanazuchi dădu la o parte, cu grijă, perdeaua căruței cu care venise şi se trezi în fața țevii unei puşti ațintite spre el.

— Eileen mi-a spus să nu te ucid, îi spuse omul ghemuit înăuntru.

Arma avea deja cocoşul tras şi omul ținea degetul pregătit pe trăgaci.

Dacă-l atac, măîmpuşcă, înțelese Kanazuchi.

— Nu vreau, spuse omul. Dar dacă trebuie, te voi împuşca.

Kanazuchi îl privi drept în ochi. Omul acesta nu glumea. Era un profesionist; nimic nu trădase

prezența sa în căruță. Ştia să se ascundăși, fărăîndoială, știa să ucidă.

— Ce doreşti? întrebă Kanazuchi.

— Jacob e prizonier. Eileen a spus că ai nevoie de el pentru ceva anume şi că vei dori să-l eliberezi. E adevărat?

— Da.

— Atunci, am nevoie de ajutorul tău.

Kanazuchi încuviință cu un gest al capului. Omul trase piedica armei, fără s-o lase din mână.

— Unde e? întrebă Kanazuchi.

— În casa de cărămidă.

— Trebuie să-l scoatem de-acolo.

— Asta speram să aud de la tine. Asta cauți?

Bărbatul îi aruncă sabia; Kanazuchi o prinse din zbor şi scoase sabia din teacă, cu viteza unui fulger. Bărbatul nici nu clipi, dar nici nu dădu drumul armei din mână.

— Mă cheamă Frank, îi spuse el.

— Kanazuchi, răspunse acesta, înclinându-se uşor.

— Kana...înseamnă ceva pe englezeşte?

— Înseamnă„ciocan” .

— Bine, cum spui tu, Hammer, spuse Frank, lăsând, în sfârşit, arma deoparte. Hai să le facem puțin scandal.

Kanazuchi se dădu puțin într-o parte, pentru ca

Frank să coboare din căruţă. Se priviră cu gravitate, simţind cum profesionalismul împărtăşit şi cauza comună care-i lega erau mai puternice decât instinctele de autoapărare. Fiecare îl aştepta pe celălalt să facă prima mişcare; apoi, ca doi parteneri de dans, se întoarseserăşi porniră într-un pas spre grajd.

— Mi-au luat pistolul când am sosit, dar puşca a rămas legată de hamul calului. În cizmă nu m-au căutat, spuse Frank, atingând ţeava Coltului de rezervă ascuns acolo.

— Au făcut o greşeală.

— Oraşul ăsta e mai greţos decât tot ce-am văzut până acum.

— E ca un ceas; nu merge decât dacă-l întorci.

— S-a cam înţepenit, spuse Frank, clătinând din cap. Se simte, nu?

— Da.

— Spectacolul e pe cale săînceapă, spuse Frank.

— Dacă-i retezăm capul, trupul va cădea.

— A, la asta ştiu că te pricepi.

— Poftim?

— Era un fel de glumă, Hammer.

Kanazuchi reflectă puţin, apoi dădu din cap.

— Înţeleg.

Se opriră chiar la capătul aleii, la intrarea pe strada principală. Dinspre teatru răzbăteau hohote de râs şi aplauze; brusc, nu se mai auzi

nimic. Casa Speranței era luminată, la ambele nivele; pe veranda lată se zăreau cel puțin şase paznici îmbrăcați în negru.

Frank frecă un chibrit pe zidul grajdului şi îşi aprinse o țigară de foi.

— Am impresia că acest reverend A. Glorious Day este cel pe care-l căutăm, spuse el.

— Doisprezece oameni păzesc casa; în spate sunt numai trei, spuse Kanazuchi, studiind mişcările paznicilor.

— Se mişcă mult?

Kanazuchi încuviință.

— Se schimbă la fiecare oră.

Frank îi explică la ce se gândise; Kanazuchi fu de acord. Împreună traversară strada principală. Intrară pe o alee şi se apropiară de uşa din spatele Casei Speranței.

Trei paznici stăteau pe lângă casă, înarmați cu puşti Winchester şi pistoale Colt. Frank făcu cinci paşi înainte, cu mâinile deasupra capului; Kanazuchi, în spatele lui, îl amenința cu puşca. Frank îşi pusese pistolul sub curea; „secerătoarea de iarbă” era ascunsă sub cămaşă, la spate.

Gărzile se ridicarăîn picioare. Erau îmbrăcați cu haine largi, negre; îi priveau cu ochii limpezi, alerți. Nu erau aceiaşi, dar felul în care se purtau îi aminti lui Frank de bărbații care sosiseră la Casa Speranței mai devreme, în acea zi.

— L-am găsit pe omul acesta dând târcoale prin grajd, spuse Kanazuchi.

— Ți-am mai spus, imbecil cu ochii oblici, spuse Frank abia ținându-se pe picioare şi vorbind împleticit. Voiam să mă asigur căăştia au grijă de calul...

— Taci din gură, spuse şeful gărzii.

— A avut colici acum vreo câteva săptămâni şi trebuie să fiu atent; puştii ăia nici măcar nu-l...

Kanazuchi îl lovi cu patul puştii peste ceafă. Frank se împletici şi se prăbuşi pe trepte.

— Ți-a spus să taci, mârâi Kanazuchi.

Cei trei paznici îl priviră pe Frank cu interes, ținându-şi puştile într-o parte. Frank îşi duse mâinile la stomac şi începu să geamă, ca şi cum i s-ar fi făcut rău.

— Ăsta e unul din vizitatori, spuse un paznic.

— Da. A băut, rosti Kanazuchi.

— Du-l la locul de pedeapsă, hotărîşeful gărzii.

Doi dintre paznici se apropiară, încercând să-l ia pe Frank de câte un braț; în acea clipă, el scoase sabia lui Kanazuchi de sub cămaşăşi lovi unul din paznici în piept, cu umărul, împingându-l spre stâlpul din apropiere, după care îl apucă de cap şi-l lovi cu cuțitul după ureche. Omul muri fără să scoată un sunet.

Din spate, Frank auzi un zgomot uşor, ca susurul unei ape; când se întoarse, văzu trupurile

celorlalți doi paznici căzând pe pragul casei, în timp ce capetele li se rostogoleau în jos pe scări. Sabia lui Kanazuchi se odihnea deja în teacă.

La naiba. Omul ăsta ştia ce face.

Kanazuchi aruncă arma spre Frank; el o prinse cu o mână, după care schimbă cuțitul pe pistolul său. Kanazuchi puse *wakizashi*înapoi în teacă; Frank aşeză Colțul în chingă. Împreună urcară până la uşăşi rămaseră nemişcați, aşteptând.

— Nu era nevoie să mă loveşti aşa de tare, şopti Frank.

— A fost mai autentic.

— Mă bucur că n-a trebuit să fac pe mortul.

Nu apăru nimeni; niciunul din paznicii din față nu fusese alertat de zgomotul luptei. Frank încercă uşa; era deschisă.

Holul interior era slab luminat. Covoarele groase le camuflau paşii. Mobile scumpe peste tot, picturi în ulei pe pereți; un candelabru de cristal atârna deasupra scărilor, în holul principal. Mai ceva decât într-un bordel din St. Louis.

Auziră un glas răstit venind de undeva, din stânga lor şi se apropiară de uşa întredeschisă. Înăuntru, alți patru dintre membrii trupelor de elită, îmbrăcați în negru, erau puşi la punct de cel care părea a fi superiorul lor – un tip înalt, blond, care vorbea cu accent străin; acelaşi pe care Frank îl văzuse sosind în acea după-amiază.

— ... telegrama spune că au coborât din tren la Prescott şi că au plecat de acolo călare pe cai, în această după-amiază. Pândiți-i pe drumul dinspre est. Cinci bărbați, o femeie. Ar trebui să aibă cu ei o carte. Lăsați-i să treacă; loviți-i după ce intră pe poartă. Reverendul nu ne dă niciun ban până când nu pune mâna pe cartea aceea. La drum!

Cei patru se îndreptară spre uşa glisantă; Kanazuchi şi Frank se strecurarăîntr-o cameră cufundatăîn întuneric, de cealaltă parte a holului, în timp ce bărbații în negru se îndreptau spre uşa de la intrare.

— Dumneata nu, domnule Scruggs.

Unul din cei patru, un bărbat cu fața de copil care ducea o valijoară, se opri supus; blondul îl luă pe după umeri şi se îndreptă cu el spre uşă.

— Dumneata rămâi cu mine, rosti bărbatul înalt.

Frank şi Kanazuchi aşteptară până când auziră uşa de la intrare închizându-se şi abia după aceea reveniräîn hol. Prin perdea zăriră gărzile care patrulau la intrare. Cu mâna pe mânerul săbiei, Kanazuchi făcu semn spre scara interioară; Frank confirmăşi, împreună, urcară spre etaj, oprindu-se pe palier în momentul în care de sus, de deasupra lor, se auzi podeaua scârțâind. Un paznic îmbrăcat în negru se apleca peste balustradă, privind în jos, spre intrare.

Mâna lui Kanazuchi zvâcni ca un fulger şi, o clipă mai târziu, mânerul cuţitului său ieşea din gâtul bărbatului: acesta, căzut la podea, se zbătea să-l smulgă, nereuşind să scoată niciun sunet. Din trei paşi, Kanazuchi fu lângă el şi, strivindu-l sub talpa piciorului, îi rupse gâtul.

Chiar că-şi cunoştea meseria, gândi Frank.

Apoi urcăşi el. Intrară pe prima uşă din dreapta şi o încuiară după ei. Aici, lumina era mai puternică. Se simţea, mai mult decât în celelalte camere, că aici locuia cineva. Rafturi pline de cărţi; hârtii pe birou; un glob mare, de sticlă. Pe un suport de citit, o Biblie mare, deschisă.

— Reverendul Day, spuse Kanazuchi.

Frank îngenunche, ca să privească mai bine petele întunecate de pe covor.

— Sânge, spuse el. E proaspăt; are cel mult două ore.

— Jacob, rosti Kanazuchi, privind spre cioburile de sticlă din colţul camerei.

— S-ar părea că s-a luptat. L-au tras afară… pe aici, spuse Frank, mergând după urmele de sânge, care se opreau brusc în faţa unui perete simplu.

Începură să cerceteze cu atenţie peretele.

Din spatele casei răsunară strigăte, urmate repede de altele, din faţa clădirii: alarma. Cineva găsise trupurile paznicilor ucişi.

Frank şi Kanazuchi se priviră cu calm. Auziră

paşi grăbindu-se către etaj, dar niciunul din cei doi bărbați nu dădu semne de grabă. Frank trasă un semn abia vizibil pe perete, paralel cu linia tapetului roz, decolorat. Kanazuchi descoperi un punct mai albicios, dar murdărit de atingerea degetelor. Atinse uşor locul respectiv cu degetul şi împinse peretele; se auzi un declic şi peretele se deschise în dreptul urmei, dezvăluind privirii un culoar strâmt.

Cineva încerca mânerul uşii camerei în care se aflau; zăvorul rezista. Se auzi un zăngănit de chei. În clipa în care auzi cheia în broască, Frank se lăsă pe un genunchi, trase piedica armei şi trase toate cele cincisprezece gloanțe din încărcătorul puştii în mai puțin de cinci secunde; mai adăugăîncăşase, din pistolul Colt. Kanazuchi se repezi la uşăşi o deschise.

Patru cămăşi negre zăceau fără viațăîn hol.

Omul ăsta e un profesionist în toată legea, gândi Kanazuchi.

Afară răsunară alte strigăte şi jos, la parter, la auzul focurilor de armă, se dăduse alarma. Kanazuchi intră primul în pasajul secret, urmat îndeaproape de Frank. Urmărind petele de sânge, coborâră o scară, trecură printr-un coridor scurt şi apoi, trecând de o uşă simplă, ajunserăîn cămara de lângă bucătărie. Se opriră în întuneric; calm, Frank umplu din nou încărcătorul. Zgomot

de paşi şi voci răstite răzbăteau din ce în ce mai aproape.

— Reverendul nu e aici, spuse Kanazuchi.

Frank închise cu zgomot încărcătorul Coltului.

— Pe naiba.

— L-au scos pe Jacob afară pe uşa aceea, spuse Kanazuchi arătând spre uşa în dreptul căreia se opreau urmele de sânge. N-am văzut-o de unde mă aflam.

— Ei bine, spuse Frank, auzind mişcare în interiorul pasajului, ceva mai sus, în spatele lor, nu putem rămâne aici.

Ieşiră fără zgomot în bucătărie şi apoi afară, printr-o debara micuță, ajungând pe o alee strâmtă, pe partea de nord a casei. Urmele de sânge şi de paşi dispăruserăşi era imposibil sămai descopere ceva pe întuneric. Aleea era pustie, dar nenumărați paznici veneau în fugă spre Casa Speranței, din toate direcțiile. Ghereta de pază era goală; aproape toată lumea din oraş era la teatru, să urmărească spectacolul. Cei doi se ascunseră sub un butoi de metal.

— Partea cea bună este că nimeni nu ştie cum arătăm, şopti Frank.

— Toată lumea din oraş va porni în căutarea noastră, răspunse Kanazuchi, fără să-şi schimbe expresia feței. Iar noi nu ştim unde e Jacob.

— Asta e partea proastă.

Mergând cât de repede puteau, ținând cont de faptul că-l aveau pe Lionel cu ei, descoperiră drumul spre Oraşul Nou puțin înainte de ora şapte. Innes se afla în fruntea grupului, descurcându-se perfect cu hărțile; Merge-Singurăîi ajutase în două rânduri, când nu mai erau siguri dacă menținuseră drumul cel bun. Pe tot parcursul drumului, Doyle aruncase câte o privire furişă spre Jack, sperând să descopere măcar un semn, cât de mic, de înviorare. Nimic. Jack nu răspundea la întrebările lui Doyle, privind fix orizontul, fără ca vreo emoție să se oglindească pe chipul său.

În fața lor, numai deşert, cât vedeai cu ochii; la ieşirea lunii, grăbiră pasul, în timp ce Lionel se ținea cu disperare de marginea şeii, grijuliu cu viața lui. Două mile mai departe, caii se cabrară brusc, Innes fiind la un pas să cadă cu totul; ceva îi speriase.

— Bufnițe? întrebă Innes.

Merge-Singură clătină din cap. Descălecăşi porni pe o potecă strâmtă, spre stâncă aflatăîn apropiere, spre dreapta ei. Le făcu semn să se apropie; descălecară cu toții şi, luându-şi caii de căpăstru, porniräîntr-acolo. La vreo cincizeci de metri mai departe, acolo unde drumul se deschidea iarăşi, caii se cabrară din nou. Jack rămase în spate, cu Lionel; ceilalți porniră mai

departe, cu armele pregătite.

Mirosul puternic îi lovi îndată ce trecură de stâncă. Un stol de vulturi îşi luăîn grabă zborul.

O întreagă după-amiază sub arşiţa soarelui distrusese cu totul cele treizeci şi opt de trupuri fără viaţă, mai mult decât o făcuseră rănile propriu-zise. Majoritatea fuseserăîmpuşcaţi; o duzină dintre ei suferiseră lovituri de cuţit. Păsările de pradă se ocupaseră de rest.

Mă bucur că am ajuns aici după lăsarea serii, gândi Doyle; sângele părea negru la lumina lunii.

— Nu-i atingeţi, îi avertiză Doyle.

Apoi se întoarse. Jack ieşise de după stânci şi rămăsese în picioare, într-o parte, cu ochii aţintiţi asupra masacrului şi faţa crispată, ca într-un început de gând şi, simţi Doyle, de furie. Vederea sângelui îl înverşunase.

Doyle făcu un pas înainte şi ridică de pe jos o insignă.

— Ajutor de şerif, anunţă el, citind ce scria acolo. Din Phoenix.

— Toţi au câte una, spuse Merge-Singură, trecând mai departe.

— Lionel, rămâi acolo unde eşti, spuse Doyle, care tocmai se lăsase în genunchi pentru a studia ceva mai îndeaproape, când îl văzuseră apărând de după stânci.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lionel.

— Stai acolo liniştit.

— Majoritatea sunt de vârstă mijlocie, vizibil sedentari, spuse Doyle.

— Înțelegi ceva? îl întrebă Presto.

— Nu seamănă cu oamenii legii, spuse Innes.

— Nici nu sunt. Sunt voluntari, spuse Doyle, cercetând o bucată de hârtie pătată de sânge pe care o scosese din buzunarul interior al uneia dintre victime. O poteră; cred că aşa se numeşte. Îl căutau pe acest om.

Doyle le întinse afişul, Presto aprinse un chibrit şi cu toții putură vedea schița aproximativă, în cerneală, a unui asiatic cu căutătura diabolică, dedesubtul căreia erau menționate crimele de care era acuzat.

— Chop-Chop, chinezul care decapiteazăoamenii, citi Innes. Căutat pentru crime cumplite în teritoriul Arizonei. Suspect în nenumărate alte crime îngrozitoare.

— N-a stat degeaba băiatul, nu? comentă Presto.

— Cel mai periculos om în viață, citi Doyle amuzat. Măcar de data asta au renunțat la înflorituri. Se oferă o recompensă de cinci mii de dolari. Aşa se explică numărul de voluntari.

— Dumnezeule mare, cum a putut face un singur om aşa ceva? întrebă Presto, privind spre urmele măcelului.

— În niciun caz de unul singur. Aceşti oameni

au fost prinşi într-un schimb de focuri, spuse Doyle, arătând spre cele două capete ale luminişului. De aici şi de acolo, din spatele stâncilor. Au fost cel puțin patru atacatori.

— Cu arme cu repetiție, spuse Innes din spatele stâncilor. Sunt cartuşe peste tot.

— Şi niciunul nu a rămas fără cap, spuse Presto. Nu seamănă deloc cu modul de lucru al acestui chinez...

Afişul îi fu brusc smuls din mână; Jack venise pânăîn spatele lor şi acum ținea bucata de hârtie, privind fix schița de portret.

— Ce este, Jack? îl întrebă Doyle cu blândețe.

— El ştie, şopti Merge-Singură.

— Ce anume ştie?

— Omul acesta apare în vis, spuse ea, arătând spre afiş. Este unul din cei șase.

Jack îşi ridică privirea spre ea, încuviințând din priviri.

— Atunci, putem conchide că aceşti bărbați îl urmăreau pe drumul spre Oraşul Nou, când au fost atacați, spuse Doyle.

Jack îi dădu afişul înapoi şi o luă hotărât la fugă spre cai.

— Să mergem, le spuse Doyle celorlalți.

— Mai întâi ar trebui să-i îngropăm pe oamenii aceştia creştineşte, spuse Presto, uitându-se în

sus, spre vulturii care se adunau din nou.

— Deşertul va avea grijă de asta, spuse Merge-Singură, întorcându-se spre poteca dintre stând.

— Nu e într-o dispoziţie prea bună, ce zici? îi întrebă Presto pe fraţii Doyle.

— Da, da, îi răspunse Arthur din mers, pornind după Mary.

— L-ai văzut şi tu pe tipul acela în vis? se interesă Innes.

— Presupun că da, dacă stau să mă gândesc, spuse Presto în stilul său neutru, studiind desenul cu atenţie. De fapt, nu prea seamănă.

— Să sperăm că e măcar pe jumătate la fel de bun la mânuit sabia pe cât se spune despre tine cu spada, spuse Innes, alergând după Doyle.

— Să sperăm că e de partea noastră, reflectă Presto cu glas tare, după care îşi făcu cruce, murmură o rugăciune pentru cei morţi şi părăsi scena masacrului.

Jack urcase deja pe cal şi pornise în galop spre Oraşul Nou, urmat îndeaproape de Mary. Nimeni nu rosti niciun alt cuvânt şi ceilalţi porniră la rândul lor la galop, încercând săţină pasul; bucuria secretă pe care Doyle o simţea văzând primele semne de vindecare la Jack era temperată de îngrijorarea în legătură cu ceea ce i-ar fi putut aştepta în Oraşul Nou.

Cămăşile albe alcătuiau un public foarte ciudat, îşi zise Eileen. Dar de ce să nu fi fost aşa, când tot ce era legat de ei părea o ciudățenie? O uimea atenția lor față de această plicticoasă melodramă a Ruritaniei. Aplauzele izbucneau din sală pe neaşteptate, puternice ca un tunet. Toate răspunsurile celor din sală – râsete, oftaturi, suspine – veneau în cor, ca şi cum un singur creier s-ar fi exprimat în mii de glasuri.

Rymer fusese anormal de mulțumit de rezultatele repetiției penibile din acea zi şi nu mai înceta cu laudele la adresa teatrului din Oraşul Nou. Era oare numai imaginația ei, sau Bendigo era chiar mai lunatic decât de obicei? La cât era de isterizat, ai fi zis căînsuşi nenorocitul acela de Edwin Booth era pe undeva, prin sală.

Însă nu putea să nu fie de acord cu el într-o privință: după părerea ei, dotările teatrului erau bine proiectate şi funcționale, chiar dacă erau cam rudimentare, dar sala în sine era uimitoare; lux şi eleganță, cu nimic mai prejos față de teatrele din New York sau Londra; nici urmă de condițiile precare în care fuseseră nevoiți să-şi desfăşoare turneul timp de şase luni. Poate că tocmai vederea unei asemenea opulențe catifelate îl amețise cu totul pe Bendigo, făcându-i să viseze la Broadway; în seara asta, recita textul cu un glas atât de puternic, de parcăşi-ar fi închipuit că va fi auzit

până pe malul râului Hudson.

Eileen îşi terminase scenele din actul întâi– aproape asurzită de istericalele lui Rymer, pe care, în mare parte, le rostise doar de la câțiva centimetri de fața ei – dar, în loc să se retragăîn cabină, găsise un loc liniştit în culise, de unde putea privi şi studia publicul.

Era îngrijorată: Frank nu apăruse cu veşti despre Jacob, dar îi spusese că s-ar putea să dureze până după căderea cortinei. Încercă să-şi alunge spaimele. Ştia că se poate baza pe cuvântul lui Mequethy; măcar de asta era sigură. În prezența unui asemenea – nu găsea alt cuvânt – a unui asemenea *bărbat,*în oricare altă situație şi-ar fi putut pierde siguranța de sine.

Când Frank se va întoarce cu Jacob, după spectacol, toți trei vor pleca din oraş, călare, iar ea îl va trece pe Bendigo Rymer în rând cu celelalte greşeli ale sale. N-are decât să-i oprească banii, zgârciobul; seara asta era ultima ei apariție în trupa Penultimate. Încă o confruntare cu Bendigo, pe scenă, după care sentința ei la închisoare avea să fie ispăşită.

Şi apoi? Avea să călătorească spre est, cu Jacob, să-l ducă acasă cu bine. Era mai mult decât atât; ei bine, da, îl iubea mult, dar realist, pe acest bătrân. Oare viața alături de rabinul Stern este

ceea ce-ți doreşti pentru sfârşitul carierei? Un cămin în marginea cartierului East Side, unde să speli rufe, veghind ultimii lui ani – şi cât de departe ar putea fi aceştia? Pe de altă parte, Frank Mequethy…

Un rând ocupat de bărbați îmbrăcați în negru îi atrase atenția – erau primii care nu purtau cămăşi albe pe-aici – undeva în dreapta scenei, sus, în prima lojă de la mezanin. Stăteau în picioare, grupați în jurul unui bărbat singur, aşezat în primul rând de scaune de lângă balustradă. Duse mâna la ochi să se apere de lumina prea puternică a reflectoarelor, căci nu-i distingea prea bine figura.

Reverendul Day.

Întâlnirea luase, probabil, sfârşit. Simți căîncepe să-i bată inima mai tare. Dar asta ar putea fi o veste bună. Frank şi Iacob o aşteptau, probabil. De ce simțea un gol în suflet?

Trăsăturile puternice ale feței lui Day păreau luminate din interior de o strălucire drăcească, hidoasă, dublată de cruzime şi de o inteligență rece, amenințătoare; ținea capul înclinat într-o parte, sprijinit de gâtul acela diform.

Jacob nu era în siguranțăşi ea ştia acest lucru.

Auzi nişte pocnete îndepărtate, ca nişte artificii, undeva în afara teatrului, urmate de strigăte şi sunetul profund al unui clopot – şi actorii părură

dintr-o dată nişte caraghioşi; lumea reală pătrundea în tărâmul lor fragil, amăgitor. Iluzia devenea brusc vizibilă, golită de sens și oarecum ridicolă.

Paznici din lojă ciuliră urechea la auzul acelor sunete; reverendul se întoarse brusc, făcu un semn şi doi dintre paznici ieşiră imediat afară. Reverendul nu mai era atent la acțiunea de pe scenă – Bendigo se zbătea, îşi răsucea spada în culmea eroismului. Niciun alt actor nu observase ce se petrecea în sală…

Câțiva paznici îmbrăcați în negru se năpustiră iarăşi în lojă, conduşi de bărbatul în salopetă gri, pe care Eileen îl văzuse pe stradă; reverendul Day se întoarse spre ei, vorbind pe un ton din ce în ce mai alarmat, făcând concurență actorilor.

— NU! NU! urlă el.

Mai multe capete se întoarseräîntr-acolo, nedumerite. În lojă era un adevărat haos gata să explodeze.

NU! NU! NU! NU!

Reverendul Day urla la cei din jurul său; ei se dădură un pas înapoi, ca pentru a se apăra. Actorii pierdeau şirul, nu se mai puteau concentra şi căscau gura într-acolo. Ajutoarele de culise scoseseră capetele pe după cortină. Bendigo se zăpăci în plină scenăşi, descoperind de unde

venea deranjul, porni apăsat spre marginea scenei.

Reverendul Day se răsucise pe loc şi, apropiindu-se, şchiopătând, de marginea lojei, începu să strige spre public; toți ochii se întoarseră spre el, privindu-i chipul schimonosit de disperare.

— SOSEŞTE CLIPA! SEMNUL! A ÎNCEPUT, COPIII MEI! E TIMPUL!

Îndată, un freamăt de groază străbătu rândurile ocupate de cămăşile albe; gemete, vaiete, țipete de femei şi bărbați laolaltă. Un spectacol teribil, abject, vrednic de milă.

— A SOSIT TIMPUL SĂ DESĂVÂRŞIM LUCRAREA SFÂNTĂ! MOMENTUL ELIBERĂRII NOASTRE!

Cămăşile albe săriră de pe scaune şi pornirăîn fugă pe culoare, călcându-se în picioare, grăbindu-se săîndeplinească cine ştie ce ritual necunoscut, într-un loc unde doreau, cu disperare, să ajungă.

— Nu vă supărați!

— LA LOCURILE VOASTRE, CU TOȚII, IMEDIAT. MOMENTUL ESTE APROAPE…

— Nu vă SU-PĂ-RAȚI!

Bendigo Rymer se postase în centrul scenei, înfoiat ca un păun, făcând semne cu sabia spre

loją.

Se lăsă o tăcere mormântală. Reverendul Day, şocat, amuțise.

— Zău aşa, domnule. Noi ÎNCERCĂM să susținem un SPECTACOL aici. Ba încă unul al naibii de BUN, dacă-mi permiteți s-o SPUN. Sunt sigur că, ORICE ar fi, e vorba de ceva FOARTE IMPORTANT. Dar cred că nu vă cer PREA MULT... dacă vă rog să AŞTEPTAȚI până DUPĂ ce vom termina.

Nimeni nu mai sufla. Bendigo, înfuriat, se ținea tare pe poziție.

Reverendul Day începu să râdă. Chicotea, sincer amuzat, dar râsul său se transformă, încet, într-un hârâit răguşit, din ce în ce mai puternic, ale cărui ecouri răzbăteau dincolo de zidurile sălii. Publicul râdea împreună cu el, în valuri care creşteau şi se spărgeau pe scenă, zguduind decorul, risipind încrederea lui Bendigo. Nesigur, el făcu doi paşi înapoi, leoarcă de sudoare pe fața plină de machiaj. Scăpă sabia din mânăşi privi în jur, în căutare de ajutor, dar ceilalți actori de pe scenă simțiseră că era mai bine să se retragă, evitându-i privirea, căci intuiau iminența unui adevărat dezastru teatral.

Râsetele încetară brusc. În tăcerea mormântală, reverendul Day se aplecă peste marginea lojei şi-i zâmbi lui Rymer.

— Eşti terminat.

Făcu un gest scurt cu mâna dreaptă; cortina acoperi scena, lăsându-l pe Bendigo izolat, mai în faţă. Înfricoşat, Rymer se repezi spre cortină, căutând un loc pe unde să dispară.

Reverendul strânse pumnii, răsucindu-i brusc; bretelele pantalonilor lui Bendigo se rupseră cu zgomot şi pantalonii îi căzurăîn vine. Auzind sunetul, înainte de a înţelege ce se întâmplase, Bendigo făcu un pas şi căzu în nas.

În spatele cortinei, actorii şi ajutoarele o rupseră la sănătoasa, risipindu-se, care pe unde putea. Numai Eileen, paralizată de frică, privea totul din culise.

Bendigo Rymer încercă să se ridice în genunchi, purtând în ochi privirea nedumerită a unui copil rănit, neînţelegând nimic din ce i se întâmpla. Din sală izbucniră iarăşi râsete; un hohot strident, impersonal, lipsit de orice urmă de bucurie, care nu se oprea şi nici nu-şi schimba tonalitatea.

Reverendul, sprijinit de marginea lojei, dădea din mâini ca un dirijor de orchestră; nasturii de la cămaşa lui Bendigo săriră în aer şi începură să danseze, de la un capăt la altul al scenei. Firele corsetului se înfăşurarăîn jurul trupului său, legându-l strâns, făcându-i să gâfâie, înroşindu-i burta; Eileen auzea respiraţia întretăiată a lui Rymer. Peruca i se răsuci deasupra capului şi

tunsoarea absurdă, de prinț viteaz, îi căzu peste ochi. Rymer continuă să se târască orbeşte pe podea, până când, la un moment dat, păru să piardă controlul asupra mişcărilor sale și fu ridicat brusc în aer de zeci de mâini nevăzute.

Eileen privi dincolo de Rymer, spre reverendul Day, care îşi mişca mâinile ca şi cum ar fi manevrat o marionetă. Bendigo dansa, cu brațele moi, prin aer; un personaj patetic, ridiculizat de pantalonii căzuți în vine...

Şi Eileen îşi aminti unde îl cunoscuse pe A. Glorious Day.

Numele său era Alexander Sparks; îl văzuse exersând aceeaşi tactică de posedare a unei alte ființe cu zece ani înainte. Bietul sacrificat se numea Barry şi era un amărât de hoț, mic de statură, din Londra. Totul se petrecuse în saloanele unui conac de pe coastă, în comitatul Yorkshire. Alături de alți şase lunatici, toți nişte aristocrați demenți, Sparks organizase un complot împotriva familiei regale; ea ajunsese din întâmplare în plasa acestei intrigi şi, în cele din urmă, se trezise chiar în miezul ei, luptând împotriva celor şapte alături de fratele lui Sparks, agent al reginei Victoria, şi de un tânăr doctor care, mai târziu, devenise un scriitor cunoscut. Eileen părăsise Anglia, plecând în America, şocată

de experiența aceea şi, de atunci, nu mai revăzuse pe niciunul dintre cei implicați.

Dar Alexander Sparks nu semăna deloc cu acest reverend Day şi ea nu găsea nicio explicație pentru această discrepanță, decât că, o dată cu trecerea timpului, sufletul demonic al acestui om îşi făcuse loc şi ieşise la suprafață. Dacă era aceeaşi persoană, asta explica, desigur, forța de dominare pe care el o exercita asupra acestor oameni; ea îl mai văzuse realizând experiențe similare de magie neagră, ultima dată când îl întâlnise. Da; era foarte uşor de crezut ideea că trupul chircit şi chipul respingător de-acum reflectau adevărata natură a acestui om.

Dintr-un motiv sau altul, el n-o recunoscuse. Care era acest motiv şi, mai ales, de ce luase ființă acest oraş, ea nu avea de unde săştie. Rămase țintuită locului de spaimă, simțind un fior rece prin şira spinării.

Zâmbind dement, Rymer îşi încheie dansul şi căzu pe scenă ca un bolovan, cu oasele pârâind din încheieturi şi trupul contorsionat.

Day începu iarăşi să gesticuleze; Bendigo se ridică din nou în picioare, îşi scoase sabia din teacăşi începu să mărşăluiască dintr-o parte în alta a scenei. Râsetele din sală erau din ce în ce mai puternice, asurzitoare. Preț de o clipă teribilă, Bendigo întâlni privirea lui Eileen şi ea recunoscu

suferința conştientăşi oroarea oglindităîn ochii lui, dar cuvintele nu puteau trece de zâmbetul hidos care-i tăiase glasul; apoi, trupul său zvâcni şi marşul reîncepu.

Eileen regretă toate blestemele pe care le rostise vreodată la adresa lui; această umilire era mai mult decât putea îndura o ființă umană. Cu ochii plini de lacrimi, îşi dori să poată avea o puşcă la îndemână, să-l elibereze pe sărmanul nefericit de chinul său; restul gloanțelor ar fi fost numai bune pentru reverendul Day.

Bendigo se opri din mers şi îndreptă un salut spre lojă. Reverendul îşi ridică mâinile deasupra capului şi Rymer se ridică uşor în aer, cu picioarele zvâcnind caraghios, ca şi cum ar fi urcat nişte trepte invizibile, plutind deasupra publicului şi rămânând suspendat în dreptul lui Day. Reverendul îşi legănă o mânăşi peruca neagră a lui Bendigo sări de pe creştetul acestuia, începând sățopăie prin aer, ca un câine după pradă. Râsetele ajunseră la limita isteriei, după care încetară brusc.

— Şi-acum, spune-ne, domnule Rymer; am auzit că doreşti, în secret, să-l joci pe Hamlet, spuse reverendul Day, pufnind ironic.

Chinuindu-se să tragă aer în piept, Bendigo încuviință cu un gest scurt al capului; nu avea putere pentru mai mult. O umbră de bucurie îi

lumina ochii, într-un acces de mânie.

— Ei bine, nu te ruşina, ce-ar fi să ne prezinţi un fragment din tragedia acelui danez, melancolic, javră obraznicăşi necioplită ce eşti?

Publicul aplaudăîn delir, ridicându-se în picioare, şi îi ceru printre fluierături, să se conformeze. Bendigo îl salută pe reverend cu sabia şi făcu un semn cu mâna spre public. Făcu, prin aer, un pas înapoi şi plecă fruntea; un moment de concentrare al unui actor care-şi pregăteşte intrarea. Publicul tăcu.

Bendigo se răsuci pe loc; intrase în pielea personajului şi acum fremăta de emoţie. Gâtuit de strânsoarea corsetului, într-o parodie a vocii sale grave, de bariton, izbucni:

— A fi sau a nu fi; aceasta-i întrebarea.

Reverendul Day se aplecă peste marginea lojei, prefăcându-se plictisit, sprijinindu-şi capul într-o mânăşi bătând darabana pe obraz, în timp ce cu cealaltă continua să gesticuleze prin aer.

Ca răspuns la gesturile lui Day, cu fiecare vers al monologului, Bendigo ridica spada şi se lovea feroce în câte o parte a corpului, fără să cruţe nimic: braţele, picioarele, pieptul, gâtul, faţa. Fiecare lovitură deschidea încă o rană adâncă.

— „Mai *’nalt* e-n sine…*cugetul…* să sufere *săgeţile*şi *praştiile… soartei…* sau *mări…* de *suferinţă…înfruntând…* să curme *totul…* scurt?”

Eileen ştia că sabia de spectacol era neascuţită, dar Rymer se lovea cu o forţă neobişnuită, inumană. Sângele său începu să curgă peste cei din sală, dar cămăşile albe nu reacţionarăîn niciun fel, privind în continuare drept în sus, fără măcar să se apere cu mâna de picăturile care nu mai conteneau.

— „Să*mori,* să*dormi* – nimic mai mult – iar printr-un *somn... să-nchei* dureri...şi mii de *lovituri* fireşti căzute din *strămoşii.”*

Cu o lovitură teribilă, Bendigo aproape că-şi despică mâna stângă din încheietură; oasele scrâşniră, sparte, şi mâna rămase agăţată doar într-un rest de piele. Era plin de sânge pe faţă, de la tăieturile din ceafă; fiecare cuvânt rostit însemna un nou moment de agonie şi Eileen avu impresia că aude o frântură de strigăt de disperare printre cuvinte.

— „... E-o *suferinţă* plăcută orişicui. Să*mori,* să*dormi* – să*dormi*– cu *vise,* poate; aci e-*aci...”*

Cu un urlet, Bendigo îşi înfipse sabia la baza abdomenului, sub corset chinuindu-se să apese cu amândouă mâinile, pentru ca vârful ei bont să iasă din nou afară prin pielea de la spate.

Eileen începu să plângăşi se întoarse cu spatele, orbită de lacrimi şi de furie, încercând să se controleze.

Reverendul Day, aflat faţăîn faţă cu Bendigo,

începu să aplaude cu labele lui de maimuță; publicul preluă ritmul şi aplauzele crescurăîn intensitate, devenind asurzitoare.

— „Căci visele din somnul morții...”

Bendigo vorbea cu un glas abia auzit; se făcuse cenuşiu la fațăși toate simțămintele sale răbufneau la suprafațăîntr-un accent final.

— „... când din iarmarocul morții... când din iarmarocul vieții vom scăpa... ne țin pe loc...[14]”

Cu ochii larg deschişi, Bendigo îşi dădu ultima suflare, rămânând aşa, cu trupul moale suspendat în aer. Publicul se ridicăîn picioare în ropote de aplauze.

— Bravo! BRAVO! urla reverendul Day.

Publicul amplifica la nesfârşit acest tribut de batjocură.

Reverendul Day răsuci palma şi trupul lui Bendigo se răsuci la rândul său, înclinându-se în toate părțile, într-o recunoaştere inutilă a singurelor ovații prelungite de care avusese parte în lunga şi mediocra sa carieră.

Eileen se îndreptă, cu mare greutate, spre peretele din spatele scenei. O lampă era fixatăîntr-un cârlig, chiar lângă uşă. O desprinse

---

[14]Fragmente din monologul lui Hamlet din piesa omonimă de W. Shakespeare, trad. De Vladimir Streinu, Ed. Universală, Bucureşti, 1970.

din perete şi o aruncă spre cortina căzută; lampa se sparse, vărsând uleiul care luă imediat foc de la mucul lumânării.

În clipa în care văzu flăcările ridicându-se până la tavan, Eileen se întoarse şi ieşi în fugă pe uşa din spate a teatrului.

Dante nu mai văzuse niciodată o piesă de teatru, împreună cu Frederick, ajunsese târziu, dupăînceperea spectacolului şi se aşezară amândoi în spatele reverendului Day, într-o lojă aflată deasupra scenei. Bănuia că actorii relatau o poveste, dar nu-l interesa prea mult despre ce era vorba. Îi plăceau peisajele colorate cu munți şi castele, care se tot schimbau pe scenă, şi uniformele soldaților, din stofă roşie cu zeci de nasturi strălucitori.

Dar, mai mult decât orice, îi plăcea fata cu păr negru şi sfârcurile care se ițeau prin pânza rochiei adânc decoltate. Strecură o mânăîn valijoarăşi mângâie cu degetul lama unui cuțit, visând cu ochii deschişi şi gândindu-se ce minunat ar fi să-l folosească pe pielea ei. Reverendul şi Frederick îl făcuseră să se simtă liber să acționeze cum doreşte, aşa că orice părea posibil. La sfârşitul spectacolului, putea chiar săîncerce să-i roage să-i dea fata, ca să se joace puțin cu ea.

Totul începuse să meargă prost când tipul acela solid, Cornelius, năvălise în lojă, anunțându-i că

se trăgea cu arma şi că o parte din paznici fuseseră ucişi; reverendul se ridicase în picioare şi începuse sățipe, iar Dante putea jura că văzuse în jurul lui o aură de fum roşiatic, ca la explozia unui butoi cu pulbere.

Strigătele reverendului îi înfricoşaseră de-a binelea pe cei din sală; chiar şi Frederick pălise puțin, dar, în ceea ce-l privea pe Dante, acesta avea senzația că abia acum începe distracția. Apoi, actorul acela gras plutise prin aer în fața lor şi începuse să se lovească cu sabia, iar Dante se convinse că avusese dreptate; era mult mai amuzant decât orice alt spectacol de duzină.

Când izbucnise incendiul, reverendul Day începuse să urle iarăşi la oamenii în cămăşi albe: „DUCEȚI-VĂ, DUCEȚI-VĂ LA LOCURILE VOASTRE! AŞTEPTAȚI SEMNALUL!”

Forța care îl ținuse pe actorul acela suspendat în aer cedăşi cadavrul căzu cu o bufnitură peste fotolii, ca un colac de frânghie. Oamenii îmbrăcați în cămăşi albe erau prea preocupați să se repeadă spre ieşire, țipând şi urlând, călcându-se pe picioare; vreo doi au fost striviți în învălmăşeală. Dante se aplecă peste balustradăşi privi într-acolo, cutremurându-se de râs; această privelişte era de o mie de ori mai amuzantă decât tot ce făcuseră proştii aceia de actori.

Reverendul Day se întoarse spre bărbații aflați în

lojă.

— Adunați brigada, i se adresă el lui Cornelius. Fiecare îşi cunoaşte îndatoririle; urmați Planul.

— Da, domnule, răspunse Cornelius şi o zbughi afară.

— Câți oameni mai am? îl întrebă Day pe Frederick.

— Aproape şaizeci, răspunse acesta.

— Adună-i în biserică, pentru Lucrarea Sfântă. Apoi vino singur în capelăşi adu-mi cartea, imediat după sosirea oaspeților noştri. Ăi la dispoziție numai o oră.

— Dar incendiul? întrebă Frederick, făcând semn cu capul spre cortina în flăcări.

— Lasă-l să ardă. Să ardă totul.

Frederick îi făcu semn lui Dante să-l urmeze şi se pregăti să iasă afară; Day îl apucă pe Dante de braț, oprindu-i din drum.

— Nu, îi spuse. El rămâne cu mine.

Dante îl văzu pe Frederick încleştând fălcile, furios. După o clipă, pocni din călcâie, înclină capul şi părăsi loja. Reverendul Day întinse mâna şi-l cuprinse pe Dante pe după umeri; chicotind, Dante se cuibări la pieptul său şi, împreună, ieşiră din lojăşi coborârăîn foaierul de la mezanin. Peste tot era numai fum şi aer fierbinte, dar niciunul nu grăbi pasul.

— Cum te simți, domnule Scruggs?

— Mă simt bine, domnule. Mă simt cu adevărat bine.

— Aşa trebuie, băiatule. Aşa trebuie, spuse reverendul Day, strângându-l mai aproape de pieptul său şi pornind în jos pe scări. Va fi o noapte minunată.

Capitolul 16

După ce Frank îi vorbise despre puştile furate, Kanazuchi amintise şi el despre existența mitralierelor şi, împreună, ajunseseră la concluzia că era foarte bine dacăîncepeau cu magazia. Un vânt cald începuse să bată, aducând cu el nori de praf şi un aer greu. În turn, clopotele continuau să batăşi cei doi porniră pe furiş spre strada mare, zărind din timp în timp câte o patrulă de cămăşi albe, cu torțe şi arme, îndreptându-se spre centrul oraşului.

Cerul era roşu în zona aceea și înțeleseră că izbucnise un incendiu.

— Pare să fie teatrul, spuse Frank, privind spre grupurile de oameni în cămăşi albe care se năpusteau în stradă. Eileen e acolo.

— O să plece.

— Încotro? Focul se extinde spre cocioabe şi, în curând, tot oraşul va fi în flăcări.

Jacob dispăruse, iar despre Eileen nu ştiau nimic; la naiba, tot planul său se ducea naibii.

Frank se întoarse, simțind privirea lui Kanazuchi ațintită asupra sa.

— Ce este?

— Pot să-ți dau un sfat?

— Sigur, doar ne cunoaştem deja destul de bine.

— Evenimentele se precipită. Apele se umflă.

— În regulă.

Ce naiba mai era şi asta, un discurs despre natură?

— Mai multă apăînseamnă mai multă forță. E greu să-i rezişti.

— Ca un curent.

— Ca un torent. Distruge totul în cale. Acum; aici. Suntem în miezul torentului.

Frank zări un mare număr de oameni înarmați adunați lângă Casa Speranței – toți purtau aceleaşi uniforme milițieneşti pe care le văzuse în noaptea trecută. Cornelius Moncrief alerga de colo-colo, agitându-şi puşca şi dând ordine pe un ton răstit.

— Deci, după ce ți-ai udat picioarele, e mai bine să sari înăuntru, asta vrei să spui, nu? întrebă Frank.

— O dată ce ai pornit, nu-ți mai face griji. Apele râului te poartă cu ele. Ai încredere în rezultatul pozitiv.

— Bine.

Peste umărul lui Kanazuchi, Frank zări un tip în

cămaşă albă, furişându-se prin spatele lor pe alee. Prefăcându-se neatent, întoarse brusc țeava puştii ca pe o bâtă de baseball, zdrobindu-l pe intrus de perete. Omul căzu şi rămase nemişcat.

— Fir-ar să fie; deja a început să meargă treaba, mormăi Frank.

Nu mai puteau aştepta un moment prielnic pentru a traversa pe trotuarul celălalt; strada principală era deja plină de lume. Cămăşile albe se îndreptau spre biserica de la marginea oraşului; sute de torțe ardeau deja acolo, luminându-i turnul întunecat. Brigada de miliție mărşăluia spre pozițiile stabilite şi câte o patrulă cerceta amănunțit fiecare colțişor, fiecare stradă lăturalnică.

Ne caută pe noi, înțeleseră cei doi.

Lăsară armele jos, aşteptând până când un grup de cămăşi albe umplu strada şi apoi porniră liniştiți printre ei, traversând de cealaltă parte a străzii. Nimeni nu se repezi la ei; patrula era încă departe, iar restul locuitorilor aveau atenția concentrată asupra bisericii.

Ajungând pe alee, o rupseră la fugă; Kanazuchi scoase sabia din teacăşi porni înainte. La următoarea intersecție, o patrulă de cămăşi albe dădu colțul, apărându-le în față. Kanazuchi trecu în fugă printre cei patru, cu sabia în mânăşi, înainte ca vreunul din ei să apuce să tragă măcar

un glonț, părți ale trupurilor lor căzură la pământ. Frank îl omorî pe cel de-al patrulea cu o singurăîmpuşcătură. O mână retezatăținea încă torța.

Ceva mai departe zăreau lumini şi freamăt de activitate: era magazia. Un rând lung de cămăşi albe se înghesuia în fața intrării larg deschise; înăuntru, lângă cutiile de lemn, oameni în negru ofereau fiecăruia câte o armăşi o, cutie de muniție. Frank îl urmă pe Kanazuchi, intrând amândoi în clădire, prin uşa din spate.

Înăuntru era plin de cămăşi albe; o parte din ei desfăceau cutiile şi le cărau spre zona de distribuție. Asigurându-şi spatele, cei doi zăriirăîn fața lor, spre partea dreaptă, câteva echipe de oameni în negru montând mitralierele pe chesoanele lor; două dintre cele patru arme erau deja gata să pornească spre front.

— Mitraliere Gatling, murmură Frank; la naiba, nu te-ai înşelat.

— Nu e bine.

— Aş vrea să pot spune doar atât.

— Te pricepi să le foloseşti? întrebă Kanazuchi.

— Mda.

Când se întoarseră spre ieşire, doi gardieni îmbrăcați în negru intrară pe uşă cu pistoalele scoase; reacționară imediat, ridicând armele în poziție de tragere. Kanazuchi se rostogoli la

pământ, aruncând cuțitul care zvâcni printre cei doi, țintindu-l pe unul din ei de perete. Omul a apucat să apese pe trăgaci înainte ca pistolul să-i scape din mână, dar glonțul ricoşăîn tavan. Kanazuchi îl ucise cu „secerătoarea de iarbă”, înainte să apuce să scoată vreun sunet.

Cel de-al doilea paznic îl ochise pe Frank; neavând timp să ia puşca, Frank scoase Colțul şi trase. Bărbatul căzu la pământ, dar glonțul său îl răni pe Frank în obraz, atingându-i osul. Rana, cumplit de dureroasă, începu să sângereze. Frank duse mâna la fațăşi constată că nu era prea grav.

Dar, la auzul schimburilor de focuri, activitatea din magazie se întrerupse şi o mie de ochi se îndreptară spre locul de unde venea zgomotul. Kanazuchi smulse *wakizashi* din brațul celui ucis şi, alături de Frank, ieşi în fugă din magazie, traversă piața şi intră pe o alee. Dinspre strada principală se apropiau oameni cu torțe, aşa că dădură colțul spre dreapta. Limbile de foc, roşii şi portocalii, se ridicau până la cer; focul se întindea peste oraş. În spatele lor, oamenii din magazie ieşiserăîn stradă, intensificându-şi căutările.

Încercând săţină pasul cu Kanazuchi, care parcă avea ochi de pisică, Frank se împiedică. După cincizeci de paşi, Kanazuchi îl împinse într-o curte de păsări, speriind găinile. Frank abia mai respira; Kanazuchi închise ochii, respiră adânc, îşi

concentră energia în interior şi ciuli urechea. Un grup trecu prin apropiere, strigând ceva către un altul. Un minut mai târziu, un al doilea grup trecu pe lângă ei, îndreptându-se în direcția opusă.

Focul se apropia de locul unde se aflau; din depărtare se auzeau țipete şi bubuituri: câte o casă dărâmată. Aerul era plin de cenuşă. O licărire roşiatică lumina curtea; Frank zări căutătura înverşunată de pe chipul lui Kanazuchi, care privea țintă undeva, în întuneric. Frank încercă din nou pistolul şi, auzind un sunet ciudat, total neaşteptat, ridică privirea.

Copiii cântau. Se auzea un cor.

— Ce naiba...şopti Frank.

Kanazuchi reacționă imediat.

— Vino, îi spuse el.

Părăsiră ascunzătoarea şi porniră după sunetul acelor voci pe alee, spre strada următoare; în fața lor, înconjurați şi împinşi de la spate de nişte cămăşi albe, văzură un grup de vreo sută de copii– cei pe care Kanazuchi îi descoperise în țarc, care cântau „Moş Medonald are o fermă”. Câțiva dintre cei mai mici plângeau; cei mai mulți, însă, mergeau înainte, ținându-se de mâini, râzând fericiți.

— Sunt primii copii pe care-i văd aici, spuse Frank.

Pentru prima dată, Frank îl văzu pe Kanazuchi mânios.

— Ce fac cu ei? întrebă Frank.

— Îi duc la biserică. Toată lumea merge la biserică.

Cu multînainte să ajungăîn oraş, văzură focul. Ritmul nebun în care galopase Jack îi risipise pe o distanță de vreo trei sute de metri, dar, ajungând în apropierea porților de intrare în oraş, el încetinise şi aşteptase până Când Mary îl ajunse din urmă. În dreapta lor, câteva stânci abrupte străluceau în lumina lunii.

Când Mary ajunse în dreptul lui, Jack îi şopti:

— Sunt trei bărbați.

— La dreapta, spuse ea.

Jack încuviință.

Doyle, împreună cu ceilalți, erau încă departe, la vreo cinci, şase sute de metri distanță. Jack şi Mary trecură pe lângă poartăşi îşi Continuară mersul până când dispărurăîn spatele stâncilor, apoi se întoarseră pe acelaşi drum. Descălecarăşi îşi legară caii într-un loc strâmt, în apropierea porții, şi intrară pe jos, cu cuțitele pregătite.

În luminişul din apropiere descoperiră trei cai şi resturile unui foc de tabără. Comunicând prin gesturi, se despărțirăşi porniră, fiecare, spre câte una din deschiderile care dădeau spre ghereta de pază, la capătul luminişului. Jack urcă pe stâncă,

rămânând de pază, în timp ce Mary aştepta la poalele acesteia.

Trei bărbați îmbrăcați în negru pândeau la celălalt capăt al stâncilor, cu puştile pregătite. Unul urmărea, cu binoclul, sosirea lui Doyle şi a celorlalți la poarta de intrare. Jack făcu un semn spre Mary, arătând spre omul din stânga, sări jos fără zgomot şi se apropie de omul din mijloc.

Mary aruncă o mână de pietricele spre stânca din stânga bărbatului. În clipa în care acesta se întoarse, sări peste el din dreapta şi-i tăie gâtul cu o singură lovitură de cuțit. Bărbatul o împinse cu toată forța spre stâncă, ridică o mână la rana din care şiroia sângele şi o duse pe cealaltă spre pistol. Ea se strecură pe sub brațul său înainte ca el să apuce să tragă, îi înfipse lama cuțitului sub coaste şi trase cuțitul în sus. Dădu drumul cuțitului şi, acoperind gura bărbatului cu o mână, îi smulse pistolul cu cealaltă. El alunecă moale la pământ şi îşi dădu duhul.

Gardianul din centru auzi un zgomot abia perceptibil şi un hârşâit venind dinspre stânci, în spatele lui; întorcându-se, nu apucă să mai vadă decât o umbră ucigătoare.

Merge-Singură reveni lângă Jack şi, împreună, se apropiară de cel de-al treilea gardian. Nu găsiră decât un morman de mucuri de țigarăîn nisip. Pornirăîn grabăînapoi, spre luminiş; omul gonea

deja, călare, spre ieşirea din luminiş. Merge-Singură aruncă cuțitul, care ricoşă, la câțiva centimetri de capul bărbatului.

Porniră în fugă în urma lui, dar pierdură teren; până să ajungă la cai, bărbatul îmbrăcat în negru ieşise din nou la drum, îndreptându-se spre Oraşul Nou în goana calului. Jack scoase puşca din şaua calului său, se repezi înainte, sprijini țeava puştii de stâncă, ochi şi trase o rafală în direcția siluetei care se îndepărta.

Doyle, împreună cu ceilalți, studia aparatul de telegraf din ghereta de pază când se auziră focurile de armă, răsunând în noapte. Ieşiră cu toții afară; Jack şi Merge-Singură galopau spre ei, făcându-şi apariția din întuneric.

— Ne pândeau, strigă Jack. Unul a scăpat.

Amândoi erau plini de sânge. Traseră frâiele cailor şi porniră mai departe în galop.

— Jack s-a întors printre noi, spuse Doyle.

— Nici nu puteam să nu observ, îi răspunse Innes.

— Lionel, începu Doyle, poate că tu ar trebui să ne aştepți aici…

— Singur? se sperie Lionel, sărind în şa ca un adevărat veteran. Ați înnebunit? Hai să pornim.

Plecară la galop, ținând ritmul impus de Jack. Cerul se înroşise; din goana calului, orizontul părea o imagine suprarealistă, de miraj, până

când, în sfârşit, Oraşul Nou le apăru în fața ochilor. Toată jumătatea de sud a oraşului era cuprinsă de flăcări întețite de vânt. La nord de strada principală, majoritatea clădirilor erau neatinse.

Se auzeau clopotele bisericii şi, la capătul celălalt al străzii, zăriră, pentru prima dată, turnul negru profilat la orizont, luminat de flăcările infernale care se reflectau pe fațada de marmurăîn mii de nuanțe roșietice. O mare de torțe fremătau la baza turnului, deasupra unei mase de cămăşi albe în mişcare.

Încă o barieră bloca drumul, mărginită de jur împrejur cu un gard de sârmă ghimpată. Jack şi Merge-Singurăîşi strunină caii şi trecură dincolo într-un salt. Doi paznici îmbrăcați în negru ieşirăîn grabă din gheretă, prinzându-i în bătaia puştii, din spate. Presto şi Innes descălecarăîntr-o clipă, culcându-i pe amândoi la pământ înainte să apuce să tragă.

— Asta e! strigă Innes, fugind spre poartăşi deschizând-o larg, în timp ce Presto îi asigura spatele.

— Lăsați caii aici, spuse Doyle, descălecând.

— Dar ei au plecat deja mai departe, protestă Lionel, arătând spre strada principală, unde Jack şi Mary dispăruseră deja din raza lor vizuală.

— Vom avea nevoie de o modalitate de ieşire, insistă Doyle, încheind discuția. Leagă-i aici.

Legară caii lângă poartăşi îşi luară armele.

— Lionel, ce-ar fi să ne aştepți şi tu aici…începu Doyle.

— Nu, fir-ar să fie, sări Lionel, armându-şi puşca marca Winchester, aşa cum văzuse că fac şi ceilalți. Nu te mai purta cu mine ca şi cum aş fi o povară. Tatăl meu e undeva pe acolo şi am mai multe drepturi decât oricare dintre voi să…

Un glonțîi vâjâi pe la ureche, dându-i pălăria jos; Innes îl trase pe Lionel la pământ şi toți patru se retraserăîn spatele gheretei în clipa în care un alt glonț ricoşăîn poartă.

— Te rog să mă scuzi, spuse Doyle, adresându-i-se lui Lionel care studia speriat gaura din pălărie.

Ajunşi la jumătatea străzii principale, Jack şi Mary se opriserăîn fața unei case mari, din cărămidă; focul ardea prea tare pentru a mai risca să meargă mai departe călare, îşi luară armele, întoarseră caii şi, descălecând, îi îndemnară să pornească înapoi, spre poartă.

La celălalt capăt al străzii, abia vizibili prin perdeaua de fum şi praf, sute de oameni în cămăşi albe se îndreptau spre biserica neagră, pentru a intra cu toții înăuntru.

— Uite, acolo, spuse Jack, făcând semn spre

biserică. Acolo trebuie să mergem, nu?

Merge-Singurăîncuviință. Porniră mai departe.

O patrulă de cămăşi albe îşi făcu apariția dintr-o alee; Jack, calm, scoase pistolul şi trase patru focuri. În clipa în care trecură peste cadavre, o altă siluetăapăru, împleticindu-se, din întuneric. Merge-Singură ridică arma, pregătindu-se să tragă, dar Jack împinse țeava pistolului la o parte.

Era o femeie, îmbrăcată după moda imperiului, cu o rochie decoltată adânc şi o diademă de mucava prinsăîn părul negru; fața neagră de cenuşă, rochia ferfenițăşi brațele ridicate în disperare.

— Ajutați-mă, vă rog, reuşi ea să rostească.

Jack încremeni.

— Ah, Dumnezeule...

Femeia îl zări pe Jack şi făcu ochii mari.

— Ah, Dumnezeule...

Merge-Singură zări licărirea de recunoaştere în ochii lui Jack. Acesta se îndreptă spre femeia care-i căzu în brațe, pe jumătate leşinată, strângându-i cu toată puterea de care mai era în stare.

— Tu eşti. Chiar tu eşti, chiar tu eşti...

Deschizând ochii, Eileen zări, peste umărul lui Jack, femeia indiană plină de sânge şi tresări.

— Eşti teafără? o întrebă Jack.

Ea încuviință, lăcrimând pe umărul lui.

— Unde e Frank? îl întrebă ea, presupunând, total ilogic, că era normal să se cunoascăîntre ei.

— Cine e Frank? o întrebă Jack.

— S-a dus să-l caute pe Jacob.

— Jacob e aici? întrebă Mary.

— Îl cunoşti pe Jacob? se miră Eileen.

— Deci, *este* aici, murmură Jack.

— Da, e cu fratele tău, îi răspunse Eileen. El l-a ucis pe Bendigo.

— Jacob?

— Nu; fratele tău.

— Deci, fratele meu e aici.

— Da.

— Cine e Bendigo? întrebă Mary, din ce în ce mai nedumerită.

— Ea cine e? întrebăşi Eileen.

— O prietenă. Unde e Jacob acum?

— Nu ştiu; am venit aici cu japonezul...

— Japonezul? întrebă Mary.

— *Acest* japonez? o întrebă Jack, scoţând afişul din buzunar.

— Da, el este, confirmă Eileen.

— Unde e el acum? o întrebă Jack.

— Cine e Frank? întrebăşi Mary.

— Staţi puţin, le opri Jack. S-o luăm mai încet. Liniştiţi-vă.

Le trase după el în umbra unei alei; Eileen respiră adânc şi încercă să le explice tot ce ştia.

În ghereta de pază, pereții fuseseră ciuruiți de gloanțe, de jur împrejurul celor patru. Riposta lor nu reuşi să-l atingă pe ochitor; Doyle scoase din buzunar un telescop micuțşi, privind prin el, descoperi lucirea unei țevi de armă la umbra unei colibe, spre nord-est, la o sută de metri distanțăîn câmp deschis.

— Nu putem rămâne aici, spuse Doyle.

— Am săîncerc eu ceva, se auzi glasul lui Presto.

Ceilalți îl priviră mirați.

— Ca să-mi mai aduc aminte puțin de vânătorile de tigri de odinioară, spuse el pe un ton jovial. Nu-i mare lucru.

— Eşti unul dintre cei care au avut acel vis, spuse Doyle. Ai un rol de jucat în acțiunea noastră. Nu putem risca să te pierdem pe drum.

Deşi nemulțumit, Presto se supuse. Doyle se întoarse spre fratele său.

— Încerc eu, atunci, spuse Innes.

Doyle încuviință. Innes porni într-o parte, pe lângă butuci, se uită spre stângă lui şi zări caii lui Jack şi Mary sosind în galop.

— N-ar strica nişte focuri de diversiune, spuse Innes.

La semnalul lui Doyle, cei trei bărbați se ridicarăîn picioare, golindu-şi încărcătoarele în direcția țintaşului. Innes se repezi afară prin spatele gheretei, ieşind în întâmpinarea celor doi

călăreți. Caii se ridicară pe picioarele din spate la vederea lui; Innes apucă frâiele unuia din ei şi-l folosi drept acoperire pentru a ajunge la adăpostul cel mai apropiat – un şir de colibe aflate la nord de strada principală. Până să-l descopere trăgătorul, calul o luase iarăşi la galop, iar Innes era în siguranță; câteva gloanțe trecură razant pe deasupra capului său, înfigându-se în grinzile de lemn.

Când trăgătorul îşi îndreptă tirul spre Innes, Doyle ieşi afarăşi apucă frâiele cailor, legându-i şi pe aceştia alături de ceilalți, în spatele gheretei. Presto zări cutia lui Edison legată de şaua calului său şi o luă cu el.

Innes porni mai departe grăbit, fără zgomot, prin spatele unei colibe, străbătu alte câteva, în care nu se afla nimeni, şi ajunse exact în spatele locului unde se ascundea trăgătorul. Luă o piatră, armă pistolul şi se apropie de uşa colibei.

Prin geam, Doyle zări o mişcare la fereastra colibei şi porni într-o goană nebunăîntr-acolo.

Innes puse piatra pe acoperişul verandei, în dreapta lui, şi deschise uşa cu piciorul, gata de tragere; coliba era goală. Auzi în stângă sa un declic şi se lăsă la pământ; primul glonțîl lovi în braț, mai sus de cot, iar al doilea se înfipse în pământ, lângă capul său. Rafala sa de răspuns ieşi afară, pe fereastră, ratându-şi ținta – un

bărbat îmbrăcat în negru, aflat în fața clădirii. Țintaşul ridică arma pentru a-şi termina treaba, când trei focuri îl culcară la pământ.

Innes rămase nemişcat, cu pistolul pregătit şi mâinile tremurând violent.

— L-ai lovit? L-ai lovit?

Tăcere. Innes lăsă arma jos când zări capul lui Arthur apărând la fereastră; pe țeava puştii sale ieşea fum.

— L-am prins, răspunse el, uitându-se în jos, la omul în negru.

— E acelaşi? întrebă Innes, amețit şi totuşi cu chef de vorbă. E cel care a scăpat? De-acolo, de pe drum? Ştii despre cine vorbesc; cel pe care l-au văzut ei.

— Merge şi ăsta, oricine ar fi. Ne-am descurcat bine, băiete, ce zici?

— Ne-am descurcat destul de bine, răspunse Innes, pipăindu-şi brațul rănit. Cred că glonțul a ieşit afară, fără să lase urme.

Doyle dărâmă un perete cu piciorul, pentru a-şi scoate fratele şi improviză un bandaj, din propria sa cămaşă, pentru a-i lega rana.

— E bine să ai un doctor la-ndemână, spuse Innes, urmărind ceea ce făcea fratele său. Cred că acum sunt bun de o medalie cu panglică, cel puțin.

— Crucea Victoriei, dac-ar fi să-mi ceară mie

părerea. Pe care s-o primeşti chiar din mâinile bătrânei regine.

— La urma urmelor, sunt și frații mai mici buni la ceva, conchise Innes.

Doyle termină de înfăşurat bandajul şi îşi bătu fratele pe spate, prieteneşte, temându-se că dacăîi va vorbi va izbucniîn lacrimi. Îl ajută pe Innes să se ridice în picioare; Lionel şi Presto veneau şi ei în fugăîntr-acolo. Doyle observă că Lionel ținea în brațe cutia în care se afla *Cartea Zohar.*

— Trebuie să-l găsim pe Jack, spuse Doyle. Pe urmă, cred că ar fi mai bine să pornim spre biserică.

Se întoarseră lângă cai şi Doyle luă trusa de prim-ajutor din bagaj. Înarmați până-n dinți, cei patru pornirăînainte, pe strada principală. Clădirile de pe partea stângă fuseseră deja distruse de focul care se întinsese spre jumătatea de sud a oraşului. Aerul era plin de scântei şi praf de cenuşă. Vântul îşi schimbase direcția şi acum bătea spre nord; Doyle era convins că nu va dura mult până când şi cealaltă jumătate a oraşului avea să cadă pradă flăcărilor.

În clipa în care ajunseră lângă clădirea cea mai mare de pe partea dreaptă a străzii, un conac construit din cărămidă, singurul rămas în picioare, Jack îi strigăşi le făcu semn săîntre pe o

alee mai ferită.

— Doyle, cineva doreşte să te vadă, i se adresăJack.

Eileen făcu un pas înainte, ieşind din penumbră.

— Bună, Arthur, spuse ea.

Doyle rămase ţintuit locului de uimire, răscolit de mii de amintiri fragmentate care îi reveniseră brusc în minte la auzul vocii ei; emoţiile îl copleşeau.

— Bună, reuşi el să rostească.

Ea părea timidă, uşurată, ruşinată, retrasăîn sine, înfricoşată, fericită – cu alte cuvinte, aceaşi alternanţă violentă de sentimente pe care reuşise să le transmită simultan şi altădată, în timpul scurtei, dar de neuitat, poveşti de dragoste trăite împreună.

— O cunoşti? şopti Innes, pe tonul instinctiv insinuant la care numai un frate s-ar fi putut pricepe.

Doyle înclină uşor capul, făcându-i semn cu mâna, să fie lăsat în pace; nu era în stare să rostească niciun cuvânt.

— Cred că ai primit scrisoarea mea, îi spuse ea când rămaseră singuri.

Scrisoarea de acum zece ani, în care îşi lua rămas-bun, în care ea îşi lua rămas-bun, înainte de a pleca din Anglia; scrisoarea care-i rupsese în două inima tânără.

— Da, îngăimă el.

— Ce-ai mai făcut? îl întrebă ea; apoi, înainte ca el să-i poată răspunde: Ce întrebare stupidă, ştiu perfect ce ai făcut; eşti celebru, pentru numele lui Dumnezeu, probabil fabulos de bogat şi căsătorit...

— Da...

— ...îmi amintesc că am citit undeva că ai o soție minunatăşi trei copii grozavi. Iar eu? Uită-te la mine.

— Arăți... superb.

Ea zâmbi amar şi îşi scoase diadema de mucava de pe cap.

— Eşti foarte amabil, Arthur.

— Vorbesc serios.

— Dacă rămâneam cu tine, e mai mult ca sigur că aş fi purtat o diademă adevărată. Mă pricep să intuiesc succesul, nu?... Nu, m-am descurcat foarte bine, am avut o viață frumoasă. Doar căîn clipa asta nu mă simt în cea mai bună formă...

Izbucni în plâns. Doyle o cuprinse cu brațul pe după umeri şi o lăsă să-l strângăîn brațe, până când femeia reuşi să-şi mai revinăîn fire.

— Aşteaptă-mă o clipă, vrei, dragul meu?

Se îndepărtă câțiva paşi, fără să-l privească.

Arthur ar fi avut să-i spună o mie de lucruri. Se gândea la clipele pe care nu le petrecuseră niciodatăîmpreună. O mai dorea şi acum, ştia

asta. Dar era imposibil; nu aici, nu acum. Şi, dacă nu dorea să distrugă viața pe care şi-o construise cu atâta greutate, nici altădată.

Jack stătea la marginea străzii, împreună cu Presto şi Mary. Se apropie de Doyle.

— Trebuie să plecăm.

Doyle încuviință, cu sufletul greu. Jack se întoarse spre Innes, observând că fusese rănit.

— Innes e bine?

— O să supraviețuiască.

— Dar tu? îl întrebă Jack, aruncând o privire cu subînțeles spre Eileen.

Doyle intrăîn joc.

— Asta rămâne de văzut, răspunse el.

— Arthur, tu nu mai ai şi alte obligații aici. Ai făcut şi-aşa prea multe. Ne descurcăm noi de-aici încolo.

— Dar, Jack...

Sparks ridică mâna, potolindu-l.

— Noi am fost invitați la petrecerea asta, ştii doar.

— Ce-ai să faci dacă te întâlneşti cu el? Cu Alexander.

— Sincer să fiu, nu ştiu.

Deşi răvăşit de sentimentele care-l încercau, Doyle simți căîn fața lui se afla acelaşi Jack, prietenul său de odinioară; cu ochii strălucind de viață, cu gesturi sigure şi un început de zâmbet pe

buze.

Ce minunat era să-l regăsească acolo, chiar în acel moment. Exact când se temea mai mult că-l pierduse.

— Dumnezeule, eşti tu însuți, şopti Doyle, clipind uimit.

— Nimeni altul. Al tău, veşnic credincios prieten, bătrâne, răspunse Jack.

Puse un braț pe umărul lui Doyle; Doyle îi prinse mâna într-a lui şi-l strânse cu putere; restul, în mare măsură, trecu fără ca vreunul dintre ei să mai rostească un cuvânt. Doyle dădea din cap mulțumit, ştergând o lacrimă de pe obraz. Jack se desprinse din îmbrățişare, salută milităreşte şi, flancat de Presto şi de Mary, porni la drum, pe strada principală, îndreptându-se spre biserica neagră.

Clopotele încetaseră să mai bată; vuietul focului era singurul care se mai auzea.

— Eu vin cu voi, strigă Lionel, alergând în urma lor cu *Cartea Zohar*în brațe.

— Ar trebui să venim cu toții în urma voastră, strigă Doyle spre Jack. Măcar pentru a asigura focul de acoperire...

— Cum vrei, bătrâne, strigăşi Jack, peste umăr. Nu te pot opri.

— Deci, spuse Innes, care, încet-încet, îşi făcuse curaj pentru a intra în vorbă cu Eileen, de unde îl

cunoaşteți pe fratele meu?

Eileen, aşezată pe treptele din fața Casei Speranței cu capul în mâini, îl privi cu ochi obosiți, din cap pânăîn picioare.

— Mergeam în grup la biserică.

— Stăteați în aceeaşi strană, nu? ripostă Innes, zâmbind atoateștiutor.

Ea îi răspunse tot cu un zâmbet; face pe şmecherul, deci.

— Agenda mea este cam încărcată pentru moment, băiețaş, îi spuse ea. Dar, mulțumesc de invitație.

— Poftim? îngăimă Innes, rămas perplex.

Pentru prima dată, îi trecu prin minte că existau pe lume și femei care nu erau de nasul lui.

Doyle se întoarse lângă ei, ținând în brațe două puşti.

— Mai ştii să ocheşti? o întrebă pe Eileen.

— N-am uitat nimic.

— Bine, spuse Doyle, întinzându-i o puşcă. Atunci, vino după mine.

O dată cu distrugerea oraşului, urmăritorii în cămăşi albe renunțară să-i mai caute pe cei doi intruşi. Frank şi Kanazuchi, cu focul în spate, își continuară cursa prin partea de sud a oraşului, fără să slăbească din ochi grupul de copii. Trecură pe lângă barăcile pentru muncitori, unde îşi

petrecuse noaptea Kanazuchi şi, nu mult după aceea, catedrala le apăru în fața ochilor; terenul arid aflat între ea şi cartierul de colibe oprise focul din înaintarea lui şi nici biserica, nici clădirile din jurul ei nu păreau să fie în pericol pentru moment.

Ieşind în câmp deschis, grupul de copii se îndreptă spre biserică; Frank şi Kanazuchi înțeleseră că nu aveau nicio şansă de a ataca şi a ucide escorta, fără să pună viața copiilor în pericol. Rămaserăîn urmă, în dreptul depozitului de alimente, privind cum copiii se alătură oamenilor în cămăşi albe adunați în fața catedralei, care se îndreptau cuminți spre intrare. După ce cea mai mare parte a locuitorilor oraşului, inclusiv miliția armată, ajunseră cu bine înăuntru, porțile catedralei se închiseserăîn urma lor.

— Nu e momentul cel mai potrivit pentru o predică de duminică, spuse Frank.

Clopotele din turn încetară să mai bată. Ultimele ecouri se pierdeau în zare şi nu se mai auzea decât geamătul flăcărilor.

Kanazuchi îi făcu semn lui Frank să se apropie de depozitul de scule de la marginea barăcilor. Când intrarăînăuntru, văzură mai multe gărzi în negru apărând de peste tot şi înconjurând clădirea bisericii.

Frank numără aproape cincizeci.

Bărbații îmbrăcați în negru fixau buturi groşi, de lemn, pe nişte suporți, deasupra porților. Frank şi Kanazuchi schimbară o privire în care se ghicea aceeaşi întrebare: de ce se închid porțile pe *această* parte?

Cornelius Moncrief îşi făcu apariția de după zidul bisericii. O echipă de bărbați în negru aducea mitralierele, gata asamblate, aşezându-le în poziție de tragere, cu spatele la catedrală, protejând porțile acesteia; o mitralierăîn fațăşi câte una pe fiecare latură, în dreptul ieşirilor. O altă echipă ducea a patra mitralierăîn spate.

Cornelius îşi privi ceasul, dădu încă un ordin şi trei echipe care păreau special pregătite pentru asta îşi luară locul în dreptul fiecărei mitraliere.

— Toate astea sunt pentru noi? întrebă Frank. Vreau să spun, om fi noi buni, dar...

— Nu sunt pentru noi, îl întrerupse Kanazuchi.

— Poate că au văzut ceva. Poate că vine armata să-şi recupereze armamentul.

Frank simți căîn mintea lui Kanazuchi încolțise o idee teribilă.

— Vino după mine, îi spuse el.

Se retraseră din zona barăcilor, mai în spate, spre locul unde câțiva bărbați împingeau ultima mitralieră. Frank şi Kanazuchi se aşezarăîn spatele unui morman de rocăşi deşeuri; de acolo, văzură grupul de bărbați trecând pe lângă ei şi

oprindu-se să aşeze mitraliera la vreo şase metri distanţă de ieşirea din spatele bisericii. Frank privi în spatele său, la peretele de stâncă.

— Nimeni nu poate ataca pe aici, spuse el, mirat.

Câteva clipe mai târziu, jumătate din bărbaţii îmbrăcaţi în negru se grupărăîn formaţie, pe ambele laturi ale mitralierei din spatele bisericii. Fiecare din ei avea câte o puşcă Winchester cu repetiţie şi o bandă de muniţie suplimentară; îngenunchează, aşezându-se în poziţie de tragere, îşi încărcară armele şi traseră piedica. Apoi, echipa de mitraliori întoarse trepiedul în direcţie opusă, îndreptând ţeava armei spre uşile din spate.

— Ce dracu' crezi că se întâmplă aici, Hammer?

— Vor să-i ucidă.

— Pe cine?

— Pe cei din biserică.

Frank rămase pe gânduri.

— Dar e o nebunie, pur şi simplu!

Kanazuchi îl privi drept în ochi şi încuviinţă.

— Şi presupun că, după părerea ta, ar trebui să-i oprim.

— Da.

— Am ştiut eu. La naiba.

Frank întoarse capul spre sud, privind în zare, dincolo de cerul înroşit.

— Mexic, murmură el.

— Ce-ai spus?

— Ziceam, în care parte a râului ne aflăm acum?

Kanazuchi zâmbi uşor.

— În cea mai periculoasă.

— Presupun că te-ai gândit cum vom face.

— *Hai*[15].

Frank îşi aprinse o ţigară.

— Vrei să-mi spui, sau mă laşi să ghicesc?

Kanazuchi îi spuse.

Reverendul Day nu slăbise strânsoarea pe braţul lui Dante tot drumul, până când traversară strada principalăşi ajunseră la biserică. Cam pe la jumătatea drumului, Dante înţelesese că reverendul îl ţine aşa pentru că avea nevoie de ajutorul lui, la mers. Fumul şi fierbinţeala făceau ca aerul să fie greu respirabil; o vreme, reverendul nu scoase niciun cuvânt. Faţa sa era cenuşie în lumina flăcărilor şi gura îi mirosea mai rău decât unele din borcanele pe care Dante le păstra în valijoară.

După ce părăsiseră teatrul, intraserăîn Casa Speranţei şi Dante rămăsese deoparte, aşteptând în timp ce reverendul răscolea sertarele biroului, citind tot felul de hârtii, ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească ceva. Afară zăceau cadavrele celor patru paznici, iar el nici nu se uitase la ele.

---

15 Da (lb. japoneză).

Mai târziu, coborâserăşi ieşiseră afară prin pasajul secret din perete, continuându-şi drumul. Cu fiecare pas, reverendul se simțea tot mai slăbit. Dante era înfricoşat; nici nu-i venea să se gândească la posibilitatea ca lui Day să i se întâmple ceva rău.

În fața lor, spre stângă, ultimele cămăşi albe intrau în biserică; Dante zărise chiar şi nişte copii. Reverendul se uită spre biserică, se uită la ceas, păru mulțumit şi o luă spre dreapta, cu Dante după el, pânăân dreptul unor uşi de oțel ascunse în nisip. Căutând pe lanțul său de chei, reverendul le scăpă cu totul pe jos.

— Te rog, fii amabil... să faci onorurile, şopti reverendul cu greu, obosit.

— Sigur.

Dante ridică cheile, reverendul o alese pe cea potrivităşi Dante deschise trapa. Ridică cele două obloane, descoperind o scară strâmtă care cobora sub pământ. Reverendul îl apucă din nou de braț, iar Dante îl ajută să coboare treptele. Day îi dădu nişte chibrituri, spunându-i să aprindă lampa prinsăân perete, la baza scărilor, lângă o uşă de piatră neagră. Asta îi amintea lui Dante de un seif pe care îl văzuse o dată. La lumina felinarului, Day deschise o altă uşă, cu cheia potrivită; o împinse uşor cu mâna şi uşa se deschise larg, fără niciun zgomot.

Din interior răbufni un val de aer rece, proaspăt. Reverendul respiră adânc, sprijinindu-se de cadrul uşii.

— Vă simțiți bine, domnule? se tângui Dante.

Reverendul dădu din cap, râse văzând cât e de îngrijorat, îl mângâie pe Dante pe creştet şi îi făcu semn săîntre. Era o cameră simplă, dăltuităîn piatră netedă, răcoroasăşi îmbietoare ca un izvor. Mirosea a pământ, iar asta îi amintea lui Dante de un cimitir în ploaie. Reverendul se lăsă, cu grijă, în singurul fotoliu din încăpere, îşi căută ceasul și verifică iarăşi ora exactă.

— Tu trebuie să aştepți aici, băiete, vorbi Day, luându-l pe Dante de mânăşi vorbindu-i simplu, direct. Lasă uşa aceea deschisă. Frederick va sosi în curând, să-mi aducă un lucru de care am nevoie; când va veni, să tragi clopotul acesta de aici, de pe perete, iar eu voi veni după el. Să nu te întorci sus şi nici să nu vii după mine dincolo de culoarul acela...

Day făcu un semn cu mâna spre pasajul întunecat, cotit, acoperit tot cu marmură neagră, prin care se ieşea afară din cameră.

— Dacă apare altcineva în afară de Frederick, ucide-i. Ai înțeles?

— Da, domnule reverend.

— Bravo, băiatul meu, spuse acesta, bătându-l

uşor peste mână. Ajută-mă să mă ridic, şi putem începe.

Dante îl ajută pe Day să se ridice; era uşor, ca o sperietoare de ciori. Reverendul luă felinarul într-o mânăşi se îndreptă spre pasaj, zâmbind şi făcându-i semn cu mâna lui Dante. Acesta îi răspunse la fel, după care reverendul dispăru după colț, şchiopătând. Rămas singur, în întuneric, Dante se aşezăîn fotoliu, cu fața spre uşăşi valijoara în poală; desfăcu zăvoarele. Pe pipăite, alese două dintre cuțitele lui preferate, închise valijoara şi o lăsă cu grijă jos, lângă scaun. Când reuşi să se obişnuiască cu întunericul, observă că o lumină palidă, roşiatică, contura uşa deschisă.

Afară, clopotele bisericii tăcuseră.

Mult înainte de a ajunge până la el, Jacob zări lumina felinarului apropiindu-se pe culoarele întortocheate reflectată pe pereții netezi, negri; stătuse atât de mult în întuneric încât îi trebuiră câteva secunde pentru a-şi da seama în ce direcție privea: în sus? în jos? De câteva vreme, auzea ecouri ciudate, fantomatice; mii de voci murmurând, zvonul unei mulțimi care venea de undeva, de sus.

Îşi aminti că se afla întins pe jos, pe piatra rece, cu mâinile şi picioarele amorțite de strânsoarea frânghiilor cu care era legat. Când îşi revenise

pentru prima datăîn simțiri, Jacob fusese uimit căîncă mai respira; normal era ca reverendul să-l fi ucis. Dacă era aşa, ar fi fost normal să existe măcar o lumină pe-acolo.

După cât de rău mă simt, se gândi Jacob când se convinsese că era în viață, mai bine muream. Dar dacă reverendul Day este cel care se aude venind, poate că nici nu mai am mult de aşteptat.

Paşi târşâiți; zăngănit de pinteni.

Da, el era.

Reverendul Day pătrunse în camerăşi, la lumina felinarului, Jacob zări pentru prima dată camera unde zăcuse. Într-o adâncitură rotundă, aflatăîn centrul încăperii, zări un mozaic săpat în piatră. În jurul său, la marginea cercului, numărăşase piedestaluri de argint. Un cuptor de alamă pentru cărbuni era sprijinit pe o latură a camerei. Boarea rece pe care o simțise venea dintr-o gaură săpatăîn podea, la celălalt capăt al încăperii; un şanț lat, tăiat în podea, pornea din adâncitura în care se afla Jacob şi ajungea până la marginea găurii. În tavan, deasupra capului său, observă un grilaj des, ca un fel de capac de ventilație; de acolo veneau glasurile.

Reverendul străbătu şchiopătând încăperea, aprinzând mai multe lămpi de perete cu flacăra lămpii pe care o ținea în mână. Se îndreptă spre Jacob, se aplecă deasupra lui şi îl studie o vreme;

văzând că nu mişcă, îl lovi cu vârful cizmei.

— Sunt treaz, spuse Jacob.

— Zău? Eu aş fi zis viu, în locul dumitale; *treaz* e o plăcere suplimentară. Mă temeam că vei pierde toată distracția.

Jacob nu-i răspunse.

— Ştiu cât de bine te pricepi la Tora[16], rabinule; cum te descurci cu Sfânta Scriptură?

— Iartă-mă, dar eu…

— Cartea Revelației, de exemplu.

Jacob simți că leşină; încercă să se aşeze mai bine, ca să-şi calmeze bătăile inimii şi astfel reuşi să zărească figura reverendului, pentru prima dată după sosirea acestuia.

Dumnezeule mare! Arată mai rău decât mă simt eu. Parcă ar fi un cadavru exhumat.

Pe fața mai palidă decât marmura, urme de sânge închegat. Pe frunte, vasele de sânge, contorsionate, zvâcneau ca şi cum ar fi fost gata să se spargă. Avea ochii roşii și o căutătură sălbatică, neîmblânzită.

— Să-ți împrospătez memoria, spuse reverendul. Sângele inocenților va curge şuvoaie în rana deschisăîn pământ, iar bestia se va ridica pe pământ; e îngerul din puțul fără fund, al cărui

---

[16] *Tora*— papirusurile sfinte ebraice, conținând cele cinci cărți ale lui Moise.

nume, în ebraică, este Abbadon. El va porni război împotriva lor şi-i va ucide. Ți se pare cunoscut, rabine?

Jacob clătină capul.

— Ah, dar ai să-l recunoşti, continuă reverendul, ridicându-şi privirea spre grătarul de deasupra lor. Ai să afli, când vor bate clopotele şi va începe Lucrarea Sfântă.

Dante zări o umbră care se strecura în hol, în fața uşii; se ridicăîn picioare, cu cuțitele în mâini, gata de atac. Uşa se deschise: era Frederick. Dante se relaxă, dar, imediat, observă furia din ochii lui.

— E acolo? întrebă Frederick, arătând spre labirint.

Dante încuviință.

— Atunci, n-o să-l mai găsim niciodată.

Frederick era furios cum Dante nu-l mai văzuse niciodată.

— Ai cartea? îl întrebă Dante.

— Nu. Uite care este situația noastră, domnule Scruggs: nu mai avem *timp*şi reverendul nu mi-a dat ceea ce-mi datora, o sumă enormă, iar în oraşul ăsta – Frederick se schimonosi la față de mânie – nu există*bani.* Noi nu ne-am angajat săne dăm viața fără nicio recompensă, înțelegi? Nu mai e nevoie de serviciile noastre aici; eu plec. Dacă vrei să trăieşti, te sfătuiesc să faci acelaşi lucru.

Dante se întoarse spre hol, reflectă o clipăşi apoi

clătină din cap. Îi plăcea mult Frederick, dar reverendul îi plăcea şi mai mult.

— Cum doreşti, spuse Frederick şi se făcu nevăzut pe scări.

Dante se îndreptă spre mijlocul camerei. Ce să facă? Să tragă clopotul, pentru ca reverendul să vină până aici şi să-i spună că Frederick nu adusese cartea? Asta l-ar înfuria şi-atâta tot. Poate că ar fi trebuit să meargă Dante la el. Dar reverendul îi spusese să nu vină după el.

Rămase aşa, nehotărât, până când auzi paşi pe scări.

Ajungând în fața bisericii şi văzând cum gărzile montau nişte obiecte fixate pe roți, Jack îi conduse pe toți la adăpost, în căsuța unui tăietor în piatră. Presto şi Lionel încercau să se lămureascăîn legătură cu activitatea ce se desfăşura în jurul catedralei.

— Ceea ce căutăm noi se află sub turn, spuse Jack.

— Aşa este, confirmă Presto.

Întorcând capul în dreapta ei, Merge-Singură observă un bărbat îmbrăcat în negru care ieşea din pământ şi se pierdea în noapte.

— Uitați-vă acolo, le şopti ea celorlalți.

Pornind înainte, îi conduse până la locul de unde îl văzuse ieşind pe acel om; două plăci de oțel batante, larg deschise, şi o scară care cobora în

pământ.

— Asta e, spuse Jack.

Merge-Singură coborî prima.

— Pentru a respecta visul, trebuie să fie şase în total, oricine ar fi. Am dreptate? întrebă Innes.

Din momentul în care fusese rănit, lui Innes nu-i mai tăcuse gura; efectele şocului, gândi Doyle. Ajunsese, împreună cu Innes şi Eileen, în adăpostul de la marginea cartierului de colibe şi, cu telescopul, îl urmărea pe Jack care, împreună cu ceilalți, se apropia de biserică.

— Aşa este, răspunse el.

— Deci: Jack, Presto şi cu Mary, cum o mai cheamă, sunt trei, continuă Innes.

— Jacob şi Kanazuchi, adăugă Eileen care stătea întinsă pe jos, între ei, cu puşca în mână.

— Cu totul, cinci, spuse Doyle.

— Deci, întrebarea mea este: dacă numărul lor este atât de important – şi s-ar părea că este…

— Cine este al şaselea? îl completă Doyle. Bunăîntrebare.

Întoarse telescopul, urmărind mişcările prietenilor lor; Merge-Singurăîi condusese pânăîn dreptul unei zone plate, aride, unde se opriră, cercetând ceva în pământ.

— Ce-or fi făcând? şopti Doyle.

O clipă mai târziu, îi văzu dispărând în pământ.

— Ce naiba mai e şi asta?

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Eileen.
— Poți să mergi? îl întrebă Doyle pe Innes.
— Da; arată-ne drumul.
— Eileen?
— Nu prea îmi vine să rămân singurică aici, mulțumesc.

Îl ajutară pe Innes să se ridice în picioare şi porniräîntr-acolo.

Dante se retrase în întunericul holului din spatele său în clipa în care uşa se deschise, recunoscător reverendului pentru că-i dăduse voie să omoare pe oricine intra pe uşă. Strânse cuțitele cu mai multă putere, înfierbântat, gata să se arunce asupra victimei.

Înțepeni pe loc când o zări pe femeia indiană.

Şocul îi întârzie atacul suficient pentru ca alți trei bărbați săîntre după ea în cameră. Toți erau înarmați; unul ținea în mână o valijoară. Dante aruncă o privire spre fotoliul pe care stătuse aşezat mai devreme.

Fir-ar să fie, îşi lăsase servieta pe jos.

Primul bărbat, un tip înalt, slab, care amintea vag de figura reverendului Day, deschise valijoara, arătă celorlalți conținutul ei şi apoi o puse deoparte. Vorbeau în şoaptă – Dante prinse cuvântul „Chicago” – şi bărbatul acela înalt făcu un semn spre holul unde se ascundea Dante.

Pe pipăite, Dante porni mai departe, până la

primul colț. Respiră adânc, întinse mâinile pentru a se orienta şi îşi continuă drumul pe întuneric.

Presto deschise valiza lui Edison şi luă de acolo o lanternă. Dintr-un buzunar al vestei, Jack scoase câteva bucăți pătrate de metal şi o busolă. Deschizând-o doar o fracțiune, Jack aprinse lanterna, o îndreptă spre bucățelele de metal, citi datele de pe busolăşi apoi, stingând lanterna, îi conduse spre intrarea în hol.

— Vă amintiți de această parte a visului? îi întrebă el pe ceilalți în şoaptă.

— Ceva ce semăna cu un labirint, spuse Presto.

— Tuneluri, spuse şi Mary. Pasaje complicate.

— Exact, întări Jack, lipind una din acele bucățele pe perete; materialul avea adeziv pe spate şi era uşor fosforescent.

— Vom merge spre nord, prin nord-vest, spre biserică.

Jack deschise valiza, scoase de acolo ochelarii pentru întuneric şi dădu lanterna şi busola lui Presto şi Lionel. Îşi puse ochelarii şi studie coridorul aflat în fața sa.

— Țineți lanterna la-ndemână. Rămâneți aproape de mine, le spuse el celorlalți.

Coridorul era destul de larg pentru două persoane; în întuneric, semăna cu un gâtlej fără fund. Ceilalți pornirăîn urma lui Jack, fiind imediat înghițiți de întuneric; lumina palidă care

venea dinspre uşă pieri cu totul. După zece paşi, ajunseră la primul colț. Jack verifică pe rând cele trei pasaje care se deschideau în fața lor.

— Busola, şopti el.

Presto aprinse lanterna; o rază minusculă de luminăîi ajută să distingă cadranul ținut de Lionel.

— Nord-vest, spuse Presto, arătând spre stânga, după care stinse lanterna.

Jack lipi încă o bucată de material pe perete şi, împreună cu ceilalți, porni spre stânga. Ochelarii îl ajutau destul de puțin, căci abia distingea, în raza sa vizuală, conturul pereților; în principal, ochelarii foloseau pentru a distinge obiecte care emanau căldură. Nu era niciun astfel de obiect prin preajmă.

Merge-Singură simți mirosul purtat de o boare de vânt spre ei: cloroform, formaldehidă. Simți un fior rece prin şira spinării.

Era cu putință? Fără zgomot, scoase cuțitul din teaca de la brâu.

Doyle, Innes şi Eileen se strecurară pe scările care coborau spre sanctuar, intrarăîn hol şi rămaseră pe loc, încercând să se obişnuiască cu întunericul. Innes observă un obiect verde, fosforescent, lipit pe peretele din hol.

Era gata să porneascăîntr-acolo, dar, din instinct, Doyle îl opri.

— Încă nu, îi spuse el.

Împreună cu ceilalți, urcă din nou scările, oprindu-se pe ultima treaptăşi, sprijinindu-şi armele pe plăcile de oțel, le îndreptară spre catedrală.

— N-aş vrea să pară o critică, dar ce mai aşteptăm?şopti Eileen.

— Nu sunt prea sigur, răspunse Doyle.

— Ți-a fost dor de mine, Arthur? şopti ea din nou; câteva clipe mai târziu.

— Deloc, răspunse el. Cu disperare.

— Bine, spuse ea. Îmi pare rău.

Biserica era înconjurată de o tăcere mormântală; privind prin telescop, Doyle observă un bărbat masiv, îmbrăcat în haine gri, inspectând şirul de bărbați în negru aflați în fața porților de la intrarea în biserică. Omul se opri să-şi privească ceasul; dădu un semnal şi o echipă ridică buştenii care blocau uşile, după care întoarse ceea ce părea a fi o mitralieră cu fața spre catedrală.

— Dumnezeule mare! murmură Doyle.

Jack lipi încă un semn pe perete; mergeau după indicațiile busolei, dar Merge-Singură i-ar fi putut ghida oricum, după direcția din care venea boarea din aer. Jack se opri, căci simțise sub talpă un obiect de formă neregulată.

— Lumină, şopti el.

Presto îndreptă lanterna spre podea şi o aprinse;

Jack apăsă uşor o dală de marmură, ceva mai înaltă. Imediat, o întreagă porțiune de podea se deschise şi, în deschizătură, îşi făcuseră apariția zeci de piroane strălucitoare.

— Sărim peste ele sau ne întoarcem înapoi? întrebă Jack.

— Acesta e drumul cel bun, spuse Merge-Singură, arătând drept înainte.

— Atunci, sărim.

Presto îndreptă fasciculul de luminăîntr-acolo, pentru a-i ajuta să treacă; Lionel, cu cartea în mână, sări primul.

Presto – ultimul, ținând lanterna. Între timp, Jack citi din nou indicațiile busolei, dar lumina începea să pălească.

— Se termină bateria, spuse Presto, stingând aparatul. Atenți la fiecare pas, ajunserăîn dreptul altei intersecții; avea de ales între trei drumuri, toate ducând în aceeaşi direcție. Jack studie fiecare drum prin ochelari. Presto avea impresia că din fiecare răzbătea o rază de lumină.

— Suntem aproape, spuse Merge-Singură.

Jack lipi un semn pe perete, după care le lăsă pe celelalte în grija lui Presto şi Mary.

— De aici ne despărțim; Lionel, vino cu mine. Strigați-ne dacă vedeți mai multă luminăşi ne vom reîntâlni aici.

Jack fixăîncă un semn pe perete, alături de

primul.

Se despărțiră, intrând pe cele trei coridoare; Presto mări deschizătura obiectivului, gata să aprindă lumina în orice moment. Ținea un pistol în cealaltă mână. Merge-Singură strânse mai bine cuțitul şi porni înainte, ținându-se de perete. Lionel se ținea de cureaua lui Jack. Brusc, acesta se opri, auzind voci.

— Jacob! strigă el.

— Tată! sări şi Lionel.

Prin ecranul protector al ochelarilor, Jack zări o umbră de căldurăși mişcare la întretăierea dintre culoare şi înțelese că făcuse o greşeală.

Reverendul Day întoarse brusc capul la auzul strigătelor venite din tunel.

Nu, nu era normal, erau prea aproape; băiatul ar fi trebuit să-i oprească.

Îşi scoase ceasul; mai erau două minute până când Cornelius avea să dea semnalul de începere al Lucrării Sfinte. Auzi un chicotit şi îşi răsuci gâtul strâmb spre Jacob; evreul îi *zâmbea.*

— Aşteptai pe cineva? întrebă Jacob.

Din adâncul pământului începu să se audă un vuiet.

— Ca să fiu sincer, da, răspunse reverendul, întorcându-i zâmbetul.

Iar o luăm de la început, se gândea Frank.

Ținea mâinile ridicate; Kanazuchi îl amenința cu puşca.

La naiba, de ce nu? Poate că pijamaua neagră a lui Hammer semăna suficient de bine cu hainele acelor tipi, îndeajuns pentru ca ei să poată să se apropie. Dacă nu semănau, tot nu mai avea nicio importanță.

Trecură de cealaltă parte a valului de pământ şi traversară spațiul care-i despărțea de şirul gărzilor, apoi se îndreptară spre mitralieră. Un tip în negru îi observăşi rămase cu privirea ațintită asupra lor. Vestea apariției lor seîntinse repede, astfel că, înainte ca ei să ajungăîn dreptul mitralierei, Cornelius Moncrief îşi făcu apariția de după colțul bisericii.

— Mai sunt două minute! strigă el.

Doi bărbați scoaseră propteaua de lemn care bloca uşa. Aceasta se deschise şi mitraliorii îndreptară arma spre interior.

Cornelius îi zări pe cei doi apropiindu-se şi porni drept spre ei, scoțând pistolul; Frank era sigur că se vor întâlni exact în dreptul mitralierei. Dintr-o privire, observă că piedica fusese deja trasăşi că o bandă de muniție era fixată la gura armei.

Bine.

— Ce dracu' mai e și asta? întrebă Cornelius.

Ajungând fațăîn față, se opriră la o distanță de

un metru unii de alții.

— E un intrus, spuse Kanazuchi.

— Bună, Cornelius, vorbi Frank. Îți mai aminteşti de mine?

Cornelius îi privea cu ochii mari, ridicând din sprâncenele groase. Mijind ochii, ridică pistolul.

— Prost nenorocit, murmură Frank.

Scoase Colțul şi trase şase focuri, făcând un cerc în jurul inimii lui Moncrief.

Kanazuchi se răsuci şi trase în plin spre bărbații de lângă mitralieră, ucigându-i pe toți trei. Până să poată reacționa ceilalți, îşi scoase „secerătoarea de iarbă” din teacăşi porni la atac spre dreapta sa.

Frank sări spre mitralierăşi îi devie țeava spre stânga; zări cu coada ochiului marea de cămăşi albe din catedrală, luminată de luna cu sclipiri roşietice care pătrundea printr-un vitraliu. Pe pipăite, găsi trăgaciul şi porni automatul; o ploaie de gloanțe izbucni imediat, ridicând un nor de praf– la naiba, nu era calibrat; armata asta nu prea se pricepea să-şi îngrijească nenorocitul de armament.

Bărbații în negru ripostară, deschizând focul. Frank reuşi să echilibreze mitraliera şi, continuând focul, o întoarse spre dreapta. Gloanțele loveau acum în şirul de soldați, culcându-i la pământ şi făcându-i pe cei din spate să-şi caute adăpost.

Un glonț trecu prin cizma lui Frank, spărgându-i glezna. El se dezechilibră o clipă, dar continuă să tragă. Un alt glonțîi vâjâi pe lângă ureche; al treilea îi străpunse pulpa piciorului drept.

Nu mi-a atins osul, se gândi Frank, ținând mâna stângă lipită de trăgaci şi urlând de durere.

În spatele lui Frank, Kanazuchi se năpusti spre dreapta liniei soldaților; „secerătoarea de iarbă" lovea neîncetat. Soldații nu-l prea deosebeau, crezându-l unul de-ai lor, iar violența atacului său reuşi să le distragă atenția de la mitralieră. Nu reuşiră să mai observe decât că avea o spadăşi că se mişca iute ca vântul. Trăgeau unii în alții, cu disperare, reuşind să realizeze ceea ce nu reuşise omul cu mitraliera. Îl ciuruiseră, dar nu reuşiseră să-l doboare. Membrele tovarăşilor lor zburau prin aer. Capete cădeau de pe trupuri, piepturi crăpau în douăşi sabia trecea prin ei ca şi cum ar fi fost vie.

Zece muriräînainte ca restul să-şi arunce armele şi să o ia la goană, dar omul cu sabia venea după ei. Câte o lovitură pentru fiecare; Kanazuchi îşi termină asaltul făcând o teribilă economie de violență. Când și ultimul soldat căzu la pământ, Kanazuchi dispăru, fără să ezite, după colțul bisericii, atacând echipa de lângă a doua mitralieră.

Frank seceră trupul ultimului bărbat în negru aflat pe partea sa cu o rafală care trecu prin movila de pământ în spatele căreia acesta se ascunsese. O dată cu ultimul glonț din bandă, Frank îşi desfăcu degetele de pe trăgaci, aplecându-se după muniție. Îi ardeau mâinile.

O rafală de gloanțe despică aerul de deasupra capului său; Frank se uită spre catedralăşi observă explozia venind dinspre celălalt capăt al clădirii, prin uşile deschise. La naiba, trăgeau în el prin biserică. Cămăşile albe dinăuntru țipau. Se petrecea un adevărat masacru.

Un glonț muşcă din umărul său stâng şi Frank se lăsă la pământ. Cele mai multe din gloanțele lor ținteau prea sus. Durerea din umăr nu slăbea deloc, aşa că rămase ghemuit la pământ, scoase o bandă nouă din cutie şi o fixă de încărcător cu mâna teafără. Apăsă pe trăgaci şi prima rafalăfăcu țăndări fereastra de deasupra porții; o ploaie de cioburi roşii căzu peste pământ.

Schimbul de focuri începu. Doyle înțelese că venea din spatele catedralei; o rafală de mitralieră. Echipa de trăgători de la mitraliera din față se chinuia s-o punăîn funcțiune; ceilalți soldați în negru trăgeau în plin spre interiorul bisericii; de unde răzbăteau țipete de disperare, mai puternice decât ropotul armelor.

Innes se chinuia săţină arma cu mâna rănităşi

icnea la fiecare lovitură, dar, ochind cu atenție şi atingându-şi ținta, reuşiră, toți trei, să doboare trăgătorii de lângă mitralierăînainte ca aceştia săînceapă focul continuu. Când alți doi soldați săriră să le ia locul, îi doborârăşi pe aceştia şi apoi îşi concentrară atenția asupra puşcaşilor.

Nimeni nu vorbea; erau preocupați numai de această acțiune sângeroasă. Doyle aruncă pe furiş o privire spre Eileen; într-adevăr, nu uitase cum să mânuiască o armă.

Primele rafale trase de sus răsunară prelung, strident, prin grilajul de deasupra capului lui Jacob. Acesta nici nu mişcă, nici nu rosti vreun cuvânt. Reverendul Day se răsuci pe loc, cuprins de disperare; ținea în mână ceasul cu capacul deschis.

— Nu, nu! Unde sunt clopotele? UNDE SUNT CLOPOTELE?

Schimbul de focuri creştea în intensitate; în această cameră, ecoul devenea asurzitor. Jacob nu îndrăznea să se mişte, pentru a nu atrage atenția reverendului; era sigur că auzise vocea fiului său venind din labirintul întunecat.

De sus se auzi un alt zgomot, ca un susur de ape şi Jacob îşi ridică privirea într-acolo. Un firicel de sânge pătrundea prin grilaj, picurând jur-împrejur.

Cu sabia într-o mânăşi cuțitul în cealaltă,

Kanazuchi atacă mitraliera aflată pe o latură a bisericii. Aici nu erau decât trei bărbați, toți atenți la focul ucigător îndreptat spre interiorul catedralei. Nici măcar nu l-au auzit venind.

Kanazuchi reteză brațul trăgătorului de lângă mitralieră, băgă cuțitul în cel care se ocupa de muniție şi aruncă„secerătoarea de iarbă” spre cel de-al treilea, străpungându-i gâtul. Apucând mitraliera, ridicățeava şi trase până când reuşi să-i doboare pe toți trăgătorii din partea opusă.

Câteva pete de sânge se întindeau pe mânecile cămăşii sale şi pe pantaloni; fusese lovit de trei ori. Nu-i fuseseră atinse organele vitale, dar pierdea rapid sânge.

Brusc, răpăitul mitralierelor încetă. Nu se mai auzeau decât focurile puşcaşilor.

Kanazuchi se îndreptăîn grabă spre colțul bisericii şi de acolo privi înăuntru. Speriați, oamenii în cămăşi albe stăteau strânşi unii într-alții; gemete cumplite se auzeau din toate direcțiile. Cam o mie de trupuri zăceau pe podeaua de piatră. Nu era sigur câți fuseseră ucişi; nu ştia cât de mult apucaseră să tragă mitralierele, dar locul era plin de sânge. Razele lunii pătrundeau prin fereastră, conturând un cerc de lumină, chiar în mijlocul bisericii.

Coborî cele câteva trepte, ajungând în sală. Văzând că nu se mai trage, cămăşile albe

începuseră să mişte, târându-se unii peste alții. Cumplită imagine: şoc, fricăşi suferințe teribile. Pe jos se vedeau mai multe puşti; trupele de miliție fuseseră trimise la moarte, împreună cu ceilalți.

De undeva, din dreapta, se auzeau plânsete de copii şi Kanazuchi se îndreptăîntr-acolo; îi găsi ghemuiți în spatele coloanelor, într-o nişă din perete, în capelă. Puştile nu ajungeau până aici; cei o sută de copii rămăseseserăîn viață.

Kanazuchi păşi în mijlocul lor, vorbindu-le blând, încurajator, adunându-i în jurul lui, ridicându-i în picioare pe cei căzuți, ținându-i pe toți grupați. Copiii porniră în urma lui resemnați, plângând încetişor, împiedicându-se şi călcând peste trupurile celor ucişi. Adulții supraviețuitori nu le dădeau nicio atenție; priveau în gol, cu ochii încețoşați, neînțelegere nimic.

Merge-Singură se opri auzindu-i pe ceilalți că-l strigă pe Jacob; imediat după aceea, undeva deasupra se auziră schimburi de focuri. Ajunse la o nouă intersecție de culoare, la douăzeci de paşi de punctul în care se despărțiseră; o adevărată rețea se deschidea în fața ei. Încă zece paşi şi ar fi fost pierdută. Se întoarse în punctul de întâlnire, copleşită de gânduri şi, când mirosul omului cu un singur ochi şi mişcarea trupului său ajunseră să fie conştientizate de simțurile sale, ea reacționă

cu o fracţiune de secundă prea lent.

Prima lamă de cuţit o surprinse în umărul stâng, în plină mişcare; strigă de durere, simţind că-i pătrunde până la os. Cealaltă mână trecu razant pe lângă trupul ei, în dreapta, peste şold; omul avea câte un cuţit în fiecare mână. Ea se lăsă la pământ, apucă mânerul cuţitului ei cu amândouă mâinile şi lovi la întâmplare, prin întuneric; simţi vârful pătrunzând în carne şi auzi geamătul de durere şi surpriză al bărbatului.

Drept ripostă, el o lovi cu amândouă mâinile, ratând lovitura cu puţin; un cuţit îi trecu prin păr, scoţând scântei când se lovi de zid, lângă capul ei. Lovi şi ea din nou, nimerindu-i muşchii pulpei. El gemu şi căzu în genunchi.

— Jack, vino-ncoace!

Vocea lui Presto, aflat în apropiere, se auzea din ce în ce mai clar.

Chiorul mugi ca un animal şi ridică din nou cuţitele; ea se dădu într-o parte, pe lângă zid, pară una din lovituri cu cuţitul ei, dar celălalt o nimeri în braţ, lăsându-i o rană adâncă.

— *Căţea,* de ce nu *mori?*

Faţăîn faţă, înlănţuiţi, îşi încleştară cuţitele; omul mirosea a sânge şi teamă. Mary începea să cedeze sub apăsarea lui.

Un fascicul puternic de lumină explodăîn întuneric, luminând faţa bărbatului, orbindu-i

singurul ochi teafăr. Merge-Singură sări într-o parte şi ridică braţul. El căzu înainte, iar ea îşi înfipse cuţitul cât putu de adânc, în ochiul fals, albastru ca şi cerul. Auzi sticla despicându-se din lovitură. Urlând, el se dădu înapoi, tremurând, scăpă armele şi încercă să-şi smulgă cuţitul din rană.

Ea îl ochi şi trase un foc de pistol, apoi încă unul; două găuri roşii în capul monstrului. El căzu, în timp ce ecoul gloanţelor se pierdu în tunel.

Jack ajunse primul lângă ea. Presto sosi şi el din direcţia opusă, făcând luminăîn jur.

— Poţi să te mişti? o întrebă Jack.

— Nu vreau să-l privesc, şopti ea. Nu vreau să-l privesc.

Cei doi o ajutară să se ridice în picioare şi plecară, cât puteau de repede, de lângă trupul inert al lui Dante, spre intersecţia marcată cu două semne fosforescente.

Jack dispăruse în întuneric fără să spună un cuvânt; când Lionel încercase să pornească în urma lui, se împiedicase şi se rătăcise. Auzi un bărbat strigând şi focuri de armă venind din stânga sa, de unde lumina părea mai puternică, aşa că o luă la fugăşi, după ce mai coti de încă două ori, ajunse brusc în camera rotundă. De undeva, de sus, se auzeau ţipete şi rafale de armă.

Lumina din camerăîl orbi şi Lionel ridică braţul în dreptul ochilor; ceea ce i se păru că vede în centrul camerei era un şuvoi de sânge care curgea din tavan peste trupul unui om aflat într-o adâncitură din podea.

Omul semăna cu tatăl lui.

— Ce ai acolo? spuse o voce, în stânga lui.

El se întoarse. O imagine de coşmar, semănând cu un trup de mort, îi făcu semn să se apropie; cutia pe care Lionel o ţinea cu atâta grijăîi zbură din mâini, ajungând în braţele stafiei aflate la doi metri mai încolo. Bărbatul desfăcu capacul şi apucă*Gerona Zohar.*

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, îi spuse el.

Păru să-şi piardă tot interesul pentru Lionel. Acesta se repezi spre tatăl său şi îl trase deoparte, ferindu-l de şuvoiul de sânge care curgea din tavan, prelingându-se apoi într-o gaură deschisăîn podea, la capătul camerei.

— Eşti viu, şopti Lionel cu o voce tremurătoare.

— Şi mă bucur foarte mult că te văd, fiul meu, răspunse Jacob pe un ton grav. Ai o puşcă?

Lionel scoase pistolul de sub curea.

— Împuşcă-l.

Jacob făcu un semn spre omul aflat în cealaltă parte a cercului, şi care, întors cu spatele cocoşat spre ei, aşeza *Cartea Zohar*în ultimul suport de argint.

Lionel, ținând Colțul cu amândouă mâinile, îl ochi. Bărbatul se întoarse şi îşi roti brațul în direcția lor; zguduit de forța reculului, Lionel rată lovitura. Pistolul îi scăpă din mânăşi căzu în puț. Lionel căzu în genunchi.

Fără să le dea nicio atenție, reverendul Day se îndreptă spre cuptorul de cărbuni de la marginea cercului, scoase nişte chibrite şi încercă să aprindă unul; chibritul se rupse în mâinile sale. Încercă din nou, cu acelaşi rezultat; al treilea avu aceeaşi soartă.

— La naiba, mormăi Day, râzând. Din cauza unui chibrit…

Se auzi un țipăt de moarte şi două focuri explodarăîn labirint. Reverendul Day îşi lăsă capul pe o parte, ascultă, puse chibriturile la loc şi, îndreptându-se şchiopătând spre perete, luă de acolo o lampă de gaz, aducând-o înapoi lângă cuptor.

Lionel se chinuia să desfacă frânghia cu care erau legate mâinile tatălui său. Deasupra lor focurile încetaseră; doar câte o puşcă se mai auzea, din ce în ce mai rar, acoperită de gemetele celor răniți.

Sângele curgea prin grilaj, scurgându-se prin puț, în pământ; huruitul din adâncuri era din ce în ce mai puternic.

Ultimii soldați în negru rămaşi vii în fața bisericii

aruncară armele şi o luară la sănătoasa după ce ultima mitralieră amuți. Prin telescop, Doyle zări primele cămăşi albe mânjite de sânge ieşind împleticindu-se pe poarta catedralei.

— Haideți, spuse el.

Eileen şi Doyle îl ajutară pe Innes să se ridice şi porniră cu toții în grabă spre biserică. Doyle o luă la fugăînainte. Trecu pe lângă cadavrele soldaților din jurul clădirii şi se opri în fața porților.

Înăuntru avusese loc un masacru. Zeci de trupuri zăceau pe podea, unele peste altele. Sângele se amesteca cu cioburi de sticlă. Supraviețuitorii, năuciți, se ridicau cu greutate în picioare.

Eileen şi Innes sosirăşi ei; îngrozită, Eileen simți că i se taie respirația.

— Doamne, Dumnezeule, Arthur, rosti Innes, clătinând din cap, parcă nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Doamne, Dumnezeule.

Erau mulți răniți – cu sutele – şi aveau nevoie urgentă de ajutor.

— Trebuie să-i scoatem afară – acolo se vede mai bine, spuse Doyle şi, luând mâinile lui Eileen într-ale sale, îi spuse pe un ton ferm: Am nevoie de ajutorul tău. Acum nu avem timp de lacrimi.

Văzând compasiunea oglindităîn ochii lui, Eileen încuviință. Coborârăîmpreună pe treptele pline de sânge; le vorbeau celor care încă mai puteau

umbla, cerându-le să-i ducă pe supravieţuitori afară, în faţa bisericii. Mulţi nu reacţionau în niciun fel, alţii nu-i înţelegeau de prima datăşi trebuia să le repete; zgomotul armelor îi asurzise.

La prima vedere, morţii păreau concentraţi în centrul camerei şi, de-acolo sângele lor se scurgea printr-un sistem de drenaje.

La auzul unor plânsete de copii, Innes se îndreptă spre stânga, în direcţia uşilor laterale.

— Arthur, vino-ncoace!

Doyle se apropie de fratele său şi, afară, văzură un grup de copii aşezaţi în cerc, ascultând cuvintele unui bărbat în negru, care îngenunchease în faţa lor, pe pământ. Doyle şi Innes se îndreptară spre acel bărbat, trecând pe lângă morţii de lângă mitralieră; observându-i, omul îşi ridică privirea spre ei.

— Kanazuchi? îl întrebă Doyle.

Omul încuviinţă cu un gest al capului; era palid de moarte. Fusese grav rănit.

— Ai grijă de ei, te rog, spuse Kanazuchi.

Le făcu copiilor cu ochiul şi, cu un efort supraomenesc, se ridicăîn picioare, ajutat de Doyle. Innes încercă să-l oprească.

— Trebuie să vă odihniţi, domnule.

— Nu, răspunse Kanazuchi. Mulţumesc.

Făcu o uşoară plecăciune, îşi adună puterile şi porni încet spre biserică, strângând mânerul

săbiei.

Innes şi Doyle priviră fețele micuțe, vrednice de milă, care îi priveau pline de speranțăşi de teamă.

— Am eu grijă de ei, spuse Innes răguşit.

Doyle îl strânse pe Innes în brațe, cu putere, până când îşi domoliră lacrimile; amândoi tremurau, copleşiți de efortul făcut pentru a se abține să nu izbucnească.

— Doamne, Dumnezeule! Dumnezeule din ceruri!

— Nu trebuie să le arătăm căşi nouă ne este frică, şopti Innes.

Doyle îşi feri privirea, îl apucă pe Innes de mână, îl strânse cu toată puterea şi apoi porni după Kanazuchi, spre biserică.

Ajungând în spatele catedralei, Eileen îl zări pe Frank de cealaltă parte a uşilor deschise, ghemuit peste mitralieră. Urcă treptele în fugăşi, ajunsă afară, alergă spre el; văzând balta de sânge din jurul lui se lăsăîn genunchi.

— Nu. Nu, te rog.

Frank deschise ochii şi privi în sus fără s-o vadă.

— Tu eşti, Molly?

— Frank, sunt eu, Eileen.

El o zări în sfârşit.

— Molly… ce bine-ți şade în rochia asta.

Întinse mâna spre ea; Eileen i-o ținu între mâinile sale, simțind cum obrajii i se umezesc de

lacrimi.

— Sunt eu, Molly, Frank. Sunt lângă tine.

— N-am vrut niciodată să-ți fac vreun rău, Molly, şopti el.

— Nici nu mi-ai făcut, Frank. Niciodată.

— Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău.

— Nu-i nimic.

— Nimic nu ne mai stăîn cale acum. Suntem numai noi doi.

— Da, clătină ea din cap.

— E bine aşa.

— Da, Frank.

Frank zâmbi; era aşa de fericit s-o revadă.

— Te iubesc, pentru totdeauna, spuse el.

Privi dincolo de ea, apoi închise ochii. Mâna îi alunecă, moale, din strânsoarea palmelor lui Eileen.

Eileen lăsă capul în jos şi începu să plângă.

Revenind în catedrală, Doyle nu reuşi să-şi dea seama cu precizie câți morți erau; probabil un sfert din cei o mie care fuseserăînăuntru, la care se adăugau cam tot atâția răniți. Era şi-aşa destul de rău, dar, văzând cum fuseseră aşezate mitralierele, înțelese cât de rău ar fi putut să fie; sute de oameni fuseseră salvați. De sub pământ se auzea un huruit înspăimântător.

Îl regăsi pe Kanazuchi în centrul camerei, ghemuit lângă grilajul prin care încă se mai

prelingea sângele victimelor.

— Ajută-mă, îi spuse Kanazuchi. Trebuie să mă grăbesc.

Doyle se aşezăîndată lângă el; împreună, încercau să desfacă grilajul cu cuțitele.

Jack şi Presto o duceau pe Mary în brațe pe ultimii metri ai labirintului, spre lumina pe care o văzuserăîn fața lor. Pereții se zguduiau şi bucăți de piatrăşi praf săreau din pereți. Ajungând în camera rotundă, îl văzură pe reverendul Day turnând ulei dintr-o lampăîntr-un cuptor de cărbuni. Cărbunii se aprinseră; Day luă o țepuşcăşi-i dădu foc, după care se îndreptă spre cel mai apropiat suport de argint.

Jack îi văzu şi pe ceilalți; Lionel îi dezlegase mâinile lui Jacob şi acum se lupta cu legătura de la picioare. Jack se opri la un pas de el. Cu o expresie de hotărâre întunecată oglindită pe figură, îşi îndreptă pistolul exact spre capul reverendului.

Day făcu un gest brusc cu mâna, ca şi cum ar fi încercat să se apere de cine ştie ce insectă. Un altul ar fi început să zboare din cameră; Jack, însă, nu cedăşi nici nu reacționă ci, din contră, îşi continuă gestul, lipind țeava pistolului de buzele lui Day şi trăgând piedica, pregătit să-l ucidă. Reverendul îl privi mirat; frica îi era atât de străină, încât era aproape incapabil să simtă

pericolul. În clipa următoare însă se simți cuprins de furie înțelegând afrontul adus de acest om şi îşi concentrăîntreaga putere în ochi, privindu-l fix pe Jack.

Jack părea să reziste acestui atac, dar, după un lung moment de tăcere, mâna care ținea pistolul ezităşi Jack o lăsăîncet jos, pe lângă trup.

— Ți-arăt eu ție, spuse reverendul.

Dar Jack nu acționase astfel din obediență. Când reverendul se întoarse, încercând din nou să dea foc primei cărți, pentru a chema destinul, Jack întinse mâna şi, fără să-i pese de durere, stinse flacăra țepuşei din mâna lui Day. Reverendul ridică mâna, să-l lovească, dar Jack îl prinse de încheietură, ca-ntr-o menghină, răsucindu-i brațul, până când țepuşa căzu la pământ.

Sângele continua să se scurgăîn puțul adânc. Huruitul care venea dintr-acolo se înteți până când pereții şi podeaua camerei începură să se zgâlțâie fără oprire; niciunul dintre cei prezenți nu îndrăznea să clipească, urmărind confruntarea dintre cei doi.

— Dă-mi drumul, se răsti reverendul Day, privindu-l pe Jack drept în ochi.

Din propria sa voință, Jack lăsă pistolul jos şi dădu drumul mâinii lui Day. Din nou, înainte ca acesta să apuce să facă vreo mişcare, îl prinse de

amândouă mâinile, îl trase spre el şi îl privi, la rândul său, drept în ochi.

— Uită-te la mine, îi spuse el, calm.

Scos din sărite, reverendul îşi concentrăîntreaga putere în priviri; aerul devenise greu în jurul lor şi trupurile tremurau de încordare, copleşite de această violentă explozie de energie. Mulți muriseră, expuşi unei forțe mult mai slabe, îşi pierduseră mințile, voința le fusese înfrântă definitiv.

Nu se întâmplă nimic. Celălalt continua să-l privească.

Începu să-i curgă sânge din nas; efortul îl slăbise foarte mult. Şocat, înțelegând, încet, că nu putea exercita niciun fel de control asupra acestui om, reverendul începu să-l studieze, dar, spre enervarea lui Day, era calm, lipsit de patimă; reverendul nu avea de ce să se lege pentru a-l domina.

Acest om nu ştie ce e frica, se gândi Jacob, privindu-l pe Jack. Dacă nu există frică, forța reverendului dispare.

Confruntarea continua. În cele din urmă, când reverendul Day descoperi o umbrăîntrucâtva familiarăîn ochii necunoscutului, ochii săi se măriră de spaimă; încercă să se zbată, să scape din strânsoare, dar Jack nu-l slăbea niciun pic. Asta aşteptase el: recunoaşterea.

— *Nu,* rosti Jack.

Nereuşind să scape, reverendul încercă să-i evite privirea, dar Jack îl ținu strâns, impunându-şi propria voință, obligându-l pe reverend să-l privească din nou.

— Ce doreşti? mârâi reverendul.

Jack nu-i răspunse.

— Cine eşti? şopti Day, cu vocea tremurând.

— Ştii cine sunt, răspunse Jack.

Chipul oribil, vrednic de milă al reverendului alungă evidența până când ultima fărâmă de rezistență se topi definitiv; reverendul se prăbuşi.

— Ştii cine sunt.

— Da, şopti reverendul.

— Cine sunt? Spune-mi.

După un lung moment de tăcere, reverendul răspunse:

— Fratele meu.

— Cum mă cheamă?

Reverendul păru iarăşi mirat.

— Jack.

— Dar pe tine?

— Alexander, şopti el, după o tăcere şi mai adâncă.

Jack încuviință. Între ei nu mai exista prefăcătorie; Măştile căzuseră. Toată ura şi lupta dispăruseră. Acum rămăseseră numai ei, cei doi frați.

— Ascultă-mă, rosti Jack calm, rar, convins că va găsi cuvintele potrivite. Ascultă-mă, Alex. Suntem cu toții aici, în această cameră. Tata, mama; surioara noastră. Nimeni nu poate şti de ce s-au întâmplat toate astea, de ce te-ai înstrăinat de noi, căzând în întunericul care te-a făcut să săvârşeşti atâtea crime, față de noi şi față de ceilalți. Nimic din toate astea nu mai contează acum. Mă auzi?

Alexander Sparks îşi privi fratele cu concentrarea unui copil speriat care cere mângâiere şi uşurare. Tremurând din toate încheieturile, se simțea pierdut, înghețat de frică.

— Toți sunt aici, în camera aceasta, alături de noi; spiritul lor se află aici, unde sfârşeşte totul. Eu vorbesc în numele lor şi vocile lor se alătură glasului meu. Ascultă-mă…

Jack îşi găsise cuvintele potrivite şi, aplecându-se la urechea fratelui său, îi şopti:

— Te iertăm, frate.

Alexander începu să suspine uşor.

— Te iertăm.

Alexander se prăbuşi cu totul, căzând în brațele fratelui său; Jack îl puse jos, cu grijă, îngenunchind lângă el şi ținându-i capul în brațe.

— Te iertăm, şopti el.

Un geamăt chinuitor izbucni de pe buzele lui Alexander, adunând în el durerea de-o viață a mii

de suflete pierdute şi furate. Se agăță cu disperare de fratele său, cu trupul fragil zguduit de suspine. Ceilalți, deşi simțeau doar teamăși mânie la amintirea crimelor comise de Alexander, îl priveau acum cu milă.

Cu un scrâşnet metalic, unul din grilajele din tavan fu dat la o parte cu zgomot; Jacob îşi ridică privirea şi-l văzu pe Kanazuchi apărând prin deschizăturăşi sărind jos, lângă ei. Ultimele picături de sânge se scurgeau în puț. Huruitul subteran se înteți din nou; suflul care răbufnea de acolo făcea să tremure flacăra felinarelor. Kanazuchi, uimit, rămase pe loc. Când, în cele din urmă, reuşi să-şi adune puterile şi să se ridice în picioare, Jacob veni lângă el.

— Haide, prietene, îi spuse el liniştit.

Întinse brațele spre Kanazuchi, ajutându-l; sprijinindu-se, unul de celălalt, se îndreptară spre locul unde se aflau Jack şi Alexander. Jacob îl ajută pe Kanazuchi să se aşeze, apoi luăşi el loc alături, lângă cei doi frați.

Merge-Singură făcu un semn către Presto; el o cuprinse pe după umeri şi, venind mai în față, ocupară ultimele două locuri din cerc. Merge-Singurăîl apucă pe Presto cu mâna stângăşi întinse dreapta spre Jack. El o strânse cu putere în mâna sa stângă, ținându-l pe Alexander

cu cealaltă. Kanazuchi întinse mâna stângă, iar Jacob îl cuprinse, cu un gest blând, pe Alexander şi, peste umerii acestuia, se prinse de mâna lui Kanazuchi. Acesta îl luă de mână pe Presto şi, astfel, cercul se închise.

Suspinele lui Alexander se mai potoliseră; ridică fruntea, îndreptându-şi privirea spre Jack. Jack îi făcu semn cu capul, plin de blândețe şi bunătate. Alexander îi răspunse cu un gest din cap. Apoi, Jack privi pe rând spre ceilalți; o înțelegere tăcută, purăşi inexprimabilă, plutea în aer.

Înțelegând că nu are loc printre ei, Lionel se ridicăşi porni în jurul lor, de la un suport la altul, scoțând de acolo cărțile furate şi punându-le, pe rând, lângă zid, în siguranță. Când îşi termină treaba şi se întoarse cu fața spre cerc, imaginea care-l întâmpinăîl sili să se arunce la pământ, cuprins de umilință. Deşi nu avea să mai fie niciodată la fel de sigur de ce se întâmplase în momentele următoare, în clipa în care Cei Şase se priviră, Lionel avu impresia că zări o aură de lumină ridicându-se deasupra lor – o perdea transparentă, circulară, țesută din forme răsucite, din siluete şi chipuri, fiecare cu forța, cu frumusețea şi compasiunea ei, ca un corolar născut din mii de suflete omeneşti.

Asta este ceea ce Lionel, mireanul, a crezut că vede în acel moment, dar, o dată cu trecerea

anilor, n-a mai fost niciodată la fel de sigur.

Pe măsură ce strălucirea aurei de deasupra cercului creştea, huruitul subpământean începu să se potolească; niciunul din cei strânşi în cerc nu mişca.

Când zgomotul încetă cu totul, lumina se stinse.

În linişteea care urmă, Alexander scoase un ţipăt slab şi muri liniştit în braţele fratelui său.

Lionel îşi ajută tatăl să se ridice în picioare şi privi, îngăduitor, dar şi îngrozit, spre trupul nefiresc de subţire al fratelui, rămas în braţele lui Jack.

— Pentru ce îi trebuiau cărţile? întrebă Lionel în şoaptă.

— Credea că vrea să-l distrugă pe Dumnezeu, îi răspunse Jacob.

Lionel clipi uimit.

— Dar pentru asta ar fi trebui să... distrugă lumea.

— A greşit, spuse Jacob cu tristeţe. Nu dorea decât să se distrugă pe sine.

Dupăce Kanazuchi coborî sub pământ, Doyle căutăşi găsi un colac de frânghie într-un colţ al bisericii. Când trepidaţiile încetară – un cutremur, sau o altă mişcare seismică de acest fel, hotărî Doyle şi nimeni nu-l mai contrazise după aceea – îşi legă un capăt al frânghiei de brâu şi-l aruncă pe celălalt jos, în camera de sub pământ,

strigându-le să-l prindă. Apoi, cu brațele sale puternice, îi ridică pe supraviețuitori, unul câte unul, împreună cu cărțile salvate, până pe podeaua bisericii luminate de razele lunii.

Jack Sparks urcă ultimul; după ce rămăsese acolo singur, pentru a lăsa trupul fratelui său mort în paza sufletelor familiei lor pierdute, el apucă frânghia şi Doyle îl trase afară, la lumină.